

ФРАНСИС ПОЛ УИЛСЪН

КРЪВНА ВРЪЗКА

Част 11 от „Майстор Джак“

Превод от английски: Силвия Желева, 2011

chitanka.info

ВТОРНИК

1

Ето че отново се случваше...

На шофьорската седалка, поставил ръце на кормилото, а камионът набира скорост по Второ авеню и се насочва към русокосата жена и малкото ѝ момиченце...

... набира скорост...

... вижда шокираните им, ужасени изразжения...

... натиска педала на газта...

... предницата се забива в тях, а той усеща ясно удара...

... гледа как пречупените им тела сякаш летят край него, когато отново натиска педала на газта и камионът се стрелва напред, без да намали, без да се поколебае, без дори да погледне назад.

Джак се събуди. Челюстта му беше здраво стисната, дланите — свити в юмруци. Застави се да се отпусне, да протегне ръка и да усети успокояващите го извивки на топлото женско тяло на Джия, заспала кротко до него.

Отново този сън. Лесно му беше да го интерпретира: той се самообвиняваше за злополуката, затова и подсъзнанието му поставяше самия него зад кормилото. Очевидно.

Онова, което не беше очевидно, беше времето. Сънят се появяваше само при определени условия: означаваше, че отново го наблюдават.

Джак стана от леглото и отиде до прозореца. Завесите бяха спуснати, за да не нахлува в стаята дори слабата жълта светлина на уличните лампи. Той дръпна леко крайчеца на едната и надникна...

Да, Наблюдателя беше там.

Както обикновено, стоеше на ъгъла на улицата, с лице към градската къща на Джия, облечен в обичайните за него дълго връхно палто и мека шапка; дясната му ръка, подпряна на бастуна. Беше застанал така, че силуетът му се очертаваше на светлините от фаровете на автомобилите, пресичащи „Сатън Плейс“, а периферията на шапката скриваше напълно лицето му. Беше едър мъж и ако леко прегърбените му рамене въобще можеха да бъдат знак за нещо —

възрастен. Джак го беше видял за първи път пред собствения си апартамент през януари... Няколко дни преди злополуката. А напоследък той се появяваше редовно пред градската къща на Джия.

Джак така и не успя да го „залови“. И не защото не се беше опитвал. Беше се опитал да го пипне поне дузина пъти, но онзи като че ли знаеше кога Джак се приближава към него. Някак си, все успяваше да остане една крачка пред него. Ако Джак го изчакваше, скрит зад входната врата, облечен и готов да се впусне в преследване, или пък седеше в колата си, или пък се криеше в някой чужд заден вход и наблюдаваше ъгъла на улицата, Наблюдателя просто не се появяваше. Миналия месец Джак го беше чакал десет поредни нощи — независимо на какви места: и вън, и вътре, и в покрайнините на града, и в Центъра, във входове и зад огради.

Нищо.

На единайсетата нощ се отказа и спокойно си легна още в десет часа вечерта. И отново сънува все същия кошмар. И, естествено, когато надзърна иззад завесите, Наблюдателя беше на обичайното си място.

Решил да направи пореден опит, Джак облече бързо дънките си и се втурна в коридора. Забърза по стълбите към първия етаж, напъха босите си крака в маратонките, които, както винаги, го очакваха в антрето. Втурна се през вратата, а после и по улицата — към ъгъла.

Там нямаше никого.

Обаче Джак не се отказа, не намали крачка. Това се случваше всеки път — за половината минута или дори още по-малко, която му беше необходима да стигне до ъгъла, мъжът с меката шапка на главата успяваше да изчезне. Та, все пак, беше необходимо да направи само няколко крачки, за да се скрие зад ъгъла. Но не, струваше му се, че в цялата тази работа имаше и нещо повече.

Джак стигна до ъгъла и продължи нататък, пресече тичешком „Сатън Плейс“, стигна до следващата пресечка, като надничаше във всяко тъмно ъгълче по пътя си. И този опит завърши като всички други — с нулев резултат.

Дъхът му образуваше колелца от влага в нощния въздух, Джак стоеше на безлюдния тротоар, а после бавно се обърна, за да поеме по обратния път. Къде ли се беше скрил проклетият кучи син? Може би спринтьор от олимпийска величина би успял да избяга за толкова кратко време. Но толкова едър възрастен мъж с бастун? Някак не се

връзваше. Но пък, от друга страна, в какво ли от това можеше да се намери някакъв смисъл?

За проверка можеше да го сравни със случилото се през последната година: в него имаше смисъл, макар и не обичайният. Не и този, който всеки средно интелигентен гражданин би видял и проумял. Или пък би поискал, ако се замислиш.

Джак потри голите си ръце над лактите. Макар че беше пролет — средата на април всъщност — температурата не надхвърляше седем градуса по Целзий. Да, беше малко студено за тениска и нищо друго.

Огледа се внимателно за последен път, после бавно се обърна и се върна в топлото легло на Джия.

Някой ми каза, че може би ти ще можеш да ми помогнеш. Трябва да предпазя дъщеря си от ужасна грешка.

Кристи П.

Джак продължаваше да гледа втренчено последното от съобщенията, препратени му от неговия Уебсайт, *repairmanjack.com*. Нито едно от тях не представляваше интерес за него, дори да беше решил отново да се захване с професията... Щеше да ги разгледа по-късно, ако се наложеше.

Беше решил да си създаде сайт в *MySpace*, защото дори само размерите му осигуряваха известна анонимност, но едва не се беше отказал, след като беше открил, че имена като *repairmanjack*, *repairman-jack* и *repairman Jack* са вече заети. Но какво пък, по дяволите? И накрая по необходимост се спря на www.myspace.com/fix_its. Обаче, след като го създаде, разбра, че на него могат да му пишат само други членове на *MySpace*, така че запази и първоначалния си сайт.

— Джак? Мога ли да те обезпокоя за минутка?

Макар че беше в кабинета си, а Джия на горния етаж, Джак долови тревогата в гласа ѝ. И дори имаше доста добра представа какво не беше наред.

— Идвам веднага.

Отпи глътка от кафето, което си беше приготвил, и хвърли поглед на часовника на екрана на компютъра. Вики щеше да изтърве автобуса, ако не побързаха. Изкачи стъпалата по две.

— Къде си?

— В стаята на Вики.

Да, и сам можеше да се досети. Влезе и намери двете любими жени на живота си, седнали на леглото: Вики с лице към него, а Джия зад нея, хванала дългата ѝ тъмна коса.

— Не мога да го направя — каза Джия и го погледна с огромните си очи, които приличаха на американското знаме: сини ириса върху бял фон, обрмчени с червени кръгове. — Не мога.

Джия беше болезнено слаба. Теглото ѝ продължаваше да пада от злополуката насам. Беше изгубила много по време на комата и в началото на възстановителния период, но не наддаваше и сега, когато се беше върнала вече към нормалния си живот. Макар и да не бяха хлътнали, бузите ѝ не бяха и закръглени както преди. Видът ѝ беше измъчен, като на недохранен човек. Понякога все още плачеше без видима причина и въпреки съветите на своя психотерапевт, отказваше да взема антидепресанти. Беше оставила русата си коса да расте и сега тя имаше дължина, каквато той не беше виждал преди — покриваше ушите и тила ѝ.

Обаче в момента косата на Вики беше проблем. Джия беше започнала да я сплита на френска плитка, но резултатът беше доста нескопосан. Не се беше справила толкова зле, колкото в предишните седмици, но все пак... някога успяваше да сплете перфектна плитка само за трийсет секунди и дори със затворени очи. А сега...

— Погледни каква бъркотия!

Джак коленичи до нея и я целуна по бузата.

— Справяш се все по-добре с всеки изминал ден. Просто продължавай да опитваш. Знаеш добре какво казва доктор Клайн.

— Упражнения, практика и пак практика. — Тя въздъхна. — Но понякога изпадам в такова отчаяние и безсилие, че ми идва да започна да крещя.

А понякога и наистина го правеше. Никога обаче в присъствието на Вики. Джак би я чул, дори да беше в друга стая или дори на друг етаж. Питаше се колко ли често крещи, когато е сама у дома.

Вики полуобърна глава.

— Ще закъснея ли за училище, мамо?

— Не, скъпа.

Някои неща се бяха подобрили през трите месеца, които бяха изминали от злополуката, но животът им все още не се беше нормализирал напълно. Джак се съмняваше, че това въобще ще стане някога. Счупените кости бяха зараснали, но белезите оставаха за цял живот — по тялото, в мозъка, в психиката.

Вики имаше добри шансове да успее да остави всичко зад гърба си. Сестричката, която тя очакваше с нетърпение, нямаше да се роди. И тя беше приела този факт. Ема не беше нищо повече от издутина в корема на майка ѝ и образ от ултразвуков монитор. Тя все още не беше малко човече, което да може да вижда и докосва.

Но не и Джия. Преди три месеца тя беше решила да пресече улицата като бъдеща майка, а беше дошла в съзнание дни по-късно, за да научи, че е изгубила бебето. Ема беше съвсем реална за Джия, малко същество, което се обръщаше в нея и я риташе отвътре. Беше по-реална за Джия, отколкото за баща си, Джак. Белезите на Джия бяха по-дълбоки. А това, че не беше способна да се грижи пълноценно за Вики, забавяше оздравяването ѝ.

Движенията ѝ все още не се бяха нормализирали, макар да се бяха подобрили значително от момента, в който беше излязла от комата. Физиотерапията и трудовата терапия ѝ бяха помогнали да възстанови деветдесет процента от сръчността на крайниците си, но липсващите десет процента бяха онова, което непрекъснато извикваше тревога у нея. Не можеше да сплете косата на Вики. Не можеше нито да рисува, нито да боядисва къщата — или поне не така, както беше свикнала.

Което означаваше, че не може да печели пари. Графичното изкуство плащаше сметките ѝ, но творбите, които рисуваше лично за себе си, успокояваха душата ѝ. Тя всеки ден работеше и на двата фронта както се казва, в студиото, обзаведено специално за нея на третия етаж, обаче не харесваше онова, което създаваше с търговска цел, а упорито отказваше да покаже на Джак личните си творби. Той се тревожеше, че някой ден тя ще избухне и той ще намери части от нея навсякъде из студиото.

— Ще закъснея ли за училище, мамо?

Джия каза:

— Току-що ми зададе същия въпрос, не помниш ли?

Вики смръщи вежди, после кимна.

— О, да.

Единственото сериозно поражение при Вики беше кратката памет, но и при нея подобрението беше стабилно и бързо. Неврологът ги беше уверил, че ще се възстанови напълно само за няколко месеца.

Учителите ѝ бяха уведомени и проявяваха разбиране — всъщност бяха повече от щедри при оценките си на успеха ѝ.

Погледът на Джак се спря на рафтовете с книги, които изпълваха цялата стена на слънчевата спалня с високия таван. Добрата новина беше, че Вики все още изпитваше огромен глад за четене. Той погледна знамето и плаката с четирите прекалено красиви лица на групата „Джетс“, на която тя, за нещастие, все още беше почитателка.

Джия разплиташе злощастно сплетената плитка.

— По-добре е да се справиш скоро, защото в противен случай тя ще закъснее за училище.

Тя стана, за да му отстъпи мястото си, а той я стисна окуражително за лакътя.

— Добре, но трябва да ме научиш. Все още не съм усвоил това изкуство.

Кое то не беше вярно. Беше ѝ помагал толкова много пъти да сплете косите на дъщеря си, че вече можеше да го стори и насън. И тя се надвеси над рамото му и му заговори нежно, докато той вчеса косата, отдели внимателно три кичура и започна нелесното сплитане на френската плитка, като изключително внимаваше да отделя нови кичури с равна големина и на равни интервали.

— А сега... с кой кичур трябва да започна?

Джия го побутна нежно по гърба и се засмя.

— Като че ли не знаеш.

Тя разтриваше раменете му, докато той се трудеше с косата на дъщеря им.

— Господи, ако можеха да те видят сега момчетата от „Хулио“!

— Защо казваш това?

— Е, съмнявам се, че това е мъжът, когото познават.

— Може би не. Но няма да чуеш нито дума от тях.

— Няма ли да те смушкат дяволито в ребрата? И никакви подмятания?

— Аха.

— И защо не?

Той вдигна поглед към нея и ѝ намигна.

— Заради мъжа, когото познават.

Приключи със сплитането — странно, но играта с косата на Вики го успокояваше — и завърза плитката със синя еластична лента.

— Готово. Не е лошо като за мъж, а?

Джия се наведе и го целуна по бузата.

— Всъщност е страхотно. И ти благодаря, че прояви такова търпение.

Той я погледна.

— Търпение? Какво общо има търпението с това?

— Всичко. То не е от силните ти страни. Просто... ти благодаря, че успяваш да се примириш с мен.

Двете с Вики забързаха надолу, а Джак остана да седи на леглото, загледал се през прозореца към все още голите клони на дърветата. Чувстваше се потиснат, без настроение. Дори по-зле. Чувстваше се като страхлив плъх.

Търпение? Разбира се, че беше търпелив. И щеше да проявява търпение по отношение на нея при всякакви обстоятелства. Особено като се имаше предвид, че той беше причината за всичките беди и травми, сполетели нея и Вики, как би могъл да не бъде търпелив с тях?

Тя обаче не знаеше това. Защото не ѝ беше казал. Все още.

„Джия, злополуката, в която загина нероденото ни дете и която едва не причини и смъртта на вас двете с Вики, но ви остави с пречупени тела и увредени мозъци, всъщност не беше никаква злополука.“

Кога ли щеше да настъпи подходящият момент да произнесе тези думи? Кога щеше да е подходящо да ѝ каже, че случилото се е в резултат на безмерната му обич към тях? Че се беше случило, защото бебето щеше да продължи рода му?

Дали въобще щеше да настъпи подходящ момент?

— Давам долар, за да науча какви са мислите ти.

Джак подскочи.

— Хей.

Джия го гледаше внимателно.

— Изглеждаш така, сякаш си много далеч оттук.

— Просто се бях замислил.

Погледът ѝ сякаш го пронизваше.

— Мислите ти като че ли не бяха щастливи.

Той сви рамене.

— Не бяха. А ти можеш ли да се сетиш за достатъчно неща, които те правят щастлива?

Тя се усмихна.

— Аз съм жива, Вики е жива, а и е страхотно това, че ти остана с нас. Така че, гледай на всичко откъм добрата страна.

Да. Добрата страна: беше се преместил тук, за да се грижи за тях, когато бяха излезли от рехабилитационния център. Не беше лесно, но може би беше нещото, което му носеше най-голямо задоволство.

Тя го целуна по главата.

— Окей, ние тръгваме към автобусната спирка, а после аз ще отида на трудова терапия.

— Не искаш ли да те закарам?

Тя поклати глава.

— С таксито вече ще съм там, преди да си изкарал колата от гаража. Искаш ли да се видим за обяд?

— Това е среща.

— А планирал ли си нещо за сутринта?

— Вероятно ще се размотавам в компанията на Ейб.

Тя отново го погледна внимателно.

— Няма ли да работиш?

— Не.

— А жената, която иска да ѝ помогнеш заради дъщеря ѝ?

— Хм? Къде?

— Току-що видях съобщението на монитора долу. Тя, изглежда, е силно разтревожена.

Джак сви рамене.

— Аз съм в почивка.

— Напротив, ти ужасно се отегчаваш. Направи нашите проблеми твои собствени, обаче имаш нужда да си починеш точно от това.

Не можеше да спори с нея, нямаше да е честно. Колкото по-малко Джия и Вики имаха нужда от него, толкова по-неспокоен ставаше той.

Джия го стисна с обич за рамото.

— Защо не отидеш да видиш какво иска тази жена?

Той вдигна поглед към нея.

— Мисля, че сега изхождаш от нечий чужд опит.

Тя се засмя — звук, който той не чуваше много често напоследък.

— Сериозно — каза той. — Не звучиш като себе си.

— Може би това е мое ново „аз“. Добре знам, че за теб също никак не е характерно да стоиш по цял ден у дома или пък у Ейб. Аз знам какъв човек си ти. В началото мислех, че ще мога да те променя, но по-късно разбрах, че всички опити са напразни. А и вече не съм сигурна дали искам. Ти си такъв, какъвто си. И аз те обичам точно такъв, така че, защо не излезеш, за да станеш отново себе си?

Джак я гледаше втренчено. Тя наистина мислеше това, което говореше. Хрумна му, че уврежданията на мозъка могат да имат и странични ефекти, но бързо прогони тази подла мисъл. Не беше забавно.

— А може би и аз вече не съм толкова сигурен кой съм.

— Напротив, ти добре знаеш кой си. То е в кръвта ти. Виж какво иска дамата.

— Не ми изглежда нещо конкретно.

— Може би не е, но става въпрос за дъщеря ѝ.

Думата увисна във въздуха. Дъщеря... каквато беше Вики за него, емоционално, ако не законно... И каквато щеше да бъде и Ема, ако... Спомни си съобщението: „Трябва да предпазя дъщеря си от ужасна грешка“. „Като например каква? Да не се забърка с мъж като мен?“ Не... Нямахше отново да мисли за това. Прекалено много пъти се беше отдавал на тези безполезни и мъчителни мисли.

— А може би не съм в почивка. Може и да съм се пенсионирал.

Горчива усмивка.

— Защо тогава проверяваш уебсайта си? Ако си решил да се пенсионираш, защо си правиш труда да го поддържаш?

— Може би просто не искам все още да го затворя.

— Имаш нужда от нещо различно, Джак. Нещо, което да отвлече вниманието ти от проблемите. Хайде, обади се на жената. И ако работата не те заинтересува, спокойно ѝ откажи. — Тя го целуна и тръгна към вратата. — Трябва да бягам. Помисли си.

Той седя още известно време на леглото. Когато чу входната врата да се затваря, се застави да стане. Напоследък се поддаваше на инерцията. А беше минало прекалено много време от онзи злощастен ден. Двете му любими жени като че ли се възстановяваха по-бързо от него.

Запрепъва се надолу по стълбите, влезе в кабинета си и загледа втренчено екрана.

„Някой ми каза, че може би ще можеш да ми помогнеш...“

Беше добавила и телефонния си номер. „Каква грешка си мислиш, че се готви да допусне дъщеря ти, лейди? И защо мислиш, че непознат ще успее да ти помогне да я предотвратиш?“

Окей, щеше да ухапе въдицата. Не виждаше нищо лошо в това да ѝ се обади.

3

— Е? — каза Ейб, когато Джак, с книжна кесия в ръце, се приближи до него в задната част на магазина. — Два последователни дни. Какъв е случаят?

От януари насам много неща се бяха променили в живота на Джак, но не и мястото на Ейб. Спортният магазин „Ъшър“ — с неговите високи лавици, претъпкани с прашни спортни стоки, които никой дори не забелязваше, а едва ли би купил; дървеният тезгях в дъното му; четирикракото столче, на което седеше собственикът, облечен в бялата си риза с къси ръкави, по която имаше петна от храна, и излъсканите от употреба черни панталони — оставаше нещо постоянно.

— Нямам къде другаде да отида.

— И си решил да удостоиш мен с вниманието си.

— Реших, че ти също се чувстваш самотен.

— Значи посещението ти е благотворително?

— Да. — Той изсипа съдържанието на кесията върху тезгяха. — Както и това.

Ейб взе пакета гевречета и ги загледа втренчено. Повдигна вежди и по високото му чело се образуваха дълбоки бръчки. Плешивината в предната част на главата му ставаше все по-голяма с напредването на годините.

— Какво е това? Донесъл си ми нискокалорични гевречета? А какво е това нискокалоричен продукт? И нискомаслено сирене? Защо ме измъчваш?

Джак не обърна внимание на въпросите му, защото Ейб вече знаеше отговора. Непрекъснато увеличаващото му се тегло безпокоеше Джак. Не поради естетически причини — измършавелият и болезнено слаб Ейб би бил ужасяваща гледка — а защото се тревожеше, че то може да съкрати живота на най-добрия му приятел.

— Теглил ли си се напоследък?

— Да, качих се на кантара вчера.

— И? Какво ти показва той?

— Не можах да видя стрелката. Коремът ми пречеше. Трябва да измислят нов модел, за да могат да го ползват хора като мен.

— Хайде, Ейб. Ако можеше да говори, кантарът вероятно щеше да вика от болка.

Ейб въздъхна.

— Видях числото. Беше много голямо.

— Като планетата Юпитер, обзалагам се.

— Като го видях, трябваше да си призная факта, който нямаше как да убегне на вниманието ми.

— Разбра, че имаш нужда от диета, нали?

— Не. Че имам нужда от нов кантар. Старият очевидно е повреден.

Джак затвори очи и поклати глава.

— Май не вземаш думите ми на сериозно, нали?

— Какво бих могъл да кажа? Аз съм абсолютно безсрамен.

— Защо ли въобще опитвам? Следващия път, когато идвам насам, ще се отбия в „Мюлер“.

Ейб се усмихна широко.

— И ще ми донесеш слонско ушенце, нали?

— Да. Точно така. Може би трябва да похапнем, за да се успокоим?

— Ние?

— Снощи отново сънувах онзи кошмар.

— О! — Ейб отвори пакета с гевречетата и добави: — Може би ще го сънуваш, докато не й кажеш.

Думите му изненадаха Джак. Дали беше възможно? Не...

— Това не обяснява Наблюдателя и как той предизвиква съня. Аз обаче имам намерение някой ден да й разкажа цялата история. Просто изчаквам подходящия момент, добрите обстоятелства.

Чакаше точно този определен момент и обстоятелства вече месеци наред. Дали това не беше проява на обикновено малодушие?

— Страхуваш се от реакцията й?

— А мислиш ли, че трябва?

— Не знам. На нея й се случи нещо ужасно... На двама ви всъщност, както и на Вики. Ти не си виновен, но...

Да... Но. Единствената му вина беше, че я обичаше, но дали тя щеше да види нещата по този начин?

— Тя изгуби бебето, едва не и живота си. Трудно ѝ е да приеме загубата и затова ѝ е по-лесно да вярва, че е жертва на жестока злополука. И как, по дяволите, ще се справи със съзнанието за...?

Ейб го гледаше втренчено.

— Истината?

— Да. Истината. Че злополуката е била планирана, преднамерена, и то не само за да я нарани, но да убие и нея, и бебето само защото са свързани с мен, защото означават толкова много за мен. — Толкова много? По дяволите, всичко. — Какво ще предизвика подобно знание, освен още болка и страх?

— Ако иска истината, трябва да я получи. Колкото по-дълго чакаш, толкова по-трудно ще бъде, когато най-после дойде подходящият момент. Ако въобще дойде. Може би той вече е отминал.

Може би.

— Състоянието ѝ се подобрява, всеки ден е все по-близо до подновяването на уменията си. Скоро отново ще рисува. А когато това стане, тя ще усети, че отново има някакъв контрол над живота си.

— Защо? Тя непременно ли трябва да е различна от останалите хора?

— Чувал съм го и преди.

Джак изяде набързо гевречето си и взе вестника на Ейб. Както винаги, той четеше първо „Поуст“. Започна да го прелиства мълчаливо, а Ейб упорито отказваше да вдигне поглед от „Нюздей“.

— Ето нещо — каза Ейб. — Човек на име Уолтър Ърскин е умрял снощи в болницата „Монро“.

Джак смръщи вежди.

— И?

— Пише, че е живял по-дълго от сестра си, Евелин Бейнбридж от Джонсън, Ню Джърси. Твоят роден град.

Сети се. Мисълта беше бърза и ярка като светкавица.

— Лудият Уолт! Живял е толкова дълго? Мислех, че ще се напие до смърт много преди това. — Поклати глава. — Безобиден човечец, но костелив орех, все пак.

— Пише, че ще бъде погребан в Арлингтън.

— Да, той беше ветеринарен лекар. И лекар от войната във Виетнам, доколкото си спомням.

Прекалено лошо. Той пазеше скъпи спомени за Лудия Уолт, както и безкрайно топли чувства към него... Спомняше си някак смътно, че Уолтър му беше спасил живота някога, когато беше дете. Или може би не. Всичко беше просто неясно размито петно. Както и много други неща от миналото.

„Почивай в мир, Уолт. Със сигурност не притежаваше много, докато беше жив.“

След известно време Ейб каза:

— О, снощи ми се обади доктор Бъман.

— Кой?

Името извикваше някакъв спомен, но Джак нямаше ясна представа за кого и откъде.

— Старият професор. Изпратих те при него, когато онази работа с онзи странен предмет, известен като Лилитанг от Гефреда, ти създаваше толкова много проблеми.

— Точно така, точно така. Старецът от музея.

Питър Бъман, доктор по философия, пазител на древните езици в Отдела по антропология в Природонаучния музей, професор, преподаващ в Отдела по археология към Колумбийския университет. Бла-бла-бла. Бяха се срещали само веднъж, и то съвсем за кратко, в офиса му в музея.

— Как е той?

— Достатъчно добре. Подготвя се за пенсионирането си в края на годината. Ще се мести във Флорида. Питаше за теб.

— За мен? Защо?

— Откакто те срещнал, не можел да престане да мисли за „Краткото изложение на Срем“.

— О! — Джак почувства лека болка в основата на тила. — И защо така?

— Каза, че си го заинтригувал. Макар и да не си бил учен, си питал за легенди, за които били чували само учените — и то дяволски малко от тях.

— Предполагам, че съм забравил да спомена, че интересът ми е напълно личен, а знанието ми — от първа ръка.

— Да, обаче той е усетил нещо. Интуицията му подсказала, че говориш от личен опит. Иска да знае дали си намерил Лилитанг или „Изложението“.

Джак знаеше, че Ейб е олицетворение на дискретността, обаче Бъман беше един от любимите му професори от колежа. Всъщност той го боготвореше. И беше възможно да е споделил с него повече, отколкото е трябвало.

— Какво си му казал?

Ейб сви рамене.

— Какво друго? Че ще те попитам.

Облекчението, което Джак изпита, извика раздразнение у него. Би трябвало да знае по-добре. Но последното, от което имаше нужда в момента, беше група академици, които да душат наоколо и да го търсят заради онова, което може би е открил.

— Кажи му, че съм стигнал до задънена улица.

— Да излъжа милия старец? Той няма да живее още много, знаеш ли?

— Какво му е?

— Трябваше ли да го питам? Той ми каза, че не му остава още много и че ще е щастлив да отиде в гроба, ако види Лилитанг от Гефреда или „Краткото изложение на Срем“, преди да умре.

— Е, не мога да му помогна с този загадъчен артефакт, наречен Лилитанг от Гефреда — никой не може — а колкото до „Изложението“... — Джак поклати глава. — Вероятно ще е по-добре да си държи устата затворена.

— И да скриеш всичко, което знаеш, от един стар и умиращ човек? Та не беше ли той човекът, който те насочи към „Изложението“? Доколкото си спомням, ако не го беше открил, никога нямаше да узнаеш как да...

Джак вдигна ръка.

— Разбрах. — Почеса се по брадичката. — Мислиш ли, че може да си държи устата затворена?

— Да... Ще бъде като здраво затворена мида. Ще мълчи като гроб. Иска просто да го види и да го докосне, може би. Заради него самия, а не заради показност.

Джак се замисли. Беше длъжник на стареца...

— Добре тогава. Може би ще се отбия при него днес следобед и ще му позволя да хвърли поглед.

Ейб плесна с пълните си ръце и се усмихна.

— Отлично. Правиш благодеяние. И няма да съжаляваш.

Джак никак не обичаше, когато някой говореше така.

Джак пристъпи предпазливо в апартамента си и подуши въздуха. Миришеше на застояло, което не беше толкова необичайно за жилище, което е било необитавано известно време. Старото дъбово дърво, от което бяха изработени викторианските му мебели, издаваше лека, но приятна миризма. Мирисът на застояло идваше от нещата, събирани безразборно (боклук в очите на някои хора), които покриваха стените и които бяха истински съкровища за него.

Той зарови пръст в пръстта на розовото сандъче за цветя (което сякаш беше слязло от екрана направо от филмчетата за Шму), когато мина бързо покрай него. Беше суха. Малкият все още бръшлян беше жаден. Трябваше да се сети да го полее, преди отново да заключи дома си. Хвърли поглед на поставените в рамка официални сертификати за членство в клубовете „Дъ Шедоу“ и „Док Севидж“ и оправи символа на Дон Уинслоу, също поставен в рамка, на път към писалището.

Като стигна до него, го издърпа напред и отстрани задната му повърхност. Горната, задната и страничните стени на скривалището, което се разкри, бяха украсени от колекция от пистолети. Вляво, до „Краткото изложение на Срем“, лежеше, навит на руло, кожен свитък. А върху него беше поставен „Ругер Супер Редхоук“, .454.

Джак освободи книгата. Тя беше голяма и тежка, гръбнакът ѝ беше изработен от някакъв метал.

Той постави задната повърхност на мястото ѝ, върна писалището до стената и остави „Изложението“ на дъбовата маса, чиито крака бяха оформени като лапи. Не я отвори. Всеки път, когато разгърнеше страниците ѝ, буквите и символите започваха да танцуват пред очите му и, странно, но това предизвикваше у него гадене.

Извади от джоба си мобилния телефон, който му осигуряваше и безжичен Интернет, и набра номера на Кристи П. Тя отговори на третото позвъняване.

— Да?

— Кристи? Джак е. Оставила си този номер в уебсайта ми.

Пауза, после:

— О, да. Майстор Джак. — Тонът ѝ издаваше колебание. — Интересно име. Майка ти ли го избра?

— Не. Нито пък аз. Обаче върши работа. Споменавах нещо за дъщеря си и някаква възможна грешка?

— Мисля, че започвам да имам съмнения относно решението си да наема човек за тази работа чрез Интернет.

Умна дама.

— Добре е, когато човек има съмнения — това показва, че мисли по въпроса. Обаче моят сайт не е от онези, които хората намират случайно. Някой ти го е изпратил. Кой?

— Джеф Левинсън. Името познато ли ти е?

— Да.

Джеф го беше наел преди няколко години, за да се погрижи за непрекъснато изникващ проблем с една свастика в заведението му.

— Той сипе хвалебствия по твой адрес. Но все пак...

— Ти ми се обади.

— Не знам...

Той едва ли не чуваше как тя си хапе колебливо устните.

— Може би ще мога да ти помогна да решиш, ако ми кажеш в какво точно се състои работата.

— И с какво ще помогне това?

— Възможно е да не проявя интерес.

Кратка пауза.

— Интересна тактика. Да се правиш на недостъпен.

— Не е тактика. Трудно е да се наемат моите услуги.

Особено напоследък.

— Това ми харесва. Предполагам, че все пак ще трябва да се срещнем. Искам това да стане на обществено място, защото...

— Все още не си ми казала какво точно ще искаш от мен.

— Значи говориш сериозно.

— Някои неща мога да свърша, други — не. А няма никакъв смисъл и двамата да си губим времето.

Дори телефонното обаждане като че ли беше загуба на време.

Тя въздъхна.

— Добре. Тя се е забъркала с доста по-възрастен от нея мъж.

Господи! Джак погледна часовника си. Колко време беше изгубил току-що?

— И?

— Той е достатъчно възрастен да й бъде баща.

— И?

— Не можеш ли да кажеш нещо друго?

— Чакам да чуя нещо, по което ще мога да поработя. Сърдечните проблеми не попадат в тази категория.

— Дон е на осемнайсет, а той е в средата на трийсетте. Годишите му са два пъти повече от нейните.

Възрастта на Джак.

Опита се да си представи връзка с осемнайсетгодишно момиче. За какво щяха да разговарят, по дяволите? Какво общо би могъл да има с човек, който още не е завършил второто си десетилетие, с дете, което още ходи на училище? Разбира се, секс с доста по-млада жена може да ти даде нечувана енергия, но трябва да има и още нещо, което да запълва времето. А може би не беше така? Предположи, че неговата гледна точка е променена заради бащинството, което доскоро предстоеше да му се случи за втори път.

— Не виждам с какво могат да ти помогнат моите услуги, Кристи. Какво търсиш всъщност? Човек, който да му счупи краката? Да го застреля? Аз не се занимавам с подобни неща.

Освен ако наистина не беше необходимо.

— Не, нищо такова! Искам да направя така, че моето момиче да го види в истинската му светлина.

— И ти вече знаеш какъв е той всъщност?

— Е... не. Но трябва да има нещо. Винаги има нещо, нали? Освен това, имам интуиция по отношение на този човек.

Време беше да сложи край на този разговор.

— Предполагам. Обаче имаш нужда от частен детектив. Някой, който да...

— Вече съм минала по този път.

— И?

— Дълга история. Виж, Джеф каза, че ти си най-страхотният — скъп, но наистина най-добрият — и точно човекът, от когото имам нужда. Не можем ли просто да седнем и да обсъдим подробностите? Вероятно не трябва да го казвам, но парите не са пречка. Имам пари. Искам резултати.

— Не мисля, че съм твоят човек.

— Ако не нещо друго, може би ще успееш да вземеш от частния детектив парите, които ми дължи като ресто.

И така, изведнъж, тя заплака. Той чу риданията ѝ, които го изненадаха. Не беше усетил приближаването на емоционалната буря.

— Моля те? Аз наистина много се тревожа за малкото си момиченце.

Нейното малко момиченце... Да... Дъщеря ѝ може да беше на осемнайсет, но той предположи, че малкото ти момиченце наистина остава такова за цял живот. Както вероятно щеше да се случи и с Ема.

— Добре. Ще се срещнем. Ще те изслушам. Обаче нищо не обещавам.

Подсмърчане.

— Благодаря ти. Къде? Не се обиждай, но ще се чувствам в по-голяма безопасност на обществено място.

Джак се засмя.

— Аз също. Къде живееш?

— В „Куинс“. „Форест Хилс“.

Доста богат квартал.

— Което означава, че няма да ти е особено трудно да стигнеш до Центъра на града.

— Непрекъснато го правя.

Съмняваше се, че ще може да ѝ помогне, но можеше поне да я изслуша и може би да я насочи.

— Ще успееш ли още днес следобед?

Изпробваше я. Ако откажеше да се срещнат още същия следобед, той щеше да знае, че не е толкова важно за нея, колкото се опитваше да го представи.

— Разбира се. Каж ми кога и къде.

Е, въпросът беше приключен.

— Има един добре познат ми бар в „Уест Ейтиз“...

Джак прекрачи прага на отворената врата и почука на рамката.

— Доктор Бъман?

Беше се обадил предварително, за да е сигурен, че професорът ще е там. Старият човек вдигна поглед от бюрото.

— О, да, мистър... Трябва да призная, че съм забравил фамилията ви.

Грешен ход. Джак никога не му я беше казал.

— Просто Джак ще е достатъчно. Как сте?

Ако външността му беше показателна за здравето, той не беше добре. Изглеждаше дори по-слаб и изпит, отколкото при посещението на Джак през декември. А кабинетът му изглеждаше още по-малък и претъпкан — тук човек лесно можеше да придобие чувство за клаустрофобия. На какви ли негови лекции беше присъствал Ейб в дните си в Колумбийския университет? „Как да натъпчем удивително количество боклуци на рафт 101“?

Старецът му махна с ръка.

— Горещ-долу. Няма смисъл да се оплаквам. — Погледът на очите му, кожата около които беше силно сбръчкана беше прикован в найлоновата пазарска торбичка, която Джак държеше. — Казахте, че имате нещо да ми покажете?

— Помните ли онази митическа книга, за която ми разказахте?

Той облиза устни.

— „Краткото изложение на Срем“. Не ми казвайте...

— Преди да продължим, трябва да постигнем съгласие по някои основни правила.

— Условия? Да, да. Каквото кажете, каквото кажете. — Протегна ръка към торбичката. — Само ми позволете...

— Първо условие: нито дума на никого за това.

— Искате да запазите притежанието си в тайна? Да, разбира се. Мога да разбера. Начинът, по който антиките сменят собственика си, понякога може да бъде... — как да се изразя — противоречив.

Уверявам ви, вашето име — което дори не знам — няма да бъде свързано с ръкописа.

Мисли, че съм го откраднал, реши Джак.

Е, в известен смисъл, беше така.

— Не. Когато кажа нито дума, имам предвид точно това: няма да отваряте уста пред никого за това. Никой не трябва да знае за съществуването на книгата. Тя трябва да остане мит.

Професорът изглеждаше шокиран.

— Молите за твърде много. Не мога дори да говоря за онова, което съм видял?

— Правя това в услуга на Ейб, който високо ви цени и уважава, и като отплата за малката помощ, която ми оказахте, когато имах нужда от нея.

„Краткото изложение“ му беше помогнало да спаси Вики от... какво? Все още не знаеше точно. Обаче знаеше, че ако не беше тази книга, нея отдавна нямаше да я има на този свят.

— Тогава сигурно ще ми позволите да споделя с колегите си, че съм докоснал нещо, чието съществуване те отричат. Че съм видял нещо, което те не са и най-вероятно никога няма да видят.

— И когато не им го покажете, ще помислят, че ви е хванало старческото слабоумие. Или, още по-лошо, че сте си изгубили ума.

— Да, предполагам, че ще стане така.

— И тогава, за да защитите репутацията си, вие ще им разкажете за човека, донесъл „Изложението“ в кабинета ви. И може би някой все пак ще ви повярва. Възможно е влизането и излизането ми от сградата да са документирани на записите от охранителните камери. И, накрая, може би някой ще тръгне да ме търси.

Джак беше развил достатъчно уменията си по отношение на охранителните камери. Забелязваше ги, както и да са скрити. Когато не можеше да ги избегне, носеше бейзболна шапка — днешната беше с оранжевия надпис на „Метс“ — нахлупена ниско над очите. Всъщност тя закриваше почти напълно лицето му. Обаче нито една тактика не даваше стопроцентови резултати. Ако някой от по-младите и по-агресивни колеги на Бъман познаеше лицето на Джак и си поставеше за цел да открие „Изложението“...

Джак живееше съвсем наблизо. Ами ако онзи извадеше късмет и го видеше случайно на улицата? И го проследеше до дома му? Не,

благодаря.

— Вие сте изключително предпазлив млад човек. Прекалено предпазлив дори, бих казал. — Бъман въздъхна. — Много добре. Ще отида в гроба, без да съм отронил и дума за онова, което ще ми покажете.

Джак подаде дясната си ръка.

— Имам ли думата ви?

Професорът я стисна. Кожата му беше суха и набръчкана като пергамент.

— Имате думата ми на джентълмен и учен. — Премигна. — А сега, моля ви, мога ли да видя какво има в онзи сак?

Джак извади дебелия том и го сложи върху бюрото. Макар че направи това много внимателно, тежката книга пак вдигна доста шум.

— Ето го. Истински, жив мит.

Бъман седеше и просто го гледаше втренчено, без да каже нищо. Джак също го гледаше втренчено. Гледа го така дълго и концентрирано, че завъртулките, с които беше украсена корицата, се сляха в неясно размазано петно. След това погледът му се спря на големите букви, с които беше написано: „Кратко изложение“ и на помалките, които оформяха: „на Срем“. Бъман вдигна очи към него, като да каже: „Видяхте ли това?“.

Джак кимна.

— Отворете книгата.

Изкривените, съсухрени пръсти на стареца трепереха, докато повдигаха колебливо корицата. Той застина и премигна няколко пъти, за да могат неясните петна на първата страница да се превърнат в думи.

— Невероятно.

— Да, знам. Не очаквахте нещо, за което се предполага, че е толкова старо, че да е написано на съвременен английски.

— Хм, истинското „Изложение“ е било написано по време, когато английският език още не е съществувал.

Тогава, през декември, професорът му беше провел много кратък курс върху легендите, които заобикалят древните книги и писания, написани през първи век. На Джак му се беше изяснила ролята на устните предания, които са били неразделна част от историята и културата на хората. Относно „Изложението“, легендата разказваше, че

великият инквизитор Торквемада го хвърлил в пламъците на кладата, след като го обявил за ерес и богохулство. И когато то не искало да се запали, той наредил да нарежат книгата на парчета. И когато мечовете и брадвите също не успели да постигнат желанието от него резултат, той заровил произведението в дълбок „гроб“ в Авила и издигнал манастира „Свети Томас“ върху мястото, след което живял там до смъртта си.

Джак беше открил, че му е трудно да приеме всичко това. И дори още по-трудно му беше да приеме втората легенда, а именно, че текстът на писанието сам се оформя съобразно съвременния език на читателя.

„Изложението“ не беше останало погребано. Някак си беше попаднало в ръцете на религиозно течение, чиито привърженици в целия свят бързо нарастваха. А оттам — в тези на Джак. И той скоро беше научил, че всички легенди отговарят на истината.

Бъман гледеше втренчено Джак, в очите му бързо се събираха старчески сълзи.

— На немски е! Аз... Аз съм роден във Виена. Когато дойдох тук, бях на десет. Английският е мой език вече над седемдесет години. Но все пак съм израснал с немския. Вие какъв език виждате?

Джак знаеше отговора, но въпреки това, просто за да е сигурен, погледна.

— Английски.

Професорът отново се вгледа в книгата, а после започна бързо да я прелиства.

— Тя изброява ли, както ви казах, седемте кръга на ада?

— Да.

— А разказва ли за Лилитанг от Гефреда? Вие открихте ли го?

— Да.

Професорът вдигна рязко глава.

— Не! Наистина ли? Къде е? Трябва да го видя...

— Вече го няма. И не питайте как изчезна, защото не знам. — Посочи книгата. — Тук вътре ще откриете дори анимирана страница.

Джак не беше разгледал цялата книга. Тя като че ли имаше повече страници, отколкото предполагаша размерът и дебелината ѝ, а и нямаше много смисъл в онова, което прочете. Поне не и за него.

Професорът го гледеше втренчено, без да премигва.

— Можем ли да направим малък експеримент?

Джак предпазливо каза:

— Какъв, например?

— Искам да видя какво ще стане, ако направя фотокопие на някоя страница. Имаме копирна машина малко по-нататък, в коридора.

Макар да се тревожеше малко, че в коридора може да има хора, които ще видят книгата, Джак също много искаше да види какво ще се получи.

— Добре. Но само една страница и ще се върнем тук възможно най-бързо. Цялата работа трябва да ни отнеме само части от секундата.

Бъман стана и притиснал книгата до гърдите си така, както децата — любимите си плюшени мечета, го поведе към коридора. Кимна, усмихна се и поздрави Маги и Рони, които много приличаха на секретарки, както и Марти, чийто парцал издаваше факта, че той е чистачът в сградата.

Стигнаха до копирната машина и професорът се огледа, за да се увери, че наблизо няма никого — като с това си действие придоби вида на виновен човек или крадец, или пък и на двете едновременно — после отвори „Изложението“ на случайно избрана страница, притисна я към стъклото и натисна бутона. И веднага след това отново се огледа крадешком. А Джак вдигна поглед към тавана, за да не се разсмее с глас.

Професорът издърпа копието от ксерокса. Огледа го набързо и „удари“ с юмрук във въздуха.

— Да! Да!

След няколко секунди бяха обратно в кабинета. Ръката на Бъман трепереше като на болен от Паркинсон.

— Вижте! Качеството да се прави превод според родния език на читателя не важи при фотокопията. Тук се вижда почеркът на автора.

Джак втренчи поглед в неясно изписаните, с много заврънкулки, букви.

— Срем?

Професорът сви рамене.

— Не знаем нищо за Срем. Не знаем дори дали името се отнася до човек, група или място. Кой знае? Но онова, което виждам, е език, принадлежал на първи век.

— Откъде знаете?

— Защото съм изучавал езиците през целия си живот. Няма познат човешки език, който да се доближава до написаното тук. — Погледна Джак. — И не мога да споделя откритието с нито една жива душа?

Джак взе листа и го скъса на две, след това — на четвърт. И накрая напъха късчетата в джоба си.

— На никого. Помните ли: ще знаете само онова, което сте видели с очите си?

Професорът въздъхна тежко.

— Много добре. Колко време имам за изучаване на текста?

Джак погледна часовника си. Срещата му с Кристи П. беше в два часа. Вероятно два часа щяха да му стигнат да приключи с нея и да се върне тук някъде около четири.

— Мога да ви дам два-три часа.

Доктор Бъман ококори очи.

— Часа? Аз говорех за седмици.

Трябваше да се досети. Нито едно добро дело не остава ненаказано в този живот.

— Хей, професоре, идеята беше само да хвърлите един поглед. Ейб твърдеше, че искате само да зърнете ръкописа, преди да се отправите към Съдника на небето. Та нима и вие самият не твърдахте първоначално точно това?

— Да... да, предполагам, че сте прав. Обаче това тук е находката на живота ми.

— Няма да спорим, нали? — Джак протегна ръка към книгата. — Защото, в такъв случай...

Ръката на професора кръжеше над книгата като привлечена от магнит.

— Добре, добре! Няколко часа. Което означава, че нямам нито миг за губене.

Той седна с гръб към Джак и започна да разлиства страниците.

— Помнете — обади се Джак, — че не трябва да изнасяте книгата оттук. Няма да правите също така фотокопие на нито една страница, нито пък ще качите част от нея в Интернет.

Професорът му махна с ръка, без да вдигне поглед.

— Да, да, добре. Съгласен. А сега ми осигурете малко мир и спокойствие, моля ви. Не трябва да губя нито минута скъпоценно

време.

Джак направи крачка към вратата, после се поколеба. Погледна назад. Дали по-късно нямаше да съжалява? Наистина беше длъжник на стареца, но дали доброто дело нямаше да се върне като лош и досаден призрак от миналото? Или пък просто беше прекалено напрегнат и недоверчив напоследък? Какво можеше да му струва, ако оставеше книгата на стареца за седмица или две? Тя и бездруго не беше полезна на Джак. И само заемаше място в апартамента му.

Поклати глава. Беше прекалено рисковано. Не знаеше какво пише в този странен ръкопис и беше много възможно някой да открие нещо, което да използва, за да причини зло. Два часа... Щеше да даде на стареца два часа и, да, такова беше окончателното му решение.

Като магазина на Ейб, барът на Хулио беше друга постоянна звезда в хаотичната небесна твърд, наречена живота на Джак. Мъртвата папрат в саксиите, които продължаваха да стоят на первазите на прозорците; Лу и Барни все така застанали до късия и извит бар, сякаш с намерението да му попречат да се катурне; задименото и слабо осветено помещение, изпълнено с познатата миризма на тютюнев дим и разлята бира; и знакът „БЕЗПЛАТНА БИРА УТРЕ“, който все още висеше над рафтовете, по които бяха подредени бутилките алкохол.

Лу вдигна поглед, готов да загаси цигарата си, ако види непознат.

— Всичко е наред — обяви той пред останалите пушачи. — Това е само Джак.

Хулио позволяваше на редовните клиенти да пушат само когато наоколо нямаше хора, които не принадлежаха към кръга на редовните посетители. Законът против тютюнопушенето никак не му се нравеше. Смяташе, че хората, които не могат да понасят мириса на тютюна, могат да отидат в някой от останалите барове в района. Обаче не беше глупав и знаеше, че е необходимо само едно телефонно обаждане, направено от случайно отбил се тук непознат, за да има проблеми с разрешителното и да плати голяма глоба.

— Само Джак? Той е добре дошъл.

Лу беше облечен в прашни работни панталони и куртка. Той вдигна ръка за поздрав и се усмихна, с което разкри липсващите си зъби.

— За секунда те обърках с изискан господин, отбил се тук за чаша „Шардоне“.

Джак вдигна заплашително юмрук.

— Май ти се привижда, Лу.

Лу се засмя и отново се обърна към бара. Джак отиде до обичайното си място — маса, подпряна до задната стена. Застанал зад бара, Хулио вдигна двете си ръце: в едната държеше каничка с кафе, а в другата — зелена бутилка. Джак посочи бирата. „Инглинг“, гордостта на Пенсилвания. Някога Хулио неизменно му предлагаше

„Ролинг Рок“, обаче Джак се беше отказал от въпросната марка, след като „Анхаузер-Буш“ откупиха производството ѝ и закриха старата бирена фабрика „Латроб“. Американските бирени войни: ако някой по-дребен производител прави по-хубава бира, не се опитвай да го надминеш, просто го купи и го премахни от пазара.

„И давай нагоре, «Будвайзер».“

Джак седна с гръб към стената, а Хулио пристигна с бирата. Той беше нисък човечец, чиито развити и изпъкнали мускули изпълваха бялата му тениска. Хулио имаше тънки като молив мустачки и отново се беше напръскал с един от своите ужасни одеколони. Джак подуши въздуха и направи гримаса.

— Какво е този път? Парфюм „Дьо Мюрие“?

— Нарича се „Богът на ацтеките“. Страхотен е, нали?

— Хм. Виж, очаквам клиент, който ще дойде след около десет...

— Така ли? — прекъсна го Хулио с усмивка. — Ще се захванеш отново на работа? Това е страхотно, човече!

Джак осъзна, че като че ли не биваше да използва думата *клиент*. Защото беше едва ли не сигурен, че Кристи П. нямаше да се окаже такъв.

— Ще поговорим.

— Да, но нали в твоя бизнес нещата винаги започват така. И много скоро отново ще разрешаваш проблемите на хората.

Може би да, а може би — не.

Предстоящото бащинство беше поставило Джак в положение, в което просто беше принуден да се оттласне от дъното и да се издигне. Човек е готов на всичко в името на децата си. Ейб му беше изфабрикувал нова самоличност и Джак дори беше направил първата крачка към превръщането си в изтъкнат гражданин, когато се беше случила злополуката.

Със смъртта на Ема беше изчезнала и необходимостта от нова самоличност — или поне тя не беше толкова остра и той не виждаше смисъл да се стреми към нея. По-лесно беше да остане такъв, какъвто беше.

— Ще видим.

Хулио се върна зад бара, а през прага пристъпи добре облечена блондинка и замръзна, сбърчила нос. Джак видя Лу да гаси цигарата и

да скрива пепелника зад бара. Хулио я видя и тръгна към нея. Няколко думи, прошепнати в ухото ѝ, и той я поведе към Джак.

— Някой е дошъл да те види — каза, когато двамата спряха до масата.

Джак стана и подаде ръка.

— Кристи? Джак.

Тя хвана предпазливо ръката му, сякаш се гнусеше, и я стисна леко.

Хулио каза:

— Искате ли бира? Вино? Кафе?

Тя изглеждаше като лъскавите жени по кориците на „Космополитън“. И да искаше нещо, поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря.

Джак посочи свободния стол срещу себе си.

— Седни.

Тя седна — все така предпазливо и предвзето. Остави дамската си чанта на масата — предпазливо и предвзето. И докосна покривката — по същия начин. Джак прикри усмивката си. Мебелите бяха покрити с лепкави петна, а беше очевидно, че госпожа Принцесата преди не е била в бар, посещаван от работници.

Огледа я набързо. Не знаеше много за женските дрехи, но прилепналата ѝ тъмносиня пола и впитото сако изглеждаха скъпи. Както и бялата блуза, която тя носеше към костюма. Без да споменаваме диамантените пръстени и гривни, за които нямаше съмнение, че са истински. Тя не се обличаше, за да постигне успех; така се обличаше успехът. Носеше русата си коса — която не беше естествена, а боядисана, като тази на Джия — разделена на път в средата. Очите ѝ бяха почти толкова сини, колкото тези на Джия. Може би имаше очарователна усмивка, обаче Джак нямаше как да знае. В момента тя изглеждаше ужасно уморена и беше много сериозна.

— Обикновено баровете в Апър Уест Сайд са... — Тя като че ли усилено търсеше подходяща дума.

— По-приятни? Хулио е тук от времето, когато хората са идвали в този квартал, за да спестят пари. — Той отпи от бирата си. — Сигурна ли си, че не искаш да пийнеш нещо?

Изражението ѝ остана все така сериозно.

— Бих искала — пристрастена съм към диетичната пепси-кола — но не съм сигурна, че имунната ми система ще издържи на това тук.

— Добре. Искаше да поговорим. Имаш думата.

Тя се облегна назад и ако беше възможно, доби още по-уморен вид.

— Откъде да започна? Дон е добро дете. Навърши осемнайсет през март, а следващия месец ще завърши академията „Бенедиктин“ с отличие.

— Трябва да е много умна.

— Да, макар че никога няма да се досетиш, ако чуеш как говори. Очевидно обаче е лишена от здрав разум. Приета е в „Колгейт“. Очаква я прекрасно бъдеще, а ето че се появи този проклет кучи син и... — Тя поклати глава. — Съжалявам.

Джак сви рамене.

— От съжалението няма полза. Разкажи ми. Кога се появи той?

— Веднага след първия срок. Започна редовно да посещава заведението за хранене, в което работи Дон. „Тауър“.

— „Тауър“? — Джак знаеше много заведения за хранене, но не и въпросното. — Къде се намира?

— На булевард „Куинс“ в Рего Парк. Близо до дома.

— Не се обиждай, обаче ти не приличаш на жена, която би се хранила в такова заведение.

Тя се наведе напред и почука с показалец по масата.

— Израснах като сервитьорка в подобни заведения, кафе-барове и сладкарници и бог знае какво още друго. Нищо лошо няма в „Тауър“, както няма нищо лошо в сервирането. За децата е добре да работят. Така се научават какъв е животът. И каква е реалността. Работата им позволява да видят дупката, която правителството всяка седмица оставя в чековата им книжка. А сервирането изостря усета за хората.

Джак си спомни вече несъществуващата малка италианска сладкарница, където самият той сервираше веднага след идването си в града. Работата му беше помогнала да създаде няколко приятелства, обаче той поне не мислеше, че беше добавила и частица към чара, от който той имаше в излишество.

— Казваш, че не произлизаш от семейство с пари, разбрах.

Смехът ѝ беше пълен с горчивина.

— Аз идвам от нищото. Не съм ходила в колеж, поне не официално. Изкарвах по някой курс тук и там. Но повечето време учех сама. И всичко, което имам, съм го заслужила съвсем сама.

— Как?

Ето нещо, което Джак много искаше да узнае.

— Търговия.

— Така ли? — Не беше очаквал този отговор. — Чух, че повечето хора са се отказали.

— Защото са загубили и ризите от гърба си, най-вероятно. Аз обаче като че ли имам талант за тази професия. Започнах с малко пари през деветдесетте години на двайсети век, когато човек просто не можеше да загуби. Увеличих ги и продължих да ги увеличавам дори след измамите, чийто брой многократно се увеличи през 2000 година. Научих, че човек може да направи пари дори на пазарите за бедни, ако знае какво прави.

— Браво на теб.

— И знаеш ли какво? Търговията по Интернет е идеалната работа за една майка. Можеш да работиш у дома. Обикновено бях свършила с търговските сделки и бях изгасила компютъра, преди още Дон да е успяла да отвори вратата на стаята. Бях у дома за нея всеки ден, готова да я заведа навсякъде, където иска. На нея не ѝ се наложи да преживее онова, което аз преживях в детството си. Дадох ѝ всяка възможност да развие и увеличи потенциала си, който никак не е малък. И сега — това.

„Добре. Стигаме до същината.“

— А сега този доста по-възрастен от нея мъж нахлува в живота ѝ и... какво?

— Взема живота ѝ в свои ръце, ето какво.

— И как е възможно един мъж в средата на трийсетте да изведе живота на младо осемнайсетгодишно момиче?

Тя извърна поглед.

— Мисля, че правят секс. Всъщност сигурна съм.

— Много осемнайсетгодишни момичета правят секс. Вероятно повечето.

— Не и с мъже, чиито години са техните, умножени по две.

Да, Джак разбираше как мисълта, че осемнайсетгодишната ти дъщеря е в леглото с мъж едва ли не на възрастта на баща ѝ, може да те

изкара от равновесие. Обаче тъй като детето ти вече не е малолетно, не можеш да използваш закона, за да разделиш двойката. И се налага да заобиколиш системата. И ето къде идваше ролята на Джак.

— Какво мисли баща ѝ за това?

— Той въобще не участва — отговори тя спокойно. — Никога не е бил част от картината и никога няма да бъде.

Той пресуши бирата си.

— Окей, дай ми версията в стила на списанието „Рийдърс Дайджест“. Тя работи в онова заведение, а той е... какво? Редовен клиент?

Кристи кимна.

— Казва се Джери Бетълхем и е започнал да се появява там през януари. След известно време помолил да му пазят място на някоя от масите, обслужвани от Дон. Спомням си как тя ми разказваше за този наистина интересен според нея мъж, който имал страхотна работа и винаги оставял повече от щедри бакшиши.

— Каква страхотна работа?

— Дизайнер на видеоигри. На свободна практика.

Джак кимна. Да, наистина звучеше страхотно.

— Дон никога не се е интересувала от видеоигри, което особено ме радва — те само губят времето на човека — но пък му позволи да предизвика интереса ѝ.

— Не разбирам.

— Отначало и аз не проумявах. Той е умен. Уверил я, че точно тя е човекът, с когото трябва да разговаря, защото хората като нея били все още непроучен пазар за видеоигри. Ако успеел да създаде игра, която да накара да играят момичета като нея, които никога не са се докосвали до този вид развлечение, всички компании за видеоигри щели да чукат на вратата му.

— И ако тя успее да му помогне, ще ѝ даде част от печалбата.

— Щял да я направи пълноправен партньор и да делят петдесет на петдесет. И тя щяла да стане кралицата на индустрията с видеоигри. Или поне така твърдял той.

Пари и слава... Доста могъща сила, способна да накара човек да работи.

— И така, той я извикал в апартамента си...

— О, не. Той е умен, както казах. Нищо толкова очевидно. Подобен ход щеше да накара Дон да застане нащрек. Той има къща в града, между другото. Предложил ѝ просто да седнат и да нахвърлят проекта в нейния дом, за да може да се срещне с родителите ѝ и да ги увери, че не е някой умопобъркан, който таи лоши намерения.

— В каквито ти, въпреки всичко, го подозираш от самото начало.

— Аз не подозирам. А знам.

— И откъде?

— Аз... — Изведнъж стана неуверена. За първи път, откакто беше влязла. — Просто знам.

Скептицизмът на Джак трябва да беше проличал в изражението на лицето му.

— Не ме гледай така — каза тя. — Една майка веднага би разбрала. Този мъж е изкусител, обича да съблазнява жените.

— Значи си го виждала?

— Да. В моята всекидневна стая. Посред бял ден. Много е смел, освен че е умен. „Как сте, мисис Пикъринг? Радвам се да се запозная с вас. Имате прекрасна дъщеря, умна и красива.“ Обаче мисис Пикъринг далеч не е вчерашна.

Сега Джак разбра какво означава буквата П. В името на Кристи П. Имаше нещо познато във фамилията Пикъринг... Но не можеше да си спомни, беше минало много време... Както и да е, ситуацията беше ясна: самотна майка, а мъж на нейната възраст се върти около дъщеря ѝ. Разбира се, беше се задействал майчинският ѝ инстинкт, тя искаше на всяка цена да предпази дъщеря си. Може би този инстинкт беше прекалено силен у нея, доведен до крайност. Може би беше нещо друго. Завист? Ревност? Например: „Хей, какво не ми достига на мен?“.

— Привлекателен ли е този Джери Бетълхем?

Тя сви рамене.

— Не е Матю Макконъхи, ако това имаш предвид, но не изглежда зле. Привлекателността му е предимно в очите. Те са ясносини и пронизателни, а погледът му като че ли стига до дълбините на душата ти и в същото време ти позволява да надникнеш в неговата.

— И какво видя ти там?

— Ако човек е наивен, вижда истината.

— А ако не е?

— Лед.

Уха!

— И какво означава това?

— Отново ме гледаш по онзи начин. Неговите очи могат да убедят наивниците, че всичко, което казва, е истина, обаче съм чела някъде, че и Чарлз Менсън имал такива очи.

Джак също го беше чел.

— Да не би и той да е член на някаква секта? И да подтиква хората към някакъв вид революция?

— Не... Дори не обещава, че ще свали всички звезди от небето. Но е странно напрегнат. Усещам го. Демонстрира непосредствен южняшки чар, но интуицията ми подсказва, че е беден провинциалист и не се занимава с видеоигри.

— Но щом се срещат в твоята всекидневна стая, как...?

— Де да беше само там! Оттам започнаха, но после започнаха да се срещат и в неговия дом, защото неговият компютър е по-добър. И ето че Дон вече говори за преместване при него.

— Но нали ще отиде в „Колгейт“...

Кристи вдигна ръце.

— Колеж? Кой има нужда от образование, когато се готви да завладее света на видеоигрите? — Гласът ѝ се извиси и стигна едва ли не до кресчендо. — „В тази индустрия могат да се печелят по двайсет и седем милиона годишно, мамо, а двамата с Джери ще бъдем кралят и кралицата.“ — Отново заговори нормално. — С какво ще ѝ помогне колежът?

Устните ѝ трепереха. Премигна, за да спре сълзите. Извади книжна кърпичка от чантата си и попи влагата от очите си.

— Съжалявам. До този момент животът ни приличаше на сцена, слязла от екрана на „Холмарк“, и може би в това е част от проблема. И, да, може би изживявам живота си отново чрез Дон, като ѝ давам всички възможности, от които съм била лишена. И страдам, като виждам как захвърля бляскавото си и сигурно бъдеще заради несъстоятелната мечта, олицетворявана от видеоигрите. Но има и повече от това. Има нещо нередно в този Джери Бетълхем. Той крие нещо. Искам да разбера какво е, искам Дон да узнае, преди да е станало много късно. Преди той да... я нарани.

— По какъв начин?

Тя отново попи влагата от очите си.

— Не знам. Обаче той има някакви лоши планове за нея. Просто го знам. Интуиция.

Джак не знаеше каква е ролята на интуицията в реалността, но очевидно тя значеше много за Кристи.

— И затова си наела онзи частен детектив. Да го следи и да докладва какъв живот води.

— Точно така. Майкъл Герхард. Специализирал се е предимно в бракоразводните дела. Умее да намира доказателства за изневяра и всякакъв вид лъжи.

— Има милиони такива в този град. По-голямата част от тях са бивши ченгета. И той откри?

— Нищо. Поне на мен нищо не ми е известно. Той не отговаря на телефонните ми обаждания. Когато дойде в дома ми, ми се стори много организиран човек, професионалист. Написах му чек, който той осребри на следващия ден, и оттогава нищо не съм чула за него.

— И кога беше това?

— Преди две седмици.

— Не е толкова отдавна...

— Каза, че ще се свърже с мен след няколко дни, когато ще е готов с предварителния доклад. Обади се след четири дни и ми каза, че тъй като Джери Бетълхем е на свободна практика и не работи стриктно от девет до пет часа, ще му е много по-трудно и ще отнеме повече време да види повтарящи се модели в поведението му, да събере база данни, така да се каже. След като не се обади още четири дни след това, му позвъних аз. Не отговори, нито се обади по-късно. — Хвърли на Джак предизвикателен поглед. — Платих му добри пари и искам резултати. И ги искам, преди Дон да се премести.

— А тя твърдо ли е поела в тази посока?

— Още не, но все се суети около куфарите, прибрани в мазето. Времето изтича.

— Чувстваш, че ще е по-лесно да я убедиш да не тръгне, отколкото после да я накараш да се върне у дома?

Кристи кимна.

— Обаче Герхард не отговори на нито едно от обажданията ми.

— Той има ли офис?

— Не. — Тя прехапа долната си устна. — Адресът, за който мислех, че е офисът му, се оказа пощенска кутия или нещо подобно. Телефонът му е мобилен.

— Възможно е да прави това просто от съображения за сигурност.

Не всички частни детективи имат остроумни секретарки и държат пистолети 38-ми калибър в горното чекмедже на бюрото, а бутилка скоч — в долното. Макар че би трябвало.

— Мислиш ли...? — Тя направи пауза, след която каза: — Мислиш ли, че е възможно да е открил нещо за Бетълхем и да е започнал да го изнудва?

Възможно беше, но...

— Е, ако е чак толкова пресметлив, рано или късно ще ти се обади, за да изстиска от теб още няколко долара.

— Ами ако Бетълхем му плати повече? Или... — Наведе се напред. — Ако е открил нещо и Бетълхем го е убил?

— Това е ужасно голямо „ако“.

Макар и да не беше невъзможно.

— Ще разбереш, нали? Намери Герхард и научи какво знае той за Бетълхем.

— И да върна парите ти?

— Можеш да задържиш онова, което ще получиш обратно. Като бонус, допълнително към таксата.

Джак се замисли. Да открие Герхард, беше изпълнимо. Също сравнително лесно би било да го убеди да довърши започнатото или да върне част от сумата. И да му предаде, каквото знае за Бетълхем, за да може Джак на свой ред да го предаде на Кристи.

Фасулска работа. Да, разбира се.

Джак обаче трябваше да признае, че Кристи успя да предизвика у него любопитство по отношение на този Джери Бетълхем. Какви игри създаваше? Нямахше да е много трудно да проучи това. Вероятно Гугъл също щеше да му помогне.

Кристи Пикъринг го гледаше втренчено, в големите ѝ сини очи се четеше молба.

— Можеш ли да ми помогнеш? Моля те?

О, защо пък не? И без това имаше нужда да се захване с нещо. Малка задачка като тази беше идеалният вариант. Щеше да му отнеме

най-много два дни.

— Добре, ще опитам.

— Слава богу! *Благодаря ти!*

— Все още е рано за благодарности. Ще заема мястото на Герхард, това е всичко. Ето как ще стане...

Ето че отново съм върху седлото, помисли си Джак, докато вървеше бавно по Сентръл Парк Уест. *Макар и за кратко*. Чувстваше се добре, защото беше зает с нещо.

Като стигна до музея, застана встрани от входа, за да позволи на тълпата ученици да излязат и да отидат безпрепятствено до чакащите ги жълти автобуси. След като преминаха край него, той се запъти към кабинетите. Секретарката си го спомни и го пусна да мине.

Тръгна бързо нагоре по стълбите и погледна часовника си. Малко след четири. Беше оставил на професора близо три часа, но знаеше, че той ще го посрещне със сърцераздирателни молби да му даде още време. Джак обаче беше непреклонен — беше извършил доброто дело за седмицата, годината или за не знам какъв си период от време. През главата му отново мина мисълта: „Какво лошо има да му дадеш още време?“, но той бързо я отхвърли. Трябваше веднага да вземе „Изложението“. Защото не можеше да знае кога отново ще има нужда от него.

Почука на вратата на Бъман, после, без да изчака, я отвори. И замръзна на прага. Тялото на професора се беше отпуснало безжизнено на стола, ръцете му бяха отпуснати край тялото, дясната му буза беше подпряна на бюрото пред него. Джак се озова до него само с две крачки.

— Професоре! — Разтърси го за рамото. — Професоре, добре ли сте?

Обаче не, професорът не беше добре. Колелцата на стола се плъзнаха назад и старецът щеше да падне на пода, ако Джак не го беше уловил.

— Исусе!

Макар и силно измършавял, той все още тежеше достатъчно. Джак го спусна внимателно на пода и отбеляза, че тялото е топло. А когато го остави да легне по гръб, го видя да си поема дъх. Беше все още жив. Но какво се беше случило?

Започна бързо да търси рани или подутина на главата, но не откри нищо. След това забеляза, че дясната половина на лицето му е хлътнала и изкривена в сравнение с лявата. Удар? Скочи и се втурна навън, в коридора.

— Хей! Има ли някой тук? Имаме проблем!

Възрастна жена подаде глава през съседната врата.

— Какво има?

— Професор Бъман. Нещо не е наред с него.

— Какво? — Тя забърза към него. — Къде?

Джак отстъпи встрани, за да ѝ позволи да погледне.

— Мисля, че е получил удар.

— О, боже! — Жената покри устата си с длан. — Ще се обадя на 911!

Тя забърза обратно към кабинета си, а Джак коленичи до професора. Да. Все още дишаше. Сега очите му бяха на нивото на бюрото и той успя хубаво да огледа повърхността му. Видя два листа, но никаква книга.

— О, по дяволите!

Скочи бързо на крака и претърси не само бюрото, но и района около него. Не видя никъде „Изложението“, но откри два ксерокопирани листа. Единият беше изписан със заврънкулките, които бяха видели и по-рано, а на другия се виждаше странна фигурка.

Какво ли беше това? Вид паяк? Обаче изображението имаше само шест крака. Докато гледаше втренчено фигурката, го обзе странно чувство. Беше сигурен, че никога преди не е виждал подобно нещо, въпреки това то му изглеждаше познато. Предизвикваше странна тръпка у него — като от нещо, което не е съзнавал, но то винаги е било там, дремело е у него. После осъзна какво означават тези два листа.

— О, по дяволите!

Професорът беше обещал да не прави фотокопия, но очевидно не беше спазил думата си. Което беше достатъчно лошо. Но какво беше направил с проклетата книга?

А дали някой не я беше откраднал?

Отново провери тялото на професора и не откри никакви наранявания. Обаче нямаше следа и от книгата. Джак сгъна листовите и ги прибра в джоба си, после зачака лекарите от „Бърза помощ“.

Какво ли се беше случило тук?

Изчака да отнесат носилката с професора. Всички останали я последваха по коридора, а Джак остана в кабинета, за да го претърси. Отвори всяко чекмедже и провери по всички рафтове. Трудно би било да се скрие книга с такива размери, а тъй като корицата беше обточена, за по-голяма здравина, с метални ивици, още по-трудно би било да не бъде забелязана. Обаче той нищо не откри. Не видя никъде „Краткото изложение на Срем“.

Излезе от кабинета и дръпна встрани една от секретарките. Тя беше млада, косата ѝ беше боядисана в гарвановочерно, миглите ѝ бяха силно почернени със спирала, а останалият грим беше изключително в бледи нюанси.

— Малко по-рано донесох една книга на доктор Бъман. Той се канеше да я разгледа и после, хм, може би да даде някакво мнение за нея.

— Страхувам се, че не мога да ви позволя да изнесете нищо от кабинета.

Джак беше предвидил възможността да чуе тези думи, обаче точно в онзи момент въпросът му се струваше спорен.

— Разбирам, но проблемът е в това, че никъде не виждам книгата.

— А как изглеждаше тя?

— Не прилича на нито една друга. Ако я видите, непременно ще я запомните.

Секретарката поклати глава.

— Видях го наистина да носи някаква книга към копирната машина, но не проявих интерес. А знам, че не я е оставил там, защото използвах машината веднага след него. Видях, че се върна право в кабинета си. Значи книгата трябва да е тук.

— Не е. Повярвайте ми.

Момичето смръщи вежди.

— Да не би да твърдите, че е открадната?

— Когато го оставих, той седеше зад бюрото си и четеше. А когато се върнах, го заварих едва ли не мъртъв на пода, а книгата беше изчезнала. Вие какво бихте си помислили?

Тя не отговори, но нещо в очите й...

Той каза:

— Изчезвали ли са напоследък и други неща?

— Може би е по-добре да разговаряте с човек от охраната.

Това беше последното, което Джак би искал, обаче не виждаше да има особено голям избор.

Мракът беше се спуснал вече, когато Джак се върна в къщата на Джия. Нямахте и следа от Наблюдателя — не че той беше очаквал нещо друго. Влезе вътре и завари Джия да седи в библиотеката в компанията на жена, която му беше позната на външен вид — дребно и крехко телосложение, фини черти на лицето, бледа кожа и лъскава черна коса. Алиша Клейтън, доктор по медицина и директор на „Сейнт Винсът“, Центъра за деца със СПИН. Като я видя, от главата му изхвъркнаха всякакви мисли за мъже с меки широкополи шапки и професори, вероятно получили мозъчен удар.

Тя му се усмихна, стана и го прегърна.

— Мина много време, Джак.

Вярно беше. Повече от година беше изминала, откакто тя го нае да открие коледните играчки, откраднати от Центъра, а после и за един доста по-личен проблем, който долиташе като ехо от ужасите на детството ѝ.

— Как са работите в Центъра?

Тя сви рамене.

— Знаеш как е: никога не е добре, но винаги може да бъде и по-зле.

Джак кимна. Когато ден след ден трябва да се грижиш за деца със СПИН... може би това е най-доброто, на което можеш да се надяваш.

— Какво те води в града?

— Аз. — Джия стана от стола си и пристъпи към тях двамата. Изглеждаше уморена. — Тя иска отново да давам доброволен труд в Центъра.

Някога Джия ходеше редовно там, за да храни и люлее на ръце малките бебета, болни от смъртоносната болест. Беше престанала, когато се увери, че е бременна. Но сега...

— А какви са твоите чувства относно това?

Джия сви рамене.

— Не знам дали съм готова.

— Е, само ти можеш да решиш — каза Алиша. — Но твоите визити оживяват детските лица, радват мъничетата.

Джия прехапа долната си устна.

— Да, добре...

Алиша я прегърна.

— Когато си готова за нас, ние сме готови за теб.

Джия върна прегръдката, без нищо да каже. Алиша първа отпусна ръце до тялото си и направи крачка назад.

— Трябва да вървя. Водя Уил на благотворително събитие, което ще събере пари за Центъра.

— Уил ченгето? — запита Джак. Тя все още излизаше с детектив Уил Матюс?

Алиша се засмя.

— Не се тревожи. Никога не съм му споменавала за теб.

Джия взе подноса с чаените чашки от масата.

— Ще отнеса това и ще ти донеса палтото.

Веднага щом тя излезе от стаята, Алиша го сграбчи за ръката.

— Тя се е променила, Джак.

— Трябваше да я видиш преди два месеца.

— Мога да си представя. Но не е същата — нито на външен вид, нито вътрешно.

Джак не искаше да чуе това.

— Отново ще стане себе си. Силна е.

— Знам. Но искам да я накараш да се върне в Центъра, ако можеш. Мисля, че терапията ще бъде добра и за нея. Отначало може да ѝ е много трудно да държи в ръцете си новородено, но щом го преодолее, мисля, че ще ѝ се отрази добре.

— Ще направя, каквото мога. Много мило от твоя страна, че ни посети.

— След като тя ми помогна толкова много в Центъра, можех да направя поне това. Щях да дойда и по-рано, но не исках да се натрапвам.

В този момент Джия се върна. Джак помогна на Алиша да облече палтото си и двамата с Джия ѝ помахаха за довиждане, докато тя бързаше към таксито, спряло малко по-надолу по улицата.

Джак притисна Джия към себе си.

— Какво мислиш за идеята ѝ?

— Звучи добре, но не мисля, че съм готова. Може да изтърва някое от бебетата. — Целуна го по бузата. — Отивам да приготвя вечерята.

Тя се скри вътре, а той обходи с поглед улицата за мъжа с широкополата мека шапка и бастуна. Но тя беше абсолютно безлюдна.

СРЯДА

1

— Ти беше прав — каза Ейб, когато Джак отиде до тезгяха в задната част на магазина. — Удар. Доста сериозен. Все още е в кома и е възможно да не излезе от нея.

Джак се беше обадил на Ейб вчера, за да му каже лошата новина.

— А ти откъде знаеш?

— От лекаря му, от кого другиго? Говорих с него току-що, малко преди да дойдеш.

— Мислех, че подобен род информация се дава само на близките.

— Така е. Но аз се представих за загрижения му син, който се обажда от далечна Флорида.

— Разбирам. И няма никакви наранявания, които да предположат нещо друго?

— Заради онова, което ми каза за липсващата книга, зададох точно този въпрос и лекарят отговори с категорично „не“. Внезапен удар. — Ейб поклати глава. — Добър човек беше професорът. Изключителен ум. Подобно нещо би трябвало да се случи на куче.

— Хрумна ми странна мисъл. Мислиш ли, че ударът може да е бил предизвикан от книгата?

— От твоето „Кратко изложение“? Но как би могла една книга да причини удар?

— Може би е прочел нещо, което да го е разтревожило силно или да го е ужасило. Или да е предизвикало точно чувството, което може да доведе до удар.

— Лекарят му — неврологът, който се грижи за него — каза, че е мозъчен инсулт.

— Добре тогава: възможно ли е нещо, което е видял в книгата, да е повишило толкова кръвното му налягане, че да се е спукала някоя артерия в главата му?

Ейб сви рамене.

— Аз, един беден търговец, ли би трябвало да знам?

Джак му показва бяла найлонова торбичка, по-тъмна на местата, където се беше просмукала мазнината от съдържанието ѝ.

— Реших, че ще имаш нужда от храна, която да те успокои.

Ейб ококори очи.

— От „Мюлер“.

— А откъде другаде?

Ейб потри нетърпеливо пръсти.

— Дай да видя. Дай да видя. Донесъл си ми слонско ухо? Моля те, кажи ми, че си ми донесъл слонско ухо.

Джак просто нямаше как да не се усмихне, докато оставяше торбичката върху купа сутрешни вестници. На някои хора е толкова лесно да угодиш.

— Взех две — едно за теб и едно за мен.

Пръстите на Ейб леко трепереха, докато отваряха торбичката. Той надникна нетърпеливо вътре. Извади една овална и плоска поничка. Слонските уши от заведението на Мюлер не бяха непоръсеното със захар пържено тесто, което обикновено се асоциира с името. Тези слонски ушенца бяха плоски бухтички с дебела глазура, поръсени с някакъв жълтеникав прах.

Ейб отхапа голяма хапка. Затвори очи и започна да издава гърлени звуци на удоволствие, докато дъвчеше. Парабелум, папагалът му, сигурно беше свикнал с тези звуци, защото се появи изневиделица и кацна на тезгяха, готов да хапне неизбежните трохи. Джак взе другото слонско ушенце и хвърли цяла хапка на птицата.

— Дай някакво обяснение на объркания възрастен мъж — каза Ейб с пълна уста. — Някои дни ми носиш заешка храна, а други, като днес, такава, която със сигурност запушва артериите. Защо?

Самият Джак не беше сигурен. Може би ударът на професора го беше накарал да мисли, че животът е прекалено кратък и прекалено непредсказуем, за да си отказваш това, което ти носи истинско удоволствие. Може би щеше да се чувства различно утре, но днес му се струваше подходящ ден Ейб да си хапне слонски ушенца.

Джак сви рамене.

— Не знам. Това е загадка. Също като местонахождението на онази проклета книга.

— Разпита ли в музея?

Джак кимна.

— Да. Говорих с един от мъжете от охраната отново тази сутрин. Не са я открили. Обаче един от хората по поддръжката не се явил на работа тази сутрин — същият, който вчера работил на етаж на професора. Проверили в шкафчето му, обаче книгата я нямало.

— Вероятно не е той. Помисли по колко артефакти и предмети, които извикват любопитство, виждат всеки ден хората, които работят в музея. Дали някой би рискувал работата си, за да открадне книга?

— Не всяка книга.

— И един техник ще знае това?

Джак реши, че в думите на Ейб има смисъл, но все пак...

— Мъжът от охраната каза нещо странно тази сутрин. Намерили книга в шкафчето на техника, но не била моята. А после каза: „Струва ми се, че този е бил привърженик на Ритниците“. Имаш ли някаква идея какво е искал да каже?

— Вероятно, че книгата, която са открили, е била „Ритникът“.

— Никога не съм чувал подобно заглавие.

Ейб повдигна вежди.

— Наистина ли? Тя е някакъв феномен. Видях статия за нея във вчерашния „Поуст“. Никога ли не четеш вестници?

— Понякога. Малко. И обикновено тук. Обаче не ги изучавам, както правиш ти.

Ейб стана от високото столче и затършува под тезгяха. Накрая намери търсения таблоид. Прелисти го, след това го сгъна така, че Джак да види точно статията.

— Виж. С големи букви.

Джак хвърли поглед на водещия текст — *Ритник в отплата с Ханк Томпсън* — и видя снимката на мъж, за когото предположи, че е авторът. А под нея имаше снимка на корицата на книгата... Той изтръгна вестника от ръката на Ейб.

— Исусе!

По гръбнака му полазиха студени тръпки и пот, докато гледаше втренчено заглавието, името на автора в дъното на страницата, а между тях... позната фигурка, така подобна на насекомо.

— Е?

Джак изпусна вестника и затърси трескаво нещо в задния си джоб. Извади листовете, които беше открил върху бюрото на

професора, и ги разгъна, за да съпостави двете фигурки. Същите... абсолютно същите.

И отново чувството за нещо познато, за някаква връзка.

— Какво, по дяволите?

— Той е някакъв феномен — обади се Ейб, докато погледът на Джак шареше по статията. — Издал е книгата със собствени средства преди две години и е продал десетки хиляди копия по Интернет. Една от издателските къщи в Ню Йорк я забелязала и тя станала бестселър.

— Но какво е това?

Статията не му беше от голяма помощ. Там се споменаваше трудното детство на автора, и то така, сякаш всички знаеха за него. Бяха цитирани думите на Ханк Томпсън, че човек трябва да търси в себе си своето истинско „аз“ и да преодолее бариерите, които ти пречат да достигнеш истинската същност, но те звучаха някак си изтъркано, банално.

Олдъс Хъксли казва, че трябва да отворим вратите на възприятието.

Той се засмя.

Аз отпаднах от училище в десети клас. Знаем за Хъксли от „Дорс“. Джим Морисън винаги е бил моят герой. Но аз казвам, не бъдете доволни, когато просто отворите вратите — после ги затворете с ритник! Така извика той в онзи стил, характерен за ораторите, така добре познат от лекциите му в цялата страна.

Джим Морисън бил неговият герой? Джак гледаше снимката и си мислеше: „Да, така трябва да е било“. Със своята дълга и рошава чуплива черна коса, Томпсън вероятно щеше много да е приличал на Морисън, ако той беше доживял някъде докъм четирийсетте. С

изключение на очите. Той нямаше пронизващите черни очи на Морисън.

— От всички достойни хора в историята, от които би могъл да вземе пример, той е избрал Джим Морисън?

Ейб смръщи вежди.

— Джим Морисън... Кой е той? Клиент ли?

— Няма значение. А този тук мъж истински ли е?

Характерното за Ейб свиване на раменете.

— Аз ли трябва да знам? Очевидно много хора мислят така.

Аз им казвам да затворят с ритник тези врати и да пуснат вътре светлината — нова светлина, нов и свеж въздух, новия свят, който ни чака. Бъдещето ни зове —
ОТГОВОРЕТЕ МУ!

Джак вдигна поглед.

— И хората купуват подобни неща?

— С тонове. Той очевидно е оратор, който хипнотизира хората.

Джак продължи да чете и се спря на един друг цитат.

Време е да се отделиш от стадото. Ти знаеш кой си. Знаеш на кого говоря. Твоето място не е при стадото. Престани да се криеш. Отдели се от тълпата, направи решаващата крачка. И нека дисимилацията започне!

— Дисимилация. Ето ти нова дума.

— Трябва да я запомниш. И дори да я усвоиш. Тя означава това, което вече си направил с живота си.

Джак се замисли. Предполагаше, че е така. Но имаше чувството, че Томпсън не говореше за изкуството да живееш незабележим за другите.

Запитах го какво има да каже за, както се твърди, необикновено големия процент негови последователи — известни като Ритниците — с криминално минало. И лицето му помръкна.

„Първо, те не са ничии почитатели. Когато си отделен от тълпата, ти вървиш по свой собствен път. Колкото до останалите — това са полуистини, разпространявани от завистливи съперници, които ме виждат като заплаха за техните малки и нищожни империи! Те смятат, че могат да постигнат всичко сами без чужда помощ, но философията им търпи поражение, когато искат да забогатеят от изкараните с труд и пот пари на другите. Ние имаме Ритници, които заемат постове на изпълнителни директори, на домакини и секретарки. Моята цел не е да натрупам богатство или да основа империя.“

Притиснах го относно криминалните досиета на последователите му, защото тази тема засяга много хора.

„Моите слова са насочени към хората, лишени от предимствата на другите, както и към онези, за които те са факт. Ако има голям брой от онези, които хората подигравателно наричат «издънки на обществото» сред Ритниците, то е, защото аз самият разпространих тази мълва, като започнах да посещавам барове и срещи на анонимни алкохолици. Моята цел обаче беше просто да говоря при тези случаи. След като произнасях речта си, аз продавах няколко копия от книгата си, след което продължавах нататък.

Аз се свързах с тези хора. Аз произлизам от тяхната среда, преживял съм това, което са преживели и те, оцелял съм по начина, по който оцеляват те. Никой друг не говори от тяхно име, нито произнася и дума в тяхна защита. Те знаят, че искрено се интересувам от тях и няма да ги излъжа. И ме слушат, защото знаят, че имам мисия.“

Запитах го каква е тя.

„Ами да променя света, разбира се.“

Джак вдигна поглед.

— Законът на Джак: никога не се доверявай на човек, който иска да промени света.

Отново сведе поглед към снимката на Ханк Томпсън. Същата странна фигурка беше изобразена на стената зад него, но не беше ясно дали е картина, или снимка. Джак почука с пръсти по репродукцията на снимката от корицата, после посочи ксерокопието.

— Какво е това? Прилича на паяк.

— Паякът има още два крака. На мен ми прилича на човек с четири ръце — мъж или жена.

— Да се надяваме, че не е жена...

Джак си спомни изображенията на четириръки богини — Кали, например.

— Томпсън я нарича Човека Ритник.

— Каквото и да изобразява, фигурката със сигурност е древна.

Ейб смръщи вежди.

— Как така?

— Въпреки че обеща да не го прави, твоят приятел професорът е ксерокопирал въпросната фигурка от „Краткото изложение“.

Ейб доби обиден вид.

— О? И ти беше там, когато той направи ксерокопието?

— Не, но...

— Как така си сигурен тогава?

Ейб като че ли приемаше това като лична обида, затова Джак му обясни, че двамата заедно са направили ксерокопие на една от страниците. Посочи заврънкулките, подобни на йероглифи, които придружаваха фигурката.

— Така изглежда първоначалният текст, написан в първи век, на фотокопията — когато не може да се превърне в английски или какъвто е родният език на читателя.

Ейб смръщи вежди.

— Казвал си ми го и преди, но откъде знаеш, че е истина?

— Според професора, книгата беше написана на немски.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Основното тук е, че фигурката е древна. Ти си изучавал всички древни езици, както и културите, свързани с тях, с професора. Виждал ли си нещо подобно?

Ейб поклати глава.

— Никога. Но е възможно доктор Бъман да е виждал. И може би затова е направил ксерокопието. Или пък преди това е видял корицата на тази книга и е искал да сравни изображенията, да види колко са близки.

Джак също ги изучаваше.

— Сравнени дори линия по линия, те са идентични. Въпросът е къде би могъл да попадне на нещо подобно човек, който дори не е завършил гимназия. Къде, освен в „Краткото изложение на Срем“?

— Може би твоето не е единственото копие от книгата?

Джак удари с длан по масата.

— По дяволите, как ми се иска тя да беше в момента у мен! Искам да прочета историята, свързана с тази фигурка.

— Е? Че кого го интересува?

— Нима не предизвиква различни мисли у теб?

Ейб доби объркан вид.

— А трябва ли? Това е просто фигура, която най-вероятно изобразява човек с четири ръце.

— И не те ли кара да се чувстваш... странно?

— Не, ни най-малко. Единственото, което усещам, е нуждата да хапна още едно слонско ушенце.

Джак хвърли последен поглед на фигурката, после отново сгъна листовите.

— Имаш ли телефонен указател?

— Само жълт.

— Добре.

Ейб бръкна под тезгяха и извади дебел телефонен указател. Остави го да тупне тежко върху тезгяха.

— Ще потърсиш номера на заведението на Мюлер, за да поръчаш доставка, нали?

— Те не доставят храна по домовете. Имам нужда от информация за един частен детектив на име Герхард.

Ейб разтърси глава — като че ли искаше да я проясни.

— И той знае за „Изложението“?

— Не, става въпрос за нещо друго. Макар че, както се развиват нещата напоследък, възможно е и да знае нещо.

Кристи му беше дала информацията, необходима му да осъществи контакт, но той искаше и сам да хвърли поглед. В раздела „Частни детективи“ той откри агенцията на Герхард, а под нейното име беше записано това на Майкъл П. Герхард. Адресът беше: номер 624 на Западна двайсета улица тук, в Манхатън, обаче първите три цифри, а именно 718, от номера на телефона указваха Бруклин, каквато информация имаше той и от Кристи. Посочи компютъра върху тезгяха.

— Направи ми услуга и потърси Майкъл П. Герхард от Бруклин.

Дебелите пръсти на Ейб заработиха бързо върху клавиатурата, след което той намести очилата на носа си, примижа и загледа втренчено екрана.

— Има много мъже на име Герхард. Обаче нито един Майкъл П. Има един М. П. на авеню М.

Авеню М беше дълго и се простираше в няколко квартала на Бруклин.

— Не можем ли да стесним малко търсенето?

Ейб издаде напред долната си устна.

— Не мога да кажа със сигурност, но имам чувството, че адресът се намира във Флетленд.

— И откъде придоби въпросното чувство?

— Някога живеях там при стария си чичо — по времето, когато в квартала живеяха предимно евреи. А сега евреите там са много малко.

Джак извади мобилния си телефон и набра номера, даден му от Ейб. След четири позвънявания се включи гласовата поща. Той изслуша стандартното съобщение — „Здравейте, тук е Майк, бла-бла-бла“ — и затвори. След това набра номера в офиса и отново се включи гласовата поща. Този път съобщението беше по-официално, делово: „Здравейте. Свързахте се с агенция «Герхард»...“.

Нямаше съмнение обаче, че гласът и в двата случая принадлежеше на един и същи мъж. Джак остави съобщение: „Мистър Герхард, тук е Джак...“.

Имаше нужда от фамилия, която да използва. Огледа се и видя „Найк“, изписано на кутията за обувки. Не. След това „Принс“ върху ракетата за тенис.

„... Принс. Искам да наема услугите ви. Моля, обадете ми се при първа възможност. Въпросът е спешен.“ И остави номера на трафона си.

Готово. Сега трябваше само да чака да му се обадят в отговор, да уговорят среща и да го убеди да си уреди сметките с Кристи Пикъринг. Но докато чака, защо да не се отбие в „офиса“ му?

3

Джак взе влак А от метрото до Двайсет и трета улица, след което измина пеш разстоянието до посочения адрес на агенцията „Герхард“. Както беше казала Кристи, това се оказа пощенска кутия. Джак също използваше няколко такива — в Манхатън, в Бруклин, в Куинс. Обаче тази беше съвсем нова за него.

Надникна през кутията на номер 624 и откри, че е пълна догоре с поща. Жалко, че това не беше кутията, която той използваше и която беше на няколко пресечки оттук. Беше сигурен, че Кевин, отговорникът на мястото, където беше неговата кутия, би могъл да му уреди един поглед към пощата на Герхард. Обаче тук, където не познаваше никого, не смееше дори да опита.

Мобилният му телефон започна да звъни. Той се усмихна и го извади от джоба си. Предположи, че е Герхард. Но, не. До него стигна гласът на Ейб.

— Току-що се обадох в болницата. Доктор Бъман е в съзнание и може да говори. Дали да не го посетим?

О, да. Имаше няколко въпроса, които много искаше да зададе на добрия професор.

— Сто шейсет и едно.

Джак гледаше втренчено професор Бъман. Той изглеждаше смален и потънал във възглавницата. Дясната половина на лицето му беше сгърчена. Тънките пръсти на лявата му ръка стискаха разсеяно чаршафа, докато дясната му ръка беше отпусната безжизнено до тялото. Щом беше дошъл в съзнание, го бяха преместили от интензивно отделение в отделна стая. Джак се радваше за това. Не искаше никога повече да вижда обстановката в интензивно отделение.

— Казах, че се радвам да те видя в съзнание — повтори Ейб.

Професорът се усмихна леко. Усмивката му беше крива, зловеща.

— Триста дващсет и девет. — Думите излизаха от устата му завалени, почти неразбираеми.

Ейб погледна Джак, който стоеше от другата страна на леглото, и измърмори:

— Триста дващсет и девет? Какво ли означават тези числа? Аз му задавам въпрос, а той ме засипва с числа.

— Откакто е дошъл в съзнание, произнася само разни числа — каза женски глас с ясно доловим акцент.

Джак погледна към вратата и видя медицинска сестра с тежко телосложение и цвят на кожата, напомнящ кафе със сметана. Тя влезе и спря в долния край на леглото.

— Това необичайно ли е след удар? — запита Ейб.

Сестрата поклати глава.

— За първи път виждам нещо подобно, но доктор Гупта не изглеждаше много изненадан.

— Това е неговият невролог, нали? Онзи, с когото разговарях. Къде е той?

— Навън, в коридора. Скоро ще бъде тук. — Тя хвана десния крак на професора и го завъртя. — Усещаш ли нещо, Питър?

Той я загледа втренчено с воднистите си очи.

— Четирийсет и девет.

— Виждате ли?

Професорът очевидно отговаряше на въпроси, но защо с числа вместо с думи? От това можеха да те полазят тръпки на ужас.

В стаята влезе строен тъмнокож мъж с мустаци в стил Саддам Хюсеин и с папка в ръце.

— Аз съм доктор Гупта. — Гласът му имаше висок и неприятен фалцет, а говорът — лек индийски акцент. — Кой от вас двамата е синът на този човек?

Ейб имаше вид на изпаднал в транс човек, гледаше втренчено професора, без да премигва. Когато той не отговори, Джак го посочи.

— Той.

Джак се питаше как доктор Гупта може да бъде заблуден толкова лесно. Трудно беше да си представиш двама мъже, които да приличат по-малко на баща и син.

Ейб разтърси глава.

— Какво? О, да. Аз съм. — Стиснаха си ръцете. — Разкажете ми за удара.

— Аневризъм в мозъка или нещо дори още по-страшно, страхувам се, макар че и това би било достатъчно сериозно. Баща ви има тумор в мозъка. Това е.

— *Gevalt!* — възкликна той и се обърна към професора: — Никога не сте ми казвали!

— Ами как да ви обясня, образуването не е точно тумор, защото не се е зародило там. То е метастаза от маса на белия дроб, която пък на свой ред е метастаза от бъбречен карцином. Поне така предполагаме, защото десният му бъбрек е бил отстранен неотдавна. Къде бихме могли да намерим медицинския му картон?

Ейб доби силно смутен вид. Джак знаеше, че е доста близък с бившия си преподавател, обаче очевидно не чак толкова, че да знае такива подробности, и се намеси:

— Но защо говори само с числа? Чувал съм, че някои хора, излезли от кома, говорят на чужди езици, но...

— Уврежданията са достигнали до зоната на Верник в лявата половина на мозъка и са причинили форма на рецепторна афазия.

— Искате ли да се опитате да го обясните отново на език, достъпен за обикновените хора? — запита Джак.

— Способността му да говори се е запазила, но речниковите му умения са увредени. И най-вероятно не разбира онова, което му казваме ние.

Ейб махна с ръка, после посочи професора.

— Но защо винаги се изразява чрез числа?

— А, точно това е интересно! — Гупта изглеждаше доста развълнуван под привидно спокойната си фасада. — Какви числа каза пред вас?

— Четирийсет и девет — точно преди да влезете — намеси се отново Джак.

Гупта си записа нещо в папката.

Ейб добави:

— Сто шейсет и едно и триста два и девет преди това.

Лекарят отново попълни бележките си и в същото време си мърмореше под носа:

— Очарователно... очарователно.

— Не е чак толкова очарователно — каза Ейб. Лицето му беше помръкнало. — На мен ми прилича повече на трагедия.

— Задайте му някакъв въпрос.

Ейб поклати глава, затова Джак се наведе към стареца и го докосна леко по ръката.

— Доктор Бъман, къде е „Изложението“? Не е в кабинета ви. Скрихте ли го някъде?

Професорът вдигна поглед към него.

— Деветдесет и едно.

— Да! — измърмори Гупта и отново си записа числото.

Гневът на Ейб като че ли нарастваше с всяка секунда.

Джак извади ксерокопието на статията за Томпсън и я вдигна така, че професорът да я вижда.

— Защо сте направили това ксерокопие?

Професорът ококори очи. Вдигна треперещата си лява ръка и посочи фигурката.

— Шейсет и пет хиляди петстотин и девет! Двеста и седемнайсет!

Гупта продължи да записва.

— Удивително!

Ейб направи крачка към него. Очите му изпусаха мълнии.

— Достатъчно вече! Какво става?

— Всяко произнесено от него число е кратно на седем! Седемстотин деветдесет и едно е седем, умножено по сто и тринайсет. Двеста и седемнайсет е седем, умножено по трийсет и едно. Сто шейсет и едно е седем по двайсет и три. Шестстотин...

— Схванахме — прекъсна го Джак. — И какво от това?

Гупта вдигна очи.

— Никога не съм чувал за нещо подобно. Ще трябва да направя проучване, за да съм сигурен дали се е случвало и с други пациенти.

— Но какво правите вие по въпроса? — запита Ейб.

— Имаме отлични специалисти по патология на речта. Вече наредих консулт.

— И с какво това ще помогне на излекуването му от рака?

— По-късно ще дойде известен онколог, но бъбречен карцином в този стадий... — Неврологът поклати глава.

Ейб изглеждаше съкрушен.

Гупта каза:

— Кажете ми, той е професор, нали?

Ейб кимна.

— По математика?

— Не. По лингвистика.

Гупта смръщи вежди.

— Още по-странно. Човек би очаквал...

— Искате нещо странно ли? Опитайте това: всички числа, които той умножава по седем, са всъщност прости числа.

Гупта загледа втренчено.

— Сигурни ли сте? — Сведе поглед към папката и провери списъка. — Да, вярвам, че сте прави! О, това е прекрасно, просто прекрасно!

Обърна се и излезе забързано от стаята, като остави Ейб и Джак да се гледат втренчено.

— Всичките са прости числа?

Ейб кимна.

— И всичките са умножени по друго просто число.

Онова необяснимо нещо, което предизвикваше тръпки на ужас у Джак, стана по-силно. Стояха до леглото и гледаха професора, който пък гледаше с нескрито обожание образа на Томпсън. Очите му

блестяха като тези на рицаря Гауейн, в чиято глава се върти мисълта за Свещения Граал.

Джак изкара огромния си черен автомобил „Краун Виктория“ от гаража в Апър Уест Сайд, за който плащаше месечен наем в размер на вноса по ипотеката в някои щати, и потегли на изток в бързо сгъстяващия се здрач.

Беше оставил три съобщения в офиса на Майкъл Герхард, но той не се беше обадил нито веднъж. Беше се обадил половин дузина пъти на домашния му телефон, но и тези обаждания бяха останали без отговор. Добавете към това препълнената пощенска кутия и може би и вие ще решите, че мистър Герхард е излязъл във ваканция.

А може би не.

Каквато и да беше причината, беше време да почука на вратата му, което означаваше да отиде до „Флетленд“ — квартал, който се намираше в далечния край на Бруклин. А там нямаше дори спирка на метрото. Трябваше да отиде с личния си автомобил. А напоследък полудяваше, ако трябваше да пътува из града с кола.

Измина десетте мили за четирийсет минути. Мина с автомобила покрай къщата на Герхард на авеню М. Тя изпъкваше сред другите двуетажни къщи близнаци, които вероятно са били депресиращо еднакви при построяването си преди век, обаче различните обитатели бяха добавили някои неща и ги бяха боядисали в различни цветове, за да им придадат поне някаква индивидуалност. Някога земята тук е била обработваема, но сега беше жилищен комплекс.

Джак намали скоростта, когато мина покрай къщата...

Тя беше тъмна и изглеждаше необитаема, ако не се броеше светлината в един от горните прозорци. Може би беше аварийна лампа. Джак очакваше, че ще свети и на долния етаж.

Намери място за паркиране две пресечки по-надолу и се върна пеш до къщата. Беше се облякъл като строителен работник: фланелена риза, дънки и ботуши с десетсантиметрова подметка и метална повърхност при пръстите.

Заобиколи внимателно локвата пред входната врата и спря на стълбите. Къщата изглеждаше така, сякаш някога беше имала веранда,

която е била премахната заради допълнително обитаемо пространство. Вдигна ръка с намерението да почука, когато забеляза, че стъпалата са мокри. А не беше валяло от няколко дни. Наведе се и докосна прага. Беше доста изтъркан, а водата се процеждаше през него — идваше някъде отвътре.

Нещо не беше наред тук.

Така ли мислиш?

Инстинктът му подсказваше да се обърне и да бяга — не да се отдалечи бавно, а да бяга. Да се качи в колата си и дяволски бързо да се върне там, откъдето беше дошъл. Обаче трябваше да остане, за да разбере какво се е случило. Обеща си, че ако открие лесен начин да влезе, ще огледа набързо и после веднага ще си тръгне. А ако беше необходимо влизане с взлом, щеше направо да се прибере у дома си.

Натисна звънеца и го чу да звъни във вътрешността на къщата. Не очакваше да му отворят, но човек никога не знае. Натисна го повторно, завъртя бравата и леко бутна вратата. Беше заключена.

Огледа се. Нямаше никого наоколо, а той беше доста добре скрит в сянката на входната врата. Заобиколи и откри прозореца на мазето, скрит зад избуяли храсти. Извади малкото си джобно фенерче и насочи лъча му към прозорчето. Видя басейн с вода вътре.

Значи водата изтичаше през прага от известно време.

Джак не видя никакви мерки за сигурност по прозорчето, затова го изпробва — не защото искаше да гази в дълбоката вода, но защото се чувстваше длъжен да провери.

Нямаше късмет.

Би могъл да съблече якето си, да обвие с него юмрука си и да счупи стъклото, обаче си беше обещал, че няма да влезе с взлом. Затова се изправи и заобиколи до задната врата. Оттук не изтичаше вода. Завъртя бравата и побутна леко.

Тя изскърца мелодраматично и поддаде. Отвори се навътре.

Джак извади „Глок“-а си от найлоновия кобур, който беше затъкнат отзад в панталоните му, и влезе.

— Ехо? Мистър Герхард? Аз съм Джак Принс. Цял ден се опитвам да се свържа с вас. Има ли някого у дома?

Никакъв отговор.

Той затвори вратата след себе си и прекоси кухнята с намерението да отиде в предната част на къщата. Беше много тъмно,

луната не се виждаше в небето. Подът остана сух, докато той не се озова във всекидневната стая. Там килимът беше прогизнал и жвакаше под ботушите му. Стигна до стълбите и рискува да използва набързо фенерчето. Пътеката беше подгизнала. Водата капеше от края на стълбите направо върху пода на долния етаж. Докосна я — беше студена.

Светлината, която беше видял и отвън, идваше някъде отгоре и беше достатъчна да види очертанията на перилата и централната колона на горния етаж.

Отново извика и отново не последва отговор.

Окей, време беше да разбере какво става.

С насочен пистолет, той взе стъпалата по две наведнъж, а те скърцаха зловещо при всяка негова стъпка. Толкова по въпроса за безшумното прокрадване. Като стигна края, спря и се послуша.

Ето... вдясно от него... зад затворената врата светеше и течеше вода, чуваше се тихото й ромолене и гъргорене. Отиде с няколко широки крачки до прага и отвори вратата.

И стомахът му се сви при вида на напълно облечен мъж, плаващ в старомодната вана с лицето надолу. Трупът се беше подул, а в банята се разнасяше воня, която подсказваше, че той е във водата от известно време. И вероятно щеше да мирише още по-лошо, ако не беше постоянният приток студена вода.

„Мистър Герхард, предполагам.“

Джак пристъпи в малката баня и се увери, че е сам. После, като държеше дулото на пистолета насочено към пода, той клекна до ваната, за да огледа трупа по-отблизо. Над водата се подаваха само темето и част от гърба. Джак се радваше, че не вижда лицето. Не знаеше как изглежда Герхард, а вероятно нямаше да го разпознае и да знаеше. Кранчето на ваната беше отвъртяно може би наполовина и водата преливаше.

Нададе стон, когато видя тънкия кабел, стегнал подутия врат на трупа. Убийство. Колко ли следи беше оставил вече и той самият? Втори поглед и той забеляза белезниците около китките, както и факта, че единият край на тънкия кабел свършва в дъното на ваната, където беше направена дупка. Кабелът вероятно продължаваше към пода и после бог знае накъде. Трети поглед разкри състоянието на краката, които бяха стегнати в бедрата, коленете и глезените.

Това не беше просто убийство... а някакъв ритуал. Или го бяха измъчвали.

Нямаше защо да се задържа повече тук. Крайно време беше да изчезне от местопрестъплението. Но докато беше тук... Защо да не види дали Герхард има някакви записки по случая Джери Бетълхем?

Тръгна към предната част на къщата и се озова в спалня с неоправено легло, с разхвърляни по пода дрехи и отворени чекмеджета. Дали стаята беше в такова състояние, защото собственикът ѝ беше небрежен? Или някой беше търсил нещо? Джак надникна в гардероба и под леглото, грабна една тениска от пода и излезе от спалнята.

Откри спалнята за гости. Увери се, че е празна, и влезе в третата спалня, която Герхард беше превърнал в свой кабинет.

След като спусна щорите и на двата прозореца, Джак включи електрическото си фенерче и видя обичайните неща: бюро, шкафчета и компютър с черен екран, но проблясваща лампичка показваше, че мониторът работи.

Изключи фенерчето и се ослуша. Беше деветдесет и девет процента сигурен, че е сам в къщата, и сто процента сигурен, че има втория етаж абсолютно само за себе си. А колкото до това някой да се прокрадне безшумно по мокрите стъпала — просто нямаше начин.

Прибра пистолета и започна да претърсва кабинета. Първо прерови шкафчетата. Макар че погледна набързо, беше сигурен, че няма нищо нито за Бетълхем, нито за Пикъринг. Избърса дръжките на чекмеджетата с тениската и отиде до бюрото. И там не откри нищо. Седна пред монитора и започна да движи мишката с длан, обвита в тениската. Компютърът се събуди, оживя и екранът и се показа страница от Интернет Експлорър.

Страницата показваше статия за убийството на лекари, извършващи аборти в Атланта. Джак смръщи вежди. Кога беше станало това? Историята датираше отпреди близо дваисет години. И той си спомни. Скандалът по онова време беше огромен. Някой беше застрелял двама лекари, като между двете убийства имаше период от седмица. Цялата страна говореше за това, ченгета пазеха във всички клиники и пред входните врати на лекарите. Накрая хванаха престъпника и го затвориха, но хората още дълго време говориха за случилото се.

Просто за всеки случай, Джек прегледа статията, но името Джери Бетълхем не се споменава.

Натисна бутона НАЗАД. Беше научил няколко простички компютърни трика — начини да скрие своите търсения и да открие тези на другите — обаче в момента нямаше нужда от тях. Откри страница от Гугъл, даваща резултатите от търсенето на „Атланта, убийство, аборти“. Провери няколко, обаче отново не откри нищо, свързано с Джери Бетълхем. Може би търсенето беше свързано с друг случай, по който Герхард работеше? Дали не беше попаднал на нещо, което трябваше да остане скрито на всяка цена? Тази ли беше причината да бъде убит?

Като се върна още по-назад, откри търсения за „aaron levy md“ и „института крейтън“. И накрая за „джералд бетълхем“. Джек кликна върху името и беше възнаграден с половин милион резултати, вариращи от хора на име Джералд, живеещи в Бетълхем, Пенсилвания, до статии за Исус или Коледа, написани от човек на име Джералд.

Забрави.

Намери химикал и бележник, на чийто първи лист пишеше: ДНК и числото 0 — какво ли беше това? Ха! Откъсна го и го прибра в джоба си. Копира веригата на търсенето, после започна търсене „бетълхем“. На прозорчето, което отбелязваше намерените резултати, се появи папка. Отвори я и откри списък с .jpg файлове. Прегледа ги бързо и видя серия от снимки на мъж със спретната брада, прегърнал през раменете млада русокоска. Снимките бяха едва ли не лишени от перспектива и разкриваха факта, че са правени с телефон.

Провери самоличността на момичето. Трябваше да е Дон Пикъринг. Имаше очите на майка си, но закръглено лице и тяло, което можеше да се определи само като силно закръглено. Не беше точно от типа момичета, които карат шофьорите да се заяпват и така причиняват задръствания в движението. С какво беше привлякла Бетълхем? Казват, че за всеки човек има подходяща половинка. Дали не беше това? Това ли беше момичето на мечтите му? Може би го привличаха доста по-младите? Или беше, както подозираше майка й, нещо друго?

Джек принтира две от снимките. Старият лазерен принтер превърна цветовете им в неясно бяло и черно, но поне му даваха някаква представа как изглежда човекът.

Папката с името на Бетълхем също така съдържаеше уърд файл с името „Леви“. Отвори го и откри телефонен номер с код за района 914 и адрес в Ратбърг, Ню Йорк. Джак беше чувал за това място, разположено някъде на север от града. Или поне така мислеше, не беше сигурен. Направи копие и на тези данни. Прибра копията в джоба си, изтри повърхностите, до които се беше докоснал, и се върна в банята.

Като все така продължаваше да използва тениската вместо ръкавици, той спря водата, коленичи до ваната и се опита да си представи какво се беше случило тук. Дългият кабел беше свързан и с въжето, което стягаше коленете на Герхард. След това преминаваше през ухото на болта, забит в основата на черепа, след което се увиваше три пъти около врата на жертвата, преди да се завърже на възел на тила. Връзката между белезниците също преминаваше през ухото на болта.

Какво, по дяволите...?

И тогава Джак разбра. Герхард вероятно е бил в безсъзнание, когато са го овързали така. Белезниците пречеха на ръцете му да стигнат до възлите. Кабелът натискаше главата му надолу. Като се е напълнила ваната, Герхард е трябвало да се бори с кабела и въжето, за да държи главата си над водата. А като се е борил прекалено упорито, въжето се е стягало около врата му.

Вероятно е викал за помощ, докато гърлото го е заболяло, а гласът му е пресипнал, обаче никой не го е чул.

Отначало не му е било трудно да държи главата си над водата, но студената вода е понижавала температурата на тялото му, а мускулите му са се уморявали и е бил принуден да потапя глава във водата от време на време, за да могат те да си починат. След това е повдигал глава, поемал си е въздух и отново я е потапял. Неизбежно, когато мускулите отслабнали толкова, че не можели да повдигат ноздрите му над водата — в зависимост от силата на човека, това може да отнеме около ден — той се е удавил.

Джак поклати глава, завладян от ужас. Някакво болно копеле, таило огромна омраза към Герхард, е замисляло дълго време това отмъщение. Независимо дали е добър, или безкрайно лош, никой човек не заслужава подобна участ. Е, може би не никой — Джак беше срещал

няколко души, които лесно биха заслужили подобно отношение — но Герхард определено не би могъл да се впише в това число.

Последните му мигове на тази земя трябва да са били ужасни.

Големият въпрос: дали психопатът, замислил това, не е Джери Бетълхем?

Възможно беше, но Джак можеше да се сети и за някои други възможности.

Частните детективи обикновено си създават врагове. Това дори е нещо като запазена територия за онези като Герхард, специализирали се в бракоразводните дела. Възможно беше някой от проследените съпрузи да беше изгубил важното за него дело и да се беше върнал тук за жестокото отмъщение.

Възможно беше още убийството да имаше нещо общо с онова на лекарите, извършвали аборти в Атланта. Нямахме съмнение, че Герхард беше разследвал случая. И защо, след почти две десетилетия? Този въпрос тревожеше Джак. Случаят отдавна беше приключен. Поне, доколкото Джак знаеше, убиецът беше заловен и прибран на топло. Дали Герхард не беше попаднал на нещо, което би накарало полицията отново да отвори делото? И дали някой не беше готов да убие, за да предотврати това?

Отново стигаше до „може би“. Обаче това изглеждаше прекалено лично.

Което върна мислите на Джак към някой разбеснял се от гняв неверен съпруг. Този сценарий беше най-вероятният.

Обаче не отхвърляше напълно възможността убиецът да е бил и Бетълхем. Възможно беше Герхард да е открил нещо мръсно около него — и дори нещо криминално — и да се беше опитал да го изнудва.

Джак поклати глава. Каквото и да се е разиграло тук, не това беше мястото, на което да си блъска главата. Трябваше отново да избърше повърхностите, до които се беше докоснал, и бързо да изчезне оттук.

Кристи шофираше бавно по булевард „Куинс“ и намали още повече скоростта, когато колата ѝ мина покрай бара. И видя проклетия „Харли“ на Джери Бетълхем пред него. Знаеше, че се навърта тук, когато не се храни на някоя от масите, обслужвани от Дон в „Тауър“, или пък не работи до късно у дома си над някоя видеоигра.

Паркира своя „Мерцедес“ на съседната пресечка, откъдето можеше да вижда бара. Беше използвала това място и преди. То беше идеалният наблюдателен пункт, защото входната врата беше право пред нея. Изгаси двигателя и погледна часовника си, готова за поредното бдение. Смяната на Дон щеше да свърши чак след час. И най-вероятно тя отново щеше да е в компанията на Джери след работа. Въпросът беше: с какво ли се занимава Джери до срещите си с Дон?

Барът се казваше „Работа“. Ха, ха! Много смешно. „Скъпа, наистина съм много зает в Работата и ще се върна у дома късно.“

Веднъж, преди известно време, беше надникнала в бара. Той беше нещо средно между евтино заведение за хранене и бар, имаше и бiliarдна маса. Не беше изискано място, каквото тя очакваше, че ще посещава добре облечен мъж като Джери. Скъпите му дрехи контрастираха с декора — както и с тези на другите посетители всъщност. Вероятно жилищата, в които те се прибираха след това, бяха с цяла една десета по-бедни и неугледни от изисканото кондо на Джери. Кристи не беше влизала вътре, но познаваше комплекса Рего Парк — много моден и елегантен. А Дон беше споделила с нея удивлението си от цялата нова и скъпа електроника, с която била пълна къщата.

Бетълхем обядваше в „Работа“ почти всеки ден и висеше пред бара почти непрекъснато във времето, когато не дебнеше Дон в „Тауър“. Обаче, от време на време, напълно изчезваше от хоризонта. Като например вчера. Къде ли отиваше при тези случаи? Точно това се канеше да научи Кристи.

Точно това, което тя правеше в момента, се наричаше дебнене, нали? Майк Герхард трябваше да е на нейното място. Или този новият,

Джак. Може би щеше да успее да го убеди да се заеме и с тази задача, след като издири Герхард.

Интуицията ѝ нашепваше добри неща за Джак — така и не запомни фамилията му. Как така беше позволила от ума ѝ да се изплъзне толкова важен факт? Неохотата, която той проявяваше, нежеланието му да се ангажира прекалено много, предизвикваха странно доверие. Той като че ли не беше от типа хора, които биха могли да бъдат мотивирани изключително от парите. Нищо от онова обичайно отношение към клиента: „Разбира се, дадено, ще го направя“ — или пък да се престори, че ще свърши нещо — „Всичко, каквото искате, само ми платете“. О, той също искаше да получи добри пари, но по-скоро за да бъдат оценени по достойнство усилията му, отколкото да си изкара прехраната.

Работата беше там, че някой трябваше да наблюдава Бетълхем. Някой трябваше да го хване в погрешен ход, в действие. Какво точно действие, тя не знаеше, но беше сигурна, че той крие нещо. Да, трябваше да има нещо. Веднага след като го беше видяла, застанал наред всекидневната ѝ стая, тя беше усетила нещо нередно. Може би това беше странният начин, по който я гледаше. Каквото и да беше, то беше предизвикало у нея отвращение и тръпки на ужас...

... но все пак той беше секси. Мързеливото южняшко провлачване на сричките, дългата коса, високото и стройно тяло, загадката, която се криеше зад брадата, хипнотизиращите сини очи, които сякаш те пронизваха...

А може би беше привлекателен точно заради излъчването на типичното лошо момче. У него определено се долавяше нещо опасно, което, по друго време и в една друга Вселена, вероятно би я привлякло към него. Но да знае, че тази опасност грози дъщеря ѝ, че тези опасни мъжки качества привличат рожбата ѝ... е, това не би могла да понесе.

Може би защото той беше спал с малкото ѝ момиченце, но тя на всяка цена искаше той да си отиде от живота им. Би го изритала с ритници по задника от дома си, но каква полза? Те просто щяха да се срещат на друго място, а в нейния дом ѝ беше по-лесно да го държи под око.

Накрая те все пак отидоха на друго място. В неговия дом. А на нея ѝ беше пределно ясно, че там те няма да се ограничат с работата по видеоигрите. Поне не за дълго.

От тази мисъл ѝ прилошаваше.

И не защото беше предвзето морална или фалшиво скромна. Всичко друго, но не и това. Беше изгубила девствеността си на шестнайсет, беше имала половин дузина гаджета в гимназията, преди... Вече нямаше значение. Не искаше да мисли за това. Ключовата дума в съчетанието *boyfriend/момче гадже*, беше *boy/момче*. Защото те бяха момчета — на нейната възраст или може би с година по-възрастни. Те израстваха заедно и заедно се учеха на страст, едновременно научаваха какви окови може да ти сложи сексът. Този Бетълхем, този подлец, имаше много повече жизнен опит от Дон, което му даваше голямо предимство. В какво ли се беше забъркал? На какво ли я учеше? Какво ли я караше да прави?

„Не наранявай малкото ми момиченце.“

А тя знаеше, че той ще ѝ причини зло. Че ще я нарани. Не емоционално, не като я захвърли, след като я е използвал. Кристи можеше да помогне на Дон да преживее нещо подобно. Не, щеше да бъде по-зле. Той искаше нещо от нея. Но какво? И защо Дон?

Дони... как може едно толкова умно момиче, с толкова големи възможности и бляскаво бъдеще, да постъпва толкова глупаво? И да звучи глупаво. Въпреки всичките книги, които бе прочела, и всичките отлични оценки в училище, тя вършеше глупави неща, а речта ѝ беше изпъстрена с паразитни думи като „обожавам“ и „абсолютно“. Наистина, след като съществуват закони за всичко друго, защо да не прокарат закон и за това, колко пъти на ден хората могат да използват думи като „обожавам“ или „страхотно“?

И така, тя се беше заела със задачата да изчисти речта на Дон, да я направи по-богата. Даваше ѝ двацет и пет цента всеки път, когато заместеше думата „обожавам“ с някоя друга. Беше се получило, беше я накарало да чува и внимава какво говори и постепенно думата беше отпаднала от речта ѝ. Кристи тъкмо беше измислила подобна програма да изтрие и „абсолютно“, когато се беше появил този мъж.

Той интересува ли се от Дони — въобще?

Не можеше да повярва, че може да се интересува от нея така, както родната ѝ майка, затова трябваше да направи нещо срещу това копеле, което крадеше децата на хората.

Надяваше се, че тази ще е нощта, в която той ще направи грешка. Тя щеше да го следи неотлъчно...

Ето го, излиза от бара, без да бърза, говори по мобилния си телефон, като че ли няма никакви грижи — и през цялото време целенасочено превръща Дон в развалина.

Но все пак, като го гледаше как се движи с грацията на диво животно, как кърши рамене и тясна талия, не можеше да не изпита първично привличане. Разбираше защо Дон е така оглупяла по него. Той беше секси — нямаше друга дума за това. И можеше да има всяка жена, която пожелае.

Тогава защо, за бога, искаше Дон?

За разлика от толкова много други майки, Кристи никога не се беше заблуждавала за външния вид на дъщеря си. Дон беше съвсем обикновено момиче. Но тези думи никога нямаше да излязат от нейните уста. Тя винаги казваше на Дон, че е красива. И, да, тя беше, но с вътрешна красота. Момичето ѝ обаче не беше глупаво. То имаше огледало. И знанието за това, че не е красива, имаше своя ефект върху нея, подтикваше я да залага на науките, а не на момчетата. Кое то беше прекрасно. Щеше да има много време за момчета по-късно.

Но ето че всичко това се беше оказало фатално. Тя беше дивата патица, която плуваше кротко във водите на езерото, очакваща да стане плячка на мъж като Джери Бетълхем.

И отново същият въпрос: защо Дон? Фактът, че не знаеше отговора, предизвикваше ледени тръпки на ужас по кожата на Кристи.

Видя го как пъргаво скочи върху своя „Харли“. Той имаше и малък спортен автомобил, „Мазда Миата“, но тази нощ беше с мотоциклета. Загледа го как слага каската на главата си и ѝ се прииска да беше проявил нехайство, да я беше забравил. Тогава щеше да се моли да го блъсне кола, да получи мозъчно увреждане и да умре. А можеше и тя самата да го изблъска от шосето...

Мисълта я шокира. Откъде ли се беше взела?

Някъде дълбоко от подсъзнанието ѝ. Беше готова на всичко, за да защити Дони от него. Майка, готова да предпази детето си от злините на света.

Спомни си бременността си. Беше самотна майка, уплашена, а майка ѝ, вместо да ѝ помогне, главно я укоряваше за това, че е позволила да легнат с нея. Отначало мислеше да се откаже от детето, да го остави за осиновяване, но след като го беше взела в прегръдките си, беше почувствала майчината любов и бе променила решението си.

Щеше да намери правилния път, да осигури живот за себе си и бебето. Раждането на Дон беше началото на новия ден, на нов живот за нея, затова момиченцето получи името Дон, Зора.

Банално, да. Но по онова време тя беше на възрастта на Дон и ѝ се струваше правилно да ѝ даде това име, да постъпи така.

А пред нея Бетълхем запали двигателя и потегли с рев. Кристи го последва и изруга, когато го видя да поема към булевард „Куинс“. Проследи го до Рего Парк и, естествено, той отиваше в „Тауър“. Тя намали скоростта, когато той паркира на едно особено тясно местенце до тротоара. Дон изтича навън да го посрещне, прегърна го силно и дълго го целува. Стомахът на Кристи се сви, като гледаше как той мачка дупето ѝ в дланите си.

Трябваше да направи нещо по въпроса с този кучи син.

Господи, как искаше да го проследи някоя нощ до къщата, където той гостуваше на една съпруга и децата ѝ. Нямах ли да бъде страхотно? Щеше да го заплаши с изобличение, ако не остави Дон на спокойствие. И щеше да ѝ покаже доказателството, ако той не обърнеше внимание на предупреждението.

Да, истината щеше да нарани малкото ѝ момиченце, но истината си е истина и не трябва да се крие.

„Освен в моя случай“, помисли си тя.

В това се криеше опасността да наемеш частен детектив. Той би могъл да разшири разследването, да открие неща, за които е по-добре да останат скрити, да започне да задава въпроси, на които тя не би искала да отговори.

Джак седеше в паркираната си кола и държеше мобилния си телефон в едната ръка, а в другата — номера на доктор Леви.

Да се обади или да не се обади.

Току-що беше напуснал сцената на местопрестъпление, където беше убит човек, който първо беше измъчван. Възможно беше убийството да няма нищо общо с работата, за която беше нает. Всъщност, вероятността за обратното беше дори по-голяма, макар и не стопроцентова.

А искаше ли той да се забърка във всичко това? Искаше ли да се докосне до нещо, до което се беше докоснал покойният вече Майкъл Герхард?

Всъщност не. Обаче беше приел пари, за да разбере какво беше научил Герхард за Джери Бетълхем и тъй като Герхард не можеше да говори, Джак се чувстваше длъжен поне да говори с някои от хората, с които се беше свързал мъртвият частен детектив.

Какво пък, по дяволите.

Набра номера. Мъжки глас отговори след третото позвъняване.

— Да? — Гласът звучеше малко странно... колебливо.

— Доктор Аарон Леви ли е на телефона?

— Кой се обажда?

— Искам да задам на доктора няколко въпроса за мъж на име Джери Бетълхем.

— Кой?

— Джери Бетълхем. Аз...

— Никога не съм чувал за него! — каза мъжът, но интонацията на гласа му твърдеше друго.

— Сигурен ли сте? Дадоха ми да разбера...

— Кой е на телефона? — Гласът стана висок, остър, писклив. — Вие ли се обадихте току-що и после затворихте?

— Не, аз...

— Вие сте били, нали? Не знам какъв ви е проблемът, но искам да престанете.

— Но аз не съм...

— Вие слушате ли ме изобщо? Престанете или ще ви открия и ще ви спра. И не говоря за обаждане в полицията. Готов съм да взема много по-сигурни мерки. Така че престанете, ако знаете какво е добро за вас.

И му затвориха.

Уау! Този човек беше здравата уплашен. Беше сбъркал Джак с някого, който очевидно го заплашваше по телефона. Герхард? Не беше вероятно, щом някой се беше обадил на Леви и тази вечер. Изглеждаше, че ще му се наложи да си уреди среща лице в лице с доктор Леви.

Запали двигателя, зареди своя официален телефон и набра 911. Каза на оператора, че е съсед на Герхард и че е видял водата, която прелива през прага на входната му врата. Каза още, че е почукал, но никой не му е отворил и че се страхува, че нещо не е наред. И сложи край на връзката, без да каже името си. Не беше от онези съобщения, които ще накарат ченгетата веднага да се втурнат към мястото на престъплението, но все пак, по някое време, щяха да дойдат да проверят.

Изключи телефона си. Използваше го само при обаждания, за които съществуваше вероятност, макар и малка, да бъдат проследени. И само тогава го зареждаше.

Не разполагаше с източници във въпросната телефонна компания и нямаше как да узнае с какви възможности за проследяване на обажданията разполагат спешните служби. Макар и да не можеха да проследят номера до него, може би щяха да достигнат до някакъв идентификационен код, който щеше да ги отведе до неговия телефон. А може би нямаше да успеят. Знаеше обаче, че със сигурност не могат да проследят изключен телефон. Затова и го държеше изключен.

Дали това беше някакъв начин на живот?

Да. Но понякога причиняваше главоболия. Непрекъснато напрегане на мозъка, измисляне на различни решения на възможни проблеми. Обаче на него му беше трудно да си представи живота по друг начин.

ЧЕТВЪРТЪК

1

— Ще купиш карта? — запита Ейб. — Но защо ти е карта, когато имаш програмата Мапкуест? — Обърна се към компютъра. — Веднага ще потърся каквото ти трябва.

Час след простичката закуска, състояща се предимно от солен кейк, изядена на тезгяха в магазина на Ейб, и преглеждането на сутрешните вестници — все още нямаше история за откриване на мъртвото тяло на Герхард — Джак беше готов да се впусне в търсене на карта на щата Ню Йорк. Защото неговата вече се разпадала.

— Не си прави труда. Вече погледнах за указания за маршрута в Мапкуест, но искам карта, която да мога да сгъвам и разгъвам. Обичам да виждам цялата картина, големите мащаби.

— Щом искаш големи мащаби, ще ти осигуря сателитна снимка.

— Не, благодаря. Но можеш да потърсиш номера на доктор Леви.

— Мислех, че вече разполагаш с адреса.

— Така е, но просто искам да проверя.

— Искаш да кажеш, че искаш аз да проверя.

— Окей, искам ти да провериш. Моля те.

Джак използваше компютър още от ранните си тийнейджърски години. Разполагаше с такъв и когато беше в колежа. Но след като се беше отказал — от всичко — беше изгубил и докосването до киберпространството. През ранните си години в града живееше както дойде, нямаше нищо постоянно, сигурно. И нямаше как да бъде в течение на новостите, не разполагаше дори с компютър. Едва през последните няколко години започна да изследва необятния свят на Световната мрежа, наречена Интернет. Много се беше променило в годините, в които той нямаше връзка с виртуалния свят. И все още беше на етап, в който предимно наваксваше.

Ейб, от друга страна, с неговите международни връзки и сделки, беше вълшебник в кибернетичния свят — или, както би се изразил той, магьосник.

Загледа как Ейб започна да движи мишката и да набира бързо буквите, да мръщи вежди, после отново да движи мишката и да натиска копчетата на клавиатурата, и накрая да...

— Нищо. Няма достъп до името и адреса, свързани с този номер. Джак сви рамене.

— Тогава ще трябва да успея и с това, което имам. Как е професорът, между другото?

Ейб поклати глава.

— Отбих се при него отново снощи. Нямахше промяна. Умът му... Не знам. Все още се изразява единствено с числа.

— Срамота. Добре. Отивам да търся карта.

— Чакай. Току-що се сетих нещо. Нека опитам пряко търсене. —
Още набиране на букви. — Ха! Ето един Аарон Леви, доктор по медицина, номер 2681 на „Ривървю Роуд“ в Ратбърг, Ню Йорк.

— Това е адресът, който вече имам. Окей, ще го намерим. Какво можеш да ми кажеш за него?

Ейб отново се зае с компютъра и след малко се усмихна.

— Има статия, в която се споменава присъствието му на благотворително събитие в полза на обществената библиотека в Ратбърг.

— Има ли снимка?

— За какво ти е?

— Защото нямам почти никакъв шанс да мина през входната врата на дома му, за да се срещна с него. Ще трябва да използвам различна тактика, да търся задни вратички. И трябва да знам поне как изглежда.

— Ето една, под която пише: „Доктор Аарон Леви, един от директорите на лечебния център към института «Крейтън», със съпругата си, Мари, и дъщеря си, Моли“. На същото благотворително събитие.

Ейб обърна монитора към Джак. И той видя усмихнат тъмнокос мъж в началото на петдесетте в компанията на тъмнокоса жена на същата възраст, а между тях — тъмнокосо момиче, което изглеждаше на около дванайсет години. Статията беше отпреди две години.

— Идеално. Направи ми разпечатка, моля те.

— Вече съм задал командата за отпечатването й.

— Страхотно. А докато чакаме, провери къде е този институт „Крейтън“. Видях го да се споменава и в компютъра на Герхард. Звучи ми като някаква болница.

— Ето: институт „Крейтън“. Никога няма да познаеш какъв е адресът.

— 2681 на „Ривървю Роуд“ в Ратбърг?

— Позна.

— Добре. Значи той работи там. Но къде живее? Трябва да има начин...

— Данните на данъчните служби, може би. Не, чакай. Нека погледна в Гугъл. — Ейб отново затрака по клавиатурата. — Ню... Йорк... недвижима собственост... търсене... — Натисна ENTER. — *Gevalt!* Трябва да попълня тези три квадратчета. Област... Уестчестър. Град... Ратбърг. Име... Аарон Леви. ENTER. — Пауза, после. — Ето адреса: 903 на „Арджънт Драйв“.

Джак се почувства малко несигурен, когато каза:

— Добре, направи ми разпечатка и на това.

Ейб поклати глава и натисна бутона за принтиране.

— Това е ужасно.

Джак знаеше съвсем точно какво изпитва той.

— Защото е толкова лесно?

— Да, ужасяващо лесно.

— Кара ме да се радвам, че така да се каже, се давам под наем. Върни се на страницата за института „Крейтън“. Какво друго можем да открием за него?

— Да видим. — След като кликна още няколко пъти с мишката, Ейб се облегна назад и го погледна. — Ой! Пълното наименование на институцията е: Институт за психично болни престъпници „Крейтън“.

Джак поклати глава.

— Превъзходно.

Бродуей му се стори добро място да намери карта, затова Джек пое на запад.

А иначе самият „Бродуей“ е ориентиран на север-юг. Няколко пресечки по-нататък, на Седемдесет и девета улица, булевардът се отделя от пътната мрежа и завива на изток, пресича града по диагонал и стига чак до Ийст Вилидж, където отново поема на юг.

Видя книжарница на „Барнс & Ноубъл“, а на витрината — нашумялата книга „Ритникът“. Трудно беше да се пропусне корицата с големите черни букви и фигурката, подобна на паяк, изпъкващи на фона на ярката неонова жълта светлина. Той я загледа втренчено — тя извикваше у него все същото странно чувство. Достатъчно се беше чудил вече. Време беше да открие защо тази фигурка му изглежда толкова... какво? Позната?

Зад книгата се виждаше плакат с подобна цветова схема, на който пишеше:

СТАНЕТЕ ЧАСТ ОТ ЕВОЛЮЦИЯТА НА РИТНИЦИТЕ

Еволюция?

Влезе вътре, взе едно от копията с меки корици и бързо го прелисти. На всяка празна страница, която отделяше главите една от друга, имаше малък образ на автора и реклама, изписана с огромни букви.

— Спести си парите, човече.

Джек вдигна поглед и видя мъж с дълга коса, облечен в дънки и риза с изрисувана върху нея вратовръзка, да му хвърля коси погледи.

— Как?

— Тази книга. — Той шепнеше заговорнически, като движеше само едното ъгълче на устата си. — Голям боклук, човече.

И като кимна многозначително, се отдалечи.

Е, е. Мнение на читател. Което обаче не му помагаше особено. Джак и без това не очакваше нищо особено от книгата. Той просто искаше да знае как Ханк Томпсън се е сдобил с фигурката, изобразяваща вероятно човек с четири ръце.

Намери карта на щата Ню Йорк и тръгна към касата. Мина покрай рафта за научнофантастични издания в меки корици, където една книга, или по-скоро корицата ѝ, привлече вниманието му: кобалтовосиня и чифт блестящи жълти очи — определено нечовешки — втренчили се в потенциалния купувач над куп хапчета. Спря и едва тогава забеляза заглавието: „Берзерк“!^[1]

А очите бяха изненадващо подобни на чудовището *ракшас*. Хапчетата пък... Миналата пролет се беше борил против лекарство, което имаше много популярни народни наименования, едно от които беше *Берзерк* — с правописна и правоговорна грешка, точно както беше изписано на корицата. А после сърцето му започна да тупа бавно и затруднено в гърдите, защото прочете, че това е „роман от поредицата за Джейк Фикс“ и „продължение на «Ракшаса»“ от П. Франк Уинслоу. Взе я в ръка и привлече вниманието на продавач-консултанта, който в този момент минаваше покрай него, момче на двайсет и няколко години с тънка и рядка коса и дебели бакенбарди.

— Какво е това?

Момчето погледна Джак, след това — романа, и накрая отново Джак.

— Наричаме го книга.

Смешник. Да.

— Това ми е известно. Но кой е този Уинслоу? Не съм чувал за такъв писател. И колко такива книжки е написал?

Момчето сви рамене.

— Не знам. Ще трябва да проверите на „Информация“.

— Но вие работите тук.

— Да, но аз само подреждам книгите по рафтовете. Не ги чета. Съжалявам. Задайте този въпрос на „Информация“.

Джак последва съвета му, но зад гишето нямаше никого. Намери отдела за научна фантастика и започна да преглежда всички автори под буквата „У“. Откри едно копие на „Ракшаса“. Погледна корицата и видя същия кобалтовосин фон, същите бляскави очи, но вместо хапчета, тук беше изобразен боен космически кораб.

— Исусе!

Не знаеше какво е съдържанието на книгата, но оформлението на корицата предизвикваше у него чувството, че някой наднича в живота му. На гише „Информация“ все още нямаше никого, затова тръгна към касата. Нямаше опашка и той стигна безпрепятствено до единствения касиер, момче с бръсната глава и тъмна превръзка на окото. Джак остави шумно романите на плота и ги побутна напред.

— Какво знаеш за тези тук?

Касиерът поклати глава.

— Нищо. — Посочи копието на „Ритникът“. — Обаче знам много за това.

Джак забеляза малката татуировка на Ритника между палеца и показалеца му.

— Добре, но...

— Ще ви хареса, уверявам ви. Съдържанието ще се запечата в мозъка ви. Аз я прочетох толкова много пъти, че краищата на страниците вече са оръфани.

Джак посочи татуировката. Момчето вдигна ръка.

— Така заявявам на света, че съм дисимилиран и еволюирам. Аз съм един от Ритниците и се гордея с това.

Той сканира етикета на едната книга на баркод четеца, сложи ги в торбичка и каза:

— Двайсет и четири долара и седемдесет и един цента.

Джак бръкна в джоба си за портмонето.

— Аз мисля, че прави повече.

Момчето се усмихна и сниши глас.

— „Ритникът“ е на сметката на издателската къща.

— Така ли? И къде го пише?

— Правя ви специална отстъпка. Знаете ли, като Ритник на един бъдещ Ритник.

— Не, благодаря. Ще платя.

Момчето побутна торбичката към Джак и процеди през зъби:

— Вземете книгите.

— Ще платя по свой собствен начин, ако нямате нищо против. — Побутна торбичката обратно. — Сканирай книгата. Веднага.

Момчето го гледаше гневно, с блеснали очи, но извади книгата от торбичката, сканира я и я пхна обратно.

— Четирийсет и два долара и седем цента.

Джак му подаде своята *MasterCard*. Самоличността на Джон Тилески все още му вършеше работа. Ако не се случеше нещо, щеше да я запази до есента. След като се подписа и прибра квитанцията, той взе торбичката и понечи да тръгне към вратата.

— Ако те видя на митинга, ще те сритам по задника.

— Това шега ли е?

Момчето доби объркан вид.

— Ха?

— Няма значение. Какъв митинг?

— Митингът, организиран от Ритниците в Градината следващия месец. Вие нищо ли не знаете?

— Знам, че няма да съм там.

Момчето кимна и изхихика.

— О, ще бъдете. Щом прочетете книгата, няма да можете да останете безучастен.

— Не, наистина. Няма да бъда там. Възможно беше да отида, но ето че вие ме уплашихте. Не искам някой да ме срита по задника. Схвана ли?

Изречението на момчето подсказваше, че не е. Джак махна с ръка и излезе от книжарницата. Още като стъпи на тротоара, се замисли за „Краткото изложение на Срем“: все още не беше станало ясно дали охраната на музея беше открила портиера, привърженик на Ритниците. Вътрешната кражба вероятно не беше на първо място сред приоритетите им. Изглеждаше, че Джак ще трябва сам да реши и този случай.

[1] Берзерк е популярна видеоигра, пусната на пазара през 1980 г. от „Щерт електроникс“, Чикаго. — Б.пр. ↑

Докато чакаше на опашка в Йонкърс на мястото, където трябваше да плати таксата за използване на магистралата, Джак с нескрита завист гледаше автомобилите, които профучаваха, без да спрат. Естествено, те бяха платили таксата предварително, по електронен път. Той не напускаше града достатъчно често, за да си открие сметка за електронно плащане на таксата, не я намираще полезна. Но дори случаят да беше обратен, вероятно пак нямаше да си открие сметка. Може би беше жертва на параноя, но кой знае какво всъщност имаше във всички тези транспондери, прикрепени към всичките тези предни стъкла. С напредването на GPS технологиите, той не можеше да рискува местонахождението на автомобила му да бъде известно по всяко време.

Можете да ме наречете луд, но няколко допълнителни минути на опашка пред входа за магистралата не са чак толкова лоша цена за спокойствието.

След като плати, той продължи на север към изхода за Таритаун, където тръгна по шосе 9, отново на север. Пътят се виеше сред зелени поля и китни долини и го водеше към Ратбърг, Ню Йорк. Обаче той дори не забелязваше красотата на пейзажа.

Други образи — и по-точно корици на книги — отвличаха вниманието му от заобикалящата го реалност. Продължаваше да се пита как странната фигурка от „Краткото изложение на Срем“ се е озовала на корицата на книгата на Ханк Томпсън. Преследваха го и очите от корицата на романа за Джейк Фикс.

Беше попаднал на двама автори, които знаеха неща, които не би трябвало да знаят. Съвпадение? Беше убеден, че нищо в живота му не е съвпадение или случайност. Но каква беше връзката?

Искаше му се да се скрие в апартамента си от външния свят и да изгълта на един дъх романите, обаче нямаше време — не и след като пътуването до Ратбърг се беше оказало неотложно. Беше успял само да хвърли поглед на задните корици, от които беше научил, че героят, Джейк Фикс, е бивш морски тюлен и бивш оперативен агент на ЦРУ.

Обикновените персонажи бяха или едното, или другото, но ето че този беше и двете. Той бил предаден от шефовете си — нима не е така с всички герои? — и се беше свързал с подземния свят. И заживял в тайна, като помагал на онези, които не могли да си помогнат сами. Един съвременен Робин Худ, който при всяка възможност се придържа към хуманното у човека.

Господи, клише след клише!

Много пъти на Джак му се беше искало да има обучението на морските тюлени или някакъв негов еквивалент. Да учи за оръжията, мунициите и разрушението по организиран начин и в подходяща среда, вместо да дочува това-онова по улиците. Ако имаше възможност да се учи, щеше да изпита огромна радост. А да има връзки в ЦРУ и ФБР, щеше да е нещо още повече, върховно удоволствие. Искаше да научи нещо за Джери Бетълхем? Трябваше само да разполага с отпечатъците му и да накара връзката си в тези служби да провери в базата данни. И вероятно да получи цяла папка информация.

Обаче не, Джак нямаше такъв късмет. Трябваше да прави всичко по старомодния начин, без да използва чудесата на съвременната техника — по дяволите, налагаше му се да се справя почти без помощта на каквато и да е техника.

И така, персонажът Джейк Фикс нямаше славата на „Ракшаса“ и „Берзерк“. И особено на първата фантастична история, в която вземаше участие и космически кораб, пълен с демони, хранещи се с плът — ракшаса според индийската митология — контролирани от един луд от народа Хинду, който имаше намерение да ги освободи над Манхатън, ако не му бъде върната перлата, която притежава вълшебна сила. Историята беше много по-сензационна, ужасна и мелодраматична от реалността, на която Джак беше подложен — и беше оцелял — преди две години, но предизвикваше у него чувство на смут, защото беше близо до начина, по който той мислеше за живота си. В „Берзерк“ кръвта на един от оцелелите демони беше станала източник на лекарство, което предизвикваше у хората желание да убиват, което пък беше *малко прекалено* близо до истината.

Джак потрепери. Сякаш писателят, този П. Франк Уинслоу, беше надничал иззад рамото му през последните две години.

Прогони натрапчивите мисли, защото вече навлизаше в Ратбърг. Трябваше да се концентрира върху усилието да убеди доктор Аарон

Леви да му отдели няколко минути.

Ратбърг се оказа стар, провинциален и усамотен град, заспал за живота през вековете като този от историята за Спящата долина и подобен на толкова много други, построени по този отрязък от източния бряг на Хъдсън. Уошингтън Ървинг би могъл да е отседнал тук. И вероятно беше. Сградите бяха в тюдоров стил, боята по външните стени беше напукана и дори олющена на места, а стрехите им стесняваха още повече и без това тесните улички. Джак шофираше вече по „Ривървю Роуд“ и се оглеждаше за номер 2681. Трябваше да е огромната сграда в стил южняшко имение, която доминираше над другите, разположена на хълма с изглед към реката.

Слънчевата светлина се отразяваше от жицата, с която завършваше стената, ограждаща сградата. Пред него беше порталът — вероятно единственият вход. Тежка врата от ковано желязо и униформен пазач пред каменната къщичка за портиера. На табелата, поставена на една от колоните, пишеше „Крейтън“ и нищо повече. Не се споменаваше нито думата „институт“, нито „психично болни“, нищо — дори указание, че тук е приютена някаква институция. Просто името.

Джак подкара колата по алеята с намерението да намери начин да влезе, но скоро видя охранителната камера, поставена на покрива на портиерската къщичка. Не искаше тя да запише лицето му, не и ако можеше да го избегне.

Докато преминаваше покрай нея, огледа внимателно сградата, която се намираше на поне петстотин метра навътре от улицата. Тя изглеждаше напълно подходяща както за престъпници, така и за психично болни, защото изглеждаше така, сякаш планът ѝ е направен от шизофреник. Централната част приличаше на френски замък, изграден от камък. Ако трябваше въобще да прави някакви догадки, Джак би казал, че вероятно това е оригиналната сграда, защото изглеждаше много стара. Но който и да беше добавил крилата — ако се съдеше по вида им, това беше възпитаник на същата школа, построила Берлинската стена — не се беше постарал да запази нито стила, нито атмосферата. А вляво беше добавено дори трето крило, напълно различно от останалите две.

Не можеше да се каже, че охраната е на ниво. Жицата беше сериозно нещо само ако по нея преминаваше ток, но все пак, ако много

силно искаше, човек можеше да се прехвърли над нея.

Върна се в града и намери място, където да паркира колата. Доста по-рано беше потърсил и открил телефонния номер на института „Крейтън“. Щеше да се опита да стигне до Леви първо по официалните канали. Беше най-добре да заложи на телефона в кабинета му — ако телефонните обаждания го караха да изпада в параноя, щеше да се чувства по-малко уязвим там, отколкото в дома си.

Тъй като не знаеше номера на вътрешния телефон на Леви, щеше да звънне в централата, където, естествено, щеше да му се наложи да се справи с така нареченото „телефонно дърво“, при което те препращат от един телефон на друг. Мразеше тази проклета измишльотина на цивилизацията, затова задържа нулата, докато не чу женски глас. Каза на жената кого търси и тя го свърза със секретарката на доктор Леви, която го уведоми, че се е свързал с кабинета му.

— Там ли е докторът?

— Кой се обажда, моля?

— Казвам се Джон Робъртсън. Частен детектив съм.

Беше срещнал истинския Робъртсън преди няколко години, малко преди смъртта му. Умен старец, истинско конте, което много обичаше да носи „Стетсън“. Джак беше запазил картата му и си беше направил дубликати. От време на време използваше и тази самоличност, макар че не следваше неговия стил на обличане. Беше променил адреса и вместо този на Робъртсън, на картата сега беше изписан този на една от неговите пощенски кутии. Естествено, когато се наложи, той подновяваше лиценза на Робъртсън. Всеки, който си направеше труда да провери в архивите на град Ню Йорк, щеше да научи, че Джон Робъртсън е човекът, когото трябва да наеме. През годините тази самоличност беше доказала, че е полезна.

— И по какъв въпрос искате да разговаряте с доктора?

— Това трябва да остане между него и мен.

Джак усети как секретарката охладня, тонът ѝ стана студен.

— Ще проверя дали е тук.

След като чака цяла минута — а тя вероятно беше получила отговор на запитването му само за десет секунди — секретарката се върна на телефона.

— Съжалявам, но доктор Леви има назначени срещи до края на деня.

— Добре. Какво ще кажете за утре?

— Утре също е зает през целия ден.

— А на следващия ден?

— Съжалявам, но доктор Леви е изключително зает човек. Може би бихте могли да му изпратите писмо?

— Вероятно бих могъл.

Джак прекъсна връзката. Добре. След краткия му разговор с Леви предишната нощ, не очакваше нещо различно. Щеше да се наложи да го проследи след работа и да потърси възможност за разговор от засада. Погледна часовника си. Имаше часове до края на работния ден. Време беше да се впусне в разследване.

Отиде в обществената библиотека на Ратбърг. Компютърните търсения не бяха довели до никакъв резултат — институтът „Крейтън“ нямаше уебсайт, а другите „попадения“ не му бяха поднесли полезна информация. И така, той започна да търси сред микрофилмите на „Ратбърг-он-Хъдзън ривю“, но отново остана с празни ръце. Имаше доста мимоходом споменати подробности, но нищо съществено. Може би местният вестник не беше мястото, където трябваше да търси. Той приемаше за даденост, че читателите му знаят всичко за института „Крейтън“. Взе ролките и се върна до бюрото.

— Намерихте ли, каквото търсехте? — запита го съсухрената дама с боядисана в синьо коса.

— За нещастие, не.

Той я изучаваше с поглед. Тя имаше гласа на мис Хатауей^[1] — много слаби крайници; беше облечена в леко поизносена тъмносиня пола, сако и бяло копринено шалче, завързано хлабаво около врата ѝ — дали за да не скрие бръчките? Обгръщаше я облак парфюм с мириса на гардении. Изглеждаше достатъчно възрастна, за да се е срещала навремето с Икабод Крейн^[2]. Ако беше прекарала по-голямата част от живота си тук...

— Вие тук ли сте родена?

— Да. И също тук съм израснала.

— Тогава може би ще можете да ми помогнете. Правя проучване, свързано с института „Крейтън“, обаче не мога да намеря достатъчно материал.

— Не съм изненадана. За него не се пише много. — Вдигна изкривения си показалец и почука леко по дясното си слепоочие. — Обаче тук, в моята глава, има достатъчно.

— Имате ли нещо против да споделите част от знанията си с мен? Ще ви компенсирам за времето, което решите да ми отделите.

Тя смръщи вежди.

— Ще ми платите за това, че ще ме оставите на воля да си поговоря за добрите стари дни? Не бъдете толкова глупав.

— Добре тогава, да намерим местенце, където ще можем да поседим на спокойствие и да изпием по чашка кафе. Ще платя аз.

Тя му намигна.

— Ако се споразумеем за по един коктейл „Манхатън“, сделката е сключена.

Лесно беше да се разбереш с тази дама.

— Дадено. Кога можете да излезете?

— Когато реша. Работя на доброволни начала. — Посочи с глава малкия кабинет зад бюрото. — Клеър, наблюдавай. Трябва да изляза.

Само след секунди вече беше облякла дългото си палто и крачеше бодро към вратата.

— Не е добре човек да хаби времето си, а на мен не ми остава още много. Да вървим.

Джак я последва навън. Докато носят му беше заврян в микрофилмите, небето се беше заоблачило. Времето не беше така приветливо.

Тя спря в подножието на входните стъпала и му подаде ръка.

— Аз съм Силия Груут, между другото.

Джак стисна крехката ѝ ръка.

— А аз съм Джак. — Огледа улицата нагоре и надолу и видя знака на близкото заведение. — Какво ще кажете за това място?

— „Ван Дикс“? Влизала съм веднъж или два пъти. Предполагам, че и там ще е добре.

Тръгнаха към заведението и Джак запитва:

— Имате ли куче?

Тя го погледна угрижено, а после сведе поглед към палтото си.

— Защо? Има ли косми...?

— Не, просто съм любопитен.

— Какъв странен въпрос. Не, нямам куче. Обаче имам три котки.

Добре. Дамите с кучета започнаха да се появяват в живота му през последната година или там някъде. Те всичките като че ли знаеха за живота му повече от всеки друг. Беше се видял с една от тях веднага след злополуката, но не я беше виждал оттогава. Нямахте нищо против да седне в компанията на някоя от тях — в главата му се въртяха хиляди въпроси — обаче не му харесваше любопитството им.

Задържа вратата на заведението за нея, после я последва вътре. Появяването ѝ бе приветствано с викове: „Здравей, Силия“, излезли от

гърлата на половин дузината мъже, които висяха пред бара. Тя им махна с ръка, после се обърна към Джак и каза:

— Да седнем до масата пред прозореца. Там ще имаме относително спокойствие.

Джак нямаше нищо против. Помогна ѝ да съблече палтото си и тъкмо сядаха един срещу друг, когато до масата застана барманът с „Манхатън“, украсен с две черешки. Постави го пред Силия с поклон.

— Ето питието ти, мила моя.

— Благодаря ти, Фаас.

Джак се усмихна. Била тук веднъж или два пъти, а?

Фаас — (Дали това беше собственото му име, или фамилията?) се обърна към Джак:

— Какво да донеса за вас, сър?

Джак запита какво предлагат и Фаас изреди един доста дълъг списък с продукти на „Бъд“ и „Мичелоб“ и различни видове светло пиво, като завърши с цитиране на холандската свещена Троица: „Хайнекен“, „Гролш“ и „Амстел“. Джак поръча пинта „Гролш“.

— И така, какво можете да ми разкажете за института „Крейтън“?

Тя отпи от питието си и затвори очи.

— Няма нищо толкова съвършено, колкото съвършения „Манхатън“. — След това погледна Джак. — Началото не беше под формата на институт от какъвто и да било вид. Оригиналната сграда, онази, която изглежда като френски замък, мраморните тераси и класическите градини, реставрирани, естествено, били построени през 1897 от финансиста Хорас Крейтън. Предназначението им било: лятна вила.

— Вила?

— Да. Семейство Крейтън живеели тук само през летните месеци — когато в града било прекалено горещо. Хорас казал, че избрал Ратбърг пред Нюпорт, защото тук климатът му харесвал повече и било по-удобно за бизнеса му, чието седалище било в Ню Йорк. Обаче аз подозирам, че е избегнал Нюпорт, за да не му се налага да се съревновава с Вандербилт и Астор. Тук той наистина можел да бъде „кралят на хълма“.

— Предполагам обаче, че тук вече няма нито един представител на семейство Крейтън.

— Правилно. Хорас загубил всичко по време на краха на стоковата борса през 1929. Правителството иззелo вилата му заради неплатени данъци и тя останала празна дълги години. Това не спряло децата. Те непрекъснато влизали вътре, играели необезпокоявани. След войната вилата премина в ръцете на федералното правителство и тя се превърна в болница „Крейтън“ за военноинвалиди.

— И тогава са разширили сградата, предполагам.

— Правилно. — Тя направи гримаса. — Видяхте ли крилата, които са добавили? Отвратителни са! Как може да се причини толкова ужасно нещо на такава великолепна стара сграда?

Тя глътна наведнъж останалата част от питието си и вдигна ръка с празната чаша. За по-малко от минута Фаас ѝ донесе нова. И посочи едва наполовина изпитата бира на Джак, но той поклати глава.

— А кога сградата се превърна в това, което е сега?

Тя го погледна за миг, втренчено, и така му каза всичко без думи: местните хора не бяха особено щастливи от факта, че в града им има институт за криминално проявени психично болни.

— През 1981 сградата премина от ръцете на военната администрация в тези на друга федерална институция. И тогава получи името институт „Крейтън“.

Джак завърши вместо нея:

— ... за криминално проявени психично болни.

— Това никога не е било част от официалното наименование — каза тя тихо, но някак странно сърдито. — Не знам как се е разнесло подобно име, защото то не е точно.

— Добре. Но има и случаи на психично болни, нали?

— Институтът изследва умствените и психичните проблеми при хората. Не е имало абсолютно никакви проблеми от преобразуването му, нито един инцидент. Жицата дразни окото, да, обаче хората си гледат работата, плащат данъците си, а някои хора от екипа станаха част от обществото и са много активни в местните дела.

— Като доктор Аарон Леви, например?

Тя повдигна вежди.

— Ако го познавате, защо се срещнахте с мен, за да получите тази информация? Той със сигурност знае повече от мен.

— Знам за него, не го познавам лично. Ще се срещнем в близкото бъдеще, но искам преди това да имам някакви общи познания

за института.

— Да, добре, той е мил човек, предан съпруг и баща и прави щедри дарения за различни местни каузи, особено за библиотеката.

— Щом работи в института обаче, това означава, че получава парите си от федералното правителство. От кой негов клон? Отделът по ентропия?

Силия се усмихна, толерантна към шегата му.

— Никой не знае. Господ ми е свидетел, опитвала съм се да разбера...

— А защо бихте искали да знаете?

— Защото някой иска това да остане тайна — усмихна се тя. — Защо иначе?

— Защо, наистина? — Джак започваше да харесва старицата. — И така, оказва се, че никой не знае кой ръководи шоуто. А хората не намират ли това за подозрително?

— Някои от нас, да. Аз съм една от тях. Аз от години наблюдавам, слушвам се и слухтя. И знаете ли какво мисля? — Тя се наведе към него през масата и сниши гласа си до шепот: — Министерството на отбраната.

— Но какво би...?

Тя вдигна пръст.

— Това не сте го чули тук и от мен. И няма да кажа нито дума повече. Но може би когато се срещнете с доктор Леви, ще успеете да изтръгнете истината от него.

Щеше да опита, да.

— Странно е, че точно това министерство би финансирало болнично заведение за психично болни, не мислите ли?

Тя пресуши и второто си питие и отново вдигна чашата си. Тежеше най-много петдесет килограма, а беше изпила два „Манхатън“-а, преди Джак да е изпил първата си бира. А очите и речта ѝ бяха така ясни, както когато седнаха до масата.

— Странно и обезпокоително. Ако откриете нещо, споделете го с мен, моля. Трудно е да се задоволи любопитството ми. То е неутолимо.

А докато гледаше Фаас да се приближава с третия коктейл, Джак си помисли, че освен огромно любопитство, старицата има и изключително здрав черен дроб.

[1] Американска актриса. — Б.пр. ↑

[2] Персонаж от историята за Спящата долина и от едноименния филм на ужасите. — Б.пр. ↑

Джак мина покрай номер 903 на „Арджънт Драйв“, за да хвърли един поглед на къщата на Леви. Къщите тук притежаваха собствена земя от поне около акър, местата бяха силно залесени. Някои от жителите бяха посадили дърветата като пояси между къщите, по-голямата част от които бяха тухлени, с просторни фойета, в стил имения. Къщата под номер 903 беше украсена с колони.

Кварталът очевидно беше скъп и изискан, от улицата го отделяше залесено тревно пространство. А това осигуряваше тишина и спокойствие, на които всеки би могъл да завиди. Собствениците можеха да седят на предните си веранди със знанието, че никой не може да ги види. И с прекрасна гледка пред себе си.

Къщата на Леви имаше гараж за два автомобила, които най-вероятно се използваша. Коего означаваше, че докторът никога не оставя колата си на алеята, че тя да издава присъствието му в дома.

Джак мина покрай къщата два пъти, а погледът му търсеше място, където би могъл да паркира и да чака връщането на Леви у дома му. Нямаше такова място, където би могъл да остане скрит и да наблюдава къщата, поне не през деня. Където и да спреше, щеше да привлича вниманието и дори беше възможно някой да се обади в полицията. След падането на мрака, с всичките тези дървета, щеше да е съвсем различно. Трябваше да опита нещо друго.

Обходи целия квартал, като продължаваше да търси наблюдателен пост. Проблемът му беше в това, че не знаеше какъв автомобил кара Леви, затова имаше нужда от място, откъдето да може да вижда лицата на шофьорите, минаващи покрай него.

До „Арджънт Драйв“ имаше само един достъп от посоката на института „Крейтън“. Джак откри една къща, която изглеждаше необитаема — бурените по двора бяха избуяли, на прозорците нямаше завеси. А пред входната врата имаше табела: „Продава се“. Вкара колата на заден ход в алеята пред нея, остави двигателя да работи и зачака. Добрата новина беше, че в момента беше въведено лятното време и слънцето нямаше да залезе поне до седем часа. Надяваше се

небето да остане ясно. Щеше да има нужда от достатъчно светлина, за да разпознае лицето на Леви.

И така, той чакаше и наблюдаваше, а когато покрай него не минаваше автомобил, изучаваше снимката на Леви. Движението стана доста натоварено около четири и половина. Очите му вече горяха, усещаше началото на тъпо главоболие в областта на слепоочията, но продължаваше да се напруга, за да види лицата на всички шофьори, пътуващи на запад.

Този човек беше лекар и притежаваше огромна къща имение. Нямаше да кара „Форд Торъс“ или пикап. Хм, дали пък не беше възможно да греши? Все пак, Джак не знаеше нищо за този човек.

Малко след пет часа Джак видя край него да минава „Инфинити М35“, а мъжът зад кормилото приличаше достатъчно на Леви. Но кой би могъл да е сигурен? Време беше да вземе решение: да го проследи ли, или не? Реши да го проследи.

Оказа се, че е взел вярното решение. Джак остана на дистанция от четвърт миля зад него и го видя да завива в алеята пред къщата на доктор Леви. Вратата на гаража започна да се вдига с приближаването на автомобила към нея.

Джак продължи. Обмисляше следващата си стъпка — дали да почука веднага на входната му врата, или пък да го изчака да се отпусне, да изпие едно питие... Джак избра да действа незабавно. Направи U-образен завой и пое към къщата. Беше почти стигнал, когато видя „Инфинити“-то да излиза от алеята и да набира скорост. Зад кормилото не седеше Леви, а мъж с брада, който много приличаше на мъжа от снимките, направени от Герхард.

Бетълхем? Какво ставаше тук, по дяволите...?

Когато видя „Инфинити“-то да се насочва към изходите на магистралата, които водеха на юг, Джак разбра, че решението му да проследи този автомобил се е оказало вярното. Леви беше някъде в автомобила. Трябваше да е така. Но просто за да бъде сигурен, Джак се обади в къщата. Отговори женски глас. Джак каза:

— Здравейте, тук е доктор Бейтс. Вкъщи ли е Аарон?

— Доктор Бейтс?

— Да, нов съм в института и трябва да уточня нещо с него, преди да се прибера у дома.

— Ами... в момента не е тук. Колата влезе в гаража преди няколко минути, но после отново беше изкарана. Вероятно е забравил нещо на работното си място. Кажете му да ми се обади, ако го видите.

— Ще го направя. Благодаря.

Е, разговорът потвърди съмненията му. Леви беше в колата. Бетълхем — или той поне предполагаше, че зад кормилото седеше Джери — нямаше достатъчно време, затова вероятно го беше зашеметил, завързал и хвърлил в багажника.

Каква, по дяволите, беше връзката тук? И какво бе причинило такова отчаяние на Бетълхем, че да отвлече човек от собствения му гараж?

Представи си Леви, завързан и потопен във вана с лицето надолу. Макар да мразеше да прибегва до помощта на ченгетата, в този случай беше най-добре да се обади в полицията и да докладва за крадена кола, която пътува по магистралата. Щеше сам да се погрижи, ако беше нает от Леви, но не беше. И така, щеше да остави работата на пътните полицаи, които просто щяха да спрат поредния честен и работещ до късно шофьор за превишена скорост, а щяха да попаднат на едно истински лошо момче.

Да, щеше да ги остави да спрат Бетълхем и да открият добрия доктор Леви в багажника. И не само докторът щеше да е в безопасност, но Бетълхем щеше да отиде в затвора за нападение, отвлечане и всичките други обвинения, които областният прокурор щеше да

повдигне срещу него. Което щеше да реши и проблема на Кристи Пикъринг.

Перфектно.

Джак протегна ръка към официалния си телефон, но в този момент видя „Инфинити“-то да завива към отбивката за Ардсли. Любопитен, той го последва. Слънцето се беше почти скрило зад хоризонта и хранителният склад, подобен на хамбар, от другата страна на огромния паркинг хвърляше дълга сянка. Видя Бетълхем да вкарва „Инфинити“-то на заден ход в едно свободно място в далечния край, където почти нямаше автомобили. Джак паркира в район, където автомобилите бяха гъсто един до друг, за да не бъде забелязан. Шофьорът — определено Бетълхем, облечен в работническа риза, дънки и каубойски ботуши — изскочи навън и притича до един стар, изолиран от другите, „Буик Ривиера“, седна зад кормилото и направи няколко маневри така, че той се окажа паркиран до „Инфинити“-то.

Така... Значи това не беше просто случайно хрумване. Беше планирал всичко предварително. Джак се досещаше какво ще последва.

Бетълхем отвори багажника на „Буик“-а и извади нещо от джоба си. Чезнещата слънчева светлина се отрази от острието на ножа. След това Бетълхем отвори багажника на „Инфинити“-то. Нищо не се случи в продължение на секунда-две, а после от багажника на единия автомобил беше изваден мъж и наблъскан в багажника на другия. Това стана толкова бързо, че ако Джак не наблюдаваше внимателно и не очакваше точно това, със сигурност нямаше нищо да забележи.

Бетълхем затвори багажника на „Буик“-а, а после и този на „Инфинити“-то. Но не седна зад кормилото на нито един от автомобилите, а тръгна към заведението за хранене. Джак го гледаше объркан. Какво правеше той, по дяволите?

След това осъзна, че Бетълхем вероятно има нужда да посети тоалетната. Може би беше причаквал Леви в гаража му часове наред. А нямаше как да се облекчи там, без да остави доказателства. Това заведение за хранене вероятно беше първата му възможност.

Което пък осигуряваше възможност и на Джак.

Сложи бързо на ръцете си чифт шофьорски ръкавици и загледа как Бетълхем влиза в заведението за хранене, а после подкара автомобила си към „Ривиера“-та. Спря плътно до нея. Винаги носеше

със себе си комплект инструменти за влизане с взлом. Чуваше как Леви вика и блъска от багажника на съседния автомобил. С изключение на Джак, наблизо нямаше никой, който да го чуе. Той извади един дълъг трийсет и шест сантиметра тънък лост от комплекта, пъкна го под капака на багажника на „Буик“-а и се отпусна върху него с цялата си тежест.

Капакът отскочи нагоре и Джак видя мъж с омачкана външност и страх, изписан на лицето, вдигнал ръце пред себе си, като да се предпази от удар. Косата на Аарон Леви беше по-дълга, отколкото на снимката в Интернет, брадата му беше набола, но беше той, да.

— Хайде, излизай оттам! — каза Джак и му подаде ръка. — Нямаме много време!

Леви хвана подадената му ръка и скокна на земята.

— Кой...?

— Човекът, който ти спаси задника. — Посочи своята „Краун Виктория“. — Седни на предната седалка, до мен. Мърдай!

Леви се поколеба една кратка секунда, после се втурна към вратата. Джак запомни номера на „Ривиера“-та, докато затваряше багажника, после изтича до своя автомобил и седна зад кормилото. Запали двигателя и потегли.

Беше на стотина метра от другите коли, когато видя Бетълхем да излиза от заведението.

— Залегни!

Леви се подчини и колата профуча покрай Бетълхем, който дори не погледна към тях. Бързаше да стигне до колата си. Джак се вля в потока автомобили, пътуващи на юг, и каза:

— Добре, вече е чисто.

Леви се изправи и го изгледа втренчено.

— Кой си ти?

— Това няма значение. Какво има против теб Джери Бетълхем?

— Джери Бетълхем? Това не е... — А после, изведнъж, рязко млъкна.

Не е Бетълхем? Това означаваше, че Леви познава нападателя си.

— Е, щом не е Джери Бетълхем, кой е, тогава?

Леви прокара треперещата си ръка през лицето.

— Не знам.

— Ти си проклет лъжец! Познаваш ли или не Джери Бетълхем?

— Никога не съм чувал за него.

Още една лъжа.

Леви се обърна към него.

— Не ме интересува този Бетълхем. Ти кой си и защо...?

— Те измъкнах от лапите на смъртта ли? Казвам се Джон Робъртсън. Частен детектив съм. От два дни се опитвам да разговарям с теб, но ти все ме избягваш. И защо така, доктор Леви?

— Спомних си. Обади се в офиса ми днес. Виж, съжалявам, но напоследък съм много зает и...

— Обадих се и у дома ти снощи. И не, не съм човекът, който те дебне. Онзи най-вероятно е приятелят ти Бетълхем.

— Той не ми е приятел! Аз...

Джак го погледна с крайчеца на окото си и запита:

— Чувал ли си някога за човек на име Герхард, Майкъл Герхард?

— Не. Никога.

Внезапното сковаване на тялото му говореше друго.

— Мъртъв е. Убит жестоко.

Още по-силно сковаване. Гласът му се сниши до шепот.

— Мили боже! Това е... ужасно. Искам да кажа, ужасно е хората да бъдат убивани, но какво общо има това с мен?

— Има вероятност да го е извършил Бетълхем. И мисля, че и ти щеше да свършиш по същия начин.

И Джак продължи с описание на сцената в банята на Герхард и мъките, които бедният човек беше преживял, преди да се удави.

— Но... Но какво те кара да мислиш, че го е извършил той, този Бетълхем?

— Защото Герхард е бил нает — точно като мен — да го разследва. А намерих твоето име, свързано с това на Бетълхем, във файловете на Герхард. Не е необходимо да си гений, за да събереш две и две.

Леви приведе рамене, отпусна се тежко на седалката.

— Какво... Какво ли съм направил, та да иска той да ме...

Поне веднъж и той да изглежда искрен. Въпросът беше: кой се криеше зад използваното от него местоимение *той*?

— Само той знае отговора на въпроса ти. А може би също и ти. Мисля обаче, че е по-добре да направиш нещо, за да му попречиш да опита отново.

— Какво?

— Не мисля, че мобилният ти телефон е у теб.

— Не, не е. Той го взе.

Джак извади своя и му го подаде.

— Използвай моя. Обади се на ченгетата. Кажим им, че си бил отвлечен и си успял да избягаш от багажника на стар модел „Буик Ривиера“, който пътува на юг по магистралата.

— Но той вероятно вече е изоставил колата.

— Защо? Има доста голяма вероятност все още да мисли, че ти си в багажника. Вероятно обмисля какво да прави с теб.

Леви взе телефона, после му го върна.

— Не. Благодаря, но не.

— Сигурно се шегуваш!

— Съжалявам. Не мога.

— И защо, по дяволите?

— Аз съм...

Той направи пауза и Джак усети приближаването на нова лъжа.

— Какво?

— В момента съм зает с едно доста чувствително, да го наречем, изследване, финансирано от правителството. И не мога да си позволя полицията да си вре носа в моите работи.

— Значи, вместо да предявиш обвинение, ти просто ще си седиш на задника и ще чакаш нов опит от негова страна?

— Не. Ще накарам федералните власти да разследват. Те ще се погрижат.

— Под федерални власти разбираш Министерството на отбраната?

Леви обърна рязко глава към него.

— Какво каза?

— Чу ме.

Той извърна глава и загледа втренчено през страничния прозорец.

— Моля те, върни ме при колата ми. Или, ако не можеш...

— Ще те върна.

Наближаваха изхода за Бронксвил. Там Джак щеше да може да обърне и да потегли обратно на север. А можеше и да спре на безлюдното извънградско шосе и да принуди Леви да му каже всичко,

което знае за Бетълхем. Защото докторът беше много лош актьор. Сега Джак беше деветдесет и девет процента сигурен, че той беше убил Герхард. Надяваше се, че ченгетата, които ще разследват случая, ще стигнат до нещо, което да го свърже с убийството. Ако не, може би Джак щеше да им помогне.

В едно беше сигурен — този човек не можеше да има нормална връзка с осемнайсетгодишно момиче. Джак никога през живота си не беше срещал Дон Пикъринг, но реши да помогне на Кристи да построи непробиваема стена между дъщеря си и Бетълхем.

Колкото до доктора... Щеше да го отведе до колата му. Така щеше да заслужи допълнително доверието на Леви. Засега щеше да инвестира, а по-късно можеше да му се наложи да се възползва от него.

По обратния път Леви използва телефона му да се обади на съпругата си и да я увери, че е добре и скоро ще си бъде у дома. След това Джак отново го притисна, но не можа да изтръгне нищо за Бетълхем. Обаче по въпроса за изследванията, с които беше зает, Леви се оказа доста по-разговорлив. Даде му информация, макар и не много.

— Изследването включва и генетичния материал на човечеството.

— Търсите гена на лудостта? — Джак не можа да се сдържи. — Или се опитвате да създадете мутанти?

— Не ставай глупав. Тези криминално проявени не са луди — поне по-голямата част от тях. Ние не променяме гените, нито ги прегрупираме. Само ги изучаваме. Да, наблюдаваме ги, но не ги докосваме. Откритията ни, когато накрая ги публикуваме, ще имат световен отзвук.

О, не. Още един като Ханк Томпсън и неговият „Ритник“.

— Не ми казвай: ти ще промениш света.

Леви поклати глава.

— Не света, само начина, по който хората виждат себе си и другите. Говоря за смяна на парадигмата.

— Чудесно. Но защо това да ти пречи да се обадиш на местните ченгета, за да се погрижат те за Бетълхем?

— Имай ми доверие, не мога.

Да, той беше прав: Джак му нямаше абсолютно никакво доверие.

Леви не каза почти нищо през останалата част от пътуването. Джак го остави при отбивката. Колата на Леви беше там, където я беше оставил.

— Тук съм — каза той, като гледаше колата си втренчено — така, сякаш не вярваше, че я вижда. — Наистина съм тук. — Обърна се към Джак и му подаде ръка. — Не знам как да ти благодаря, мистър Робъртсън.

— Името ми е Джон, но повечето хора ме наричат Джак. — Сложи една от визитните си картички в ръката на Леви. — Вземи това и ми се обади, ако решиш да говориш за Джери Бетълхем.

Номерът беше свързан с една от гласовите пощи на Джак.

— Непременно.

И двамата знаеха, че лъже. Джак извади „Глок“-а си, а Леви се сви до вратата.

— К-какво правиш?

— Ще се уверя, че на задната седалка не те чака някоя изненада.

Слезе от автомобила си и провери „Инфинити“-то, което не беше заключено. Вътре нямаше никой. На предната седалка бяха оставени връзка ключове и мобилен телефон. Той направи знак на Леви да се приближи.

— Отвори багажника.

Леви протегна ръка във вътрешността на колата и натисна бутона. Капакът отскочи нагоре, багажникът беше празен.

— Окей, докторе. Предполагам, че ще успееш да стигнеш до дома си. Твоят човек вероятно все още пътува на юг, в блажено неведение, че няма никой в багажника на колата му. Но просто заради твоята безопасност, заключи всички врати и огледай добре гаража си, преди да слезеш от колата.

Леви кимна.

— Ще го направя. И отново ти благодаря.

— Да.

Той загледа как Леви изкарва колата от паркинга. Остана, за да се увери, че никой няма да го проследи, после потегли към града.

Една странна нощ. В главата му се въртяха безброй въпроси, но имаше отговори за много малко от тях. А най-вече се чудеше какво да каже на Кристи.

Щеше ужасно да я изплаши, ако ѝ разкажеше за убийството на Герхард и отвличането на Леви. Но без доказателства, как щеше това да помогне да се откъсне Дон от Бетълхем? Напротив, можеше дори да предизвика обратен ефект. Ако Дон твърдоглаво откажеше да повярва, че Джери е способен на такова нещо, това можеше дори да я приближи още повече до него, да извика у нея желание да го защити. Нещо, което майка ѝ най-малко би искала.

Все пак, Кристи имаше право да знае, че интуицията ѝ беше безпогрешна. Но ако Леви не повдигнеше обвинения, а полицията не откриеше нищо, което да свърже Бетълхем с убийството на Герхард, тя нямаше да разполага с нищо, за да потвърди съмненията си. Щеше да звучи като майка, прекалено загрижена за дъщеря си и несправедливо обвиняваща приятеля ѝ, като параноичка, неспособна да овладее безпочвените си страхове. По дяволите, ченгетата дори не бяха разгласили още смъртта на Герхард. Джак се питаше защо е така и предположи, че първо ще искат да уведомят най-близкия му роднина.

Щеше да си насрочи среща с нея, да сподели какво знае и да я остави тя да вземе по-нататъшни решения.

Веднага след като потегли, Аарон набра мобилния телефон на Джулия.

— Аз съм — каза, когато тя отговори. — Ти у дома ли си?

— Тъкмо тръгвам от офиса. Защо? Нещо не е наред ли?

— Да. Терапията не даде резултати. Той буйства повече отпреди, развилнял се е.

Тя не каза нищо известно време, после:

— Ще се срещнем у дома.

Той сложи край на връзката и увеличи скоростта. Мислите се гонеха в главата му, по-бързи дори от автомобила. А сърцето му препускаше дори още по-лудо. Най-накрая спря да трепери, но се беше изпотил така обилно, че ризата му беше подгизнала и залепнала за горещата му кожа.

Беше така близо до смъртта тази нощ. Шокът да открие Болтън в гаража си го беше парализирал. Беше видял смъртта в неговите студени сини очи, острието на ножа, доближено до гърлото му... Едва не беше припаднал. Задушаваше се в багажника, а после... беше дошло неочакваното спасение.

Нещата, които му беше казал този непознат, Робъртсън... за измъчването и убийството на Герхард... вероятно бяха истина. Нямаше смисъл Робъртсън да го спаси, да го върне при колата му и да го остави да си отиде, ако го беше излъгал.

Герхард — мъртъв! Вероятно е бил Болтън. Научил е, че детективът го разследва и го е убил. И то как! Аарон потрепери. Възможно беше и той да намери смъртта си по подобен начин?

„Но защо аз?“

Той не представляваше заплаха за Болтън. Разбира се, не беше необходимо да го застрашава, достатъчно беше Болтън да реши, че го грози опасност от негова страна. Но защо...?

Джулия. Дали Джулия не го беше подставила? Да, той се беше съгласил доста неохотно да вземе участие в този експеримент, но ѝ беше достоен партньор във всичките ѝ рисковани планове.

Не намираше смисъл в нищо от това!

След това се обади на Мари и ѝ каза, че още няколко часа ще има работа в института. Тя беше добра съпруга и отговори, че ще пази вечерята му топла.

Отиде направо в дома на Джулия.

Негов шеф в института „Крейтън“, Джулия Века, доктор по медицина, магистър по приложните науки и доктор по философия, беше неомъжена, аскет, политически ангажирана и безмилостно отдадена на работата си. Аарон беше в института две години повече от нея, но не беше амбициозен — имаше свой живот и извън института все пак — а и нямаше нейните връзки сред политическия елит. И така, тя получи поста директор. А Аарон нямаше възражения. Той също би могъл да се възползва от допълнителното трудово възнаграждение — нещо, което очевидно не интересуваше Джулия — обаче не желаше в живота си всички тези административни главоболия. Също като Джулия, той беше предан на проекта, обаче не работеше със същата жар и готовност.

Спря на паркинга на комплекса до колата на Джулия — покрита с прах и мръсотия „Джета“. Винаги беше лесно да я откриеш — трябваше просто да потърсиш с поглед най-мръсната кола и, неизменно, тя се оказваше тази на Джулия. Тя не вярваше в миенето на автомобили. Защото те пак стават мръсни после.

Остана да седи в колата, защото се страхуваше да напусне сигурното пространство на заключените врати. Болтън не се виждаше никъде, но това нищо не означаваше. Възможно беше да се крие някъде. Аарон гледаше втренчено тесния тротоар и моравата, която стигаше до входната врата на Джулия. Толкова близо и все пак...

Обади ѝ се отново. Тя отговори и той каза:

— Отвън съм.

— Така ли? Не съм чула почукването ти.

— Не съм почукал. Отвори вратата и ме чакай отвън.

— Аз не...

— Просто го направи. — Добави: — Моля те.

Все пак, тя беше негов шеф. Видя как се появи правоъгълник светлина и в него се очерта силуетът на женска фигура. С тежко тупкащо сърце, той изскочи от колата и се втурна към него. Джулия

отстъпи назад. Изражението на лицето ѝ изразяваше тревога. Той влезе и затръшна вратата след себе си.

— Аарон, какво, по дяволите, става?

Джулия никога не използваше подобни думи. Той забеляза, че косата ѝ е пусната свободно — нещо, което прави повечето жени по-привлекателни. Джулия обаче беше изключение. Косата ѝ, с дължина до раменете, беше сиво-кафява като козината на мишките, остра, и имаше нужда от миене с добър шампоан. Лицето ѝ, лишено от грим, беше бледо, а тъмните ѝ очи го гледаха, разширени зад дебелия стъкла на очилата. Беше се преоблякла — на работа обикновено носеше блуза и черни панталони — в раздърпан сив анцуг, който омекотяваше остриите ъгли на мършавата ѝ фигура.

Аарон заключи вратата, после се обърна към нея.

— Болтън ме отвлече.

Очите ѝ се ококориха още повече и станаха огромни.

— Ти луд ли си?

— Не. *Той* е луд, не помниш ли?

Той надникна през ключалката на вратата, дебнеше евентуално движение отпред. Господи, вътрешно все още трепереше.

— Но защо той би...?

Аарон се обърна рязко към нея.

— Точно това искам да знам и аз. Ако някакъв детектив не беше на мястото и не ме беше освободил...

Тя замръзна.

— Детектив? Полицията ли...?

— Не, този беше на частна практика. Така и не го запитвах кой го е наел, но предполагам, че е същата жена, която беше наела Герхард.

— Но защо да наема двама детективи?

Аарон доби поне някакъв контрол над разклатените си нерви. Наблюдаваше я, дебнеше реакцията ѝ.

— Защото първият е мъртъв. Бил е убит.

Тя покри устата си с длан.

— Какво?

Аарон знаеше, че Джулия не умее да се преструва — при нея винаги получаваш онова, което виждаш. Шокът ѝ изглеждаше напълно искрен. Той кимна.

— Новият детектив е открил трупа на Герхард. Измъчвали са го във вода, преди да го удавят.

Джулия се отпусна на дивана, бръкна в носа си и втренчи поглед в стената — абсолютно празна като всички други стени в градската ѝ къща. Веднъж Аарон я беше запитал защо не закачи една-две картини, а тя беше искрено изненадана от идеята. „Защо? Щом веднъж видя някоя картина, значи съм я видяла. Защо да искам да я погледна втори път?“

Тя изкарваше добри пари, обаче Аарон нямаше представа какво прави с тях. Със сигурност не харчеше много и за мебели. Повечето от нейните бяха в различни стилове и цветове, никак не си подхождаха и бяха купени от магазини за втора употреба. Тя със сигурност не беше материалистка. За Джулия Века значение имаше само работата ѝ.

А ето че тази нейна работа беше станала причина да бъде убит човек.

Тя извади пръст от носа си и загледа върха му, след това го избърса в долницето на анцуга си.

Аарон наблюдаваше внимателно лицето ѝ. Каза:

— А откъде Болтън е знаел за Герхард?

Тя не премигна, не отмести поглед от стената. Отговори:

— Аз му казах.

Аарон вече подозираше това, но не очакваше от нея да го признае така спокойно. Беше негов ред да се отпусне тежко на стола.

Частният детектив Майкъл Герхард се беше появил в кабинета на Джулия един ден и им беше задал въпрос, който нито един от двамата не очакваше да чуе: защо по улиците се разхожда психопатът убиец Джеръми Болтън? Детективът беше нает от майката на младото момиче, с което Болтън се срещаше. Той беше откраднал чаша с отпечатъците на Болтън от някакъв ресторант, беше потърсил съпадението им в различни бази данни и беше стигнал до резултат: беше ги открил в базата данни на ФБР, под наименованието „Програма за борба с тежката престъпност“. Джулия беше обяснила, че всичко е законно, че изследванията им са финансирани от правителството, че програмата е пилотна. Беше положила усилия да обясни, че секретността е от жизненоважно значение за успеха ѝ. Новата самоличност, която създали за Болтън, не трябваше да бъде компрометирана.

Герхард беше отговорил, че клиентката му има право да знае какъв човек се среща с дъщеря ѝ. Бил нает да открие нещо нередно около този човек и вече го бил сторил. На всяка цена щял да информира клиентката си.

Джулия му беше предложила два пъти повече пари от онези, които клиентката му беше готова да плати, и редовна заплата, изплащана от института, ако запази мълчание. Герхард беше приел парите и си беше държал устата затворена. Обаче не беше престанал да души.

— Защо... Защо, за бога, си казала на Болтън?

— Реших, че трябва да знае. Рисковано е да се срещаш с тийнейджърка, а рисковото поведение не се препоръчва, така му казах. Не можех да му забраня, но реших, че ако знае за намерението на майката да разследва миналото му, може да се откаже.

Аарон предположи, че това е поне част от истината.

— Изпробвала си го, нали?

Тя най-накрая го погледна.

— Да... да, предполагам. Провокацията щеше да подложи на тест терапията.

— И си го насъскала по следите на Герхард.

— Не съм направила нищо подобно!

— Но той е луд! Ти си посочила Герхард и си казала: „Този мъж е заплаха за теб“. Какво си очаквала, че ще направи?

— Очаквах да промени поведението си, за да избегне заплахата, не да го убие!

— Е, но той е извършил убийство и сега ние трябва да го предадем.

Тя поклати глава.

— Абсолютно не. Просто трябва да увеличим дозата му.

— Време е да се изправиш лице в лице с неприятната истина, че 287 не дава резултати. Не може да потисне генетичното наследство.

— И си доволен от този факт, нали? Ти беше против от самото начало...

— Затова ли го изпрати и срещу мен?

Тя скочи на крака.

— Не говори като глупак! Никога не бих направила нещо подобно. Трябва да е бил Герхард. Той подуши твоето отрицателно

отношение още при първата ни среща. Затова и все те насилваше за още и още информация. Знаеше, че сме му дали само част от историята, усещаше, че ти си слабото звено. Вероятно е казал на Джеръми, докато... — Гласът ѝ заглъхна.

— Докато е бил измъчван. Гордееш ли се със себе си, Джулия?

Тя като че ли не го чу. Закрачи из стаята. Аарон стана и отиде до прозореца. Погледна навън и трепна, защото окото му долови движение в сянката на храстите. Сдържа дъха си и продължи да гледа. Не. Нищо. Само вятърът, който разклащаше клоните.

— Вината не е негова — говореше Джулия. — А наша. Просто не сме потиснали достатъчно генетичното наследство. Ще трябва да увеличим дозата му. — Спря и го погледна. — Какво мислиш — дали да не е направо с петдесет процента?

— Не. Мисля да го затворим в килия и да хвърлим някъде ключа, това мисля.

Тя го гледаше втренчено.

— Говориш сериозно, нали?

— Дяволски си права.

— Как можеш да го кажеш след всичките тези години работа?

— Ако *ти* беше заключена в багажника на колата си, а някакъв луд беше допрял острието на ножа си до гърлото ти, може би щеше да си по-склонна да обсъдим предложението ми.

Тя вдигна ръка в жест, предлагащ мир.

— Ясно. Ще говоря с него. Когато му обясня колко погрешно е разбрал всичко, той ще съжалява, сигурна съм. И ще се извини. И всичко това ще остане зад нас.

— Лесно ти е да го кажеш. Но каквото и извинение да поднесе той, то нищо няма да означава. Болтън е експерт в това винаги да казва онова, което другите искат да чуят. Освен това аз не искам извинение, искам той да бъде затворен.

Изражението ѝ стана ожесточено.

— Това няма да се случи и ти го знаеш! Агенцията е инвестирала прекалено много в този проект. Нямам предвид само парите. Те имат *планове*. И това ти е известно. И знаеш още, че няма да ги променят само защото ти си се уплашил.

— Да, изпаднал съм в *ужас*! Няма да мога да спя, да се храня и дори да мисля, като знам, че той е някъде там, навън, и ме дебне.

Тя го гледа втренчено секунда, после се обърна и излезе от стаята. Върна се с мобилния си телефон.

— Ще му се обадя веднага и ще уредя въпроса.

— Не, недей.

Аарон не знаеше защо каза това. В думите му нямаше смисъл, но изпаднаше в паника при мисълта за какъвто и да било контакт с този луд.

— Ще преодолеем проблема — каза тя и започна да набира номера. — Ще оставим това след себе си, ще продължим напред. Няма да позволим на тази дребна спънка да провали целия проект.

— Дребна спънка? Един човек е мъртъв!

Тя не му обърна внимание, заслушана в сигнала на телефона. След няколко кратки секунди, изпълнени с бързо биене на сърцето, заговори:

— Здравей, Джеръми. Знаеш кой се обажда. Колегата ми е до мен, разказва ми някакви отвратителни неща... Да, добре, бил си осведомен погрешно. Станала е ужасна грешка. Къде си? Така ли? Е, в такъв случай, да уредим въпроса веднага.

Тя отпусна ръката с телефона покрай тялото си и пристъпи към вратата.

Аарон стоеше, парализиран от шока, неспособен да помръдне.

— Какво... какво правиш?

— Той е отвън, пред вратата.

Джулия чу тревожния вик на Аарон, но не му обърна внимание и отвори. Джеръми Болтън стоеше на прага. Обикновено грижливо сресаната му коса беше силно разрошена от вятъра, красивите му черти бяха ужасно разкривени. Веждите му бяха буреносно смръщени и му придаваха заплашителен вид. Приличаше на изваден от равновесие човек. А Джулия знаеше, че когато е в такова състояние, другите трудно стигат до него.

Но, господ да ѝ е на помощ, той пак беше неустойимо привлекателен. Тя не беше от жените, подвластни на сексуалното желание, и беше изключително доволна от този факт — сексуалните връзки понякога се превръщат в абсолютна бъркотия и отвличат вниманието на човек от работата му. Обаче Джеръми Болтън беше наистина привлекателен, мъжествен. Тя винаги се беше отнасяла с пренебрежение към идеята за животинското привличане, но у този мъж наистина имаше нещо. Може би отделяше много феромони. Каквото и да беше, тя беше срещала изключително малко мъже в живота си, които можеха да ѝ въздействат по този начин... почти да я направят... импулсивна. Да я накарат да поиска да почувства приятната ласка на брадата му по зърната ѝ...

Стоп. Престани с тези мисли.

Инстинктите и импулсите могат да вървят по дяволите. Да им се поддаде беше в противоречие със здравия разум и нямаше да доведе до нищо добро. Не можеше да подложи на риск своята неутралност, научната си обективност.

— Влез, Джери.

Той се спря за секунда, после пристъпи вътре. Смръщи дори още по-силно вежди, когато видя Аарон.

— Мисля, че дължиш извинение на доктор Леви — побърза да каже тя.

Забеляза, че Аарон беше отишъл във възможно най-далечния ъгъл на стаята и се беше прикрил зад един стол. Лицето му беше силно преbledняло, беше почти напълно лишено от цвят.

Джеръми продължаваше да го гледа втренчено.

— Как успя да се измъкнеш от багажника ми?

Аарон само поклати глава. Изглежда изпитваше толкова силен ужас, че не можеше да говори.

Джулия каза:

— Извинението, Джеръми. Чакаме.

Погледът му остана прикован в Аарон.

— Той иска да сложим край на експеримента. Исква отново да ме затвори.

— Не. Той не иска нищо подобно.

— Казаха ми...

— Подвели са те. Излъгали са те. И, за твоя информация, най-сигурният начин да се сложи край на експеримента е доктор Леви да изчезне. Това ще бъде краят за теб. Никога няма да видиш отново слънчевата светлина.

Без да каже дума, той ѝ хвърли поглед, после продължи да гледа втренчено Леви.

Джулия продължи да настоява.

— И за секунда не помисляй, че би могъл да се изплъзнеш. Медицинският експеримент, на който си подложен, е под егидата на правителствена агенция, която има неограничени ресурси и дълга ръка. И може да бъде също толкова безмилостна като теб. Ще те проследят и когато те намерят, няма да бъдат мили и снизходителни. Погледни ме, Джеръми.

След няколко секунди той обърна сините си очи към нея.

— Слушай внимателно какво ти казвам. Този експеримент е много важен за определен брой хора, които имат почти неограничена власт и са предимно от отделите за разузнаване и сигурност. Ако попречиш на напредъка на науката, те много ще се ядосат. И този гняв ще се изсипе върху теб — по начини, които няма да са в съгласие с Женевската конвенция.

Надяваше се той да не помисли, че преувеличава. Защото не беше така.

— Искам да ти кажа в този момент и право в лицето, че доктор Леви е сто процента на страната на експеримента, който и не би бил възможен без него. Той е един от създателите на D-287. Има не само интерес към проекта, но също така е инвестирал в него. *Той иска ти да*

успееш. Мога ли да се изразя по-ясно от това, че да те накарам да разбереш?

Усети как част от напрежението у Джеръми се стопява. И продължи:

— Лъгала ли съм те някога, Джеръми?

След кратка пауза, той поклати глава.

— Не. Поне аз не знам да е имало такъв случай.

— Е, не съм. И след като случаят е такъв, вярвам, че дължиш извинение на доктор Леви.

Той отново погледна Аарон, след това сви рамене.

— Съжалявам, докторе.

Аарон изглеждаше изумен. Устата му се отвори и затвори няколко пъти, преди да успее да каже нещо.

— Съжаляваш? Ти щеше да ме убиеш!

Джеръми се усмихна.

— Не. Просто щях да те повозя малко. Получих грешна информация за теб, това е всичко. Чух, че ако някой ме предаде, това ще си ти. Но щом доктор Века казва, че информацията е грешна, предполагам, че е така. Грешката е моя. Не изпитвам лоши чувства към теб, окей?

Аарон просто остана на мястото си с вкаменено лице, но Джулия продължи да настоява, да подтиква и него.

— Аарон, трябва да оставим това зад себе си и да продължим напред.

Най-накрая той вдигна ръце — жест, който означаваше, че се предава, че приема извинения, че капитулира.

— Добре, добре.

Джулия плесна с ръце.

— Прекрасно! А сега искам да ви видя да си стиснете ръцете.

— Не виждам защо това да е необходимо. Ако ние...

— Хайде, хайде. Нали така правят мъжете. Знак за мир, нали така? Искам между вас да има мир.

Джеръми, изглежда, също не изпитваше охота, но все пак пристъпи напред и подаде ръка.

— Съжалявам за недоразумението, докторе.

Аарон се поколеба за миг, после хвана ръката му и я стисна крепко. Но преди да я освободи, я вдигна към очите си, за да я

разгледа.

— Какво е това? Татуировка?

Джеръми издърпа ръката си.

— Да. Направих си я преди две седмици.

Джулия гледаше, без да премигва, странната фигурка, подобна на паяк, между палеца и показалеца му. Главата много приличаше на диамант и...

— Изглежда, като че ли има четири ръце.

Джеръми се усмихна.

— Така е. Това е Човекът Ритник.

— И защо са му тези допълнителни ръце?

Усмивката му стана колеблива.

— Не знам със сигурност. Не съм се сетил да попитам. Нещата са такива, каквито са, предполагам.

Татуировки. Джулия никога не ги беше разбирала. Постоянни рисунки върху кожата... За какво? Но от друга страна, тя не разбираше и хората, които носеха бижута. Кой би си направил този труд?

— Е, както и да е. Сега, когато всички ние отново сме приятели, можем да се върнем към въпросите на работата и да се фокусираме върху проекта...

— Не забравяме ли нещо? — запита Аарон. — Онова тяло, мъртво, с лицето надолу във ваната?

Джеръми доби глупав вид.

— Мисля, че малко се поувлякох.

Джулия го гледаше втренчено.

— Защо го направи, Джеръми?

— Ти каза, че той се мъчи да ме раздели с Дон. Знам, че идеята е на майка й. Трябваше да спра един от тях. Нямахме как да посегна на майка й, без да причиня страдание на Дон, затова избрах него.

Джулия знаеше, че може да предизвика насилие със смъртоносен изход, като осведоми Джеръми за Герхард и за онова, което той знаеше. Обаче не можа да се съдържи. Да го наречем, експеримент в рамките на другия такъв. Джеръми като че ли понасяше добре терапията с D-287, но без да има провокация, не можеха да бъдат сигурни, че постигат някакъв реален ефект. Герхард им беше предоставил възможност да му инжектират, така да се каже, външен стимул. Тя се беше надявала, че Джеръми ще намери разумно решение, че ще приеме рационално

поведение и така ще потвърди успеха на терапията. Но дори да се отдадеше на невъздържаност и насилие, пак щеше да ги снабди с ценни данни за хода на експеримента. Радваше се, че беше избрал Герхард за мишена на гнева си. Защото той знаеше прекалено много.

Джеръми, за пореден път, сви рамене.

— Не разбирате ли, нямах избор.

— Разбира се, че си имал избор! — извика Аарон. — Можеше да престанеш да се виждаш с момичето!

Джеръми присви очи, лицето му доби мрачно изражение.

— Това не влизаше във възможните опции, докторе. Никой не може да застане между мен и Дон.

— О, хайде! Сигурно има дузини, стотици жени...

— Не! Само Дон. Тя е единствената за мен.

— Нима? — запита Аарон.

Джулия вдигна ръка.

— Ще изпаднете в положение, от което няма изход. Стореното е вече сторено. Не разбирам обаче, защо си прибягнал до толкова безразсъдно действие.

— Исках да получа отговори на определени въпроси.

— Нямахше нужда да го убиваш.

— Напротив. Казах ти: той застана между мен и Дон, а исках още да разбера какво е научил и каква част от него е казал на майка й.

— А после си оставил тялото там, където лесно може да бъде открито. Защо?

Аарон каза:

— Искал си да покажеш на света какво изящество можеш да постигнеш в мъченията, нали?

Джеръми не каза нищо отначало, но изражението му ясно им даде да разберат, че попадението е било абсолютно точно. След това Джеръми направи крачка към него.

— Ти как научи за...?

— Веднага престанете! — каза Джулия, бързайки да се намеси, преди нещата да са излезли от контрол. — Постъпил си глупаво, но ние ще се погрижим.

Джеръми се обърна към нея.

— Ние?

— Нашите хора. Онези, които ти искаш да останат на правилната страна. Те са експерти в почистването на сцени на местопрестъпление. — Щеше да им се обади веднага, щом Джеръми си тръгнеше. — Междувременно, утре ще докладваш в кабинета ми за удвояване на дозата.

Джеръми присви очи.

— Какво ще ми причини това?

— Нищо, което да се забележи.

— По-добре не. Напоследък се чувствам прекрасно и искам това да остане така. Не искам абсолютно нищо да застане между мен и Дон. Това ми е приоритет номер едно.

Аарон каза:

— Твоят приоритет номер едно е терапията.

Джеръми поклати глава.

— Не си разбрал правилно, докторе. Подлагам се на терапията само за да можем с Дон да останем заедно. Аз и Дон — само това има значение. И всеки, който се опита да застане между нас, ще пострада. Защото аз и Дон... — Той се усмихна като човек, който знае най-голямата тайна на света. — Ние ще променим *всичко*.

— Какво, за бога, е толкова интересно?

Джак вдигна поглед от книгата на Ханк Томпсън. Беше в леглото, подпрял се на две възглавници, и четеше на кръга светлина, хвърлян от лампата, закрепена на стената над леглото. Останалата част от спалнята тънеше в мрак. Погледна Джия, която лежеше до него. Беше обърнала лице към него. Клепачите ѝ бяха полуспуснати. Изглеждаше така, сякаш всяка минута щеше да потъне в блажен сън.

— Светлината ли ти пречи да заспиш?

— Нищо не може да ми попречи, щом съм достатъчно уморена, знаеш го. Но се питам какво те е прихванало. Ти никога не четеш в леглото.

Джак не знаеше как да ѝ обясни. Откакто се беше върнал от Ратбърг, се чувстваше неспокоен. Усещаше, че е въввлечен в нещо, което би трябвало на всяка цена да избегне — че са го примамили на място, на което той не иска да бъде. Кристи Пикъринг, изглежда, беше в центъра на всичко. След като беше разговарял с нея, бяха откраднали безценната му книга от стария професор, който беше получил удар, беше открил труп и беше станал свидетел на — всъщност беше го предотвратил — отвличане.

Дали пък всичко това не беше просто съвпадение?

Да, бяха го информирали, че нищо не е плод на съвпадение, но това със сигурност не можеше да се отнася до всичко в живота му. Съвпадения все пак се случваха в нормалното стечение на обстоятелствата. Не можеше да бъде убеден, че нещо предотвратява всекидневните съвпадения.

Не виждаше как загубата на „Краткото изложение“ може да бъде свързана с проблема на Пикъринг. Но повече от сигурно беше, че вижда връзка между „Изложението“ и книгата, която държеше в ръцете си: странната фигурка, подобна едновременно на паяк и на човек с четири ръце.

Джак имаше доста добра представа как беше осъществена кражбата: работникът, привърженик на Ритниците — все още не го

бяха открили — беше видял професора до копирната машина да прави копие точно на въпросната фигурка. Беше я разпознал и решил, че я иска.

Защо?

Можеше обаче да се отговори и с друг въпрос: а защо не? Ако съдеше по днешното си преживяване в книжарницата, „мое“ и „не мое“ бяха понятия, които или бяха нарочно пренебрегвани, или не добре разбирани от хората Ритници — особено когато ставаше въпрос за книги.

Портиерът можеше да се разхожда свободно из музея, беше наясно с цената на експонатите. Един поглед към „Изложението“ и веднага щеше да се досети, че то струва цяло състояние. Затова и беше изчезнал. Вероятно се опитваше да спечели време.

Идеята, че „Изложението“ се намира в неподходящи ръце, тревожеше Джак. Той не знаеше за какви различни цели би могло да се използва то, но имаше чувството, че не всички биха били добри.

Утре щеше да види дали няма да успее да научи името на човека и сам да се опита да го открие. Съмняваше се, че ченгетата ще му кажат нещо — лошо, но факт, той не беше Джейк Фикс с неговите връзки в различни етажи на властта. И трябваше да търси навсякъде. Може би служителите на музея...

В момента обаче искаше да разбере дали Ханк Томпсън има някаква идея и дали може да му подсказе как един древен символ — искаше му се да разбере и какво точно означава той — се е озовал на корицата на книгата му. Показа я на Джия.

— Първоначалното ми намерение беше само да я прехвърля, обаче първата част се оказаха мемоари и личната история на този човек някак си ме увлече.

Ханк Томпсън не беше имал лесно детство. Неговото далеч не можеше да се опише с тази дума. Беше роден в Арканзас и отгледан в мизерия от самотна майка, която намерила смъртта си млада, вечно отсъстващият му баща го посещавал от време на време, но не му помогнал да се измъкне от детския дом, където прекарал тийнейджърските си години. Обаче не изглеждаше Томпсън да таи лоши чувства към него. Напротив, той като че ли го боготвореше, въпреки всичко.

— Докъде си стигнал?

— Авторът тъкмо излиза от тийнейджърските си години и е изненадващо откровен относно извършените от него престъпления.

Джия се прозина.

— Мислиш ли, че наистина ги е извършил, или просто е жаден за малко улична слава?

— Звучи правдоподобно.

Джия го погледна.

— Ти би трябвало да знаеш, предполагам.

— За нещастие, да.

Разказът на Томпсън леко напомняше на Джак времето, когато след пристигането си в града самият той живееше на улицата. Искаше да остане незабелязан, което означаваше да работи без договор за пари в брой, плащани веднага, да се бъхти здраво за всеки долар. И той не се гордееше с някои от нещата, които беше извършил тогава.

Джия отново се прозина, после се повдигна на лакът и го целуна по бузата.

— Забавлявай се. А аз ще се наспя добре.

Тя се обърна на другата страна и издърпа одеялото над главата си, а Джак отново се зачете в книгата. Томпсън току-що беше навършил деветнайсет и беше започнал да краде коли в Колумбия, малък град в щата Джорджия. След това ги откарваше до Алабама, където получаваше по долар повече, отколкото на други места, от собственика на евтин ресторант в Опелика. Може би затова толкова много от последователите му бяха криминално проявени — те се идентифицираха с Томпсън. Продължи да чете...

А после дойде повратната точка в моя живот. Един ясен и горещ летен ден вкарах „Лексус“ LS 400 в гаража на Джес Ед. По онова време „Лексус“-ът все още беше последното дете на автомобилната индустрия и беше дяволски трудно да се намери на Юг. Кражбата беше перфектна, истински удар, и очаквах да получа добри пари. Но вместо това ме засипаха единствено проблеми и беди. Вместо да заваря усмихнатия Джес Ед да ме чака с електрическо фенерче в ръка, видях банда алабамски

полицаи, които, както се оказа, завардили мястото час преди моето пристигане.

Е, мога да ви кажа, че подпалих гумите на „Лексус“-а — толкова бързо го изкарах на заден ход и оставих полицаите с пръст в устата. Успях да се измъкна и ги оставих да ми дишат праха. Обаче попаднах на пътна блокада, направена от полицаите на щата Джорджия, които простреляха гумите ми.

Бях така дяволски разгневен от факта, че ме бяха заловили, та бихте могли да кажете, че побеснях, изгубих си ума. Бяха необходими четирима полицаи, за да ме съборят на земята. Но, да, повалиха ме. Ако наоколо имаше някой с камера в ръце, щях да се окажа белият Родни Кинг.

Свестих се на следващия ден, разнебитен и окървавен. Очаквах ме не само обвинения в кражба на автомобил, обикновено повдигани от определен щат, но и държавни обвинения за внасяне на краден автомобил в чужд щат.

Джак се усмихна. Да, разбираше как комбинацията от щатски и държавни обвинения може да се окаже преживяване, което да промени нечий живот. И зачете, с интерес и удивление, за проблемите на Томпсън с некомпетентните — поне според него — адвокати, назначени му за защитници, и корумпирани областни прокурори. Обаче последният параграф на въпросната глава накара кръвта във вените му да замръзне.

Е, нямаше как да оспоря факта, че „Лексус“-ът беше краден, обаче не можеха да докажат, че аз съм го откраднал, така че първите обвинения отпаднаха. Не можах обаче да избегна държавните обвинения. Не и с цялата онази банда полицаи от Алабама, които бяха свидетели, че съм пресякъл границата на щата с краден автомобил. Бях вече зад решетките, когато дойде отменянето на присъдата. О, не получих пълно опрощение. Все още щях да излеждавам време в държавен затвор, но в

далеч по-добра обстановка. Не ме питайте защо, но по някаква причина правителството, с цялата присъща му мъдрост, реши да ме прехвърли с кораб на Източното крайбрежие, на определено място в Ню Йорк, за което никога не бях чувал. Тогава не знаех това, но институтът „Крейтън“ щеше да промени живота ми завинаги.

Джак гледаше втренчено страницата, буквите се размазваха пред очите му. Беше едва ли не в шок. Това съвпадение вече беше прекалено голямо, за да бъде отдадено на простата случайност. Случваше се отново: нещо, или някой, дърпаше конците. Обаче въпросът оставаше: защо неизвестен за никого крадец на автомобили като Ханк Томпсън е бил транспортиран с кораб до тази държавна институция?

Джак имаше чувството, че независимо дали иска или не, ще му се наложи да потърси отговора.

ПЕТЪК

1

— Искаш да разговаряш с Ханк Томпсън? — запита Ейб. — Да ти уредя ли среща?

Джак се усмихна.

— Да, защо пък да не направиш точно това?

Отхапа от питките със сирене, приготвено от обезмаслено мляко, които беше донесъл. Време беше отново сериозно да подхване въпроса за обиколката на талията на Ейб.

Мислеше, че приятелят му се шегува, но Ейб вдигна телефонната слушалка. Свърза се с „Телефонни услуги“ и поиска номера на „Вектор Пъбликейшънс“. Затвори, набра номера на издателството и помоли да го свържат с отдел „Връзки с обществеността“. Докато чакаше, покри устата си с длан и се обърна към Джак.

— За кого искаш да се представиш? И от кой вестник?

— Мислиш, че ще успееш с този изтъркан номер?

— Разбира се. Рядко съм виждал човек, който така ревностно да търси слава. Вече говори по всички радиостанции в града. Втурнал се е към върха така, сякаш за него няма да има утрешен ден.

Да, можеше и да се получи. Имаше въпроси, които Джак искаше да зададе на Томпсън — за подробности, които той не беше споделил в книгата си. Като например какво всъщност се беше случило в института „Крейтън“. Той някак между другото споменаваше работа с психолози и съветници, различни видове тестове, но не предлагаше обяснение защо дългата ръка на правителството го беше измъкнала от държавния затвор в Колумбия. Не ставаше ясно и дали познава доктор Леви.

— Добре. Ще се представя за Джон Тилески. — А защо не? — И ще бъда от...

Не искаше да използва името на нито един нюйоркски вестник, защото хората от Отдела за връзки с обществеността вероятно знаеха имената на всички местни репортери. Замисли се за детството си и за родния си град, за вестниците там — „Филадельфия“ и „Трентън“.

— Кажи, че съм от „Трентън Таймс“.

Ейб кимна и отново заговори в слушалката — без никакъв акцент.

— Здравейте! Отдел „Връзки с обществеността“ ли е? Кой от вас отговаря за Ханк Томпсън? О, вие ли сте? Отлично! Аз съм Моши Хоровиц, главен редактор на „Трентън Таймс“.

Джак оформи с уста името, което малко го беше стреснало: *Моши Хоровиц?* и направи въпросителна гримаса. Ейб сви рамене.

— Да, добре, един от моите репортери случайно е в Ню Йорк днес и се питаме дали Ханк Томпсън би могъл да даде интервю за нас. Лице в лице, ако е възможно. Да, разбира се. — Потърси химикал, намери и го подаде на Джак. — Ще ви оставя номера на мобилния телефон на репортера си. Името му е Джон Тилески, а номерът е...

Джак го записа на гърба на плика, който случайно беше върху тезгяха, а Ейб го продиктува в телефонната слушалка. Ейб завърши разговора с няколко ласкателни комплимент за успеха на книгата им, похвали и за прекрасната работа по разпространяването и рекламата ѝ.

— Готово — каза, след като затвори. — Какво би могло да бъде по-просто? Тя се казва Сюзън Абрамс и ще ти се обади, след като разговаря с Томпсън.

— Страхотно! — Джак отпи от кафето си. — Какво мислиш за всичко това? Човекът Ритник свързва „Краткото изложение на Срем“ с Томпсън, а Томпсън е свързан с института „Крейтън“. Кристи Пикъринг е свързана с Джери Бетълхем — който и да е той — който пък е свързан с доктор Леви, служител в института „Крейтън“.

— Бетълхем също така е свързан с един труп, не забравяй.

— Не съм забравил. Чудя се обаче защо още никой не е оповестил смъртта на Герхард. Сигурен ли си, че не си видял нещо във вестниците?

— Нито дума.

Щом Ейб не беше прочел за това, значи наистина нищо не беше публикувано. Той преглеждаше всеки сантиметър от вестниците.

— Защо я пазят в тайна?

— Може би той е бил нещо повече от онова, за което се е представял. Може би е работил за групата, която управлява института „Крейтън“. Какво ти подсказва интуицията?

— Че институтът „Крейтън“ е ключът.

— Съгласен съм. Вероятно там става нещо, което е връзката между всички тези събития. Но може пък и да не е така.

— Е, познавам човек, който е вътрешен в „Крейтън“, и той ми е длъжник — голям, при това. Обаче имам чувството, че това няма да е достатъчно да му развърже езика. — Джак погледна часовника си. — Трябва да вървя. Имам среща с Кристи Пикъринг след час.

— Можеш да тръгваш вече. Аз ще видя какво мога да открия в Интернет за въпросния институт. Ще ми е забавно.

— Виж и дали ще можеш да ми уредиш интервю с Уинслоу.

Щом Ейб беше готов да му помогне, по-добре беше да го натовари с повече от една задача.

Джак пое по шосе R към Форест Хилс. Не искаше да съобщи на Кристи онова, което знаеше, по телефона — независимо дали стационарен или мобилен, защото напоследък човек не можеше да е сигурен кой подслушва телефонните линии. Кристи го беше помолила да се срещнат извън града. Той се беше съгласил. Тя плащаше добре за времето, което той ѝ отделяше, така че — защо не?

Предпочете да използва метрото, а не автомобила си. Пиковият час беше преминал, но дори да не беше, той пътуваше в посока, обратна на сутрешния поток. Влакът беше пътнически, бавен, но той разполагаше с време.

Зачете се в „Ритникът“. Според Томпсън, затварянето му в института „Крейтън“ не го беше поправило, но го беше направил повнимателен и по-придирчив. Терапията, на която бил подложен там, го карала да избира съмнително законните действия пред очебийно незаконните. Някои от нещата, с които се бил захванал по онова време, бяха познати на Джак и го караха да се чувства неудобно.

Да, вече съм бил там, правил съм това.

Затвори книгата и сведе поглед към смачкания брой на сутрешния „Поуст“, захвърлен на седалката до него. Вече го беше прегледал — продължаваше да търси отразяване на смъртта на Герхард. Странно, но тя още не беше разгласена.

Може би трябваше отново да се обади в полицията...

Огледа се. Във вагона пътуваха още шест-седем души на различна възраст, облечени по различен начин и очевидно с различен статус в обществото. Някои дремеха, други се бяха скрили зад непробиваемата стена на слушалките, поставени на главите им, трети гледаха втренчено рекламите или пък в пода. Неговият поглед се спря на една от плъзгащите се врати. Не беше я забелязал при влизането си, но някой беше нарисувал със спрей така добре познатата му фигурка в долния ѝ край...

Изглежда, не можеше да избяга от идеята за Ритника.

Окей, наоколо нямаше никой, който да го чуе. Извади телефона, който пазеше за такива случаи, включи го и набра 911. Отговори му женски глас и той каза:

— Обадох се онзи ден през нощта, за да докладвам за проблем в една от къщите в квартала, където живея. Все още нищо не е направено по въпроса.

— Коя къща, сър?

Джак даде адреса на Герхард. И поясни:

— Изпод входната врата течеше вода и аз се опасявах, че някой е оставил някое кранче отворено. Или пък, не дай си боже, че някой се е удавил във ваната.

— Ей сега ще проверя, сър. — След пауза, тя каза: — Изпратихме човек там тази сутрин и...

Джак придаде на гласа си неодобрителна нотка.

— Тази сутрин?! Защо сте се забавили толкова? Аз ви се обадох преди два дни.

— Да, сър, но напоследък имаме страшно много работа, а не ни достигат хора и трябва да отделяме нещата по приоритет. Сигурна съм, че разбирате как бихме постъпили, ако трябва да избираме между, да кажем, изчезнало дете и човек, открит в безсъзнание в парка, или изтичане на вода. Естествено, последното ще трябва да почака. Уверявам ви, отидохме на посочения адрес веднага, щом графикът ни позволи.

Джак не можеше да оспори това.

— Значи, били сте там тази сутрин. Какво открихте? Беше ли всичко в ред вътре?

— Е, хората ни влязоха и... да видим... тук пише, че са открили сериозни щети, причинени от наводнението — очевидно вана на горния етаж била преляла — но къщата била празна.

Празна! Но как...?

— Мистър Герхард не си е бил у дома?

— Пише, че е нямало абсолютно никого в къщата.

Джак седеше, онемял от шока. Какво ли ставаше, по дяволите? Той не беше луд. Беше видял трупа на Герхард.

— Има ли нещо друго, с което мога да ви помогна, сър?

— Не... Много ви благодаря.

Той сложи край на връзката и изключи телефона. Някой беше влязъл и преместил тялото на Герхард. Кой? Бетълхем? Някой беше оставил Герхард във ваната, а водата — да тече. Но защо се беше върнал? В нищо от това нямаше смисъл.

Звънна другият му телефон: обаждаше се Сюзън Абрамс от „Вектор Пъбликейшънс“. Ханк Томпсън и без друго се канел да се отбие в офиса им днес следобед. Ако Джак можел да бъде там в два и трийсет, щял да може да интервюира Ханк в тяхната конферентна зала. Джак каза, че ще отиде, и тя му даде адреса.

Той отвори отново книгата и започна да преглежда бързо останалия текст, за да има представа за нея при разговора си с Томпсън. Но пред очите му непрекъснато беше трупът на Герхард, който му пречеше да различава ясно буквите.

Вагонът се изпразни почти напълно на булевард „Уудхевън“ — той предположи, че всички отиваха до централния мол в „Куинс“. Загледа бременната жена, брюнетка, най-вероятно вече в седмия месец, която се качи и седна уморено. Тя носеше пазарска чанта, на която пишеше: „Бебе“. Огледа се, усмихна му се бързо, срамежливо, после извади списание от дамската си чанта.

Джия беше в също толкова напреднала бременност, преди...

Преди всичко да свърши. Усети как настроението му се помрачава. Светлините като че ли също помръкнаха. А преди това беше в поносимо настроение, не беше мислил за Ема цели два блажени часа, а после тази жена се появи и развали всичко. Вината не беше нейна, разбира се. Влакът продължи напред, а той се опитваше да не поглежда към нея.

Малко преди влакът да потегли от станцията на Шейсет и седмо авеню, във вагона влязоха двама тийнейджъри, чиито дрехи подсказваха привърженици на хип-хопа. Може би бяха на по шестнайсет години, а може би — на по осемнайсет, трудно беше да се каже. Бели деца от гетото — тръгнали към Форест Хилс, без съмнение — които връщаха клишетото на обърнатите встрани бейзболни шапки, на прекалено дългите баскетболни потници и широките, смъкнати пониско от талията, дънки. Тези две момчета бяха добавили и някои аксесоари, присъщи на членовете на уличните банди, като например сини ленти под шапките и огърлици от сини, бели и златисти мъниста.

По-ниското грабна вестника от ръцете на старото конте, седнало на първата седалка, и го хвърли на пода.

— За к'во ги четеш тия глупости, задник? Само лъжи!

Приятелят му се засмя и двамата продължиха към задната част на вагона, като оставиха стареца да се мъчи да събере разпръсналите се страници. Минаха край Джак и му хвърлиха погледи, които го предупреждаваха да не се забърква с тях. Джак отново сведе поглед към страниците на книгата си.

Проблеми днес? Не, благодаря.

Те отминаха, но той вдигна поглед навреме, за да види как по-високото момче настъпи по крака бременната жена. То беше с маратонки, но Джак беше готов да се обзаложи, че въпреки това болеше. Жената трепна от болка, после каза:

— Няма ли да се извиниш?

И двамата се наведоха към нея. По-високото завря лице в нейното и каза:

— Затваряй си плювалника, кучко, защото ще си навра топките в устата ти!

Шокът, който тя преживя, се изписа на лицето ѝ.

— *Какво?!*

По-ниското каза:

— Ау, кучко, по-добре млъкни, щото той ще навре топките си в устата ти!

Джак изпита неудобство — дали заради нея, или заради тях? Знаеше, че в друг ден и в различна компания би могъл дори да се засмее — те бяха толкова трагикомични. Обаче бяха избрали неподходящ момент и неподходяща жена. Остави книгата на седалката до себе си.

— Мисля, че ѝ дължите извинение.

Те се обърнаха като един и втренчиха погледи в него. Погледът на по-ниското беше по-неприятен.

— К'во каза?

По-високото изпъна напред дясната си ръка. На нея беше надянат бокс, а между палеца и показалеца му се мъдреше така добре познатата на Джак странна фигурка.

— Дори не си помисляй да се ебаваш с нас, човече! Ние сме дисимилирани!

— Сигурен съм, че сте — каквото и да означава това. Но защо не бъдете добри момчета и не кажете на дамата, че съжالياвате?

— Или — какво?

— Или ще се наложи да ви сваля от списъка си с приятели в *MySpace*.

По-ниското му се закани с пръст.

— *Моите* топки — в устата *ти*!

Джак се хвана за пръта вляво от седалката му, обви длан около дясното си ухо и се наведе напред.

— Съжالياвам? Какво каза?

Стар, много стар, трик. Питаше се дали тийнейджърът ще се хване. Хвана се. Наведе се към Джак. Разстоянието между тях беше по-малко от метър.

— Ти да не си глух? Казах, *моите* топки...

Джак вече беше вдигнал ръка, тясната част на дланта му — насочена под ъгъл към по-ниския. Трябваше само да нанесе удар като с брадва върху врата му, украсен с огърлицата от евтини мъниста. Така и направи. Не толкова силно, че да му повреди ларинкса, но достатъчно да притисне силно някой кръвоносен съд и да накара тийнейджъра да падне по гръб на пода, задъхвайки се и стискайки гърлото си. Някой изпищя — като че ли беше бременната жена. Беше покрила устата си с длан, очите ѝ щяха да изхвъркнат от орбитите. А Джак вече се беше изправил и се канеше да забие дясната си пета в коляното на шокираното по-високо момче. В следващата част от секундата нанесе удара и почувства как то се огъва под неправилен ъгъл — леко, но достатъчно, за да гарантира една или две вноски на ортопеда за неговото „Порше“. Високият извика силно от болка и тялото му политна към пода, а Джак се възползва от възможността да го ритне за втори път — този път направо в топките. Още едно завъртане и поредният добре премерен ритник — този път в яйцата на по-ниския. Стенанията им се извисиха до кресчендо. Очите им щяха да изхвъркнат от орбитите.

— А сега, господа, *ваши* топки са във *ваши* усти!

Погледът на младата бременна жена се местеше от Джак върху момчетата и после — обратно.

— К-к-какво направихте?

— Причиних им болка.

И се беше наслаждал на всяка секунда от действията си. Колко секунди всъщност? Четири? Пет, най-много. Само толкова му бяха необходими. Удивително, как няколко секунди могат да те накарат да се чувстваш по-добре. Забеляза движение вдясно от себе си, погледна и видя стареца да вади мобилен телефон от джоба си. Посочи го с пръст и запита:

— Какво си мислиш, че ще направиш с това?

— Ще се обадя на 911.

— За да докладваш за мен?

— Не, разбира се, че не. За тях.

— Прибери го. Веднага. — Погледна към двамата пътници в задната част на вагона. — Не искам да виждам никого с телефон. Никакви обаждания, докато Елвис не напусне сградата. Ясно?

Те кимнаха. Мъжът, седнал в предната част, също прибра телефона си. Джак погледна бременната.

— Ясно?

Тя кимна.

— Между другото — каза той и посочи с палец назад към гърчещите се и стенещи загубеняци, — те съжालяват.

Влакът започна да намалява скорост. Когато спря на гарата на Форест Хилс, Джак тръгна бързо към изхода. Погледна назад и видя, че всички други пътници, които можеха да се движат в онзи момент, слизат от влака. Никой не говореше по телефона.

Линия R свършваше при Форест Хилс. Джак изкачи тичешком стъпалата, излезе над земята и се огледа за Кристи Пикъринг. Това име... Все още не можеше да се сети по каква причина то му звучи така познато... Споменът идваше някъде далеч от миналото му. Чу изсвирване на клаксон, обърна се и я видя да му маха от голям черен „Мерцедес“. Седна на предната седалка до нея, а тя остави бутилката диетична пепси-кола в специалната за това стойка и му подаде ръка.

— Е, мистър Джак, ще се повозим ли, или просто ще поседим тук?

Носеше тъмносини панталони, блуза на червено-бели карета и изглеждаше нервна. Дланта ѝ беше влажна при ръкостискането им.

— Да потегляме.

Не искаше да се мотае около входа за метрото. Рано или късно някой щеше да открие двамата тийнейджъри и да се обади за линейка. А след нея щяха да се появят и ченгетата.

— Добре. — Тя запали двигателя. — Накъде?

Джак можеше да я заведе на обиколка из всичките градини, за чието засаждане беше помогнал преди дванайсетина години. Седалището на Джовани беше в Бруклин, но беше се потрудил достатъчно и в патрицианските квартали в тази част на града. Тежка, трудна работа, но винаги беше носила огромно удоволствие на Джак. Занимаваше се с градинарство и като сезонна работа, когато учеше в колежа, така че не беше абсолютен новак, когато Джовани го нае. Основното предимство беше, че му плащаше в брой, без да декларира доходите му. Главният недостатък пък беше, че се налагаше да си търси друга, алтернативна работа през зимата. Беше единственият американец в екипа на Джовани и докато работеше при него, се беше научил да псува без задръжки на испански.

— Какво ще кажеш да минем покрай тенис клуба, а после да ме откараш до спирката на метрото на Трийсет и шеста улица. Трябва да се върна възможно най-бързо, а така ще съм с две спирки по-близо до града.

И две спирки по-далеч от тази тук.

— Играеш ли тенис?

Навремето Джак беше работил за Джовани и в известния тенис клуб „Уест Сайд“, но това не означаваше, че има връзка с тениса.

— Когато бях дете, татко ме слагаше да седна пред телевизора и гледахме откритото първенство на Съединените щати. Когато се играеше тук. — Обзе го меланхолия, носталгия по миналото. — Той обожаваше тениса.

Тя се вля в уличното движение.

— Той мъртъв ли е?

— Да.

— Съжалявам.

— И аз. — Всичките онези години, в които се беше крил и избягвал телефонните разговори с него, а ето че сега той вече никога нямаше да се обади.

Кристи въздъхна и прокара бързо ръка през пепеляворусата си коса.

— Аз никога не съм познавала баща си.

Джак погледна към задната седалка и видя листове с ноти.

— Интересуваш се от мюзикъли?

— Буквално. Дори участвам в такива, обаче само на любителски начала.

— И „Обещания! Обещания!“ е последният?

Тя се усмихна и кимна.

— Аз изпълнявам ролята на Джил.

— А мечтала ли си някога за „Бродуей“?

— Когато бях малка. — Очите ѝ блестяха. — Но кой знае? След като Дон влезе в колежа, може и да опитам. Сега обаче се задоволявам с главната роля в малки любителски представления. Обожавам музиката, обаче имам проблеми с това, че музикантите нямат твърдо установено работно време.

— Особено за главната ария, обзалагам се.

Тя го погледна втренчено.

— Познаваш света на мюзикълите?

— Малко.

— Повече от малко, бих казала. Не са много хората, които си спомнят точно тази подробност от „Обещания! Обещания!“.

Джак сви рамене.

— Не знам дали тази подробност е важна, но знам, че никога не съм харесвал гласа на великия покоен Джери Орбах.

Тя се усмихна.

— Имаш ли нещо против да те запitam да не би случайно да си гей? Не че има значение.

Той се засмя.

— Не. Защо?

— Просто се питах. — Хвърли му кос поглед. — Да поговорим сега за един друг Джери. Какво имаш за мен?

— Да изчакаме, докато стигнем другата станция на метрото.

Погледът, който му хвърли, беше странен, но тя нищо не каза. Той имаше причина: не мислеше, че е добра идея кракът ѝ да е на педала на газта, когато чуе онова, което той има да ѝ каже. Минаха покрай огромната сграда в тюдоров стил на тенис клуба, намиращ се в покрайнините на един от най-изисканите квартали в „Куинс“.

— Тук някъде ли живееш? — запита той, докато пътуваха по „Ексетър Стрийт“.

— Би ми се искало. Но имам прекрасно жилище от другата страна на булеварда, близо до Пеъртрий.

След няколко минути спряха на паркинга в близост до станцията на метрото. Тя изгаси двигателя и се обърна с лице към него. Усмивката ѝ изглеждаше пресилена.

— Добре. Давай. Не забравяй — в този случай, лошите новини могат да бъдат сметнати за добри.

— Не разчитай на това.

Усмивката ѝ изчезна.

— Добре. Хайде, поразите ме.

— Ще ти кажа онова, което знам със сигурност. Първо, Герхард е мъртъв. Убит.

Тя пребледня.

— Какво? Сигурен ли си?

И той ѝ разказа какво беше открил.

— О, мили боже! Мислиш ли, че го е извършил Джери?

— Не знам. Но дори виновникът да е той, съмнявам се, че ще се намерят доказателства, които да го пратят зад решетките. Няма дори труп.

И продължи да ѝ разказва за обажданията си до 911.

— Но е възможно той да е замесен?

Тя наистина искаше да чуе лоши новини за Бетълхем, но изражението ѝ подсказваше на Джак, че никога не е искала те да са чак толкова лоши.

— Да. Възможно е, защото той е силно склонен към насилие.

Без да спомене името на Леви, той разказа за отвличането, на което беше свидетел.

— И този човек няма да повдигне обвинения?

— Отказа.

— Защо, за бога?

— Не съм сигурен. Предложи някакво неубедително извинение, че работи по деликатен държавен проект, обаче съм сигурен, че в цялата тази работа има много повече. Той познава Бетълхем... но, изглежда, под друго име.

— Джери води двойствен живот? Бедната Дони! — Кристи отпусна глава на седалката и втренчи поглед в тавана. — Имах чувството, че нещо при него не е наред, но дори в най-лошите си кошмари... Трябва на всяка цена да я откъсна от него.

— Трябва да действаш внимателно. Отново, не мога да съм сигурен, но мисля, че няма да можеш да постигнеш кой знае какво с натиск и заплахи. Той е готов да отстрани всеки, който му пречи.

Тя погледна Джак. В очите ѝ се четеше единствено страх.

— Не мислиш, че ще направи нещо и на мен, нали?

— Не, не мисля — поне докато иска да запази близостта си с Дон — но аз на твоето място бих пипал изключително внимателно. Вместо да се опитваш да ги разделиш с всякакви средства, предлагам ти да проверя от каква помощ може да ти бъде законната система.

— Какво имаш предвид?

— През първите два часа от разследването на този клоун открих един труп и бях свидетел на отвличане. Не знам дали Бетълхем е извършил убийството, но няма съмнение в онова, което видях, и много се съмнявам, че то е инцидент в един иначе безупречен живот. Джери Бетълхем — или който и да е той всъщност — вероятно има цял гардероб, пълен със скелети. Ще се опитам да подуша поне един от тях. И после, когато му сложат белезниците и го отведат в затвора, на теб ще остане задачата да утетиш Дон.

— Не мисля, че мога да се справя със знанието, че тя е с този човек... *това чудовище!*

— Помни, не знаем *със сигурност* дали е чудовище. Освен това, досега той не е направил нищо, с което да ѝ навреди. Така че, не действай прибързано. Ако настояваш тя да се раздели с него, без да има с какво да подкрепиш мнението си, рискуваш да я приближиш още повече до него.

Чуй се само — семейният съветник Джак.

— Но...

— Дай ми възможност да се погрижа за това, без да съсипя връзката ти с Дон.

Тя го гледаше втренчено.

— Мога да понеса Дони да не ми проговори никога вече, ако знам, че също така никога няма да проговори и на Джери Бетълхем.

Джак кимна. Любовта на майката. Кристи не изглеждаше сурова и твърда, но той усещаше лъвицата, която се криеше под кожата ѝ... Лъвица, чието малко е застрашено.

— Два дни... можеш ли да бъдеш същата любвеобилна и загрижена майка още два дни?

— Няма да е лесно, но, да, мога да ти дам два дни.

Джак се надяваше, че тя ще спази думата си.

— Разкажи ми за този хубавичък четирирък човек, изобразен на корицата на книгата ти — каза Джак.

Ханк Томпсън се усмихна.

— Аз не бих нарекъл Човека Ритник хубавичък.

След като се върна от „Куинс“, Джак се отби за малко в дома си, за да вземе магнетофон, бележник и химикалки, които да му помогнат да изгради образа на репортера, след което се запъти към Пето авеню.

„Вектор Пъбликейшънс“ заемаха четвъртия етаж на сградата с офиси на „Апър Търтиз“. Той слезе от асансьора и се озова в гол, най-обикновен коридор, боядисан в противно зелено. Вляво от себе си видя стъклени врати, на които пишеше: „Вектор Пъбликейшънс“. В далечния край на коридора имаше кът, оформен като чакалня, едната стена на който беше цялата заета от рафтове с книги. Момчето зад бюрото се обади на Сюзън Абрамс, а тя го заведе при автора.

— Ханк обикновено дава страхотни интервюта — беше му казала предварително. — Той много ще ти хареса.

Очевидно мис Абрамс — черна коса, черна рокля и голи ръце, бледи и слаби като копринени нишки — вече беше едва ли не влюбена в него. Тя го въведе в конферентната зала и го представи като Джон Тилески от „Трентън Таймс“ на дългокракия, висок над метър и осемдесет, мъж, облегал се на овалната махагонова маса. С очевидна неохота, Сюзън ги остави да се заемат с работата, за която бяха там.

Повечето от отговорите на Томпсън до този момент бяха, дума по дума, същите като онези, които Джак беше прочел в първата статия. Томпсън като че ли ги беше научил наизуст. Като го притиснала опише по-точно и разбираемо промените, които ще настъпят в света, той предложи само неясни и кухи, предварително изковани фрази.

Обаче Джак трябваше да признае, че човекът все пак притежаваше харизматичен чар. Чаровна усмивка, уверени и свободни маниери. На живо приличаше дори още повече на Джим Морисън в средата на трийсетте, отколкото на снимката. С изключение на очите — неговите бяха сини.

Седяха един срещу друг от двете страни на заседателната маса, а магнетофонът беше точно по средата на разстоянието между тях. Джак беше започнал с няколко типични въпроса, които беше прочел в дузини интервюта на други автори: откъде черпи идеите си, как успехът на книгата е променил живота му, бла-бла-бла. И после дойде моментът разговорът да се стесни около Човека Ритник. Без съмнение, на Томпсън и преди бяха задавали въпроси за него, обаче Джак никъде не беше видял отговора му.

— Не, Ханк — Томпсън бързо беше преминал на употребата на първи имена, — предполагам, че не е. Не и с четири ръце. И защо четири?

— Не знам. Тази фигура непрекъснато се появяваше в сънищата ми. Реших, че това е знамение, което ми подсказва нейната важност, затова започнах да я изобразявам върху всичките си неща. И винаги, когато я погледнех, изпитвах онова странно чувство.

Джак преглътна. Дали беше като онова, което беше изпитал той, когато я беше зърнал за първи път?

Томпсън добави:

— А после открих, че не съм сам. Много хора споделиха с мен, че чувстват странни неща, само като я погледнат. — Погледът му прикова този на Джак. — А ти? Не те ли побиха ледени тръпки, когато я видя за първи път?

Джак поклати глава.

— Страхувам се, че не. — Надяваше се да звучи убедително.

— Е, аз пък все още продължавам да се чувствам странно. Усещането е толкова силно, че я поставих на корицата на книгата си.

Време беше за нов опит.

— Чух, че това било някакъв древен символ.

Веждите на Томпсън се стрелнаха нагоре.

— Така ли? На какво? Бих искал да знам. — Изглеждаше напълно искрен.

— Не знам, но прочетох някъде, че бил изобразен и в една древна книга.

Джак забеляза, че маниерите на Ханк вече не са толкова непринудени.

— Каква древна книга?

Джак смръщи вежди и си придаде озадачен вид.

— Бих искал да можех да си спомня заглавието. Спомням си обаче, че се споменаваше нещо за метална корица. Виждал ли си някога такава книга, Ханк?

Усети как Томпсън се скова на стола си.

— Не, не мисля, че съм. А ти?

Джак придаде на гласа си невинно звучене.

— Като че ли чух, че някога е принадлежала на Лутър Брейди.

— От църквата на дорменталистите?

— Да. Ти срещал ли си се някога с него?

— Не. И какво, ако онова, в което го обвиняват, е вярно? Аз не искам и да знам. — Томпсън присви очи. — Ти не си един от тях, нали?

— Един от кои?

— От дорменталистите.

Само ако знаеше...

— Не. Но какво, ако бях?

— Погледни в уебсайта им. Виж какви лъжи разпространяват за мен.

— И защо биха го правили?

— Защото много от техните членове напускат, за да се превърнат в Хора Ритници. Те губят в полза на моите клубове и това ги подлудява.

— Интересно. Но да се върнем на книгата: вярвам, че веднъж я видях в един музей, обаче не мога да си спомня кой точно. Ще ти кажа, ако се сетя.

— Направи го.

Определено се долавяше по-студена нотка.

— Да сменим темата. Разкажи ми за престоя си в института „Крейтън“.

Томпсън го гледаше втренчено с ясните си сини очи.

— Защо искаш да знаеш за това?

— Е, Ханк, както ти казах, прочетох книгата ти, за да се подготвя за това, обаче съм чел и много от другите ти интервюта.

Той се усмихна, обаче усмивката му беше изгубила доста от първоначалната си топлина.

— Справил си се с домашната си задача, както се казва. Това ми харесва.

— Е, исках моето интервю да е по-различно. Напоследък се отделят много колони във вестниците и аз искам да си спечеля своя територия по този въпрос, ако е възможно. И така... за „Крейтън“...

— Щом искаш да печелиш територия, аз нямам нищо против. Но защо институтът „Крейтън“?

— Е, стори ми се странно, че след осъждането ти — и трябва да ти кажа, че бях силно впечатлен от прямотата на разказа ти — федералното правителство си е направило труда да те превози от Джорджия до Ню Йорк. Не знам много за държавната наказателна система, но се съмнявам това да се случва много често. — Джак се усмихна. — Искам да кажа, че внасянето на краден автомобил от един щат в друг едва ли те прави обществен враг номер едно. Ти самият вероятно също си си задавал този въпрос.

— Разбира се.

— И откри ли отговора? Защо?

— Не.

— Дори от хората в „Крейтън“?

— Те дори не намекнаха за това. Можем ли да продължим нататък?

Джак обаче далеч не беше свършил.

— Известно ли ти е, че институтът „Крейтън“ официално е болнично заведение за криминално проявени психично болни?

Тих смях, потиснат и приглушен, после:

— Аз съм малко луд, обаче не съм психично болен. Сериозно, налага се да разделят престъпниците, което и правят: склонните към насилие в крилото, което се заключва, а другите — в крило, където мерките за сигурност не са толкова строги.

Склонните към насилие... Заключено крило... Дали Джери Бетълхем не беше един от пациентите на доктор Леви в „Крейтън“? Дали двамата бяха свързани по някакъв начин?

— Ти сприятели ли се с някого там?

— Предполагам.

— А продължаваш ли да поддържаш връзка с някого?

— Едно от условията да бъдеш освободен предсрочно и с изпитателен срок е да избягваш какъвто и да е контакт с други престъпници, а всички, които познавах вътре, бяха такива.

— А персоналът?

— Виж — каза той и раздражението му вече беше очевидно, — когато излязох, ме транспортираха обратно до Джорджия.

— Но ето че сега си се върнал в Ню Йорк. Харесва ли ти тук?

Той се отпусна малко.

— Да. Много. Мисля да установя тук главната щабквартира на Човека Ритник. В този град и без друго има най-голям брой клубове, никой в страната не може да се мери с него. Изборът ми изглежда напълно логичен.

— Наистина е така. А това означава ли, че можем да очакваме много повече графити на тази тема из града?

Томпсън смръщи вежди.

— Това нито одобрявам, нито окуражавам, обаче подобни неща са индикатор за нивото на ентузиазъм за еволюция.

— Продължаваш да описваш явлението като „еволюция“. Защо?

— Защото много прилича на превръщането на грозната и противна гъсеница в красива пеперуда — захвърляне на по-нисшата форма и приемане на по-висшата.

Джак се запита дали е настъпил подходящият момент да му каже, че въобще не описва еволюцията. Не.

— И докато говорим за персонала на института „Крейтън“...

— Въобще не говорим за тях.

— ... проведоха ли някакви тестове с теб?

— Разбира се. Кръвни тестове, рентгенови лъчи, психологически тестове. Накъде биеш?

— А проведоха ли някакъв експеримент върху теб?

— Ти какво — да не би да мислиш, че животът ми там е бил като филм на ужасите? — Погледна часовника си. — Съжалявам. Трябва да вървя. Имам още интервюта по график.

Да, точно така. Джак се изправи и прибра магнетофона си.

— Същото е и при мен. Трябва да се върна в офиса си и да напечатам интервюто. Между другото, можеш ли да кажеш две-три думи за следващия си проект?

Какво ли например?

— Не съм решил за какво да пиша в следващата си книга, но съм сигурен, че ще получа просветление.

Стиснаха си ръцете, увериха се един друг, че удоволствието е било взаимно, после Джак излезе отново на улицата. Пътуването и

усилията не се бяха оказали напразни. Беше научил някои неща за Ханк Томпсън. Преди всичко, той беше малко плашещ. Зад фасадата на Морисън прозираше намек за Менсън. Второ, беше видял „Изложението“. Джак не знаеше дали сам е стигнал до така познатата му фигурка на Човека Ритник, или я беше заимствал от книгата на Срем, обаче изражението в очите му, когато Джак спомена металната корица... Беше я виждал... И може би в момента тя дори беше у него. Трето, не искаше дори да говори за института „Крейтън“. Може би го тревожеше онази част, в която се говореше за „психично болни“, обаче Джак имаше чувството, че вероятността да е нещо друго е по-голяма. Нещо, което той не искаше да стане обществено достояние.

Джак виждаше още едно пътуване до Ратбърг. В близко бъдеще. Много близко.

— Кой беше този кучи син? — запита гневно Ханк, след като влезе в офиса на Сюзън Абрамс, без да почука.

Тя подскочи на стола и го погледна.

— Кой? Репортерът ли?

— А кой друг? Ти провери ли го?

— Е, не...

В този момент му се искаше да я удуши.

— По дяволите, това не е ли част от работата ти?

Тя премигна.

— Ние... не проверяваме всеки репортер, който помоли за интервю. Какво стана?

— Няма значение. Просто се обади във вестника — „Трентън“ или каквото там беше — и го провери.

— Но...

— *Веднага!*

Той zakрачи напред-назад пред вратата — нямаше достатъчно място и за него в малкия ѝ офис — докато тя се съвземаше и опитваше да се свърже с вестника.

Джон Тилески... Беше готов да заложи живота си, че този тип не беше репортер. Защото обикновен, сив и скучен репортер от забутано вестниче като „Трентън Таймс“ нямаше откъде да знае за „Краткото изложение на Срем“. Самият Ханк знаеше за него едва от два дни.

Каква находка!

И всичко това само защото Марти Пинтър, портиер в музея, беше забелязал фигурката на Човека Ритник в древната книга, оставена върху бюрото на професора, който пък случайно току-що беше получил мозъчен удар; а Марти, който също така случайно беше един от Хората Ритници, беше решил, че мястото ѝ е в ръцете на привържениците на техния клуб. Като че ли самата Съдба дърпаше конците...

Още от пръв поглед Ханк беше разбрал, че това е най-значителната находка в живота му — особено като беше видял

фигурката на Човека Ритник вътре. Книгата имаше някакво наименование за въпросната фигурка, име, почти невъзможно за произнасяне, което започваше с буквата „К“, но това нямаше абсолютно никакво значение. Ханк го сърбяха ръцете да разлисти „Изложението“ и да разгледа внимателно всеки сантиметър от текста, да научи от него всичко, което то предлага... Обаче нямаше време, по дяволите! Разполагаше с него вече трети ден, а едва беше успял да го разгледа. Повърхностно. Ако не даваше интервюта, ако не участваше в радио-телевизионни предавания, ако не произнасяше речи на събиранията на Хората Ритници... Неговият живот вече не му принадлежеше.

Е, щеше да намери време. Да си го заслужи. Имаше чувството, че тази книга щеше да е от голямо значение за него, както и за бъдещето на Хората Ритници и техните идеи. Може би тя щеше да му подсказва каква посока са тръгнали. А той искаше да знае, защото вече беше изтървал юздите и нямаше и най-малка представа как ще свърши всичко това. Нямаше никога и пред никого да го признае, обаче това беше абсолютно вярно. Понякога се събуждаше посред нощ, облян в пот, уплашен от броя на хората, които отговаряха по този начин на словата му, на посланието на книгата му — онези, които се записваха в клубовете по цялата страна, даряваха пари.

На всеки няколко дни, може би за няколко секунди, той изпитваше носталгия по стария си живот — онзи, който водеше, преди да бъде сполетян от вдъхновението да напише книгата. Тогава работеше в кланица, а работата, която извършваше, имаше два варианта: или да забие куршума в главата на кравата, за да я повали на земята, или да ѝ пререже гърлото, след като е повесена с главата надолу. Проклетата тежка работа, за която трябваше да е облечен от главата до петите в жълт гумен костюм, който ставаше червен още след първите десет минути на смяната му, но абсолютно задоволителна в някои отношения. Поне знаеше какво прави. А сега...

Трябваше да вярва в онова, което го беше отвел толкова надалеч. Той се чувстваше като човек антена, която получава сигнали от далечни места на Вселената. Усещаше се така най-вече когато говореше. Думите, усиляването и спадането на гласа му, жестовете — всичко това просто му идваше наум без никакво усилие. А колкото до написването на книгата... Никога не е бил запален и ревностен

читател, но думите просто се бяха излели от върха на писалката му върху гърбовете на пликове, на късове хартия, на всичко, което му беше попаднало под ръка в онзи момент. И той се надяваше, че онова, което го беше вдъхновявало досега, щеше да го отведе и по-нататък, да му помогне да направи следващата си стъпка.

Въпросът, който най-силно го измъчваше, беше: „Защо аз?“.

Беше се заставил, впрегнал всичките си усилия да изглежда силен и уверен на обществени места, пред хората, обаче, като останеше сам, неуверено се питаше в какво ли се беше забъркал. Знаеше, че то е силно могъщо, знаеше, че думите му имат притегателна сила и значение за другите като него, че изпращат вибрации, които техните антени улавят. Те всички като че ли бяха на една и съща честота на вълната, но дали неговата антена беше най-чувствителната? Онази, която улавя сигнала и го препраща нататък? Как му се искаше да знае отговора!

Онова, което знаеше със сигурност обаче, беше, че това е преживяването, което го възвисява най-много, което има за него по-силно въздействие от наркотиците. Марихуана, кокаин, хероин — беше ги опитал всичките, обаче нищо не можеше да се сравни с това да доведеш тълпата до възторг, да я чуеш как тропат с крака и пляска с ръце, как подсвирква и скандира името ти. Беше отказал наркотиците и се беше заклел никога вече да не се докосва до тях — не защото вече не го интересуваха, а защото можеха да го пратят отново зад решетките и така да го лишат от публиката му, от неговите *последователи*. Парите се стичаха към него, както и жените, и докато те обичаха грубите игри, той нямаше нищо против тях. Чувстваше се като рок звезда. Небето беше неговата граница. Този репортер обаче... Джон Тилески... беше малко облаче в неговото царство.

Върна се при онази кучка от „Връзки с обществеността“ точно когато тя слагаше слушалката обратно върху вилката.

— Е?

Сюзън Абрамс хапеше горната си устна. Видът ѝ беше дълбоко нещастен.

— Говорих с редактора на „Трентън Таймс“.

— И?

Тя се сви на стола.

— В техния екип няма човек на име Джон Тилески.

— *Какво?*

Беше усетил измамата, беше изпитал определени подозрения, но да го чуе от устата на тази глупава кучка...

— Трябва да разбереш — каза тя. — Интервюто беше проведено в нашите офиси. Обикновено ние не...

— А какво, ако той беше някой откачен, въоръжен с нож или пистолет?

— Ужасно съжалявам за... — подхвана тя някакво извинение и понечи да се изправи.

Ханк я натисна обратно върху стола.

— Дяволски си права, че трябва горчиво да съжаляваш, глупава, безполезна кучко! С теб е свършено. Ще си наема някого друго за PR — някой, който знае какво прави.

Тя се разплака, а това само предизвика у него желание да забие юмрук в лицето ѝ, разкривено от плача. Обаче се въздържа — последното, от което имаше нужда, беше да повдигнат ново обвинение срещу него. Излезе с трясък от офиса ѝ, като я остави да ридае на бюрото.

Смятай се за късметлийка, скъпа.

Върна се в конферентната зала и затръшна силно вратата след себе си. И остана там, докато гневът му утихне малко. Какво се беше случило тук, в същата тази стая? Да се престориш на журналист, беше добър начин да се приближиш до някоя знаменитост, да влезеш на места, където други хора не са допускани. Ханк би трябвало да знае, защото от години залагаше на тази карта. И той знаеше защо онзи го беше направил, но какво ли искаше този Тилески? Готов беше да се обзаложи, че това не е истинското му име. Дали не търсеше онази стара книга, за да я върне на професора? Ако беше така, не беше голяма работа. Никога нямаше да я открие. А и тъй като Пинтър беше скрит добре, нямаше да стигне и до крадеца.

Тревожеха го въпросите относно „Крейтън“. Във всичките му досегашни интервюта му бяха задавани въпроси за събитията, довели до изпращането му в института, обаче този беше първият път, в който някой му задаваше въпроси за престоя му там, за случилото се зад стените му. Този беше питал за тестове и, дори още по-лошо, за евентуално поддържане на връзка с някой вътрешен човек. Какво го

беше накарало да зададе подобни въпроси? Ако знаеше нещо, което не би трябвало да знае, може би се задаваха огромни неприятности.

Ще трябва да се справиш, каза си Ханк. Може би, ако му позволиш да влезе под кожата ти, той сам ще издаде нещо.

Най-лошото беше да осъзнае, че някой знае прекалено много за него. Беше се превърнал в мишена, а нямаше никаква представа защо. Освен ако... Врагът? Стисна здраво челюсти.

Стой на разстояние, задник. Ще се видим отново. И ще те разубеда.

Кристи седеше пред компютъра в домашния си офис, втренчила поглед в екрана, но едва забелязвайки числата, които преминаваха в редици.

После стана, отиде във всекидневната и огледа античните мебели и картините, които беше купила от различни художествени галерии в Сохо. Прекрасен дом — част от живота, който беше създала за Дон и за себе си.

Спомни си как беше пристигнала в Ню Йорк преди толкова много години само с неколкостотин долара в джоба, с куфар в едната ръка и бебето в другата.

А вижте ме сега.

Можеше да си купи почти всичко, което поиска, без дори да се замисли. Макар че обикновено премисляше всичко по няколко пъти. И много често решаваше отрицателно. По-добре беше да спести малко пари за неизбежните черни дни. Беше прекарала прекалено много години в броене на стотинките, за да се чувства сигурна, когато харчи с пълни шепи. Старите навици умират трудно.

Беше направила почти всичко заради Дони. Почти. Естествено, работеше и заради себе си, но основната ѝ движеща сила беше мисълта за бъдещето на дъщеря ѝ. Искаше да ѝ даде сигурност, да ѝ даде дома, от който самата тя беше лишена. А ето че сега всичко като че ли щеше да отиде по дяволите. Защото днес се беше провалила с Дони и почти със сигурност беше сложила край на отношенията им. За бога, защо не беше послушала Джак и не си беше държала устата затворена? Имаше намерение да постъпи точно така, а и като се беше върнала у дома и бе заварила Дон пред компютъра, беше изпитала чувството, че всичко е наред. Ако не друго, връзката ѝ с Джери я беше накарала да се грижи за себе си. Беше свалила няколко килограма, беше започнала да се гримира. И сияеше от щастие, кожата ѝ излъчваше златист отблясък. Скоро — не днес, но скоро — Кристи щеше да бъде принудена да потуши този сияен блясък. Щеше да боли, но щеше да е за добро.

Бяха поговорили малко за незначителни неща, а после Дони беше заявила, че трябва да се изкъпе и преоблече, защото ще прекара останалата част от деня в дома на онзи мъж. И в онзи момент Кристи беше изгубила самоконтрол.

Разказа ѝ как беше наела Майк Герхард да разследва Джери и как той беше намерен мъртъв и как другият детектив, който беше наела да открие Герхард, станал свидетел на отвличане, извършено от Джери.

Кристи виждаше как ужасът, изписан по лицето на дъщеря ѝ, нараства с всяка секунда и това я подтикна да продължи. А после беше разбрала, че ужасът не е предизвикан от постъпките на Джери, а от нейните.

Дон избяга от къщи, преди Кристи да успее да я спре. И сега тя се молеше да не беше скъсала отношенията им завинаги. Ако само...

Подскочи, когато чу отварянето на входната врата. Винаги я заключваше.

— Аз съм.

Гласът на Дон. Слава богу! И тя се втурна във всекидневната само за да спре като попарена при вида на онзи мъж.

— Идеята не беше моя — каза Дони, като я гледеше гневно. — Ако зависеше от мен, никога повече не бих стъпила в този дом. Обаче Джери поиска да поговори с теб.

Кристи го погледна и потрепери, като видя студената заплаха в очите му. Обаче гласът му беше спокоен и премерен.

— Не знам какво да кажа — каза провлечено и прокара длан по внимателно поддържаната си брада. — Но колкото и абсурдно да звучат обвиненията ти, не мога просто да ги подмина, без да кажа абсолютно нищо.

Този провлечен южняшки говор... как бедняк от Южните щати като този пред очите ѝ ще може да създаде видеоигра? Но пък, от друга страна, човек няма нужда от степен от „Харвард“ и дори от диплома от обществен колеж, за да се справи с подобна задача. За това човек има нужда просто от остър ум, а Кристи усещаше, че Джери е надарен с това качество. Проклета да беше обаче, ако отстъпеше!

— Всичко, което казах, е вярно!

— Сигурен съм, че си повярвала, обаче си била излъгана!

— Не! Аз...

— Каза, че си наела детектив и че той е бил убит. Как се казваше той?

Името му? Та той трябваше да го знае — нали го беше убил!

— Майкъл Герхард, както много добре знаеш.

— И казваш, че е мъртъв? Убит?

— Имам свидетел.

— Кой?

Кристи не сметна, че е умно да издаде самоличността на Джак.

— Няма да ти кажа.

— И защо не?

— Защото не искам той също да бъде убит.

Стори й се, че долови лека презрителна усмивка, обаче не можеше да е сигурна заради брадата.

Дон каза:

— Това е, Джери! Казах ти, че е пълна загуба на време! Тръгваме си!

— Не, не. Само секунда, скъпа. Това тук е майка ти, а тя мисли лоши неща за мен. Не знам защо и не знам кой, но някой й пълни главата с лъжи и аз трябва да изясня въпроса. Не мога да си позволя тя или пък някой друг да вярва подобни неща за мен.

Толкова спокоен и разумен... Отличен портрет на невинен човек, който се противопоставя на обвинителя си. Ако не бяха очите му, Кристи лесно би могла да му повярва...

— Просто изчезни от живота на Дон и няма да кажа нито дума на никого.

Той се усмихна сладко и прегърна Дон.

— Но аз искам да бъда част от живота й. Тя стана много важна за мен. Така че, да се върнем на въпроса за онзи мъж, когото се предполага, че съм убил — Герхард, нали така?

— Герхард. Майкъл Герхард.

— Не съм нито прочел във вестниците, нито съм чул нещо за такъв случай. Къде се е случило и кое е точното време на смъртта му?

Дони го подръпна за ръкава.

— Хайде, Джери. Това са пълни глупости.

— Просто ми дай минутка, скъпа. Ако е бил убит, докато двамата с теб сме били заедно, ще докажа, че нямам нищо общо. — Обърна се

отново към Кристи. — Ако ми покажеш вестникарската статия, вероятно ще можем да уредим въпроса тук и сега.

О, по дяволите!

— Не съществува такава статия.

— Добре тогава, полицейски доклад.

— И с това не разполагам.

Той доби озадачен вид.

— Тогава... с какво разполагаш?

— С човека, открил трупа.

— Онзи, чието име не можеш да споменеш. Е, ако той е докладвал за престъплението...

— Направил го е, но докато полицията отиде на мястото, трупът бил изчезнал.

— Какво? — Той се засмя. — Някой ти е казал, че е бил убит човек, но труп няма? Откъде да знаем дали въпросният Герхард не седи в някой бар във Флорида и не изпива парите, които си му дала? Мисля, че са те излъгали, мисис Пикъринг.

За миг Кристи изгуби и ума, и дума. За нищо на света не можеше да артикулира смислен отговор. Като нямаше труп, тя наистина изглеждаше като глупачка. После си спомни...

— Къде беше снощи?

— Тогава ли е бил убит?

— Не, тогава си отвлъкъл човек.

— Така ли? Да видим... Вечерях в заведението на Питър Лугер с производител на видеоигри от „Конами“. — Погледна Дон. — Казах ти за това, нали?

Тя кимна.

— Изложихме пред него нашата идея за видеоигра. — Той се обърна към Кристи. — Е, иска ми се да можеш да ти покажеш касовия бон от ресторанта, но не аз платих вечерята. Макар че мога да накарам производителя на видеоигри да потвърди присъствието ми там.

— Направи го.

— Непременно. Междувременно, къде държи човека, когото се предполага, че съм отвлъкъл?

— Той е успял да избяга.

— Е, в такъв случай, вероятно е повдигнал обвинения срещу мен. И как така още не са ме арестували?

— Той няма да повдигне обвинения и ти го знаеш.

— Нищо толкова не знам. А когато е докладвал за престъплението, той казал ли е поне кога се е случило? — Усмихна се. — Искам да кажа, какъв е смисълът да имам алиби, щом дори не знаем времето на отвличането?

И тогава Кристи осъзна, че е победена. Той беше успял да запази спокойствие и да я накара да изглежда като параноичка.

Точно както беше предвидил Джак.

Той повдигна вежди.

— Не ми казвай, че и за това престъпление няма полицейски доклад.

— Много добре знаеш, че няма.

Той разпери ръце в знак на примирение.

— Мисис Пикъринг, ти чуваш ли се какво говориш? Обвини ме в две ужасни престъпления, които въобще не са се случвали.

Кристи искаше да изкрещи, че той лъже, и да крещи от безпомощност, докато силите я напуснат, но знаеше, че така само ще изглежда още по-неуравновесена.

— Виж — каза той, — заради чувствата ми към Дон и защото ти си нейна майка, ще забравя, че това въобще се е случвало...

— Не...

— ... Знам, че те тревожи разликата във възрастта ни.

— Тя още не е завършила гимназия, по дяволите!

— Това ми е известно. И знам, че ако ролите ни бяха разменени, аз също щях да съм силно разтревожен. Но тя е вече жена, ние изпитваме силни чувства един към друг — нещо, което ти не можеш да отречеш. Надявам се, че най-накрая ще намериш сили да приемеш връзката ни и да се откажеш от тези нечувани обвинения, които имат за цел да ни разделят. Няма да се получи. — Той притисна Дон към себе си. — Ние ще останем заедно до смъртта си. — Обърна Дон с лице към вратата. — Хайде, скъпа, да вървим.

Застанала на прага, Дони хвърли поглед през рамо и каза:

— Наистина, мамо, това може да събуди единствено съжалението ни.

Кристи стоеше вкаменена на мястото си като парализирана. Искеше да изтича до вратата и да изкрещи на Дон да се върне. Обаче нямаше да постигне успех по този начин.

Тя е права: будя съжаление.

Онова, за което Джак я беше предупредил, се беше случило. Този мъж беше издигнал преграда между нея и Дони, а тя му беше дала в ръцете необходимите инструменти. Той беше така убедителен, така умело беше подкрепил невинността си, че тя самата едва ли не беше започнала да се съмнява във вината му.

Вината му...

Зави ѝ се свят и тя се отпусна тежко на един стол. Какво доказателство *имаше* тя за вината му? Никакво. Само мнението на Джак. А какво, ако той я лъжеше? Без полицейски доклади кой би могъл да каже, че е извършено престъпление? Ами ако...?

Чакай. Какви мисли се въртяха в главата ѝ? Трябваше да се довери на някого, а същият инстинкт, който я караше да се съмнява в този мъж, ѝ подсказваше, че може да има доверие на Джак. Надяваше се да се окаже права за него и се молеше той да има късмет да намери неопровержими доказателства срещу този кучи син.

— Звучи така, сякаш ти повече няма да имаш възможността да му зададеш каквито и да било въпроси — каза Ейб, след като Джак му разказа за интервюто с Ханк Томпсън.

— Най-вероятно, да.

Като държеше пред устата си нацърбена чаша с топла зелена течност, Ейб каза:

— Изглежда ужасно, но има превъзходен вкус. — След което я изпи на един дъх.

Джак беше донесъл малки тортички и доста голяма кутия с домашно приготвеното мексиканско ястие гуакамоле, едно от специалитетите на Джия.

— Не мога да повярвам, че никога досега не си опитвал гуакамоле.

— Но аз съм отгледан с традиционна и здравословна еврейска храна. Какво бих могъл да знам за мексиканската кухня?

— Не си се хранил според законите за еврейското хранене от времето на администрацията на Рузвелт.

Ейб въздъхна.

— Вече трябва да изляза.

Взе друго парче, но по пътя към устата му, част от гуакамолето се изплъзна от ръката му и падна върху корицата на „Ракшаса“.

— О! Съжалявам.

Вчера Джак му беше донесъл двата романа на Джейк Фикс и го беше помолил да ги прегледа, за да може той самият да се концентрира върху „Ритникът“.

— Успя ли да прочетеш нещо?

Дебелите му пръсти взеха падналата хапка и я сложиха в устата му.

— *Прехвърлих* е по-точна дума. Не съм голям почитател на фантастиката. Предпочитам белетристиката, която се преструва на истина.

— Като например биографични и исторически произведения, вестници?

— Точно така. Вече имам нужда от подобни преструвки. Отнеми ми подобие то на правдивост и умът ми е готов да блокира.

— А той успя ли да остане в порядък, докато довършиш книгата?

— Едва.

— И?

— Както казах, не съм голям почитател на фантастиката, но не мисля, че този П. Франк Уинслоу може да очаква да получи наградата „Пулицър“.

— Не ме интересува дали той е добър автор. Колко близо е до онова, което наистина се е случило?

— Много. Прекалено.

— Трябва ли да се страхувам?

— Да, трябва да си настръхнал — все едно че по голата ти кожа лазят хиляди космати паяка.

— Страхотно! — Джак трябваше да тръсне глава, за да се освободи от усещането. — Как, по дяволите...?

— Дребните подробности са различни, но общата картина е уловена правилно: корабът, огромните сини очи... Може би трябваше да вземеш интервю от него, а не от Томпсън.

— Може би ще го направя.

Не, не може би. А определено щеше да го направи. Трябваше. Не можеше да остави това така. Обаче трябваше да е нащрек. Сега...

— Какво помниш за двете убийства в Атланта на лекари, извършващи аборти?

Ейб се плесна с длан по челото.

— Ой, главата ми вече се върти от непрекъснатата смяна на темите. Ако продължаваш да ме измъчваш така, ще се обадя на адвоката си.

— Съжалявам. Канех се да ти задам този въпрос, когато ти изтърва парче храна върху книгата.

— Убийствата в Атланта отпреди двайсет години? — Ейб започна да барабани с пръсти по бюрото.

— Да, почти двайсет. По онова време всички говореха само за това месеци наред.

— И откъде идва сега този внезапен интерес?

Той разказа на Ейб какво беше открил в компютъра на Герхард.

— Непрекъснато се питам дали Герхард не е открил някаква връзка между Бетълхем и онези убийства.

— И си направил собствено проучване, предполагам?

Джак кимна.

— Да. Не попаднах на никаква информация при зададено търсене в Гугъл по един от двата начина: „Джери Бетълхем“ и „убийства на лекари в Атланта“. Не можах да го свържа и с института „Крейтън“.

— Е, щом казваш, че е в средата на трийсетте, по онова време е бил все още тийнейджър.

Някъде в мозъка на Джак прозвуча сигнал като лек удар от гонг. Тийнейджър...

— Започвам да си спомням — говореше Ейб. — Двама лекари, извършващи аборти, работещи в един и същи център, убити в една и съща седмица. Двама мъртви лекари, нали така?

— Да, правилно. — Джак виждаше накъде отива Ейб. — Мислиш, че един от тях би могъл да е свързан с „Крейтън“?

Ейб посочи с палец към компютъра си.

— Има един начин да разберем. — Избърса длани в ризата си и остави по нея зелени следи. — Помниш ли имената им?

— Няма начин. Мина прекалено много време. Ще трябва да извикаш на екрана някоя стара статия.

— Да, голяма помощ ми оказваш.

Ейб преви гръб над клавиатурата и след няколко бързи натискания на клавишите и движения на мишката, извади химикал и си записа нещо в бележника, оставен на удобно място върху бюрото.

— Хорас Голдън и Елмър Далтън. Да видим дали някой от тях е работил някога в „Крейтън“. — След още няколко удара по клавиатурата, Ейб поклати глава. — Няма връзка... Поне не онлайн.

— А убиецът? Какво беше неговото име?

Ейб каза:

— Току-що го видях: Джеръми Болтън.

Ейб започна отново да работи върху клавиатурата, а съзнанието за връзката между имената връхлетя Джак като силен юмручен удар.

— О, по дяволите!

— Какво?

— Джеръми Болтън... Джери Бетълхем: Дж. Б. Възможно е да е той, нали?

— Да разберем.

Джак вече знаеше отговора. Защото сега си спомни какво беше причинило най-голям шок по онова време и беше задържало новината водеща месеци наред — а именно, убиецът беше тийнейджър, осемнайсетгодишно момче. Джак си спомни, защото той беше почти на същата възраст. Тогава се беше запитал как е възможно да убиеш хладнокръвно човек.

Но вече не се питаше.

Ейб удари с длан по тезгяха.

— Тук пише, че Джеръми Болтън излежава две последователни доживотни присъди в института „Крейтън“. — Смръщи вежди. — И как се е озовал от съдебната зала в Атланта в тази странна ферма в Ню Йорк?

— Вероятно някой е повдигнал въпроса за човешките права. А как изглежда той? Има ли снимки?

Ейб кликна няколко пъти с мишката, след което обърна екрана към Джак.

— Само това успях да намеря.

Джак видя стара черно-бяла вестникарска снимка на пъпчив тийнейджър с бебешко лице, чийто поглед не гледаше право в обектива, а покрай него. Не приличаше на Джери Бетълхем. Което обаче нищо не означаваше. Джак мислеше, че ако той самият си оставеше брада сега, никой не би могъл да разпознае в него детето от снимката, направена при завършването му на гимназията. Щеше да е достатъчно трудно дори без брадата.

— Не може да е той — каза Ейб. — Вече има две доживотни присъди. Обиколката на талията ми ще стане деветдесет сантиметра, преди да го освободят.

— Може би е избягал.

— Щеше да се разчуе. Новина като тази щеше да се предава по целия свят.

Джак сграбчи мишката и прегледа две от статиите, открити при търсенето, зададено от Ейб. И докато четеше, започна да си спомня всичко.

В произхода и възпитанието на осемнайсетгодишния Джеръми Болтън нямаше нищо, което да подсказва дори най-малък интерес към религията на фундаменталистите — или каквато и да е религия — и също така не беше открита никаква връзка между него и единствената група в града, протестираща срещу абортите. Най-странният аспект обаче беше отказът му да говори. Не беше отронил нито дума — пред никого и по никакъв въпрос. Не разговаряше дори с адвоката, назначен му служебно. Не беше произнесъл нито дума в своя защита. Адвокатът му се опита да го спаси с пледиране за невменяемост, обаче не успя, тъй като в досегашния живот на младежа нямаше нищо, което да подкрепи подобно твърдение.

— Провери, моля те, връзката с института „Крейтън“, инициалите, факта, че Джеръми Болтън в този момент също е в средата на трийсетте... точно като Джери Бетълхем. Съвпадението е прекалено голямо.

Ейб поклати глава.

— Да, така е, съвпадението просто бие на очи. Но как биха могли да бъдат един и същи човек? Щяхме да сме чули за бягството. А не е възможно да е освободен предсрочно с изпитателен срок — като се има предвид каква врява се вдигна по онова време около двете убийства. И как така той е свободен да се среща с онази девойка от Форест Хилс?

— Не знам. Но подозирам, че има нещо общо с нежеланието на Леви да докладва за отвличането. — Удари силно по масата. — Ако имах връзки в прокурорския офис, щях да мога да сравня отпечатъците на Джери с тези на Болтън.

— А откъде щеше да се сдобиеш с тях?

— Лесно е. Кристи казва, че се храни винаги в едно и също заведение. Просто ще взема чашата от масата му, след като той се нахрани и си тръгне. — Поклати глава. — Обзалагам се, че Джейк Фикс не би имал никакъв проблем да го идентифицира.

— Като се има предвид, че той е бивш морски тюлен, работил някога за ЦРУ, въобще няма да му е трудно. Обаче неудачник като теб...

— ... трябва да се справи по трудния начин. Което означава да проведе един доста по-целенасочен и бурен разговор с доктор Леви.

Дон лежеше гола под Джери, дишаше тежко и сияеше след своя пети и последен оргазъм, най-лудият и разтърсващ за днес. Господи, сексът беше страхотен. Как беше живяла без него толкова дълго? Не беше девствена, когато срещна Джери, но нямаше почти никакъв опит в плътските наслади. Беше правила секс само веднъж, а и двамата с момчето бяха пили повече, отколкото трябва. Любиха се тромаво и несръчно на задната седалка на колата му, а и това се беше случило миналата година. Да, не беше кой знае какво преживяване и по нищо не можеше да се сравни с това. Беше го направила само за да не се срамува пред приятелките си, че е още девствена. С Тери всичко беше наред — поне беше едно от най-добрите и привлекателни момчета в училище — но не можеше да ѝ предложи онова, което тя търсеше: постоянна и стабилна връзка. А сега разбираше, че въобще е нямала и най-малка представа какво търси, докато не беше срещнала Джери.

Загледа го как се повдига първо на лакти, а после ляга до нея. Тя обожаваше всеки сантиметър от дългото му слабо тяло. Особено много обичаше потриването на брадата му в бузата и зърната ѝ, както и по вътрешната страна на бедрата ѝ. Обаче все пак най-силното разтърсване идваше от оргазма, който сега бавно утихваше, изплъзваше ѝ се. Едва не се засмя на глас. *Господи, в каква сладострастница съм се превърнала.*

Докато той се бършеше, тя изпита лека тревога. Никога не използваша превантивни мерки. Тя знаеше, че е здрава, чиста, но Джери? Той беше разполагал с много повече години да прихване някоя опасна болест. Кълнеше се, че е здрав, и тя вярваше, че той е твърдо убеден в това, но беше възможно все пак да греши. Засега всичко беше наред. И, както винаги, тревогата беше просто мимолетна мисъл.

Колкото до евентуална бременност, това не я тревожеше. Той ѝ беше казал, че се е подложил на вазектомия преди десет години, когато решил, че ненавижда този свят и никога няма да създаде дете, за да го обрече на мъки. Тя беше напълно съгласна с това. Да създаде дете и да

го гледа как се превръща в смахнат или смотаняк като онези, с които ходеше заедно на училище? Не, нямаше начин.

Странно, но тези мисли я отведоха до майка ѝ. Замисли се за това, как тя цял живот беше работила усилено с една-единствена мисъл: да ѝ създаде по-добър живот. Да, мама, която ѝ беше плащала, за да се откаже да използва думи паразити. Доколко правилно беше това? *Абсолютно, абсолютно, абсолютно, абсолютно. Ето, вече спечелих два долара и половина.*

Мама я обичаше — Дон не се съмняваше в любовта ѝ. Но може би я обичаше прекалено много. Беше ѝ така напълно отдадена, че започваше да си измисля невероятни истории за Джери.

Като гледаше сега Джери, тя за хиляден път се питаше какво ли намира той в нея. Знаеше, че не е красива — беше напълно обикновена, с широка талия, ако трябва да бъдем откровени. Нямаше нито страхотно задниче, нито великолепни пищни гърди, които да карат противоположния пол да се върти непрекъснато около нея. И накрая тя беше предпочела книгите и учебниците пред момчетата, защото те не ѝ обръщаха никакво внимание. Тя също ги игнорираше — това беше нейното отмъщение. Сега знаеше защо: защото те бяха момчета. А Джери беше мъж.

Да живее разликата!

Погледна го и отново го пожела. Не обичаше да го отвлича от работата по създаването на видеоиграта, която щеше да превърне и двамата им в милионери, но всеки път, когато седнеха един до друг и доближеха глави, устните им се съединяваха и двамата скоро се озоваваха в леглото.

Тя харесваше малката му градска къща. Страхотно местенце, наистина. Тези красиви медни и тръбни мебели, домашното кино с огромния екран и система долби съраунд, за което беше готова да умре. Тя от все сърце искаше да се премести тук, обаче не желаше да го притиска или да насилва нещата — възможно беше Джери все още да не е готов. Скоро щеше да бъде обаче. Много скоро. Усещаше го.

Единственото, което не харесваше, беше картината, която Джери беше окачил тук, на стената в спалнята. Не знаеше защо абстрактното турбулентно изображение на черни и пурпурни петна я притеснява, но винаги изпитваше чувството, колкото и неразумно да беше то, че картината я наблюдава.

Ето и сега, като я погледна, издърпа чаршафа над главата си. Странно. И дори още по-странно, веднъж я докосна и ѝ се стори, че тя е мокра. Уф!

Обаче Джери я харесваше. Твърдеше, че тя му *говори*. Беше я намерил в магазин за вещи втора употреба в Монро. И непрекъснато търсеше други картини на същата художничка — Мелани Ехлер или нещо такова. Досега не беше открил нито една. Дон се радваше на неуспеха му.

Докато тя се питаше дали да не хване отново члена му в ръка и да си поиграе с него, звънна телефонът. Джери стана, отиде до него, втренчи поглед в екрана и смръщи вежди.

— Хей, майка ти е.

Дон почувства как тялото ѝ изстива.

— Не отговаряй.

Той я погледна.

— А може би трябва. Може да е важно.

— Нищо, което тя има да каже, не е важно. Нека остави съобщение.

— Не, ще разбере какво се върти в ума ѝ. — Той вдигна слушалката и каза: — Здравей, мисис Пикъринг. Какво мога да направя за теб?

Винаги изисканият джентълмен! Дори в отношението си към нея. Дон не можеше да повярва, че майка ѝ си беше въобразила такива неща за Джери. Ако беше на негово място, тя щеше да ѝ каже да върви по дяволите.

Какво ли я беше прихванало майка ѝ? Може би чувствата към дъщеря ѝ бяха нещо повече от обикновена майчина любов? Може би тя изпитваше собственически чувства, беше обладана от страх да не изгуби единственото си дете? Да, възрастта на Джери беше два пъти нейната, но какво от това? Деляха ги само осемнайсет години. Вярно, майка ѝ имаше причина да е леко разтревожена, но да отиде толкова далеч — да го обвини в убийство! Поне да имаше труп!

Такова поведение не беше типично за майка ѝ. Тя обикновено премисляше добре всяко свое действие. Щом толкова отчаяно искаше да ги раздели, със сигурност можеше да измисли нещо по-добро. Може би я бяха излъгали. Може би тя беше повярвала, защото много искаше да повярва в нещо, лошо за Джери.

Дон много се гордееше с начина, по който Джери се беше справил. Вярно, отначало беше добил разярен вид и изглеждаше готов да убие човек, но после постепенно се беше успокоил и беше решил да се срещне с майка ѝ и да ѝ се противопостави.

Дон загледа как бръчката между веждите на Джери става все по-дълбока, докато той слуша внимателно. Какво ли казваше майка ѝ? След това Джери я погледна.

— Без Дон? Не знам.

Без Дон? Тя седна в леглото. Наистина, какво ли говореше майка ѝ?

Накрая той каза:

— Добре. Дай ми около час. — И затвори.

— Какво става? Какво каза тя?

Джери я гледаше втренчено.

— Иска да разговаря с мен. Насаме.

— Но защо насаме?

— Не каза. Просто ме помоли да разговаряме. Без теб. Може би си мисли, че така ще успее да ме убеди, че не съм подходящ за теб.

Стомахът на Дон се сви болезнено. Тя скочи на крака.

— И ти ще отидеш?

— Погледни на това по този начин, скъпа: ще си разменим ролите. Аз ще имам възможност да я убедя в любовта си към теб, да ѝ кажа колко си важна за мен. Ако успея да я убедя, че никога няма да ти навредя — че всъщност бих те защитил от всичко с цената на живота си — може би тя ще престане да ме вижда като заплаха и ще ни остави на спокойствие.

Дон го прегърна.

— Не отивай. Тя напълно е откачила. Тя притежава оръжие, знаеш ли. И може да те застреля.

Той застина.

— Уау! Не знаех за това. Обаче аз на твоето място не бих се тревожил. Тя ми се струва спокоен, уравновесен човек.

Дон не спираше да го моли, докато той вземаше душ и се обличаше. Обаче не успя да промени решението му. Той ѝ се усмихна и ѝ махна с ръка от прага, а Дон се молеше да се върне цял и невредим.

Джак натисна звънеца и зачака. След няколко секунди видя доктор Леви да наднича през един от страничните прозорци, а после да се скрива във вътрешността на стаята. Вратата не се отвори веднага, така че Джак посегна към чукчето. Вратата се откряна само с няколко сантиметра точно когато пръстите му докоснаха студената медна топка.

— Какво правиш тук? — запита тихо Леви.

— Трябва да поговорим.

— Нямам какво да ти кажа.

След случилото се предишната вечер, Джак очакваше да срещне съпротивление. По време на пътуването си до тук беше решил, че най-добрият подход е да стреля веднага и да види дали ще улучи нещо — образно казано.

— Дори за Джеръми Болтън?

Изражението на Леви не се промени. Той дори не премигна. Обаче руменината се отдръпна от бузите му, те пребледняха силно.

— Лекарската клетва ми забранява да обсъждам когото и да било от затворените в „Крейтън“.

Джак го погледна право в очите.

— А какво, ако говорим за Джеръми Болтън, който не е затворен в болничното заведение?

Сега вече докторът премигна. И поклати глава.

— Не би искал да се впуснеш в това разследване. Може би мислиш, че искаш, но повярвай ми, не е така.

— Вероятно си прав. Отговори ми на няколко въпроса и аз може да реша да изчезна.

— Съжалявам. Не.

Той понечи да затвори вратата, обаче Джак го изпревари — пъхна стоманените пръсти на работните си ботуши в процепа.

— *Длъжник* си ми.

— Така е, да. Но ти искаш прекалено много.

— Аарон? — извика женски глас някъде от вътрешността на къщата. — Дойде ли някой?

— Съпругата ти може да реши, че си неблагодарен. Защо не попиташ нея как да постъпиш?

— Тя няма нищо общо с това! Не я замесвай! — изсъска доктор Леви.

Джак го видя да се пречупва и продължи да настоява:

— Искаш да кажеш, че не си й казал нищо за пътуването си в багажника снощи? И за непознатия, който ти спаси задника? Тя вероятно ще иска да ти зададе множество въпроси, след като научи. Сигурен съм, че специално ще се интересува защо не си й казал. И ако се замислиш, защо въобще на никого не си казал — дори на полицията?

Раменете на Леви увиснаха. Той отвори вратата.

— Добре. Но само няколко минутки. — Обърна се и започна да се изкачва по стълбите. — Търсят ме по работа, Мари. Трябва да подпиша някакви документи. Ще го заведа в кабинета си.

Той въведе Джак в стая, в която се влизаше направо от площадката. По рафтовете се виждаха медицински издания, на отрупаното с книжа махагоново бюро имаше компютър и медна нощна лампа. Доктор Леви затвори вратата и извади от джоба си връзка ключове, докато вървеше към бюрото си.

Отключи най-долното чекмедже и пъкна ръка в него, а Джак извади своя „Глок“. Леви се изправи — държеше нещо в ръка — и откри, че дулото на пистолета на Джак е само на сантиметри от носа му. Замръзна.

— Какво е това?

— „Глок“, двацет и един милиметра. Видя го и преди. — Джак посочи уреда в ръката на Леви. — А какво е това?

— RF детектор.

— Мислиш, че нося подслушвателно устройство?

— Човек никога не знае. Позволи ми да включа детектора и да проверя. В противен случай, няма да кажа нищо.

— Добре. Не възразявам.

Докато наблюдаваше как Леви работи с детектора, Джак се питаше какъв човек може да държи подобно устройство в заключено чекмедже в бюрото си. Изненада се, когато отговорът се оформи в

главата му: човек като мен. Джак притежаваше различен модел на същия апарат. Обаче не го държеше на толкова леснодостъпно място. Не беше чак толкова луд.

Не се случи нищо, когато Леви доближи устройството до Джак.

— Добре — каза той и го прибра обратно в чекмеджето. — Един въпрос. Ще отговоря само на един въпрос.

Джак имаше намерение да зададе повече, но предположи, че ще трябва да се задоволи с посочения брой.

— Защо Джеръми Болтън не е в затвора?

Леви, изглежда, беше подготвен за този въпрос. Лицето му остана абсолютно безизразно.

— Кой ти каза, че той е на свобода?

— Твоето лице, преди няколко секунди.

— Съжалявам. Няма да отговоря на този въпрос.

— Каза, че ще отговориш на един.

— И ще го направя. Обаче не съм казал, че ще отговоря на всеки.

— Ако искаш да се отдадем на игра на думи...

— Надявам се, че няма да ме заплашиш, защото това ще означава, че си търсиш проблеми.

Джак седна. Смяташе, че е време Леви да свикне с идеята, че ще остане в дома му известно време.

— Така ли?

— Направих малко проучване на твоята личност, Джон Робъртсън, частен детектив. — Усмихна се безрадостно. — Изглеждаш страхотно за мъртвец.

Охо! Джак се усмихна.

— Това се случва непрекъснато. Има и друг детектив със същото име...

Леви клатеше глава.

— Някой плаща годишната такса за лиценз на мъртвия. И това сигурно си ти. Така че, за начало, ти ми отговори на един въпрос: кой си ти всъщност?

— Човекът, спасил живота ти.

Леви доби гневен вид и се отпусна тежко на стола зад бюрото.

— Трябва ли непрекъснато да го споменаваш?

— Ще повтарям, докато най-последно свърши работа. А сега, изплюй камъчето: защо Болтън е на свобода и никой не знае нищо за

това? Имай предвид, че аз зная и друго: той се представя под името Джери Бетълхем.

Леви вдигна ръце.

— За бога, запази това знание за себе си! Не знам кой си, но се чувствам твой длъжник. Затова, ако не искаш животът ти да се превърне в ад, забрави какво знаеш.

Искрената тревога в гласа на Леви обезпокои Джак.

— И кой ще извика пламъците на ада? Болтън?

Докторът поклати глава.

— Не. Виж, залогът е висок — много по-висок, отколкото можеш да си представиш. Имаш работа с могъща правителствена агенция, чиито корени са в Пентагона, Конгреса и Белия дом. Това е много важно за тях. Ти пречиш на плановете им и те ще преровят живота ти и за най-дребното...

— Първо ще трябва да ме открият.

— О, ще те открият. Може и да си мислиш, че си добре скрит зад личността на Джон Робъртсън, обаче ще я разбият на пух и прах. Всеки човек оставя следи. Те ще открият твоите, ще ги проследят и ще те накарат да съжалиш, че въобще си се родил.

Стомахът на Джак се сви. Да, беше взел мерки за относителна сигурност, позволяващи му да остане в сянка, но мотивирана организация с достатъчно хора, власт и достъп до всички бази данни лесно щеше да го открие. Той нямаше никакъв шанс. Щяха да го изкарат на ярката светлина на белия ден. И да си направят угощение от него. Не можеше обаче да позволи на Леви да види, че е докоснал чувствителна струна.

— Затова си решил да не се обадиш в полицията.

Докторът кимна.

— Не съм имунизиран срещу гнева им. Никой не е.

— А какво, ако нямам нищо да крия?

Точно така, да.

— Всеки има какво да крие. Но ако ти наистина си светец и животът ти е абсолютно безупречен, няма да остане дълго такъв. Ако не успеят да намерят нещо, ще го изфабрикуват.

Джак знаеше, че в неговия случай те — които и да бяха — нямаше да се наложи да изфабрикуват фалшиви събития. Но все пак трябваше да знае.

— Чух те и те разбрах. А сега: обратно на квадратче номер едно. Защо той е на свобода?

Леви го гледаше втренчено.

— Ти луд ли си?

— Според една концепция, всички на този свят са луди.

Поредното продължително втренчване, последвано от въздишка.

— Добре тогава. Всичко е законно. Агенцията, която притежава „Крейтън“, провежда внимателно наблюдение над затворниците, които са пускани на свобода при специални обстоятелства.

— Който и да провежда наблюдението, със сигурност вече не владее топката. Къде е бил човекът, който е трябвало да го държи под око, когато е давел Герхард във ваната? Или когато напъха теб в багажника?

— Нямам предвид такъв тип наблюдение. Никой не го следи с бинокъл непрекъснато. Освен това, кой казва, че той е убил Герхард? И кога се е случило това?

Джак можеше само да предполага.

— Във вторник вечер, предполагам.

Усмивката на Леви беше краткотрайна, нервна.

— Целия вторник — и през деня, и през нощта — той беше в института за тестове. Ние наблюдаваме кръвта му.

— Не разбирам.

Леви се поколеба, после каза:

— Като се има предвид какво знаеш вече, не виждам какво значение има дали ще ти кажа. Програмата е вид клинично изпитание. Изпробваме специална медицинска терапия, чиято цел е да потиска агресията и склонността към насилие у престъпниците.

— Каква терапия?

— Това вече не мога да ти кажа. Мога само да повторя, че трябва да потиска агресията. Лицето се явява в института всяка седмица, за да му бъдат направени инжекция и кръвни тестове, посредством които узнаваме какво е нивото на лекарството в кръвоносната му система.

— Разполагам с медицински протокол за теб: няма да се получи.

— Но това е клиничен експеримент. Все още не знаем каква е подходящата доза. Очакваме една-две спънки през ранния етап...

— Спънки? Измъчване и убийство...

— Мога да те уверя, че той не е докоснал Герхард и с пръст.

Джак имаше нужда от нещо повече от думите на Леви.

— А отвличането? И то ли беше просто *спънка*?

— Ти продължаваш да ме обвиняваш, без да имаш доказателства.

А той има алиби. Опитът за отвличане беше... Временен неуспех, да го наречем. Което обаче не означава, че експериментът се е провалил, а просто че трябва да увеличим дозата. Което и направихме. Сигурен съм, че нищо подобно няма да се случи отново.

Джак го гледаше втренчено.

— Въобще не си сигурен в това.

Леви извърна поглед, което беше достатъчно потвърждение.

— Ще направим и на теб същото предложение, което направихме на Герхард.

— Кого включва това *ние*?

— Ами... — За секунда той доби объркан вид. — Ами, институтът „Крейтън“, разбира се. Ще ти платим сумата, дадена ти от мисис Пикъринг, и...

— Герхард е приел предложението ви?

Кимване.

Негодник.

— И верен на думата си, той не каза и дума на мисис Пикъринг. Така че, сам виждаш, нямаше нужда Джеръми дори да говори с него, камо ли да го убива.

— Като говорим за мисис Пикъринг, каква е историята на Болтън и нейната дъщеря?

— Ами... Той е хетеросексуален мъж, а тя е жена на същата възраст, на която е бил той при хвърлянето му в затвора. От какво повече имаш нужда?

Като запази спокойствие, Джак отвърна:

— Да, предполагам, че първото, което ще направя, като изляза от пандиза, е да си намеря котенце, което да ми е под ръка.

— Е, не това беше първото, което направи той. Първото за него беше да си направи татуировка. — Вдигна ръка и му показва областта между палеца и показалеца си. — Точно тук, от всички възможни места.

Джак се сети за продавача, привърженик на Хората Ритници, от книжарницата вчера.

— И какво изобразяваше татуировката?

— Някаква смешна малка фигурка.

Джак усети как го полазиха ледени тръпки.

— С глава, която напомня диамант?

— Ами да. Ти откъде знаеш? Никога не си бил толкова близък с Болтън. — Присви очи. — Или напротив?

Джак не отговори веднага. Умът му беше зает с разплитането на всички тези заплетени нишки. Връзката между отделните компоненти... Това не бяха съвпадения. Джеръми Болтън беше Човек Ритник.

— Извини ме — каза Леви и махна с ръка пред лицето му. — Тук ли си? Ти откъде знаеш?

Джак разтърси глава.

— Фигурката можеш да видиш из целия Манхатън. Последователи на книга със заглавие „Ритникът“.

Леви щракна с пръсти.

— Точно така. Някога Болтън имаше книга, на чиято корица беше изобразена същата фигурка. Какво означава това? — Той направи гримаса. — Че работата в „Крейтън“ пречи на човек да улови духа на времето и го отдалечава от интелектуалните, моралните и културните тенденции на епохата.

Джак много искаше да може да избяга от духа на времето. Не знаеше какво е значението на фигурката, но знаеше, че трябва да открие връзката.

— Авторът, Ханк Томпсън...

— Ханк Томпсън ли каза? Този е писателят, който интервюира Болтън.

Джак се почувства така, сякаш някой току-що го беше сритал в задника.

— Какво? Кога? Как?

— Проучване. Следващата му книга ще бъде за убийството на двамата лекари, извършвали аборти, от Атланта.

Странно... Само преди няколко часа беше казал, че все още не е решил за какво ще пише. Но може би просто искаше да запази бъдещата си книга в тайна. Това не тревожеше Джак толкова много, колкото фактът, че се преплитат две части от съвременния живот, които би трябвало да останат разделени.

— Изненадан съм, че сте оставили някого да се приближи до Болтън.

— Последното, което искахме, повярвай ми. Томпсън ни заплаши със съдебен процес. Страхувахме се, че е възможно той да спечели — свободата на печата и всичките тези глупости — затова му дадохме достъп. Обаче го ограничихме, доколкото можахме.

— Колко?

— Томпсън може да бъде с Болтън по един час на седмица.

— Той е бил затворен в „Крейтън“ през деветдесетте години на двайсети век. Известно ли ти е това?

— Разбира се. Нашата охрана го проучи основно, преди да го пуснем. За нещастие, той се оказа точно онова, което твърдеше: бивш затворник и автор на бестселър. — Леви се усмихна. — Не знаех, че той е авторът на „Ритникът“. Ще трябва да прочета книгата, когато намеря време.

— Престоят им в „Крейтън“ съвпада в определен период. Има ли шанс да са се срещали преди?

Докторът поклати глава.

— Не е вероятно. Затворниците от крилото с максимум предохранителни мерки нямат абсолютно никакъв контакт с другите. Той сподели с нас, че връзката му с института го е вдъхновила да напише историята на Болтън.

Което беше много вероятно. И може би дори обясняваше неохотата на Томпсън да говори за „Крейтън“. Джак обаче не можеше да приеме всичко за чиста монета. Господи, как му се искаше да знаеше всичко това преди интервюто с Томпсън. Тогава щеше да може да му зададе някои въпроси и след отговора му, че още не е решил каква ще бъде темата на следващата му книга.

— Ще повярваш ли — говореше Леви, — Томпсън каза, че според него Болтън е невинен и че е бил подставен от истинския убиец?

— Кой друг би могъл...?

— Как кой? Екстремистите от радикалната християнска църква.

— Някакъв шанс това да се окаже вярно?

— Ти шегуваш ли се? Не и след милион години. Виждал съм документите по случая — проверяваме изключително внимателно всеки, когото ни пратят тук. Доказателствата за вината на Джеръми

Болтън са били неопровержими. След всичко, което стори с мен, ти все още ли можеш да се съмняваш в импулсивната му склонност към насилие?

Не, Джак не можеше.

— А какво казахте на Томпсън, след като освободихте Болтън?

— Нищо. Нямаше нужда да казваме каквото и да било. Той беше завършил интервюта си преди началото на експеримента.

— Удобно съвпадение. Възможно ли е двамата да се срещат извън института?

Леви поклати глава.

— Болтън е агресивен, но не е глупак. Ако Томпсън го изложи на риск — случайно или преднамерено, заради добиването на още слава — с експеримента ще бъде свършено и Болтън ще се върне зад решетките.

Джак имаше чувството, че доктор Леви много иска пациентът му да се върне в затвора.

Леви махна с ръка и приключи темата за Томпсън.

— Както и да е, да се върнем на дъщерята на мисис Пикъринг. Искаше ми се тя да е с няколко години по-възрастна, защото тогава майка ѝ нямаше да е пречка за връзката ѝ.

— А как успяхте да го върнете в цивилизацията?

— Мина през програма за защита на свидетелите. Дори ФБР не знаят истинската му самоличност.

— Значи сте го превърнали в примерен гражданин? Но защо го настанихте в „Куинс“?

— Той искаше да е близо до парка Рего и убеди Бюрото да изберат този квартал.

— Чакай, чакай, чакай. Той искал да е близо до парка Рего? Защо?

— Нямам представа. Спомням си, че ми се стори странно тогава — той е роден и израснал в Мисисипи, а настояваше за Куинс. Не знам.

— Дааа.

Нещо по този въпрос тревожеше и Джак, обаче той не можеше да каже защо.

— Другото странно нещо са парите, с които разполага. Бяха му дадени апартамент и издръжка, която да му осигурява жизнен

минимум, обаче не и излишен лукс. Идеята беше да го принудим да си намери работа. Та нали е бил в затвора още от тийнейджър. Премина през подходящо обучение и ние искаме да видим как ще се справи с живота на възрастен в реалния свят.

— Той убеждава хората, че създава видеоигри.

— Да, знам. Той е обсебен от виртуалния свят и, в частност, от видеоигрите — от тяхната структура, дизайн. Вероятно би могъл да създаде игра.

— Обаче още не го е сторил. Според мисис Пикъринг, той просто си пилее времето и не се занимава с нищо особено. Но ми каза, че има красива градска къща, компютър, последен писък на модата, и система за домашно кино. Как може да си позволи всичко това?

— Не знаем. Купува си тези неща, като плаща в брой. Когато започнем да задаваме въпроси, мълчи. Когато започнем да го заплашваме, пита какво значение има откъде и как си купува вещите, след като това с нищо не заплашва експеримента.

Джак се зачуди дали не беше възможно Томпсън да е източникът — дали той не му плащаше добре за ексклузивните истории. Интересът на Томпсън към „Крейтън“ ставаше все по-разбираем. Както и нежеланието му да говори за това.

— Значи вие го заплашвате с връщане зад решетките, а той парира удара. Изглежда, знае, че заплашите ви не са сериозни. Той незаменим ли е?

Леви го погледна.

— Нека го кажа така: ако успеем да превърнем Джеръми Болтън в примерен гражданин, ние ще успеем с всеки един престъпник.

Кристи крачеше неспокойно из всекидневната си стая, кършеше ръце и очакваше пристигането на Джеръми с тревога. И макар че очакваше позвъняването, подскочи, като чу звънеца. Вместо да отиде да отвори, се закова на мястото си, парализирана от страх. Беше помолила един убиец да се срещне с нея. Насаме. В дома ѝ.

Луда ли съм?

Като предпазна мярка, беше скрила полуавтоматичния си пистолет под възглавничката на дивана, където лесно можеше да го достигне. Но се съмняваше, че ще има нужда от него. Този мъж, изглежда, беше обсебен от дъщеря ѝ. Смяташе я за своя собственост. Нямахше да направи нищо, което би могло да стане причина да я изгуби. А един от сигурните начини това да стане, беше да посегне на майка ѝ.

Кристи поне се молеше мислите ѝ да отговарят на истината. А какво, ако беше някакво чудовище и принудеше Дони да остане с него дори след като сериозно е наранил майка ѝ?

Добре. Достатъчно беше мислила по въпроса. Трябваше да запази спокойствие. Планът ѝ щеше да даде резултати. Той нямаше да посмее да ѝ стори нищо, защото тя нито щеше да го заплаши, нито щеше да го обвини в нещо. Какъв смисъл имаше да го прави? През главата ѝ беше минала мисълта да се обади в полицията и да им разкаже каквото знаеше за Майкъл Герхард, но без доказателство — и дори без труп, който да удостовери, че е било извършено престъпление — тя пак щеше да е в същата позиция, в която беше и сега.

Така че трябваше да измисли нещо друго.

Звънецът звънна втори път. Тя отиде до вратата и отвори. И го видя, застанал спокойно на входните стъпала. Беше облечен в дънки и прилепнала по тялото черна каубойска риза. Кристи не можеше да отрече привлекателността му, нито излъчващата се от него мъжественост. За пореден път в очите ѝ се набиваше причината, поради която Дони беше така оглупяла по него.

— Може ли да вляза? — запита той. И тонът, и изражението на лицето му бяха неутрални.

Е, началото поне беше добро, дори сърдечно. Тя отстъпи встрани и му направи знак да влезе в стаята.

— Моля.

Преди да затвори вратата, надникна навън, за да види дали Дон не се навърта наоколо, но не видя и следа от нея. Реши да се обърне към него също толкова сърдечно и добронамерено.

— Прости, че не ти предлагам нито питие, нито дори стол. Не мисля, че работата, която трябва да свършим, ще ни отнеме толкова време.

— Работа?

Можеше вече да пристъпи към въпроса.

— Да. Имам делово предложение за теб.

— Наистина ли? — Той като че ли беше изненадан. — Добре. Слушам те.

Тя взе пазарската торба от „Талбот“ от масичката за кафе и му я подаде.

— Това тук е твое, ако се съгласиш на определени условия.

Смръщил вежди, той я взе и надникна вътре. След това вдигна поглед към нея.

— Пари в брой?

— Четвърт милион долара.

След сцената, разиграла се между нея, Дони и този мъж, тя беше изтичала до банката и бе изтеглила парите от сметката си. От банката не се бяха съгласили лесно, обаче тя беше настояла. Ако се получеше, сделката си заслужаваше всяко пени.

— Какво?

— Парите могат да бъдат твои. Всичко, което трябва да направиш, за да ги спечелиш, е да пожелаеш „лека нощ“ на Дон довечера, както обикновено, а после да изчезнеш от живота ѝ завинаги.

Погледът на сините му очи я пронизваше.

— Ти трябва да мислиш, че съм най-гадният кучи син на земята.

Тя отстъпи назад, по-близо до пистолета. *Помни: никакви заплахи, нито обвинения.*

— Единствената ми мисъл е, че не си подходящ за Дон.

Той поклати глава.

— Не си разбрала правилно. Аз съм точно човекът за Дон. Съдбите ни са преплетени. Заедно, ние ще променим света.

На Кристи ѝ се искаше да закрепци, обаче запази тона си спокоен.

— Искам да изчезнеш от живота ѝ и съм готова да ти дам всичките си спестени пари. Вземи ги.

Разбира се, той можеше да вземе парите и да остане с Дон, но така щеше да падне много ниско в очите ѝ. Дон щеше да поиска от него да ги върне, а ако откажеше...

— Не разбираш, нали? Ние сме създадени един за друг. Ще се боря, за да я запазя. Ще се противопоставя на всеки, който се опита да застане между нас. И ти като нейна майка — той я посочи с пръст — трябва да оцениш подобаващо това. Аз съм готов да я защитавам от всички и от всичко. Бих дал живота си за нея, ако се стигне дотам.

Думите му я изумиха. Не защото не очакваше да ги чуе от устата му, а защото не можеше да се отрече, че бяха искрени, че извираха от сърцето му. Този мъж наистина беше готов да умре за Дон. Защо? Та той я познаваше едва от няколко месеца. Всичко това беше абсолютна лудост.

Той отиде до дивана и разпиля пачките банкноти по него.

— Какво правиш?

Той не каза нищо, а извади мобилния си телефон от джоба. Тя го загледа как го отвори и започна да натиска бутоните. Обаждаше се на Дон? О, не!

— Какво правиш? На кого се обаждаш?

— На никого. — Той насочи телефона към купчината банкноти. — Просто се сдобивам с доказателство.

— За какво?

И тогава разбра. Сърцето ѝ се сви, когато осъзна какъв е планът му.

— Не, моля те. Да забравим, че това въобще се е случвало! Моля те!

Той се усмихна и мина невъзмутимо покрай нея, отвори вратата и излезе навън, в нощта.

Кристи остана там онемяла, безкръвна.

Какво би могло да накара един мъж в средата на трийсетте да откаже четвърт милион долара, за да остане с едно наивно осемнайсетгодишно момиче? Повечето хора биха казали, че това най-

вероятно е любов, обаче Кристи не можеше да бъде заблудена лесно. Беше нещо друго. Той говореше за преплетени съдби и за промяна на света... Какво ли се въртеше в главата на този мъж? Но дори по-лошо от това... тя имаше чувството, че току-що беше направила ужасна грешка. Трябваше да се обади на Дони, да стигне до нея преди този мъж. Да намери начин да ѝ обясни.

Изтича към телефона.

— Онова, което не разбирам — каза Джак, като гледаше Леви право в очите, — е защо въобще някой ще пожелае да пусне на свобода убиец психопат като Болтън.

Леви се усмихна.

— Той не е психопат. Просто е... различен.

— Какъв човек е този, който не е казал нито дума на никого — дори на адвокатата си — по време на съдебния процес? Това не отговаря ли на определението *психопат*?

Усмивката стана снизходителна.

— Това не е термин, който използваме в медицината, но, да, подобно поведение със сигурност се смята нетипично. В случая с Болтън, то наистина говори за отклонение от нормата. Но той започна да говори веднага след пристигането си в „Крейтън“. Обаче не обясни предишното си мълчание. Възможно е да е искал да го оправдаят поради невменяемост, но да не се е получило.

— Добре тогава, психопат или не, той е убиец. Защо не изпробвате лекарството върху човек, който е зад решетките?

— Защото затворът не е реалният свят. Болтън беше примерният затворник, обаче средата там е строго контролирана. Експериментът просто не беше възможен. Трябва да се проведе във възможно най-естествена среда. *Сред дивото*, какъвто е изразът.

— Той е див, да.

Леви прочисти гърлото си.

— Няма да обсъждам протоколите от експеримента с теб. Ще ти направим същото предложение, което направихме и на Герхард: ще ти платим това, което ти плаща и мисис Пикъринг.

Леви очевидно мислеше, че разговаря с продажник. Защо да го разочарова?

— Не струва. В джоба ми и без друго ще се озове същата сума. Къде ми е облагата?

— Не, ти не разбираш. Ние ще ти плащаме, докато тя ти плаща. Искаме да продължиш да работиш за нея — да се преструваш, че

работиш за нея — за да не наеме трети детектив. Така ще получиш двойно повече пари за нищо. Защото точно това ще правиш: ще се преструваш, че водиш разследване, но безрезултатно.

Джак се облегна назад и се зачуди как би могъл да си свърши работата. Ситуацията беше сложна. Кристи го беше наела, за да намери начин да раздели Дон с доста по-възрастното ѝ гадже. Джак вече се беше справил. Оставаше само да влезе в сайта на ФБР и да открие кой бял мъж заема първото място в списъка им, а после да идентифицира Бетълхем като същия този мъж. Федералните ще разследват, разбира се, ще сравнят отпечатъците му и Джери щеше да се озове обратно зад решетките.

Но дали това няма да предизвика ново разследване? Дали агенцията, за която Леви говореше, нямаше да започне да разследва Джон Робъртсън, когато разбереше, че той е човекът, поискар сравняване на отпечатъците? Възможно беше. А Джак не можеше да си позволи да поема рискове.

Особено ако Болтън нямаше нищо общо със смъртта на Герхард.

Трябваше да намери друг начин да свърши работата, за която беше нает. Да погледне на проблема от съвсем различен ъгъл. А нямаше да му навреди, ако докато търсеше този нов подход, поддържаше връзки с Леви и „Крейтън“.

Не искаше и да се продаде прекалено евтино.

— Дайте ми два пъти повече пари и сделката е сключена.

Леви кимна.

— Вярвам, че можем да го уредим. Поне докато спазваш твоята част от уговорката.

— Няма проблеми. — Обаче Джак виждаше една голяма пречка.

— Не виждам как мога да се откажа от онова, което вече ѝ казах.

Леви замръзна.

— И какво е то?

— Че Герхард е мъртъв и е възможно убиецът да е Бетълхем.

— Не може да си го направил! — каза доктор Леви и буквално подскочи. — Как може да си толкова глупав?

Джак го изгледа гневно.

— Хей, внимавай! Просто си върших работата, за която ми плащат. А сега ще трябва да правя и това, за което ще ми плащате вие.

— И то е?

— Ще ѝ кажа, че съм проверил къде е бил Бетълхем, когато е бил убит Герхард, и че той има алиби.

Джак не беше повярвал в алибито, но планът беше добър. Така щеше да успокои страховете на Кристи и дори може би да спаси живота ѝ.

— Просто направи каквото е необходимо, за да не изложи тя Болтън на опасност — заради нея самата, както и заради теб.

— Кога ще ми платите?

— Ще ти изпратя чек утре.

Джак поклати глава.

— Хм. Не искам нищо, което би могло да бъде проследено. В брой.

— Не можем да платим в брой. Трябва да отчитаме разходите си.

— В брой или се отказвам. И тогава ще имате работа със следващия детектив, който Пикъринг ще наеме.

— Добре, добре! В брой. А сега ме остави сам. Вече казах прекалено много.

— Не беше достатъчно, но аз разбирам от намеци. — Стана. — Ще дойда за парите утре.

— Не тук! Не искам никога вече дори да доближаваш дома ми!

— В кабинета ти тогава. За мен няма значение.

— Не. И в кабинета ми не е удобно.

Джак скри разочарованието си. Търсеше възможност да надникне в „Крейтън“.

— Защо не?

— Мястото не е подходящо за уреждане на лични сделки.

Лични... Джак осъзна, че институтът вероятно гъмжи от подслушвателни устройства и охранителни камери. Спомни си RF детектора на Леви и реши, че той може би се страхува, че и домът му се подслушва.

— Къде тогава?

Леви се замисли за секунда.

— В мола. Можем да се срещнем пред „А & П“, да кажем, около пет и трийсет.

Джак имаше още един въпрос, затова приложи тактиката на Коломбо — тръгна към фойайето, а после се спря на прага и отново се обърна с лице към Леви.

— Какво прави Болтън толкова специален?
— Какво искаш да кажеш?
— Защо все още е на свобода, след като отвлече един от хората, които се грижат за него?
— Той е уникален. Само това мога да кажа.
— В кръвта му ли е?
Леви смръщи вежди.
— Кръвта?
— Знаеш. Гените.
— Природата срещу средата и възпитанието е спор, който съществува още от времето на Дарвин.
— И кой печели?
— Природата, както и трябва да бъде. Аз съм генетик, все пак.
— Значи ти вярваш, че лошите хора се раждат такива.
Отново онази снизходителна усмивка.
— Ние всички се раждаме лоши — просто някои са по-лоши от останалите.

Страхотно виждане за света. Генетици, а? Джак си спомни какво беше видял на най-горния лист на бележника в кабинета на Герхард и реши да види дали следващият му въпрос няма да изтрие тази дразнеща усмивка от лицето на Леви.

— И като генетик ти вероятно си чувал за дДНК?
Усмивката изчезна.
— К-какво? Какво каза?
— Малко „д“, голямо „Д“, голямо „Н“, голямо „К“.
— Къде си чувал нещо подобно?
Джак му намигна.
— Аз съм добър детектив.
Леви възстанови донякъде спокойствието си.
— Искаш да кажеш, детектив, готов да си строши главата. Няма такова нещо. Забрави.
— Искаш да кажеш, че ако проведе старателно проучване, пак ще остана с празни ръце?
— Точно така. Ако обаче попаднеш на нещо, уведоми ме. Ще ми е много интересно да прочета онова, което си открил. А сега, ако ме извиниш... — Той поведе Джак към вратата. — Има и други неща, които трябва да свърша.

Джак забеляза колко силно трепереше ръката на Леви, докато отваряше вратата.

— Разбира се. Пак ще се видим.

О, да, докторе. Разчитай на това.

Аарон затвори вратата и се облегна на нея, изтощен. Дори само стресът, на който беше подложен в този проект, му беше достатъчен, а този детектив, който се наричаше Джон Робъртсън, влошаваше още повече нещата. Къде, за бога, беше чул за дДНК? Само шепа хора, с изключение на него и Джулия — и всичките с разрешение от правителството за достъп до секретна информация — знаеха за това. И всякакво споменаване за случая се избягваше — както в лични, така и в обществени разговори. Избягваше се и документирането на феномена.

Така че, откъде...?

Вероятно Герхард му беше казал.

Обаче той твърдеше, че Герхард е бил мъртъв, когато го е открил...

Едва снощи Аарон беше заключил, че някой беше влизал в личния му компютър. Предполажи, че е бил Герхард. Вината беше негова, разбира се. Миналата година се беше поддал на съблазънта и удобството да има домашен безжичен Интернет. Дъщеря му искаше, защото всички имали, и след известно време идеята да си седи удобно в креслото с лаптопа на коленете и да сърфира в Интернет, се беше оказала неустоима.

Беше успял да го инсталира само за часове и безжичният Интернет наистина се беше оказал голямо удобство. Обаче миналата нощ беше открил, че наскоро са били отваряни някои стари документи на твърдия му диск. Не беше той, а беше сигурен, че не са, също така, нито съпругата му, нито дъщеря му.

И така, оставаше това да е външен човек. Ако Герхард беше успял да пробие паролата, било е необходимо само да се прокрадне до къщата в ръце с лаптоп, снабден с безжичен Интернет.

Добрата новина беше, че Аарон винаги изключваше компютъра си, преди да си легне. Защото, ако не беше така, Герхард щеше да има пред себе си цялата нощ, за да рови във файловете му.

Това беше краят на любовта на Леви към безжичния Интернет.

Колкото до детектива, по-късно щеше да се тревожи как и откъде е научил за дДНК. Надникна през страничния прозорец и видя Робъртсън да влиза в колата си. Беше ли се хванал на историята за алибито на Болтън? Тя не беше убедителна, меко казано, обаче той не можеше да докаже недостоверността ѝ. Детективът потегли, а Аарон се опита да види номера на табелата му. Не можа да различи цифрите. Остана известно време до прозореца да наблюдава двора, след като светлината от фаровете на Робъртсън се стопи в мрака.

Възможно беше Болтън да е там навън. По дяволите, как му се искаше той да е обратно зад решетките! Пет пари не даваше какво говори Джулия или какви предупреждения и заплахи отправя към Болтън. Този човек беше опасен, готов на всичко.

Аарон очакваше успеха на терапията със същото нетърпение като Джулия. Е, почти със същото. Никой не беше инвестирал повече време и усилия в D-287 от Джулия. Кариерата ѝ зависеше от този експеримент. А на него му се искаше някой друг, а не Джеръми Болтън, да беше опитното зайче. Макар че Болтън беше добре инструктиран и нямаше да направи нищо, което би застрашило експеримента. Поне не директно.

Но индиректно...

Робъртсън или който и да беше той... Беше му направил впечатление на човек, глупав като Герхард. Щеше да продължи да си пъха носа там, където не му е работа. Което нямаше да е толкова лошо, ако Аарон успееше да го направлява в удобната за него посока — тази, в която той щеше да попадне в капан и да му се наложи да разкрие самоличността на Болтън. И така да сложи край на експеримента. Робъртсън щеше да играе ролята на изкупителна жертва. Ако той разкриеше на света истината за Болтън, бурята щеше да се фокусира върху него, а Аарон щеше да гледа отстрани, щеше да е в безопасност.

Да... Тези не така добри възможности...

Джеръми хвана бравата на входната врата на дома си със съзнанието, че трябва много внимателно да разиграе сцената — точното съотношение на наранена гордост и възмущение. Ако направеше дори само един погрешен ход и Дон щеше да започне да си задава въпроси. Не можеше да позволи да има и капчица съмнение в главата ѝ. Тя трябваше да вярва в него така, както майка му беше вярвала в Исус на смъртния си одър. Преди да научи за болестта си, тя не вярваше в нищо, освен може би в поредната бутилка бира и поредната среща в леглото с поредния шофьор на път за Шрийвпорт. Обаче като научи, че е болна от рак, лягаше и ставаше с Библията.

Да, по-добре беше Дон да му повярва, защото да откаже онези пачки пари се беше оказало едно от най-трудните неща в живота му. Всичките тези нули... по дяволите! Пръстите му се бяха съпротивлявали на командата на мозъка да ги оставят така, сякаш бяха живи същества със собствена воля.

Поклати глава. Можеше да вземе парите и да си прекара страхотно, а може би дори да започне нов живот. Но не. Трябваше да се придържа към избрания курс, за да получи желаната награда. Щеше да има достатъчно време — цялото време на света — за игри и забавления след това.

Потупа се по джоба. Беше оставил парите, но снимката щеше да му свърши много добра работа.

Влезе и завари Дон да седи на дивана по тениска и прашки. Слабините му се раздвижиха, като видя гладката ѝ и твърда млада плът. Тя нямаше красиво лице и фантастично тяло, обаче нямаше целулит, увиснала кожа и бръчки — свежестта на кожата ѝ компенсираше напълно всичките ѝ други несъвършенства.

Господи, копнееше за секс още когато излезе от „Крейтън“, и то толкова много, че търпението му едва стигна да придума Дон да съблече дрехите си. Той не знаеше дали тя има някакъв опит в секса — не много, като я гледаше — но знаеше, че той самият няма. Почти целият му живот на възрастен мъжкар беше минал без жена. Искаше

да се покаже с много повече опит от нея, но за да стане това, трябваше наистина да група опит. Затова започна да плаща на проститутки да го научат на начини да докарва Дон до незабравими оргазми — така, че тя да забрави за всеки друг мъж на света.

И се беше получило.

Забеляза слушалките на ушите ѝ и разбра, че дори не го е чула да влиза. Това го подлудяваше. Всяко дете на нейната възраст, или по-малко, като че ли не можеше да съществува без музика. По-рано днес беше наблюдавал група от пет тийнейджърки, които се мотаеха из централния мол в „Куинс“ и всичките със слушалки на ушите. Защо да излизаш с други хора, ако няма какво да им кажеш?

Мисленето ми издава възрастта ми.

Не можеше да си позволи този лукс. Дон трябваше да вижда в него млад и жизнен мъж — такъв, който е в крак с времето.

Да, но от друга страна, тази илюзия, че си свързан с човечеството, трябваше да изчезне. Технологиите — и особено Интернет — дават илюзията, че сближават хората, докато всъщност ги разделят. Те се „срещат“ в стаи за разговори, макар понякога да са само на петдесет метра един от друг, и използват емотикони, за да преодолеят физическата и емоционалната дистанция, които ги разделят.

Това трябва да се промени. И ще се промени. О, да.

Най-после Дон го видя. Свали слушалките от главата си, прекоси тичешком стаята и се хвърли в прегръдките му.

— Какво стана? Какво каза тя?

Той я прегърна, целуна я, после се освободи от нея.

— Обадох се на път за вкъщи, обаче ти не отговори.

Тя посочи слушалките и сви рамене.

— Съжалявам. Не съм чула, предполагам. Но какво каза тя?

Той се обърна, отиде до прозореца и се загледа в нощното небе.

— Не съм сигурен, че знам как да ти поднеса новината.

— О, господи, какво? — Тя беше плътно до гърба му, дишаше във врата му. — Каж ми — какво?

Без да се обърне към нея, той извади телефона от джоба си, извика снимката на екрана и ѝ го подаде през рамо.

— Погледни.

Усети как тя го издърпа от ръката му и зачака. Всяка секунда...
Чу ахването ѝ и после:

— Какво е това?

— Пари.

— Това и сама го виждам, но...

— Двеста и петдесет хиляди долара, ако искаме да бъдем точни.

— О, мили боже! Не разбирам.

Той предположи, че вече е време да се обърне с лице към нея.
Направи го бавно, хвана я за раменете и втренчи поглед в сините ѝ очи.

— Майка ти ми предложи тези пари.

Тя ококори очи.

— Но защо... О, не!

Той кимна.

— Да. Всичките можеха да бъдат мои, ако влезех в колата си и никога повече не се видех с теб.

Тя направи крачка назад, а погледът ѝ се стрелкаше между него и телефона.

— Не мога да повярвам!

— Доказателството е в ръцете ти. А фактът, че съм тук, е доказателство за моя отговор на предложението.

— Все още не мога да повярвам...!

Той доби вид на дълбоко наранен човек.

— Мислиш, че лъжа?

— Не. Не, разбира се, че не, но това... не е никак типично за нея.

— Обади ѝ се тогава. Попитай я. И чуй какво ще ти каже.

Тя го погледна.

— И няма ли да те нараня? Не че ти нямам доверие, но...

Той посочи телефона в ръката ѝ.

— Направи го. Какво чакаш? Да приключим с това веднъж и завинаги.

— Добре.

Тя звучеше уплашено и имаше ужасен вид — докосваше клавишите така, сякаш бяха нажежени. Най-после доближи телефона до ухото си. Джеръми седна и я дръпна до себе си, а после наклони телефона така, че да може и той да чува разговора. Стомахът му се сви. Ходът му беше рискован. Надяваше се резултатът да е добър.
Приглушен глас:

— Ало?

— Мамо? Аз съм. Мисля, че знаеш защо се обаждам.

— О, Дон, аз...

— Вярно ли е? Само това искам да знам. Предложи ли на Джери пари, за да се откаже от мен?

— Не е, каквото мислиш.

— Да или не?

— Да, но...

Дон изпищя и захвърли телефона. Той падна на пода, плъзна се, удари се в отсрещната стена, а тя зарови лице в дланите си.

— Вярно е! Не мога да повярвам.

— Тъжно, нали? — каза Джеръми.

Дон свали ръце в скута си и го погледна с лице, по което бяха размазани сълзи.

— Какво?

— Тя мисли, че ти струваш толкова.

— Мисля, че парите са много. Но ти... си отказал всичките тези пари заради мен?

Знаеше, че тя ще му зададе този въпрос, и беше измислил перфектния отговор — ако само успееше да не преиграе.

— Това са много пари, да, скъпа, но ти си единствена.

Тя се хвърли в прегръдките му и заридна на гърдите му.

— О, господи, благодаря ти! Знаех си, че любовта ни е истинска! Независимо какво говореше тя, аз винаги съм знаела, че ти си най-хубавото, което може да ми се случи! — Облегна се назад и вдигна поглед към него. — Не мога да се върна там. Не бих могла повече да живея с нея. — Погледна го с молба в очите. — Може ли да се преместя при теб? Моля те?

Да!

Не можа да сдържи усмивката си.

— Разбира се, че можеш. Което е мое, е и твое. Но сигурна ли си? Това е важно решение, голяма крачка.

Очите ѝ блестяха, когато го прегърна.

— Напълно сигурна. Не мисля, че някога съм била по-сигурна в живота си.

Той я задържа в прегръдките си, целуна я по главата и погали косите ѝ. Виждаше отражението си в отсрещното огледало. Усмихна

му се.

*Справи се, Джери. Тя е там, където ти винаги си искал да бъде.
Всичко си идваше на мястото. Съдба.*

СЪБОТА

Джак стоеше зад Джия в кабинета на първия етаж и гледаше над рамото ѝ право в компютърния екран. Беше опитал всички трикове, които знаеше, при търсенето, обаче не беше попаднал на нито един резултат за дДНК^[1]. „Гугъл“ приемаше това като *одна*, обаче не това търсеше той. Затова помоли Джия да опита. Тя не се справи по-добре, обаче той беше силно впечатлен от бързината, с която пръстите ѝ летяха по клавишите. Сеансите по физиотерапия очевидно даваха добри резултати. Забеляза тъмни петънца по кожата ѝ. Докосна едно.

— Рисувала си?

Тя сви рамене.

— Ако може да се нарече така.

— Това е страхотно. Мога ли да видя?

Тя поклати глава.

— Тези мои работи не са за показване.

— Дори на мен?

— Бих предпочела да не ги показвам.

— Защо не?

— Защото... Защото не са мои.

— Не разбирам.

— Аз също. Те са прекалено... опърничави, ако това ти говори нещо. Не свършват така, както съм планирала при започването им.

— Но поне рисуваш.

Тя въздъхна.

— Ако може да се нарече така. — Кимна с глава към екрана. — Нямах повече късмет от теб.

— Не, няма информация за дДНК в Интернет, което вероятно означава, че е безопасно да приемем, че такова нещо не съществува.

— Не съм съгласна. Само защото липсва в Интернет, не означава, че няма такова нещо.

Тя завъртя стола така, че да е с лице към него.

— Мрежата е задръстена от фантазии, илюзии и заблуди, мечти и откровени лъжи — все неща, които не съществуват. От това не следва

ли, че трябва да има поне едно нещо, което *наистина* да съществува?

Той погледна смачкания лист хартия, откъснат от бележника на Герхард: *дДНК*. Следваше въпросителен знак — какво ли беше неговото значение? Че Герхард също не е бил сигурен?

Реакцията на Леви обаче ясно показваше, че е попаднал по следите на нещо. И защо информацията за него просто не се появи отнякъде? И защо Леви не пожела да признае неговото съществуване?

Джак имаше чувството, че тази загадъчна *дДНК* е ключовото обяснение защо Джеръми Болтън е така безценен за института „Крейтън“ и за хората, които го финансираха. Може би дори беше ключът към начина, по който да го изхвърли на улицата, въвн от живота на Дон Пикъринг, без да се налага той самият да понесе негативи от тези си действия.

Но кой друг, освен Леви и другите от „Крейтън“, би могъл да знае нещо по въпроса?

Трябваше да продължи да подлага Леви на натиск.

— А какво, ако тази могъща агенция преднамерено е изтрила информацията от Интернет?

Джия поклати глава.

— Не виждам как е възможно това.

Джак също. Освен ако...

— Ами, може да са се захванали с това отрано — още от първото споменаване на темата в мрежата.

Тя вдигна поглед към него.

— Ти наистина ли мислиш, че някоя тайна правителствена агенция се занимава с това?

Леви беше споменал нещо такова, а той му вярваше. Обаче пред Джия беше нахвърлял разкритията си само в най-общи щрихи.

Тя протегна ръка и стисна неговата.

— Сигурен ли си, че искаш да се забъркаш в това? Всичко започна с желанието ни да помогнем на тази жена да открие наетия от нея детектив, после прерасна в помощ да изтръгнем дъщеря ѝ от обятията на доста по-възрастния от нея мъж, а сега... В какво се е превърнало всичко сега? Тази работа като че ли ескалира с всеки изминал ден.

Не можеше да спори с нея. Не беше ѝ казал за убийството на Герхард, нито за отвличането — защо да я тревожи?

— Казах, че ще ѝ помогна, и не мога така лесно да се откажа от дадената дума. Дъщеря ѝ наистина се е забъркала с неподходящ и дори лош човек — макар че може би не е толкова лош, ако терапията се оказеше успешна — и аз не смятам за правилно да я оставя да провали бъдещето си. Не се тревожи, изключително внимателен съм.

Това със сигурност беше вярно.

— Обаче... правителствени агенции и някакъв странен вид ДНК... Какво общо има това с дъщеря ѝ?

— Не толкова с нея, колкото с мъжа, с когото тя се среща. Може би майка ѝ би могла да използва тази дДНК, за да ги раздели.

Тя стисна още по-силно ръката му.

— Внимавай много, Джак.

— Познаваш ме. — Той ѝ се усмихна с най-уверената си усмивка. — *Внимателен* е моето второ име.

Джия изви очи към тавана.

— Ако беше така, нямаше да се занимаваш с това.

— Но аз вземам всички възможни предпазни мерки.

— И нещата пак се объркват, нали?

По този въпрос също не можеше да има спор. Рисковете в работата, която беше поел, се увеличаваха непрекъснато. А той се канеше да ги доведе до още по-високо ниво.

Обаче, преди да е направил това, трябваше да поговори с един друг писател. Ейб му беше оставил съобщение, че се е свързал с Уинслоу директно чрез електронна поща посредством неговия уебсайт, *frankwinslow.com*. Уинслоу му отговорил по същия начин и му оставил телефонния си номер, а в писмото пишело, че живее в „Лоуър Ийст Сайд“ и могат да му се обадят по всяко време.

Да, наистина звучеше така, сякаш жаждата на този мъж за слава беше неутолима.

[1] На англ. oDNA. — Б.пр. ↑

— Някаква връзка с Дон? — каза Джак с усмивка, когато двамата седнаха един срещу друг на масата до прозореца в „Мойше“ на Второ авеню.

Уинслоу го погледна с празни очи. Лешникови на цвят.

— Дон? — Поклати глава. — В моето семейство няма Дон.

Беше мършав и изглеждаше на около трийсет. Имаше чуплива руса коса, слабо и тясно лице и нос, който учтиво би могъл да се нарече *голям*. Беше физически незабележителен — далеч, далеч от загорелия и силен бивш морски тюлен, герой на неговите книги.

— Сигурен ли си? Флотски капитан трети ранг Дон Уинслоу е бил герой по време на Втората световна война.

Друго поклащане на главата.

— Не. Никой от моето семейство не е служил във флотата, доколкото ми е известно.

Колко бързо забравяме, помисли си Джак.

Беше се обадил на Уинслоу същата сутрин от дома на Джия и му беше казал, че трябва да вземе интервюто веднага, за да бъде подготвено то за неделния брой на „Трентън Таймс“. Уинслоу беше отговорил, че могат да се срещнат в малкия ресторант в близост до апартамента му — ако, разбира се, Джак няма нищо против да отиде до „Лоуър Ийст Сайд“.

Джак нямаше нищо против, естествено. И без друго трябваше да се срещнат някъде. Добре беше това да стане и на терена на Уинслоу. И писателят беше предложил това заведение, чийто собственик беше еврейин и което беше комбинация между закусвалня и кафе-бар.

— Какво да бъде, господи? — каза дрезгав глас.

Една доста стара сервитьорка се беше появила до масата им с табла с две порцеланови чашки и каничка кафе. Имаше яркооранжева коса, плътно нанесени сини сенки за очи и очевидно беше в лошо настроение. На табелката на гърдите ѝ пишеше: *Сали*.

Уинслоу поръча яйца с говежди бекон, а Джак — хлебче и пушена съомга. Менюто му напомняше за „Кошер Нош“, любимото

заведение на Джия по време на бременността ѝ. Обаче сега, когато бебето го нямаше в утробата ѝ, тя беше изгубила апетита си. Оттогава не бяха посещавали заведението — беше прекалено болезнено за нея. Той се отърси от меланхолията и извади магнетофона си.

— До теб се стига удивително лесно — каза Джак. — Интервюирах Ханк Томпсън вчера, но първо трябваше да говоря с агента му от „Връзки с обществеността“, а разговора проведохме в техните офиси. — Обхвана с жест пространството. — Тук е много уютно и човек може да се отпусне.

— Е, що се отнася до достъпа до мен, нямам голям избор: аз съм на разположение на пресата всеки ден, по всяко време.

— Това е освежаващо.

— Не, нарича се оцеляване. Това не го записвай, окей?

Джак тъкмо се канеше да включи магнетофона, но се спря.

— Разбира се.

Джак искаше да зададе въпросите, които го вълнуваха, но усещаше, че трябва да играе играта, да се преструва на репортер.

— Просто исках да знаеш в какво положение съм. Моят издател не си губи времето и парите заради книги, които ще излязат с меки корици. Трябва сам да се грижа за рекламата си. Такъв е животът на автора на романи, които заслужават единствено меки корици. Веднага щом излезе последният ми роман, и редакторът, и издателят забравят за моето съществуване.

— Меки корици, а? А аз мислех, че изкарваш по милион ей така, за една нощ.

Джак зачака да види горчива усмивка или някакъв друг знак, че шегата е приета. Нищо.

— Де да беше така! Ако печелех милиони, повярвай ми, нямаше да живея в двустаен апартамент.

— Добре. Разбрах. — Джак включи магнетофона. — А сега вече записваме. И така: Как...?

— Да. Добре. И тъй като знам, че ще ми зададеш този въпрос, помня точния момент, в който разбрах, че трябва да напиша книга.

Джак нямаше намерение да зададе този въпрос и не даваше пет пари за отговора, обаче не можеше да го каже на Уинслоу. Защото той вероятно щеше да си затвори устата и да я държи здраво затворена.

— Беше през 1993. Написах писмо, с фалшив обратен адрес, до редактора на комикса „Утрешният синдикат“. Просто един параграф, който се шегуваше с начина, по който редакторът използваше алитерацията. Е, представи си, те го публикуваха в шести брой. Казвам ти, така се развълнувах, като видях името си напечатано под въпросното писмо, че реших на всяка цена да стана писател.

— Очарователно. — *Не!* — А сега, откъде черпиш идеите си?

Уинслоу се усмихна.

— Казвали са ми, че повечето писатели мразят този въпрос, обаче аз го обожавам. Но пък, от друга страна, аз съм щастлив, че някой въобще ми задава въпроси.

Окей, окей, схванах общата картина: П. Франк Уинслоу е недооценен и недобре заплатен.

— Идеите?

— Сънища.

— Сънища?

— Да. Адаптирам сънищата си така, че да се превърнат в романи.

— Какъв беше сънят, довел до първата книга?

— „Ракшаса“ започна като абсолютен кошмар. Бях хванат в капан на някакъв покрив. Преследваше ме чудовище или демон — не мога да си спомня как изглеждаше — и независимо с какво стрелях по него, това нещо продължаваше да тича след мен.

Джак усети да го полазват студени тръпки. Уинслоу току-що беше описал това, което самият той беше преживял на покрива на собствената си сграда преди почти две години.

— И кога сънува този сън?

— По миналото лято. Рано през август.

Температурата спадна още малко — тръпките станаха ледени. Мама *ракош* беше преследвала Джак също в ранния август.

— Събудих се, не ми достигаше въздух — като че ли наистина бях тичал и водил борба. Знаех, че ако успея да уловя този ужас и да го пресъздам в разказ, той ще се продава.

— И това беше? Написал си цяла книга на базата на един сън?

— Е, не. Сънувах друг сън на следващата нощ — за този товарен кораб, пълен с всичките онези противни малки създания. Съединих двата съня и създадох Джейк Фикс, който да оправи бъркотията. Използвах елементи и от реалния живот. Ако си спомняш, точно по

онова време един товарен кораб се подпали и изгоря в пристанището. Направих и това част от книгата.

Джак избърса длани в дънките си. Да, помнеше... Помнеше всичко прекалено добре.

— А откъде се появи персонажът ти Джейк?

Уинслоу сниши глас и се приведе напред — като че ли се канеше да сподели с него някоя древна мъдрост.

— Ето тук се намесва изкуството да създаваш. Персонажът от съня ми беше наемен войник, абсолютно незабележителен. Искам да кажа, на него трябваше да му платиш, за да ти помогне.

— Не!

— Не се шегувам. Е, по онова време не бях издал нищо, ако онова писмо не се брой, обаче веднага разбрах, че подобен персонаж няма да продаде книгата ми.

На Джак му хрумна обезпокоителна мисъл.

— А ти успя ли да го разгледаш добре в съня си?

Уинслоу поклати глава.

— Не. Така, както не успях да видя добре и чудовището. Единственото, което помня, че той не беше от хората, които правят впечатление. Не външният му вид обаче беше проблемът. Сънищата нямат нужда от логика, но романите имат. Както е казал Марк Твен: „Разликата между белетристиката и реалността? В измислените истории трябва да има смисъл, логика“. Искам да кажа, как самотник като него ще успее да проверява номерата на автомобилите в бази данни и да сравнява отпечатъци или пък да се обажда на хора, които са му стари длъжници, за да получи от тях подкрепление или оръжие последен модел? Читателите не биха купили подобни безсмислици, нито пък редакторите. Затова създадох добре обучен професионален войник, който притежава неизчерпаеми умения за оцеляване. И му дадох името Джейк Фикс. Много по-реалистично.

— О, съгласен съм. Особено името.

Сали донесе храната им. Уинслоу нападна яйцата си така, сякаш не се беше хранил цяла седмица, докато Джак започна деликатно да хапва от съомгата си. Вече не беше така гладен, както при влизането си в заведението. След няколко минути на мълчание, той каза:

— А какво ще споделиш за новата си книга, „Берзерк“? Тя също ли е базирана на сън?

Уинслоу избърса жълтъка, попаднал на брадичката му.

— „Берзерк“ беше следващата книга, обаче не и следващият сън.

— Пропуснал си да издадеш няколко сънища? Защо?

Писателят сви рамене.

— Следващият сън дойде едва по Коледа. Беше странен, научнофантастичен, ако мога да го нарека така. Разказваше ми за нов източник на енергия, такива неща. Редакторът не хареса идеята. Наложих вето и на третия ми сън. А той се отнасяше за различни теории — НЛО, антихрист... И завърши с голяма дупка в Земята, която погълна цяла къща и едва ли не и героя на съня. Вероятно беше индуциран от онази къща, която изчезна в Монро миналата година. Беше прекалено странен. И така, спряхме се на четвъртия сън — за онова лекарство, което става много популярно за кратък срок, а после изчезва.

Стомахът на Джак се сви.

— „Берзерк“.

— Точно така. Или: терминатор, хищник, убиец. Има много имена за него. В съня ми, той произлизаше от оцелелите чудовища от първия ми роман.

— Кога сънува този сън?

— Миналия май.

Точно когато се случваха събитията в неговия реален живот.

— А какво ще ми кажеш за следващата си книга? Някакви идеи?

— Вече съм минал етапа на идеята. Току-що предадох завършения ръкопис.

— Вече?

— Издателската верига е дълга. Ако искам да я видя излязла от печат следващата пролет, тя трябва да се нареди на опашката. Заглавието е „Вирус!“ и, да, има възклицателен знак. Нашият приятел Джейк трябва да спре микроорганизъм, който контролира мозъка.

Джак беше обзет от тъга, защото се замисли за сестра си Кейт.

— Други сънища?

Уинслоу се усмихна.

— Много. Миналото лято сънувах обитавана от духове къща, за която вероятно ще разкажа в следващата си книга.

Този човек беше болен — сънищата му се свързваха с реалния живот на Джак. Питаше се дали някой от тях не надничаше в

бъдещето.

— А кошмар ли беше последният ти сън?

Този път писателят не само се усмихна, но и намигна.

— Не мога да ти кажа. Търговска тайна.

Джак потисна импулсивното си желание да протегне ръка през масата и да го стисне за тънкия като на пиле врат.

— Просто намек?

— Ще кажа само, че се отнася за откраднатата книга и причудлива фигурка като онази на Човека Ритник, която в момента може да се види навсякъде. Но идеята е все още в развитие. И дори още не знам дали ще мога да я използвам.

Това беше достатъчно за Джак. Информацията предизвикваше у него тревога, не му помагаше. Искаше да е далеч от този човек и неговите страшни сънища. По някакъв начин двамата с Уинслоу споделяха кръгове от живота. Защо? Някаква космическа злополука? Или пък това трябваше да означава нещо? Не знаеше. И може би никога нямаше да узнае. Но какъвто и да беше случаят, това не му харесваше. Не го искаше, но не виждаше как може да го спре.

Кой знае? Възможно беше Уинслоу да му е полезен някой ден. Направи знак на Сали да донесе сметката и започна да хапва бързо от съомгата.

— Ще платя аз — каза.

Уинслоу вдигна поглед.

— Не искаш ли да знаеш за детството ми?

— А защо...?

— Защото се предполага, че всички, които пишат странни неща, са преживели някаква травма в детството.

— Добре, ще захапя въдицата. Каква беше твоята?

Уинслоу се усмихна за пореден път.

— Нищо няма в моето детство. То беше напълно нормално.

— Моето също.

— Да, обаче никой не те мисли за странен.

Джак не коментира.

Джак пристигна в „Работа“ около три часа и огледа бутилките бира зад бара: „Корс“, „Корс светло“, „Бъд“ и „Бъд светло“. Отчайващо. Тъмна ламперия, сепарета покрай стените, разпръснати маси в средата и билиардни маси в задната част.

Вчера, докато двамата с Кристи пътуваха по булевард „Куинс“, тя му беше посочила мястото и се беше пошегувала с името, а после го беше осведомила, че Бетълхем прекарва тук повечето следобеди.

Джак, който искаше да изглежда като обикновен и неособено умен човек, поръча халба наливно пиво от най-малката от четирите злини, пое я от силно изрусената барманка и я занесе до близката маса.

Извади от раницата си последен модел PSP и започна да играе току-що излязлата на пазара триизмерна версия на „ДНК войни“. Ако Болтън беше дори наполовина така запален по видеоигрите, както твърдеше Леви, може би щеше да се заинтересува от човека, носещ очила 3D и вгълбен в играта си. Достатъчно, за да се приближи до него и двамата да се заговорят.

Джак искаше Болтън да се приближи до него. Защото, ако Джак отидеше до бара и подхванеше разговор с него, можеше да предизвика подозрения. Но ако Болтън направеше първия ход...

След четирийсет минути и две внимателно испити халби бира, Джак започна да мисли, че си губи времето. Може би Болтън беше решил да не се отбива в „Работа“ в този ден или, да речем, да удави някого. Поне играта беше интересна и предлагаше предизвикателство — беше различна от версията, предназначена за конзолите — и времето минаваше бързо.

И тогава влезе Джеръми Болтън, облечен в дънкова риза, избелели дънки и светлокафяви каубойски ботуши. Видът на привлекателния нехранимайко. Добавете черна шапка „Стетсън“ и той можеше да мине за Кевин Клайн в „Силверадо“.

Джак го погледна над триизмерните очила. До този момент беше виждал само снимки и неясен образ през предното стъкло на автомобила му, и при това от значително разстояние. Снимката не

можеше да предаде излъчването на живия човек. А сега виждаше човек, който се чувства удобно в кожата си. Който излъчва нещо. Джак не можеше да го назове, обаче около този мъж наистина имаше определена аура.

Лицето на барманката грейна, когато го видя, усмивката ѝ стана широка и щастлива. Двамата размениха няколко думи, докато тя му наливаше халба „Бъд светло“. Той взе бирата и се обърна, облегат с една ръка на бара, и огледа помещението. Джак се фокусира в играта и се освободи от част от разочарованието си, докато пръстите му натискаха бутоните. След няколко минути забеляза чифт обути в ботуши крака да спират до масата му.

— Какво играеш? — запита бавно, с южняшки акцент, Болтън.

Джак подскочи леко — като че ли беше изненадан — а после погледна Болтън през очилата 3D. Те бяха от поляризираните, а не от червено-сините, но все пак караха помещението да изглежда малко странно. Той ги свали и разтърка очи.

— Триизмерна версия на „ДНК войни“. Играл ли си?

— Дори не знаех, че вече е на пазара. Мислех, че държиш MG Acid-Two. Тя също е триизмерна, знаеш ли?

— Да. Обаче само някои сцени. А тази — цялата.

— Без майтап? Какво ще кажеш да ти купя бира и да я изпиеш, докато аз разгледам това тук?

Джак помисли две секунди, после каза:

— Дадено.

Болтън размаха празната халба, така че да я видят от бара, и каза:

— Лори, скъпа, ще дадеш ли на този човек още една за моя сметка?

В този момент до масата им се приближи лошо облечен мъж на около четирийсет години.

— Имате ли нужда от нещо, което да повиши настроението ви?

— Изчезвай! — изръмжа Болтън.

Дани го разбра правилно. Джак го загледа как се отдалечава с приведени рамене.

— Предполагам, че е в бизнеса с хартиени шапки на палячо и големи клоунски носове.

Болтън се усмихна.

— Не точно. Току-що срещна Мръсния Дани. Специализиран в разпространението и употребата на наркотици. Аз не се интересувам от тези неща. А ти?

— Не и напоследък.

Джак се досети, че Болтън не би искал да се замеси с Дани, в случай че той бъде хванат и обвинен. Той седна срещу Джак и сграбчи неговото PSP. Сложи специалните очила и нападна играта. Не вдигна поглед дори когато Лори дойде до масата им с бирата на Джак. Дори не даде знак, че е забелязал. Беше напълно погълнат от заниманието си.

Джак го изучаваше с поглед, докато той играеше, гледаше как татуировката на Човека Ритник на лявата му ръка танцува с всяко натискане на бутоните. Не виждаше очите на Болтън през очилата, но виждаше как лицевите му мускули се свиват под брадата му, виждаше го да се усмихва — понякога горчиво, друг път радостно — и да криви устни. Не приличаше ни най-малко на убиец.

Най-после остави играта, свали очилата и плъзна всичко по масата към Джак.

— Абсолютно страхотна е! Трябва и аз да я имам.

Абсолютно страхотна... Да, той се срещаше с осемнайсетгодишно момиче. Казаха имената си — и двамата излъгаха. Джак не знаеше откъде му дойде наум името Джо Хенри, обаче точно то се изплъзна от устните му. Продължиха да говорят за видеоигри. Нямаше съмнение, Болтън беше запален играч. Разказваха си истории за различни игри, които Джак беше играл, обаче не беше стигал до нивата, достигнати от Болтън. Но пък Джак, който водеше живот на възрастен човек, имаше повече задължения и не можеше по цял ден да се забавлява.

И през цялото време, докато говореха, погледът на Джак непрекъснато се спираше на татуировката на Човека Ритник. Болтън вероятно беше забелязал. Вдигна ръка с дланта навътре и раздели колкото може повече палеца и показалеца си.

— Харесва ли ти?

— Виждам все повече и повече такива татуировки. Предполагам, това означава, че ти си последовател на Ритника.

— Да, аз съм напълно дисимилиран. Знаеш ли какво означава това?

— Не, но се уча. Вече съм преполовил книгата.

— Без майтап? Е, значи всичко при теб е наред. Ти си готин пич — запален по видеоигрите и привърженик на Ритниците...

— Още не.

Болтън се усмихна.

— О, скоро ще бъдеш. Ще бъдеш дисимилиран още преди да си се усетил.

За втори път вече му казваха това. Мисълта не му носеше успокоение.

— Както и да е — бъдещ последовател на Ритниците. Страхотно. Джак не можа да устои.

— Какво знаеш за автора? Ханк Томпсън беше името му, нали? Чувал ли си преди за него?

Болтън присви очи.

— Защо ми задаваш този въпрос?

— О, просто се питах. Докато беше никому неизвестен, изведнъж се появи по телевизията и ето че неговият Човек Ритник е навсякъде. Удивително.

Болтън се успокои.

— Да. Абсолютно удивително.

Нещо в тона му... Тъга? Враждебност? Джак не можеше да каже с точност. Отказа се да задава повече въпроси и двамата се върнаха на темата за видеоигрите. Разговориха се за любимите им игри „Атари“ в миналото.

— Мама беше бедна, така че няхах собствена игрална конзола, обаче непрекъснато се сприятелявах с момчета, които имаха. Обожавах една игра, която се наричаше „Управление на ракетен снаряд“. Просто я обожавах!

Болтън говореше оживено, беше очарователен и приятен събеседник. Ако Джак не знаеше онова, което знаеше, може би щеше да го хареса. Лесно беше да види как Дон се беше поддала на магията му. Не го виждаше като изверга, измъчвал и убил Герхард. Вероятно убиецът беше някой друг. И ако приемеше това, щеше да започне да се чуди дали не е бил подставен за убийствата в Атланта, както беше казал Томпсън...

Може би... Обаче отвличането на Леви беше намек за онова, на което беше способен. Джак просто трябваше да знае повече за него.

Поради която причина беше и тук...

— А когато не помагах за бързото износване на някой джойстик, харчех всеки цент, който успеех да спестя в компютърните зали.

Това напомни нещо на Джак.

— Хей, знам едно място в града, където има всичките стари игри. Можем да отидем там и...

Болтън поклати глава.

— Може би някой ден, но не в непосредствено бъдеще.

— Хей, ако си зле с парите...

— Не, по дяволите, просто трябва да свърша някои неща. Аз съм човек с мисия. И не се разсейвам, докато не свърша онова, което трябва. Едва тогава се отдавам на забавления.

Джак не можа да се сдържи: наведе се към него. Нали точно за това беше тук. Не можеше да повярва, че Болтън ще го сподели с него.

— И какво трябва да свършиш?

Болтън доби отнесен вид.

— Работя по един проект. Наистина е важен. И трябва да се концентрирам върху него. Но когато свърша своята част от работата, ще мога да дочакам големия ден.

— Какъв голям ден?

Болтън се усмихна — повече на себе си, отколкото на Джак.

— Ами, идването на Ключа за бъдещето, разбира се. Новият свят.

Джак онемя за миг, после успя да каже, едва чуто:

— Хм.

Болтън разтърси глава.

— Само се пошегувах.

Джак отново погледна татуировката му.

— Тя няма нищо общо с Хората Ритници, нали?

Джери отново присви очи.

— Какво те накара да кажеш това?

— Ами, авторът непрекъснато повтаря, че се кани да промени света.

Болтън се усмихна.

— Да, така е. Е, той е прав за едно: светът ще се промени така, както никога досега. Онова, което е горе, ще се озове долу, а онова, което е долу, ще се изкачи горе.

Погледна часовника на стената.

— Упс, трябва да вървя. — Стана и му подаде ръка. — Приятно ми беше да се запозная с теб. Може би скоро ще играем двамата и ще видим кой е по-добър.

— Да. Да го направим.

Загледа след него, обаче не го последва. Не можеше. Имаше среща в Ратбърг — трябваше да прибере парите си. А Болтън вероятно отиваше в заведението, където работеше Дон.

Джак остана на мястото си. Чувстваше се малко неудобно.

Ключ за бъдещето... Какво беше това, по дяволите? Обаче тази идея за промяна на света, обръщането на нещата, издаваше различие.

Джак спря на паркинга на „А & Р“ половин час по-рано и се приготви да наблюдава. Приблизително четвърт час след като видя „Инфинити“-то на Леви да влиза, то беше последвано от разнебитена и мръсна стара „Джета“. Паркираха на две съседни места, после Леви слезе и заговори с шофьора на „Джета“-та, жена на средна възраст. След кратък разговор, Леви се върна в колата си, а „Джета“-та се премести две алеи по-нататък, откъдето шофьорът можеше безпрепятствено да наблюдава „Инфинити“-то.

Малко проучване беше показало, че Леви е втори по длъжност в „Крейтън“, веднага след медицинския директор Джулия Века. Възможно ли беше шофьорът да е Века? Струваше му се малко вероятно. Трудно му беше да повярва, че директорът на правителствена институция би се държал като престъпник.

Но която и да беше, какво правеше тя тук?

Джак се сети за два начина да открие, обаче се спря на най-директния. Сложи на ръцете си кожени шофьорски ръкавици, слезе от колата си, прекоси паркинга и застана до „Джета“-та. Протегна ръка към дръжката. Жената подскочи и извика — кратък и остър вик — а той отвори вратата.

— Няма да чуеш нищо оттук. Ела при нас. Не искам да пропуснеш нито дума.

Тя го гледаше втренчено през дебелиите лещи на очилата си. Кафявата ѝ коса беше прорязана от сиви нишки, които ѝ придаваха отвратителен миши цвят. Костюмът ѝ беше омачкан, а яката на бялата ѝ блуза беше мръсна. Тя бързо протегна ръка към мобилния си телефон.

— Ще се обадя в полицията!

Той я хвана за ръката и нежно я издърпа вън от колата.

— Няма нужда, лейди. Ще отидем само до колата на приятеля ти Леви, ще седнем в нея и ще се поопознаем малко.

Страхът в очите ѝ се превърна в раздражение, но тя се остави да я преведат през паркинга. Очите на Леви едва не изхвъркнаха от

орбитите, като ги видя. Той изскочи от колата и тръгна към тях.

— Джулия, аз...

Джулия, а? Благодаря ти, че ми подсказа коя е тя. Джак му махна с ръка да влезе обратно вътре.

— Нищо не се е променило, докторе. Сега имаме маса за трима, това е всичко.

Джак отвори предната врата и помогна на Века да седне в колата, след което се настани на задната седалка.

— Удобно — каза, когато се отпусна на меките възглавнички. Подаде на Леви облечената си в ръкавица ръка. — А сега, както казват при раздаването на наградите Оскар: пликът, моля.

Без да каже дума, Леви го постави в дланта му. Джак го отвори и се престори, че брой, след което го прибра в джоба си.

— Окей. Сега, след като приключихме с това, мога да запитам доктор Века на какво дължим присъствието ѝ тук.

Като чу името си, тя подскочи, после се обърна и го изгледа подозрително.

— Знаеш коя съм? Откъде? Да не би да съм под наблюдение?

Той ѝ намигна.

— Няма да отговоря на този въпрос. Обаче може да се замислиш дали от време на време да не переш бельото си. — Това предложение беше подхвърлено просто така, предизвикано от външния ѝ вид.

Тя втренчи гневен поглед в него.

— Дойдох тук, за да видя мъжа, който ни изнудва. И трябва да кажа, че не съм впечатлена.

— Защо, в такъв случай, просто не дойде тук заедно с доктора? — Тя не отговори и той добави: — О, разбрах. Не си искала да зная, че си замесена. Трябва да отричаш, за да можеш да оставиш Леви в калта, ако се стигне дотам, нали?

Века почервения, докато напълно естественото изражение на Леви му подсказа, че той вече беше мислил по този въпрос.

— Колкото до изнудването — продължи Джак, — аз не съм молил за парите. Бяха ми предложени.

— Оправданието ти е несъстоятелно. Просто се погрижи да свършиш работата, за която ти плащаме. И която всъщност е едно голямо нищо.

— Или какво? Ще насъскаш Болтън срещу мен, както го насъска против Герхард?

Той просто направи ново предположение и зачака реакцията ѝ.

— Слушах вече достатъчно. — Тя отвори вратата на колата. — Помни какво ти казах.

Затръшна силно вратата и се върна в колата си.

— Мисля, че я ядосах.

Леви прочисти гърлото си.

— Единственият начин да ядосаш истински доктор Века е да застрашиш експеримента. Тя е инвестирала много в него.

— Достатъчно, за да иска смъртта на Герхард?

— Тя не е насъскала Болтън срещу Герхард. Казах ти — той беше с нас в нощта, в която твърдиш, че е бил убит детективът. — Прочисти гърлото си. — Спомена дДНК снощи. Кажи ми честно: къде чу за това?

— Явлението, което не съществува?

— Ти очевидно знаеш, че не е така, така че не виждам смисъл да отричам. Но откъде...?

— Да направим размяна. Ти ми кажи какво е, а аз ще ти кажа как така съм чул за него.

— Научил си от Герхард, нали?

— Когато го видях за първи път, той беше мъртъв. — Джак нямаше намерение нищо да издаде. — Първо ти.

Леви огледа наполовина пълния паркинг. Века се беше затворила в автомобила си.

— Да преместим колата.

— Къде?

— Ще ти покажа.

Джак се наведе напред и видя RF детектора на Леви върху конзолата между седалките.

— Страхуваш се, че някой ни подслушва?

— Не, разбира се, че не. Просто искам да сменим мястото.

RF детекторът отчиташе само шумовия фон, обаче Леви може би се тревожеше, че могат да ги подслушват с лазер — да насочат лъча през прозореца и да чуят всичко, което се говори вътре. Но, от друга страна, възможно беше и да е уредил нещо...

Джак извади „Глок“-а си. Задържа го близо до пода и щракна предпазителя. Нямахте причина да прави това, обаче резкият шум предизвика желанието ефект.

Леви каза:

— Взел си със себе си оръжие!

— Разбира се. А ти не си ли?

— Не! Аз дори не притежавам такова.

— А вероятно трябва. Добре, заведи ме там, където искаш.

Джулия загледа как колата на Аарон потегля от паркинга с детектива, Джон Робъртсън, на задната седалка. Беше направила кръг и се беше върнала на паркинга на „А & Р“, за да поговори с Аарон, след като детективът си тръгне, но те очевидно имаха други планове. Запита се къде ли отиват и за какво ли разговарят. Изкуши се да ги последва, но после ѝ хрумна по-добра идея.

Спомни си, че беше видяла детектива да слиза от колата си. Тогава не беше обърнала особено внимание — просто мъж, който слиза от голямата си черна кола. Но ето, беше се оказало, че това е детективът, Робъртсън. Сега него го нямаше, но колата му беше останала на паркинга.

Джулия спря пред нея и си записа номера. Той вероятно се мислеше за много умен. Аарон ѝ беше казал, че използва самоличността на мъртъв частен детектив. Тя забеляза пък, че носи ръкавици, за да не остави отпечатъци. Вероятно беше решил, че се е погрижил напълно за своята безопасност. Е, по-добре беше да размисли. Защото си нямаше работа с някакви глупаци, а с друг вид ум — този на учен изследовател, свикнал да подлага на тестове тайните на живота. Ум, за който, да научи тайната за самоличността на един нещастен детектив, беше просто и лесно.

Все още изпитваше неудобство от забележката, която той беше направил по отношение на бельото ѝ. Беше я изложил пред нейния подчинен. Дали не я шпионираше? Е, редно беше и тя да му отвърне със същото.

Щеше да даде номера на автомобила му на агенцията, за да го проверят. Само след няколко часа те щяха да знаят всичко за този мъж. Животът му щеше да се превърне в отворена книга. Тя се усмихна и потегли. Джон Робъртсън, или който и да беше той, беше направил последната си подигравателна забележка. Щеше горчиво да съжалява за това, че пътят му се беше пресякъл с този на Джулия Века.

Леви не отиде директно до мястото, закъдето бяха тръгнали, а пое по обиколен маршрут. Накрая стигнаха до един строеж, Леви паркира в края на еднопосочна улица. Очевидно работниците имаха свободен ден.

— Е — каза Джак, докато се оглеждаше с любопитство, — доста е уединено тук.

— Работя за хора, които са подозрителни със и без причина. Е, сега, кажи ми къде си чул за...

— Аха. Първо ти, помниш ли?

Леви въздъхна.

— Много добре... Едно от вторичните открития в нашия проект беше осъзнаването на факта, че около деветдесет и девет процента от нашата ДНК е невъзможно да бъде кодирана. С други думи, не става за нищо. Или поне така изглежда. И тъй като не можахме да открием полезно приложение за нея, я нарекохме дДНК. Което обаче не означава, че тя е абсолютно безполезна. Повечето от нас мислят, че тя е онова, което е останало след вирусите и еволюционния процес.

Джак беше разочарован. Беше чувал за тази безполезна ДНК. Обаче Леви изглеждаше прекалено заинтересуван от тази дДНК, за да е тя наистина безполезна.

— Не вярвам в това, което ми казваш. Според мен дДНК не е абсолютно безполезна.

— И е, и не е. Безполезната ДНК е дДНК, но не цялата дДНК е безполезната.

— Благодаря за пояснението.

— Знам, че е лесно човек да се обърка. Нека се върна към началото. През осемдесетте години на двайсети век започнах да работя по проект, финансиран от Националния институт по здравеопазването, който имаше за цел да идентифицира генетичните признаци за „антисоциално“ поведение. Всичко беше пазено в голяма тайна заради противоречивия характер на работата.

— Какво противоречиво има в това?

— Политика, момчето ми. Политика. Доста голям брой от конференциите на Института по здравеопазването останаха непроведени заради протести. Хората се страхуват как ще бъде използвана информацията, ако тези признаци бъдат идентифицирани и потвърдени без никакво съмнение. Намесиха се от евгеничното движение, религиозни фанатици, които твърдяха, че това е свързано с първоначалния грях и не дадената ни от Бога ДНК е виновна за нарушаването на десетте Божии заповеди.

— Добрите стари проповедници на Създателя саботират знанието винаги, когато надигне грозната си глава.

— Напоследък тяхното учение, креационизъм, използва бомбастичен псевдонаучен жаргон и се опитва да се промъкне в училищата като *интелигентен замисъл*, но продължава да бъде все същото учение, което подкрепя библейската представа за създаването на света. — Леви изсумтя. — *Интелигентен замисъл!* Смешно е. Погледни китовете — бозайници, които трябва да живеят, да се хранят и съешават в среда, в която не могат да дишат.

Джак кимна.

— Да. Ако това е интелигентен замисъл, Бог трябва да е рус.

Леви се засмя.

— Точно. А дали някой от онези, които ни пробутват този интелигентен замисъл, някога е поглеждал човешкия геном? Абсолютна каша.

— Но някак си върши работа.

— Да, но като използва само един или два процента от онова, с което разполага. По онова време ние още не бяхме наясно с плановете си. Проектът за човешкия геном беше само мечта. Обаче аз успях да открия постоянни признаци в определен брой престъпници. Не във всички, но в достатъчно, за да се даде ход на изследванията. Като използвах флуоресцентен тест за антитела, разработен от Джулия Века, аз успях да оцветя ядрата и така да разкрия присъствието на този вид ДНК. След като вече разполагаме с това, ние имаме нужда от престъпници, които да подложим на тест. Събрахме такива от всички федерални затвори и онези, които постигнаха най-висок резултат при теста, бяха изпратени в „Крейтън“, където нашата основна цел остана да проучим дДНК-то.

— Всички престъпници ли бяха склонни към тежко насилие?

— Онези, постигнали най-висок резултат, да, макар да взехме и от така наречените интелектуални престъпници. Обаче това, че те бяха зад решетките за престъпления, несвързани с насилие, не означаваше, че са неспособни на такова. Ние виждахме само вида престъпление и съответната присъда. Не знаехме как те са се отнасяли със съпругите, децата си или с домашните си любимци.

— Непроявените садисти.

— Точно така. Но с бума на знанието и техниките на изследване в края на деветдесетте и началото на двайсет и първи век, ние открихме подгрупа от псевдогени.

— Фалшиви?

— Не знам как да обясня. Те са древни предшественици на функциониращите гени, обаче не притежават способност за кодиране. Попадат под названието *безполезни*. Обаче точно тези псевдогени са толкова уникални, че човек едва ли не може да каже, че са индикатор за друга еволюционна линия... за друга човешка раса, избутана встрани и недоразвита.

Джак вдигна ръка.

— Само секунда. Не знам много за еволюцията, но знам, че еволюционното дърво има много мъртви клони.

— Да. Обаче това е различно. Тези гени са така ясно изразени, че изглеждат като да са били — колебая се дали да го кажа — манипулирани.

Сега вече Джак вдигна и двете си ръце. Беше чувал подобни приказки на конгреса на SESSOUP, обществото, чиято цел беше да извади на бял свят тайните организации и непризнатите феномени. Тогава това му беше звучало като абсолютна лудост, така му звучеше и сега.

— Чакай малко! Не вярваш в НЛО, нали? Няма да започнеш да ми излагаш някоя от странните теории за извънземни, които си играят с нашата ДНК.

— Разбира се, че не. Обаче мога да кажа, че някъде по нашата еволюционна верига нещо се е случило с нея. Тя е *много различна*. И така, големият въпрос е: откъде се е взела тази ДНК? Не е открита в шимпанзетата или другите човекоподобни маймуни. Не е открита и в глухарчетата и пеперудите, нито в акулите — хората споделят ДНК-то си с всички тези растения и животни, независимо дали вярваш или не.

Не е открита и в бактерии и вируси, а имаме тонове вирусна ДНК в себе си. Как така е пропуснала да се появи във всички други видове и се е проявила само при нас? Ако бях последовател на креационизма, бих казал, че това е проява на Божията ръка в еволюцията, обаче на мен ми се струва по-скоро намеса на дявола. Тя е напълно различна. Затова и я нарекох дДНК — другата ДНК.

Ето го и отговора — *другата* ДНК. Дали различието не се беше настанило в човешките гени и наследственост много отдавна — още в онази ранна ера, когато се предполагаше, че е написано и „Краткото изложение на Срем“? Или пък нямаше връзка между тези две явления?

Не... съвпадението беше прекалено очевидно. А за него нямаше да има повече съвпадения.

Но с каква цел? Космическа бомба с часовников механизъм, на която е зададено кога да експлодира? По дяволите, как му се искаше книгата да беше у него сега! Тя може би щеше да успее да му изясни някои неща.

— Защо избрахте думата *друга*, което е синоним на *различна*, а не *чужда*, например?

— Защото когато кажеш *чужда*, хората започват да мислят за извънземни, летящи чинии и малки сиви човечета с огромни черни очи. Имаме човекоподобни маймуни в нашия геном, защото имаме общи прародители. Кроманьонците живеят в нашите гени, а има и наскоро открити доказателства, че в гените ни присъстват и неандерталците. Предполагам, че нещо се е случило в нашето минало, за да отдели тези подвидове от основната верига. И така е бил създаден този *друг* геном, а после е бил абсорбиран отново в основната верига или посредством кръстосване на видовете, или чрез някакъв вид интрогресия. Правя предположения как, обаче съм сигурен в резултата: ние всички имаме по малко от *другата* ДНК в нас.

По гръбнака на Джак полазиха ледени тръпки.

— Всички?

Леви кимна.

— В много различна степен, но да. Всички. Да обобщим: по някое време в нашето минало, друга човешка раса с различна ДНК се е смесила с нашата. ДНК-то на другата раса — на *губещата* раса — се е присъединила към безполезната ДНК на настоящия човешки геном.

Чувал ли си израза „отсъстващ, но не и забравен“? Е, тази друга ДНК е забравена, обаче присъства и не е непременно безполезна.

Различието... част от човешката наследственост... А онова, което следваше от това, всяваше ужас у него. Запита се дали не трябва да каже на Леви какво подозира. Обаче това щеше да означава да се впусне в разказ за всички сведения, които беше събрал отгук-оттам за неостаряващата и безкрайна космическа тъмна война между две незнайни и невероятно огромни сили — едната неутрална, а другата, Различието, определено враждебна — които кръжаха около тях, хората, а Земята беше само едно от многото камъчета в играта.

Да, но не можеше, защото Леви щеше да го сметне за откачен. Затова каза:

— И защо никой не е чувал за това? Материалът е направо като скроен за таблоидите.

— И други учени са направили същото откритие като мен, обаче информацията е била задушена още в зародиш. Трябваше само да изпратя няколко електронни писма за предварителните находки и ето че на вратата ми почука член на правителствена агенция, когото, естествено, няма да назова. И, не, той не беше облечен в черен костюм и на главата му нямаше мека шапка.

— Това е добре. — Джак си беше имал работа с мъжете в черни костюми и знаеше, че те не работят за никое правителство. — И какво искаше?

— Мълчанието ми. Можех да избирам между: първо: Да работя за тях. Второ: Да си държа устата затворена и да насоча проучванията си към друга област. Трето: Да продължа изследванията и да си заслужи такава репутация, че единственото място, където бих могъл да отпечатам трудовете си, да бъде „Фортийн Таймс“ и дори да се радвам на това.

— И ти избра първото.

Леви кимна.

— Както и много други. При това предложение нямаше какво да губя. Получих достъп до бази данни, за които повечето учени могат само да мечтаят. Не ми се налагаше да попълвам тонове молби и формуляри, нито да се моля лице в лице — просто работех.

Плашещо и очарователно, но някаква връзка се губеше.

— И какво общо има всичко това с Болтън?

— Джеръми Болтън е наситен с дДНК — най-високият резултат от проучванията.

— И откъде я е получил?

Леви сви рамене.

— Кой може да каже? Роден е в Луизиана, майка — Елизабет Болтън. Бащата е записан като Джона Стивънс, но брак не е имало и Елизабет отгледала Джеръми сама.

— Възможно ли е Джона Стивънс да е източникът на загадъчните пари, с които Болтън разполага?

Леви поклати глава.

— Той е мъртъв. Проследихме го, защото ни интересуваше дали той не е източникът на дДНК-то на сина си, обаче открихме, че е загинал в странна злополука с асансьор.

— Странна в какъв смисъл?

— Полицията заподозряла нечиста игра, обаче нищо не било доказано. За наше нещастие, тялото било кремирано, така че не успяхме да изследваме останките му за дДНК.

— А майката?

— Също мъртва. Рак. Успяхме да издействаме заповед за ексхумация, за да проверим за дДНК. Елизабет Болтън имаше значително количество от този вариант ДНК, което обаче не беше дори приблизително като това на сина ѝ.

— Значи този Джона Стивънс вероятно е бил истинска златна мина за вас.

Леви кимна.

— Той най-вероятно е бил човек-чудовище, защото също така е бил носител на отключващия ген.

— Какво е това, по дяволите?

— Както казах, дДНК-то е сбор от псевдогени, но за разлика от повечето свои събратя, те са завършени. Те са просто спящи. И остават спящи, докато не настъпи мутация в някоя от N-хромозомите. По време на силен стрес, генът може да събуди дДНК-то и да го трансформира в кодиращо.

— Не разбирам какво имаш предвид под *кодиращо*.

— Гените са носители на кодове, които клетките използват, за да създават специфичен протеин. Когато дДНК е стимулирана да премине от псевдогенен статус в активен ген, кодовете ѝ започват да

произвеждат уникални протеини, които променят нивата на нервно предаване в мозъка и освобождават склонността към насилие. Все още не знаем в подробности как задейства този механизъм, но сме достатъчно сигурни в неговото естество.

— Искаш да кажеш, че хората, които имат този вид дДНК, нямат никаква вина, че са склонни към агресия.

— Не съм казал, че дДНК освобождава агресивното *поведение*, казах *склонност*. Има огромна разлика. Едното е самото действие, а другото е склонност към действие. Други генетични фактори, както и такива на околната среда, могат да повлияят на индивида да се поддаде на склонността или да я овладее.

— Основното е, че всеки от нас има определено количество дДНК, което обаче варира, така че някои са *по други*, тоест, различни от другите. И че тази дДНК няма ефект върху индивида, докато той не претърпи мутация, която действа като отключване на процеса.

— Но като вземеш едно огромно количество дДНК, добавиш гена на отключването и мутацията и смесиш още със слаб контрол над импулсите — или алкохол и наркотици, които снижават прага на контрола — и имаш вече потенциално смъртоносна комбинация.

— Като Джеръми Болтън.

Леви кимна.

— Джеръми Болтън е идеален пример.

— И затова имате нужда от него за този експеримент.

— Точно. Не знаем как можем да отстраним тази дДНК — макар че може би някой ден ще можем — затова наша цел е мутираният ген, който отключва процеса. Ако можем да го потиснем, дДНК-то ще остане дремещо и Джеръми Болтън ще бъде също като теб и мен.

— Говори за себе си, докторе. — Джак разтри очи. — Твоята агенция няма да може да държи завинаги тази дДНК в тайна.

— И те го знаят. И когато новината се разчуе, ще има съкрушителен ефект. Погледни проблемите, причинени от разликата в пигментацията. Представяш ли си какво ще се случи, когато стане ясно, че сред нас има хора с голямо количество чужда ДНК — повярвай ми, *друга* бързо ще бъде заменена с *чужда* в пресата. Без да споменаваме какво ще причини това знание на съдебната система. Хаос. Всички, които са зад решетките или в предварителния арест, ще

твърдят, че вината за деянията им е на гените им и ще искат да бъдат оневинени заради мутиралата си ДНК.

Джак не се беше замислял за това. Исусе!

— И тогава в тази страна хората вече няма да вярват в личната отговорност, а адвокатите ще ликуват.

Леви поклати глава.

— Тук говорим за генетика, не за...

— Нещата винаги се свеждат до личната отговорност — каза Джак. — Както каза ти, дДНК отключва *склонността* към насилие. Но все пак остава още една стъпка до насилието: човек трябва да реши дали да се поддаде на склонността, или не. И дори да пиеш и да вземаш наркотици в този момент, ти си отговорен за решението си да бъдеш подвластен на алкохола и дрогата. Така че, дори много да ти се иска да убиеш някого, не си прекосил чертата, докато наистина не причиниш смъртта му.

Леви му хвърли странен поглед и каза:

— Като оставим всичко това настрана, правителството иска да е готово да предложи лекарство. Точно затова бърза да открие начин да потисне отключващия ген. Който обаче би могъл да има и много по-практично приложение. Лекарството ще може да се взема под формата на инжекция и действието ще продължава около три месеца. А тези, които са дДНК позитивни, ще бъдат освобождавани и държани под наблюдение, докато в същото време биват подлагани на терапия. Представи си колко много ще намалее рецидивистите.

Джак го гледеше втренчено. Нещо в гласа му издаваше фалшива нотка...

— Тази ли е истинската причина?

— Разбира се. Каква друга би могло да има?

Да. Определено лъжеше. Обаче Джак реши, че ще е чиста загуба на време да задава въпроси, на които е малко вероятно да получи отговори.

— И защо ми разказваш всичко това?

Леви премигна.

— Ами... Защото се съгласихме да обменим информация. Аз ти разказах за дДНК, а сега ти ще ми кажеш къде си чул за нея.

Джак не можеше да бъде излъган лесно. Леви му беше казал наистина много. Възможно беше просто да се е увлякъл, след като

веднъж беше започнал. И нито веднъж по време на разказа си не беше напомнил на Джак за уговорката. И тогава се сети.

— Ти искаш Болтън да се върне в „Крейтън“, нали? И искаш аз да помогна за това.

Леви доби объркан вид.

— Нищо подобно не искам. Казах ти, този експеримент е от изключително голяма важност. Нищо не трябва да го застрашава.

— Да, обаче ти мислиш, че първо трябва да бъде проведен с човек, който има по-малко количество дДНК. Имаш съпруга и дъщеря. Болтън те познава, знае къде живееш, а на теб ти е известно на какво е способен. Признай: Болтън на свобода предизвиква страх у теб.

— Нищо подобно няма да призная. Както вече ти казах...

Джак махна с ръка.

— Спести си приказките. Търсиш наивник, който да се съгласи да стане изкупителна жертва. Надяваш се, че ще направя нещо, което да подскаже на ченгетата, че Болтън е на свобода — като например да се оставя той да ме завре в ъгъла. Това ще реши проблема ти и в същото време ръцете ти ще бъдат чисти. Или поне ще изглеждат такива.

Леви гледаше през предното стъкло. Не отрони нито дума.

— Окей — каза Джак. — Да го направим.

Леви се обърна към него силно озадачен.

— Да направим — какво?

— Да превърнем нашия Джери Бетълхем обратно в Джеръми Болтън. Но така, че нито един от двамата ни да не пострада, когато всичко излезе на бял свят.

— Как?

Джак се замисли. Дон беше твърде млада и неопитна, за да им бъде полезна, а не можеха да използват Кристи, защото агенцията, която финансираше изследванията, щеше да предположи кой е източникът на инициативата. Много възможно беше накрая да стигнат до него. А Джак не искаше да бъде в списъка на търсените от тях хора. Имаха нужда от човек, който няма връзка нито с него, нито с Леви. А единственият друг човек, когото Болтън познаваше извън института, беше Ханк Томпсън.

Да, ето една интересна мисъл.

А нима Томпсън не беше казал, че и сред дорменталистите и учените има много негови последователи, решили да приемат вижданията за живота на Хората Ритници? А какво, ако те го наблюдаваха непрекъснато? И какво, ако той се срещне с Болтън на обществено място? Може би неговите сегашни и бъдещи последователи биха поискали да узнаят с кого се среща той. А когато започнат да разследват Бетълхем, ще открият... че той е Джеръми Болтън.

— Кажи ми всичко, което знаеш за Ханк Томпсън.

Леви поклати глава.

— Това е поверително...

— Искаш ли да решим проблема, или не?

Леви се поколеба, после сви рамене.

— Ще видя с какво разполагам.

— Направи го още тази вечер. Аз самият ще направя едно малко проучване.

— Къде?

— Ще те осведомя, ако открия нещо.

Леви се поколеба, после каза:

— Има нещо, което трябва да знаеш за Джеръми Болтън.

— Сигурен съм, че има много неща, които трябва да знам за него. С какво разполагаш?

— Не го подценявай. Освен голямо количество дДНК, той има изключително висок коефициент на интелигентност, а и е чел страшно много през последните двайсет години. Основният му недостатък е неговата импулсивност. Ако го извадиш от равновесие, той ще действа още преди да е помислил. Но ако му дадеш време да помисли...

— Значи имам си работа с умен, но импулсивен психопат.

Леви кимна.

— Да, той притежава природна интелигентност и остър ум. Внимавай.

Джак имаше намерение да стори точно това. Щеше, ако може, да се справи с Болтън от разстояние.

— Благодаря за съвета. А сега, какво ще кажеш да ме закараш обратно до колата ми?

Ако условията му позволяха, Джак щеше да се отбие в къщата на Джери Бетълхем още тази нощ.

Като пое по шосе 9, Джак бръкна в джоба си и опипа парите, дадени му като подкуп. Щяха да бъдат полезни поне в едно — щеше да намали таксата за услугите си, която искаше от Кристи. Провери съобщенията си и откри, че се е обаждала. Трескавият ѝ глас му съобщаваше, че нейната Дони се е преместила при любимия си, и настояваше той да намери нещо срещу Бетълхем веднага! И да ѝ се обади, моля-моля-моля!

И той ѝ се обади и заскърца със зъби, като чу сърцераздирателната ѝ история как е постъпила абсолютно противно на съветите му и как после се е опитала да купи Болтън, но не е успяла.

Последното изненада силно Джак. Човек като Болтън, който е бил затворен през целия си живот на възрастен, никога не е виждал толкова пари накуп. Или пък напротив? Той живееше много добре...

Последицата от всичко това била, че Дони не се прибрала у дома си миналата нощ. Но още по-лошо било, че след като днес отишла да купи необходимите ѝ хранителни продукти, при връщането си у дома Кристи открила, че липсват много от нещата на Дон. И заключила, че дъщеря ѝ се е прибрала в нейно отсъствие, за да прибере вещите си и да се премести при Джери.

Всяко нейно ридание беше като острието на вината, което я пробощдаше. Той можеше да сложи край на болката на Кристи само с едно телефонно обаждане, но това щеше да е началото на безкрайни проблеми за него самия. Той не виждаше Болтън като заплаха за Дон — поне още не.

Успокои Кристи, като сподели с нея плановете си да се сближи с Бетълхем, да го опознае. Защото така той можеше да издаде нещо.

— Наистина влоших нещата, нали? — каза тя.

Джак много искаше да я смъмри, задето не го беше послушала, обаче не виждаше как това би помогнало. Но нямаше да оспори думите ѝ, не.

— Да. Отправила си обвинения, които не можеш да подкрепиш.

Гласът ѝ се извиси с още една октава.

— Дъщеря ми прави секс с убиец!

— Не можеш да го твърдиш със сигурност. Той има алиби. Не особено стабилно, но все пак алиби.

— Не издържам повече! Не знам още колко...

— Спокойно, спокойно — каза той, като внимаваше в гласа му да преобладават успокоителни нотки.

Ако тя продължаваше да се държи така с Болтън, можеше да задейства отключващия ген. Мутирал ген... дДНК... Джак поклати глава. Не можеше да повярва, че мисли по този начин.

— Както казах, не знаем, че той го е извършил. Частните детективи си спечелват много врагове. Работя по няколко подхода, обаче се изисква време.

— Аз не разполагам с време.

— Възможно е да имаш повече време, отколкото мислиш. Той не е приел парите, което на мен ми говори, че за него Дон е нещо много повече от младо момиче, което може да... — затърси правилната дума.

Кристи му спести проблема.

— Давай, можеш да го кажеш: чука.

Да. Това и може би... *Ключът към бъдещето...*

— Основното е, че ако искаше да ѝ навреди, той щеше да вземе парите, да ѝ причини болка и да изчезне. Обаче той е избрал да остане с нея.

Тя подсмръкна.

— Трябва да ти кажа, Джак, това страшно ме озадачи. Знаем, че звучи ужасно от устата на една майка, но какво вижда у Дони този мъж? Не ме разбирай погрешно, тя има добра душа — макар че не е особено очевидно в момента — и е много умна. Наистина изключително умно дете, но това е всичко. Тя е дете, а у децата все пак има още наивност. Какво вижда той в нея?

Добър въпрос. Особено в светлината на факта, че Болтън беше настоял да му дадат жилище в Рего Парк. Дали се беше спрял на това място случайно, или имаше някаква специална причина? Като например да бъде близо до Форест Хилс? Възможно ли беше Дон да е причината?

... *ключът към бъдещето...*

Обаче Болтън се е озовал зад решетките още преди раждането на Дон. Доколкото беше известно на Джак, тя никога не е била медийна фигура, така че откъде Болтън би могъл да знае за нея? Тогава, щом Дон не беше причината, каква беше тя? Какво толкова специално има в Рего Парк?

— Не знам какво се върти в главата му, така че не мога да отговоря на този въпрос. Но мисля, че отказът да вземе парите е добър знак и нито ти, нито дъщеря ти се намирате в опасна ситуация.

— Още не.

— Сега трябва да отстъпиш. Поне да се престориш. Запази спокойствие и се занимавай с всекидневните си задължения. И ме остави да си върша работата.

— Имаш ли някакви планове?

— Да.

— Какви?

— Ако се получи, ще научиш. Ако не, няма да има значение. Знаеш ли какъв е адресът на Бетълхем?

— Разбира се. Достатъчно често съм ходила до там с колата си.

Тя му даде указания как да стигне до градската къща на Бетълхем, както и до заведението, където работеше Дон. Джак затвори точно навреме, за да завие към Ардсли. Намери място за паркиране и загледа към отбивката, откъдето трябваше да се появи всеки автомобил, насочил се към Ардсли. Не беше видял някой да го следва, а единствената кола, която влезе в паркинга след него, беше малка каравана „Додж“. Тя паркира близо до заведението за хранене и от нея слязоха цяла тълпа тийнейджърки във футболни екипи.

Доволен, Джак закара колата на заден ход до мястото, където беше спрял Болтън преди две нощи. Грабна електрическа отвертка и една от табелите с фалшиви номера, които държеше под предната седалка и които изглеждаха напълно редовни. Слезе, заобиколи колата и отвори багажника. Докато се преструваше, че търси нещо, замени табелата, която беше поставил днес следобед и която също беше фалшива — той ги купуваше с дузини от Сал Витуоло, който имаше автоморга в Стейтън Айлънд. След това отново заобиколи колата, отвори предния капак и смени и предната табела. Нямахме смисъл да издава каквото и да било на любопитните жители на Ратбърг.

Накрая седна зад кормилото и потегли към „Куинс“.

Мина край къщата на Болтън. В доста от прозорците се виждаше светлина, но дали имаше някого у дома? Трябваше да е сигурен, преди да се реши да влезе. Беше отишъл да види и заведението, в което работеше Дон — тухлени стени, завеси от балдахин на прозорците, колони при входа и часовникова кула, за бога! Кое заведение би изглеждало така? То приличаше повече на банка.

Беше надникнал през един от прозорците и беше видял Дон. Обаче нямаше и следа от Болтън.

Следващата и последна негова спирка беше заведението със странното име „Работа“. Ако не откриеше Болтън там, щеше да предположи, че си е у дома, и да отложи влизането с взлом за друга вечер.

Мястото беше претърпкано, от тонколониите се носеше звукът на ненастроени китари и фалшиво пеене, но пък, от друга страна, какво очакваше той в събота вечер?

Джак си проби път през тълпата и отиде до бара. Не искаше питие, просто търсеше място, откъдето да може да наблюдава. Стигна до ъгъла и започна да се оглежда. Беше взел фотоапарата си — просто в случай че завареше Болтън да шепне нещо в ухото на някоя от сервитьорките. Подобна снимка можеше да прогони Дон от леглото му.

Огледа бавно предната част на заведението — нямаше го. Канеше се да тръгне към билиардните маси в задната част, но някой го сграбчи за ръката. Джак се обърна и откри, че се намира в хватката на нисък, но набит и як мъж, чийто дъх мирише на „Джак Даниълс“. Косата му беше силно оредяла, но затова пък мустаците му бяха пищни. Джак очакваше от него да закрепчи или да го обиди.

— Момичето ми каза, че си я гледал втренчено, ти, кучи сине!

Джак едва го чуваше заради силната музика, обаче знаеше какво може да очаква от подобен тип мъже. След като изпиеха няколко питиета, те си търсеха извинение, за да разменят някой и друг юмручен удар. Ако признаеше, че е погледнал момичето му, ще те

удари, а ако отречеш, ще те обвини, че си го нарекъл лъжец, и пак ще те удари. От такава ситуация няма как да излезеш победител.

Последното, което Джак искаше, беше да привлече вниманието върху себе си. Огледа го добре.

— Сам? — извика високо заради музиката. — Ти ли си?

Човекът доби объркан вид.

— Какво?

— Не си ли Йосемити Сам?

— Не, не съм Сам, а ти се беше втренчил в момичето ми.

— Може и да си прав, но истината, Сам, е, че не знам кое е твоето момиче.

— Не съм Сам, а ето я нея, ей там.

Той посочи жена с големи гърди, облечена в къса пола и оскъдно кожено елече, която ги гледаше с блеснали очи и палава усмивка.

— О, тя ли е? Да не би случайно да се казва Синди? Или не?

— Синди? Не, по дяволите. Името ѝ е Роксан.

— Странно, човече. Прилича на момиче, което познавах в гимназията. Предположих, че все пак е възможно да срещна тук Синди Патерсън, но очевидно не.

Докато Сам стоически се бореше да се справи с това отклонение от обичайния сценарий, Джак се огледа — търсеше начин да се измъкне. И тогава видя Болтън, подпрял се с гръб на бара, втренчил поглед в празното пространство. Може би мислеше за ключа към бъдещето? И ето че в главата на Джак се роди цял един сценарий.

— Но чуй ме, Сам — каза той, като се наведе към непознатия.

— Не се казвам Сам, по дяволите!

— О, да. Ето там един, който цяла нощ се заяпва в Роксан. Не мога да съм сигурен, но мисля, че и тя му отвърща. Разбираш ли, те като че ли се познават.

Онзи вдигна юмрук.

— Опитваш се да ми кажеш...?

— Хей, хей, възможно е да греша. Но ако ние двамата се сбием и ни изхвърлят навън, това със сигурност ще предостави възможност на някого да ухажва Роксан.

Непознатият се огледа.

— Къде е този мъж?

Джак кимна по посока на Болтън.

— Ето там, високият с дънките и каубойските ботуши. Внимавай. Изглежда доста здрав.

— Напротив, прилича на женчо! — изръмжа набитият здравеняк. — Ако искаш да видиш кой е як, гледай!

И започна да си пробива път през тълпата като ротвайлер, поканен на вечеря.

Давай, Сам. Захапи го.

Джак го загледа как отива до Болтън и му казва нещо, видя Джеръми да поклаща глава и да отговаря с усмивка на превъзходство. Сам замахна с юмрук, обаче Болтън се наведе, избегна удара и нанесе ответен.

След това нещата доста се объркаха, жените се разпищяха, а мъжете завикаха, някои започнаха да бягат от свадата, други бяха твърдо решени да участват в нея, появиха се двама души от охраната, а зачервеният Болтън, изгубил контрол, нанасяше удар след удар по разкъравения и онемял от удивление Сам. Джак хвърли поглед към барманите — нито един от тях не звънесе на ченгетата. Вероятно се надяваха, че охраната ще се справи. Джак извади специалния си телефон, пазен за такива случаи, и тръгна към вратата.

Някой все пак трябваше да се прояви като добър и примерен гражданин и да повика полицията, преди някой да е пострадал сериозно.

Аарон Леви седна зад бюрото си в кабинета си в „Крейтън“ и отвори папката с информация за Ханк Томпсън. Не беше лесно да я открие. Чиновниците отдавна си бяха отишли. Бяха останали единствено малкото хора от лекарския екип и нощната охрана. И тъй като престоят на Томпсън в института беше започнал и приключил, преди „Крейтън“ да стане дигитален, нямаше данни за него в компютъра. Аарон трябваше да слезе до мазето, където се намираше архивът, и сам да открие папката.

Прелисти я бързо, за да стигне до резултатите от лабораторните изследвания.

Хм. Томпсън беше реагирал силно на теста с флуоресцентните антители. Новите тестове даваха по-точна преценка за количеството, но и без друго беше ясно, че Ханк Томпсън е един от онези, които имат изключително високо ниво на дДНК. Не би трябвало да е проблем да провери. Ако всички си бяха свършили добре работата, във фризера все още трябваше да има замразени проби от кръвта и кожата на Ханк Томпсън.

Аарон се усмихна с гордост, доволен от своята предвидливост. Познаваше биотехнологиите, знаеше, че те ще напреднат многократно през годините, и планираше бъдещето. Можеше никога вече да не му се удаде да подлага на тестове тези пациенти лично, обаче имаше проби от техните ДНК.

Прелисти документацията и беше изненадан да види своя подпис на заповедта за прехвърлянето му в „Крейтън“. Поклати глава. Толкова много затворници бяха изпращани тук през годините. Не можеше да запомни всички. Но защо Томпсън? Какво у него беше привлякло вниманието на института?

Прехвърли още два листа и разбра. Изглежда младият Томпсън беше проявил необичайна агресия, когато ченгетата го бяха измъкнали от крадения автомобил. Били необходими петима, за да го повалят на земята и да му сложат белезниците, но дори тогава той ритал, викал и се съпротивлявал. Наложило се да оковат и краката му. На снимката

той беше с подути бузи и насинени очи, което означаваше, че полицаите също са били принудени да си позволят определена свобода при задържането му.

Да, подобна склонност към насилие би привлякла вниманието. Взели му кръв, която се оказала високо позитивна, и го изпратили в „Крейтън“.

Когато престъпник влезеше в института, той не можеше да бъде съден повече — защото, щом веднъж си влязъл в „Крейтън“, оставаш там завинаги. Следващите присъди връщаха престъпниците обратно там. Обаче Томпсън се беше научил да контролира или пренасочва склонността си към насилие, или пък беше успял да избегне нови арести и присъди. Или пък може би у него отсъстваше отключващият ген. По времето, когато Томпсън беше тук, те все още не знаеха нищо за този вид мутация. Обаче Аарон щеше да провери сега.

Жизненоважна статистика. Томпсън беше роден през януари същата година, в която беше роден и Джеръми Болтън. Беше с единайсет месеца по-голям от него. Интересно съвпадение. Беше роден в Селма, Алабама. Майка: Даян Томпсън. Бащата не беше записан. Нямаше братя и сестри. Още един паралел: и Томпсън, и Болтън бяха израснали като единствени синове на бедни самотни майки.

Аарон си записа: „Да проверя дали другите високо позитивни имат братя и сестри. Дали високите нива на дДНК присъстват в две родени едно след друго деца от едно семейство?“.

Тъкмо беше стигнал до последната страница, когато звънна мобилният му телефон. Погледна екрана и не видя име. Робъртсън? Прие обаждането.

— Да?

— Аз съм. Нашият общ приятел току-що беше отведен от бар, окован в белезници, от ченгетата на полицейското управление в Ню Йорк. Изглежда, се е забъркал в ужасна свада. Ще го отведат в сто и дванайсети участък.

И от другия затвориха. Обаче Аарон знаеше кой се беше обадил. Той се беше справил! Да, Джак беше намерил начин да доведе Болтън до арест. И беше придал на случая достоверност — изглеждаше, че Болтън сам си е виновен.

Удивително!

Дори само рутинната проверка на отпечатъците щеше да вдигне тревога във ФБР. А бурята, която щеше да последва, щеше да се окаже истински кошмар за „Крейтън“, обаче това не беше негов проблем. На агенцията щеше да ѝ се наложи да се справи. Едно беше сигурно: Джеръми Болтън не беше на свобода и това нямаше да се промени.

Аарон се облегна назад. Слава богу! Може би сега щеше да успее да се наспи добре. И докато седеше така, погледът му попадна на папката с информация за Ханк Томпсън и на снимката, която бяха направили при освобождаването му. Имаше нещо познато в очите му...

И тогава мисълта го осени.

Челюстта на Аарон увисна, заляха го студените вълни на силния шок. Знаеше защо младият Ханк Томпсън му изглежда толкова познат. Беше абсолютно сигурен. Обаче му трябваше и потвърждение.

Включи компютъра и набра кода за достъп до строго поверителния файл с информация за Джеръми Болтън. Натисна няколко пъти *page down*, докато стигне до снимката от приемането му в института, наведе се напред и втренчи поглед в екрана.

О, да. О, да! Прекрасно! Не само че щяха да върнат Болтън в затвора, но Аарон разполагаше и с *това!*

Абсолютно прекрасно!

НЕДЕЛЯ

Джак хапна още хапка от препечената филийка, за да му помогне да преглътне омлета с бекон, наденички, шунка, гъби, лук и люти чушлета. Джия беше на сеанс по физиотерапия, Вики беше отишла с нея. В неделя Ейб спеше едва ли не целия ден, затова той беше отишъл до заведението „Хайуотър Дайнър“ в Уест Фифтиз — толкова далеч на запад, че практически се намираше в Хюстън. Обожаваше подобни уютни заведения, а специално „Хайуотър“ пазеше оригиналните си хромови корнизиди от 1940 година. Обаче самото то, както и подобните му, се превръщаха в застрашен вид в Манхатън. Липсваше му старото уютно местенце „Мансън“ на Единайсето авеню — бяха го затворили през 2004. Джак харесваше също „Шайен“ на Девета улица в „Дъ Търтиз“, обаче усещаше, че неговите дни също са преброени.

Реши, че е по-добре да се радва на оцелелите негови любими заведения, докато все още може. Кафе, бекон, препечен хляб и две яйца на омлет — има ли по-добра храна на света? И Джордж Курополис, собственик и главен готвач, знаеше точно колко да изпържи омлета.

Джак пиеше третата си чашка кафе на бара, докато плешивият и пълен Джордж си играеше с радиото, прескачаше от станция на станция, търсеше бог знае какво. Нямаше кой знае колко интересни радиопредавания в неделя сутрин.

Особено днес. Защо не се чуваше нищо за Болтън? В сто и дванайсети участък вече вероятно му бяха взели пръстови отпечатьци. И всички медии вече трябваше да разтръбват новината, че убиецът на лекарите от Атланта, осъден на доживотен затвор, е бил задържан в бар в „Куинс“. Обаче не, нищо. Може би ченгетата щяха да запазят мълчание, докато не направеха повторна проверка на отпечатьците, и едва тогава щяха да се обадят на федералните.

По някое време днес новината щеше да бъде излъчена. Трябваше. И тогава Болтън щеше буквално да бъде изпечен на шиш, а експериментът — застрашен.

Толкова просто решение. Обаче не се беше сетил за него, докато Сам не беше започнал да го тормози. С цялото това потенциално

насилие, което кипеше под кожата на Болтън, беше достатъчно някой пиян да го удари. И то щеше да се освободи. А след това...

— Уау! — възкликна той и махна с ръка на Джордж, когато чу познат глас. — Върни. Какво беше това?

Джордж го изгледа.

— Ти откога се интересуваш, Джак? — Обаче върна.

— Ето! — каза, когато чу гласа на Ханк Томпсън. — Коя е станцията?

Присви очи и погледна екранчето.

— Осемстотин и двайсет мегагерца. Защо?

WNYC. Една от нюйоркските станции.

— Може ли да послушаме известно време?

— Обикновено слушаме новините, но заради теб...

Джак беше свършил една работа за Джордж преди известно време.

— Само няколко секунди.

Слушаше вече познатото му бърборене на Томпсън, после чу гласа на водещия предаването, който ги увери, че излъчват на живо от студиото и вече е дошло времето на телефонните обаждания на слушателите.

— Благодаря — каза Джак и изпи кафето си на две глътки, а после хвърли десет долара на бара, достатъчно за храната и щедър бакшиш. И накрая тръгна към вратата.

Къде, по дяволите, се намираха офисите на WNYC? Обади се на „Информация“ и научи, че са на „Сентър Стрийт“, съвсем близо до Сити Хол Парк. Спря едно такси, качи се и потегли към центъра на града.

Посочената сграда се оказа малък небостъргач. Той не знаеше къде точно са офисите на WNYC, обаче това и не го интересуваше. Искаше само да види Ханк Томпсън, когато си тръгва от интервюто. Все още не се чувстваше достатъчно зареден с кофеин, затова си взе още една чашка кафе от близкото заведение.

— Да вървим — добави просто за развлечение.

Продавачът го изгледа.

— Прекалено рано е в неделя сутрин, за да се ебаваш с мен.

Като си подсвиркваше „Обожавам Ню Йорк“, Джак намери местенце от другата страна на улицата, откъдето можеше да наблюдава

входа. Тъкмо се приготви да чака и телефонът му звънна — вероятно беше последният телефон в огромния град, който звънеше като звънче, а не с някоя модерна мелодия. Погледна дисплея и видя, че номерът започва с код за район 914. Леви.

— Трябва да се срещнем — каза той без никакво предисловие.

— Срещнахме се вчера. Имаш ли да кажеш нещо по въпроса, заради който ти се обадох снощи?

— Достатъчно. Тази е една от причините да ти се обадя.

Това не се хареса особено на Джак.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е навън.

— Навън?

— Свободен като птичка. Пуснат под гаранция.

— *Какво?* Как, по дяволите...?

— Аз знам как. И тази е една от причините да искам нова среща.

— Дори само тази е повече от достатъчна. Нямаме нужда от друга.

— Имаме. — Леви звучеше възбудено. — Имаме изненадващи — не, *изумителни* — новини.

— Вече ме запозна с тях.

— Не, става въпрос за нещо друго.

— Давай.

— Не по телефона. Освен това, ще трябва да видиш с очите си, за да повярваш.

— Е, ще се наложи ти да дойдеш до центъра на града.

— Неделя е. Съпругата ми...

— Ако е достатъчно важно, ще намериш начин.

Пауза. После:

— Предполагам, че мога да намеря няколко часа... Къде ще се срещнем?

— Аз съм пред номер едно на „Сентър Стрийт“.

— Но аз не познавам града.

— Исусе, трябва да имаш GPS в колата си. Използвай го.

— О! Да. Точно така. Бях забравил за това.

— Задаваш адреса, а после следваш указанията. По това време в неделя на практика няма никакво улично движение. Ще стигнеш тук за нула време.

Натисна бутона за край на разговора и отново посвети вниманието си на входа на сградата. Обаче умът му беше зает с онова, което му беше казал Леви.

Болтън, освободен под гаранция... Как, по дяволите, беше възможно това? Някой имаше достатъчно власт да потуши сензационната новина, това беше очевидно. Обаче никой не би трябвало да има толкова власт, че да предотврати връщането на убиеца на лекарите от Атланта в затвора и излежаването на доживотната присъда.

Някой някъде беше предприел нещо наистина рисковано.

А после, и тази втора изненадваща — не, *изумителна* — новина... Нещо, което трябваше да види с очите си, за да повярва... Какво ли беше всичко това?

Измина половин час, а той продължаваше да си задава тези въпроси, които за момента оставаха без отговор. Чудеше се дали да не изпие пета чашка кафе, когато видя Томпсън да излиза от сградата и да спира на тротоара. Той спря такси и Джак направи същото, след което даде инструкции на шофьора да следва другото такси. Мъжът, чието име беше Мустафа, изглеждаше така, сякаш беше врял и кипял в свещената война джихад. Дори не премигна.

Джеръми лежеше на леглото, втренчил поглед в тавана. Не можеше да повярва, че го бяха оставили да излезе от полицейския участък. Когато бяха сложили бележниците на ръцете му в бара, беше изпитал същото онова чувство на загуба, безпомощност и паника, което го беше заляло и в тийнейджърските му години при арестуването му за убийствата в Атланта.

Какво се беше случило? Дали не бяха сгрешили нещо при проверката на пръстовите отпечатъци? Дали компютърът не се беше повредил, и не ги бяха идентифицирали?

Или пък това беше проява на някоя по-висша сила, която направляваше съдбата му?

Каквато и да беше причината, той се радваше, че е на свобода.

Протегна ръка с очакването да докосне Дон. Но вместо това откри, че леглото е празно. После чу пускането на водата в тоалетната, а Дон влезе в стаята. Беше силно пребледняла.

— Нещо не е наред ли, мила?

— Не се чувствам много добре. — Като потриваше ръце, тя прекоси стаята и затвори двата прозореца. — Тук е ужасно студено!

Той потисна гнева си. Дори не го беше попитала.

— Знаеш, че обичам да дишам свеж въздух.

Отворен прозорец... Нямаше такъв лукс в „Крейтън“. Откакто беше излязъл оттам, държеше всички прозорци отворени. Ето и сега, макар че прозорецът беше затворен само от няколко секунди, той се чувстваше като хванат в капан, задушаваше се. Обаче не можеше да го сподели с Дон.

Тя легна в леглото до него и дръпна завивките до брадичката си. Джеръми пък пъхна ръка под тях и я погали по дупето.

— Не се ли чувстваш достатъчно добре за малко секс?

Тя отблъсна ръката му.

— Не. Наистина не ми е добре.

— Хей, искаш да ме ядосаш ли? Онази свада не стана по моя вина. Аз просто бях...

— Ако си беше тук, у дома, а не висеше непрекъснато в онзи бар, докато съм на работа...

Гневът се надигна у Джеръми, обаче той успя да го овладее.

— Хей, какво има сега, скъпа? Казах ти да напуснеш работа.

— И аз те послушах. Подадох предизвестие, обаче не мога да напусна веднага и да ги оставя в затруднение.

— Майната им.

Но истината беше, че не искаше никого, дори нея, непрекъснато край себе си. В „Крейтън“ денонощно, двацет и четири часа и седем дни в седмицата имаше някого наоколо. *Винаги*. Макар да копнееше за време насаме, също така имаше нужда да се отбива понякога в места като бар „Работа“ и просто да виси там, както се изразяват безработните. Обаче трябваше да се държи като предан бъдещ съпруг, който да се грижи за жената до себе си и да я закриля. Вчера например мислеше да поиграе на онази игра, за която му беше казал този приятел Джо Хенри, но най-вероятно нямаше да може да го направи, докато Дон беше наоколо. А онзи приятел беше наистина страхотен — запален по видеоигрите и със сигурност бъдещ Човек Ритник.

— Имат две седмици, после ще напусна. Но какво се случи снощи, докато бях тук? Обадиха ми се, че си в затвора и трябва да се плати гаранцията ти, а ти искаш от мен да напусна работа и аз се чувствам като развалина и ми се повдига и в момента имам единствено нужда от сън. Така че, остави ме.

Той я потупа нежно по дупето, макар че много му се искаше да я удари силно.

— Добре. Наспи се хубаво, мила.

И продължи да гледа втренчено в тавана и да се пита защо не е на път обратно към „Крейтън“, а после внезапно се сети за думите ѝ.

... чувствам се като развалина и ми се повдига...

Възможно ли беше? Дали това не беше характерното за бременните сутрешно гадене? Ако беше така, това със сигурност означаваше, че някаква висша сила бди над него. Освободен от „Крейтън“... Освободен от затвора снощи... А сега и това. Потисна щастливия си смях.

О, моля те, Господи, да, моля те! О, татко, където и да си, възможно ли е това?

Такситата се носеха по улиците на Лоуър Ийст Сайд, на няколко пресечки от Ален, малко по-нататък от Диленси и Чайнатаун. Стара, много стара част на града. Онзи писател Уинслоу живееше тук. Съвпадение? Да, добре, много хора живееха тук — предимно азиатци.

Таксито на Томпсън спря пред стара сграда, изградена от камък, която изпъкваше сред другите, които до една бяха тухлени. Между два от прозорците на втория етаж беше опънат чаршаф. А някой беше изрисувал със спрей върху него вече така добре познатата му фигурка на Човека Ритник.

Това вероятно беше един от клубовете, за които му беше споменал Томпсън.

Джак помоли шофьора на неговото такси да мине покрай сградата и да го остави на ъгъла.

А сега — какво?

Дали Томпсън просто се беше отбил тук, или пък това беше мястото, където нощуваше по време на пребиваването си в града? Със сигурност можеше да си позволи и хотелска стая, но може би искаше да демонстрира бедност и пролетарски възгледи за живота. Дали не държеше тук „Краткото изложение на Срем“?

Джак се беше втренчил в сградата, а вятърът подхвана импровизираното знаме на Хората Ритници и то заплуся. Той замръзна на мястото си, когато видя фигурката, издълбана в камъка под него: Ешериянският печат на тайната организация „Септимус“.

Тайната организация... Така я наричаха в неговия роден град... Тайно общество, което, както се предполагаше, беше предшественик на масоните и ги караше да изглеждат като отворена книга. Като дете, Джак се беше промъквал на местните сбирки и имаше неясния спомен, че се беше чувствал странно — обезпокоен и разтревожен без видима причина — от видяното. Това по нищо не приличаше на вълшебните приказки, които оформяха детството, но със сигурност беше странно.

Не знаеше те да имат свой храм тук, в Ню Йорк, но защо не? А човек би могъл да очаква, че той ще е именно в тази стара част на града. Каква обаче беше тяхната връзка с Томпсън? Дали той беше техен член? Или пък някои от водачите на това тайно общество бяха готови да станат Хора Ритници? Джак се съмняваше в последното. Обаче тайната организация също не можеше да отвори вратите си за всички...

Ставаше все по-интересно.

Той се огледа. Търсеше място, откъдето удобно щеше да може да наблюдава входа. Мислеше, че ще е добре да наблюдава Томпсън, предвид връзката му с Болтън. Вероятно беше по-добре да остане от същата страна на улицата, където нямаше да привлича чак толкова вниманието на онези, които биха погледнали през прозореца.

В западна посока, той намери местенце близо до изхода на тясна еднопосочна уличка, по протежението на която имаше поне половин дузина очукани стари контейнери за боклук, празни в момента, и която вероятно подслоняваше една или две колонии едри плъхове. Обаче тя предлагаше добра видимост към входа и дори оскъдна слънчева светлина. Беше облякъл износеното си сако, за да се предпази от утринния хлад, но ето че денят започваше да става по-топъл.

Чакаше, а пикочният му мехур изпращаше до мозъка сигнали, че е пълен. Изпитото кафе искаше да излезе навън, затова рискува да прескочи набързо до индо-пакистанското кафене, което се намиреше малко по-нататък на същата улица. Тъй като тоалетната беше на разположение единствено на клиенти на заведението, той поръча питка с кърри и пепси-кола.

Настани се до прозореца, откъдето, макар и под доста малък ъгъл, виждаше входа на сградата. Би могъл да остане и тук, в заведението, където беше по-топло, но искаше да бъде на улицата, когато Томпсън отново се появи. Затова се отби набързо в тоалетната, взе поръчаната храна и отново излезе навън с надеждата, че не е пропуснал заминаването на Томпсън.

Тъкмо изпи и последната капка пепси-кола и някой се появи на стъпалата на клуба. Беше разочарован да види, че не е Томпсън, обаче и този мъж му изглеждаше познат. Трябваша му няколко секунди, за да се сети кой е той. По лицето му беше набола брада, небръсната поне

няколко дни, той имаше вид на току-що станал от леглото човек, но, да, това беше портиерът от музея.

И вървеше към него.

Джак навлезе по-навътре в уличката и размести два от контейнерите, с което обезпокои три огромни плъха. Те завъртяха и побягнаха към далечния край. След това извади от джоба си тънка пачка пари. Остави два долара близо до входа на уличката и още един по-навътре. Накрая извади сгъваемия си нож, отвори дългото десетина сантиметра острие, клекна зад двата доближени един до друг контейнери и зачака. Ако мъжът беше прекалено потънал в мислите си и не забележеше знаците, нямаше да захапе примамката. Но Джак беше готов да се обзаложи, че портиерът, наскоро останал без работа, непременно ще забележи парите.

Джак чу стъпки в началото на уличката, после те се приближиха. Той скри ножа и остави главата си да клюмне върху коленете. Стъпките спряха пред него. Той усети как го побутнаха и чу един глас да казва:

— Хей, човече, добре ли си? — Второ побутване. — Хей.

Джак остана неподвижен, докато не усети ръката на бившия портиер да бърка в джоба му. Тогава се размърда, сграбчи мъжа за дългата коса и го дръпна силно надолу. Портиерът се приземи на колене, лицето му се озова само на сантиметри от това на Джак, а очите му щяха да изхвъркнат от орбитите, когато острието на ножа беше опряно в гърлото му.

— Хей, аз просто исках да се уверя, че си добре!

— Млъкни! — Джак говореше тихо, но заплашително. — У теб е нещо мое.

— Не! Нищо подобно! Никога преди не съм те виждал!

Джак упражни натиск върху острието.

— Млъкни! Ще говориш, когато ти кажа, в противен случай никога вече няма да можеш да отрониш и дума. Ясно?

Мъжът кимна — е, поне доколкото можеше с ножа, опрян в гърлото му. Беше разбрал правилно заплахата и сега имаше уплашен вид. Джак си представи как този негодник задига книгата от кабинета на професора — като най-вероятно я е издърпал изпод безжизненото му тяло — и си тръгва, без дори да повика помощ за безпомощния

старец. Представи си също така как изпълнява заплахата си, как прерязва ларинкса и... Разтърси глава.

— Как се казваш? Говори!

— М-Марти.

— Добре, Марти, чуй ме. Липсва книга от музея, където преди ти работеше. Тя не принадлежеше на музея, а беше моя лична собственост. И аз искам да си я получа обратно. И тъй като ти я открадна, разчитам на теб да ми я върнеш. — Джак през цялото време наблюдаваше зениците му. Те изведнъж се свиха. Да. Той беше виновникът. — Не искам да чуя никакви отричания като например, че не знаеш за какво говоря, защото съм абсолютно сигурен в обратното. Ченгетата те търсят, а на теб вероятно няма да ти хареса да те намерят. Обаче ето че се случи нещо далеч по-лошо. Аз те намерих първи. Ченгетата не се интересуват от книгата. Но аз се интересувам. Много.

Беше ли се изразил достатъчно убедително? Да, вероятно.

— Затова, като ти дам разрешение да говориш, ще ми кажеш къде е, а после двамата ще решим как ще ми я върнеш. Ясно?

Друго кимване.

— Добре. А сега — говори.

— Виж, кълна се, че не... Оу!

Джак го бодна леко, достатъчно да разкъса кожата.

— Спомни си какво казах за отричанията.

— Знам, знам. Просто исках да кажа, че не знаех, че тя принадлежи на някого. Мислех, че е на музея.

Джак се въздържа да се впусне в реч относно понятията *мое* и *чуждо*, защото обяснението можеше да се окаже прекалено сложно за Марти.

— Видях я и не знам какво ми стана. Преди съм крал само дребни неща. Знаех, че ще си създам проблеми, но...

— Но видя фигурката на Човека Ритник и реши, че просто трябва да я имаш. Така ли?

Очите насреща му се ококориха още повече, този път — не само зениците.

— Ти откъде знаеш?

— Къде си я скрил?

Бившият портиер трепна.

— Аз... Дадох я на някого.

— Знам. На Ханк Томпсън.

Очите се ококориха още повече — ако това въобще беше възможно.

— Това пък откъде го знаеш?

— Ще се изненадаш колко много неща знам.

Лесно беше да се досети, след като Томпсън и Марти бяха във вътрешността на една и съща сграда.

— А сега...

Телефонът му започна да звъни.

— Кой...?

Вероятно отново беше Леви.

— Няма ли да отговориш? — запита Марти.

Джак поклати глава.

— По-късно. А сега, въпросът е дали ще ми върнеш книгата, или не? Помисли внимателно, преди да ми отговориш.

— Много бих искал, мистър, наистина, обаче Ханк не иска да се раздели с нея. Той обожава тази книга.

— Знаеш ли къде я държи?

— Да. В стаята си на най-горния етаж.

Благодаря за сведението.

— Е, открадни я повторно. Открадна я от мен, сега я отмъкни от Томпсън. — Гласът му стана по-твърд. — Няма да ми кажеш, че не можеш да го направиш, нали?

— Не, не, не! Ще го направя! Ще го направя!

— Страхотно.

Джак стана и издърпа и другия мъж на крака. Прибра ножа, оправи дрехите на Марти, после го побутна към тротоара.

— Хайде. Аз ще те чакам.

Марти имаше вид на човек, който не може да повярва на късмета си. Потри opakото на дланта си по гърлото си, погледна страхливо петното кръв на кожата, а после — Джак.

— Ще ме пуснеш?

— Да. Как иначе ще ми донесеш книгата? — Срита го по задника. — Хайде, размърдай се! Ще те чакам.

И Марти се размърда. Джак го видя да изкачва тичешком входните стъпала на сградата. Щом той се скри вътре, Джак излезе от

прикритието си и забърза в обратна посока.

Да, щеше да го чака, обаче не му беше казал къде.

Върна се в индо-пакистанското кафене, седна до прозореца и започна да наблюдава улицата, заслушан в спора на децата, седнали на съседната маса, дали Спайдърмен може да победи в схватка с Улвърин или не. Погледна дисплея на телефона си, позна номера на Леви и му се обади.

— Къде си?

— На „Сентър Стрийт“. А ти?

— Наложил се да мръдна малко. — Погледна менюто и даде адреса на Леви. — Ще се срещнем отвън.

И продължи да наблюдава сградата. След по-малко от минута се появи Томпсън, придружен от половин дузина мъже — и Марти сред тях — въоръжени с импровизирани тояги. Скриха се в еднопосочната уличка. След няколко секунди излязоха отново на тротоара пред сградата и застанаха в група. Разговаряха и оглеждаха улицата нагоре и надолу.

Накрая всички влязоха обратно вътре. Последен влезе Томпсън. Той се спря на стъпалата и огледа улицата за последен път.

Разтревожен ли си, мистър Томпсън? Или ядосан?

„Инфинити“-то на Леви се появи малко след това и спря точно пред кафенето. Джак побърза да излезе навън и да седне на предната седалка до него.

Леви го погледна.

— А къде ще отидем оттук?

— Ще останем на мястото си.

— Но това е...

— Ако се появи представител на закона, ще се преместим. Но в противен случай, не. Наблюдавам някого.

— Кого?

Джак се запита дали трябва да му каже. По дяволите, защо не?

— Ханк Томпсън.

Веждите на Леви се стрелнаха нагоре.

— Е, и това ако не е интересно! Точно човекът, за когото исках да поговорим.

Дяволски прав беше, че е интересно, обаче Джак искаше да разговарят за някого друго.

— Първо ми кажи как така Болтън е бил освободен от участъка? Не са ли му взели отпечатъци?

Леви кимна.

— Разбира се, че са му взели. Обаче, когато ги сравнили с базите си данни, останали с празни ръце.

— Но как е възмож...?

— Агенцията е изтрила отпечатъците на Болтън от базата данни на ФБР, от полицейския участък в Атланта и навсякъде другаде.

Джак подсвирна през стиснатите си зъби.

— Ти каза, че имат връзки, но... Човече!

— Да. Затова и не би искал да си на противниковата страна.

Да. Амин.

Джак преглътна разочарованието си — идеалният му план се беше провалил — и продължи.

— С какво разполагаш за Ханк Томпсън?

— Снощи прегледах папката му. Още ранните ни тестове са показали високо ниво на дДНК у него. Затова и намерих старите му кръвни проби, държани замразени през всичките тези години, и направих нови тестове. Сега технологиите и оборудването ни определят с много по-висока точност количеството.

— И?

Леви се усмихна.

— Изключително високо ниво.

— Като това на Болтън?

Усмивката стана по-широка. Той заприлича на прословутия чеширски котарак. Джак се запита защо.

— Равно на неговото. Освен това, у Томпсън присъства и отключващият ген.

— Което означава, че там навън имаме две живи гранати — и двамата контактуват един с друг. Как е възможно това? Да не би да се подушват едни други?

— Не бих могъл да кажа. Обаче искам да ти покажа нещо.

Леви отвори лаптопа, който лежеше на седалката между тях, натисна няколко клавиша и на екрана се появи снимка.

— Това е Ханк Томпсън по времето, когато е освободен от „Крейтън“, Огледай го добре.

Джак видя двайсетгодишен младеж. Лицето му беше по-пълно, косата — по-къса, но все още приличаше на Джим Морисън. Да, един по-млад Ханк Томпсън.

— Окей. И какво?

Леви натисна още няколко клавиша и до първата снимка се появи втора.

— Познай кой е това?

Приликите, особено в очите, бяха очевидни.

— Брат му?

— Джеръми Болтън на възраст двайсет години.

— Няма начин.

Но докато продължаваше да гледа втренчено снимките, Джак осъзна, че ако се промени леко косата, добавят се брада и още петнайсет години, момчето от снимката ще изглежда досущ като Джеръми Болтън, с когото той беше разговарял вчера.

— Те са *братя*?

Леви, все още усмихнат, сви рамене.

— Е, прав си само наполовина. Имат един и същи баща.

Шокът стегна гърдите на Джак.

— Онзи Джона Стивънс, за когото ми разказа?

Джак откъсна поглед от компютърния екран и погледна към сградата. Никаква активност.

— Същият. Родени са в различни щати с разлика от единайсет месеца.

Изглежда, Джон Стивънс не се е задържал дълго на едно място.

Определена семейна прилика. Обаче тези двамата му напомняха и за някого другиго. Кой?

Леви каза:

— Бащата е поддържал връзка с Болтън. Може да е бил в същите отношения и с Ханк, обаче няма как да узная.

— Звучи така, сякаш е бил пътуващ търговец или нещо подобно.

— Да, или нещо подобно. Не знаем с какво се е занимавал, обаче никога през живота си не е бил арестуван. Според думите на Болтън,

баща му го посещавал и му носел подарък за всеки негов рожден ден. В детството му поне.

— А казал ли му е за брат му Ханк?

— Болтън никога не е споменавал, че има брат. Обаче понякога говореше за специалната дарба на баща си. Изглежда, Джона е бил сляп с едното око и казал на Джеръми, че с незрящото си око вижда неща, което не може да види с другото — неща, които никой друг не би могъл да види. Според думите му, можел да види събитията, които ще се случат в близко бъдеще.

— Не ми ли каза, че бил смачкан от повреден асансьор?

— Нещо такова.

— Ето нещо, чието приближаване не е могъл да види.

Леви смръщи вежди.

— Не, предполагам, че не е могъл. Но както и да е, пред Джеръми твърдял, че виждал страхотно бъдеще за него, велики дела и все неща, които ще се случат заради неговия план.

— Какъв план?

— Болтън винаги избягваше този въпрос. Разпитвал съм го много, много пъти през годините, но винаги когато споменех този план — а в писмените изявления на Болтън той винаги беше с главно „П“ — той се изплъзваше, независимо под колко различни ъгъла опитвах да стигна до темата. Нещо, което двамата с баща му били замислили. Той не знаеше, че баща му е мъртъв — мислеше, че просто е престанал да се отбива при него. Когато му казах, той беше много по-силно разтревожен за Плана, отколкото за смъртта на баща си. „Но кой ще довърши плана?“, питаше непрекъснато.

Джак си спомни забележката на Болтън за промяната на света и „Ключът към бъдещето“. Възможно ли беше тогава да е говорил за Плана?

— Възможно е да обсъжда точно това със своя полубрат.

— Аз съм сигурен в това.

— О?

— Микрофоните са навсякъде около тях, когато се срещат, обаче те говорят много тихо, а и онова, което сме успели да запишем, е кодирано. Чували сме няколко пъти да споменават Плана и ни се струва почти сигурно, че Джона Стивънс е разкривал абсолютно същия план и пред другия си син, номер едно, така да се каже.

Син номер едно... Джак разтърси глава, за да престане в нея да звучи лошият китайски акцент на Уорнър Оланд, и каза:

— Коего прави очевиден факта, че на тях им е известна кръвната им връзка.

— Не подлежи на въпрос.

— Предполагам също, че това изчиства всички въпроси относно загадъчните пари, с които разполага Болтън. Новият въпрос е: как ще използваме всичко това, за да го върнем зад решетките?

Леви го погледна.

— Това е по твоята специалност, мисля.

— Да, предполагам. Мислех, че съм се справил снощи, но...

Джак гледеше снимките на двамата мъже и се питаше как може да обърне кръвната им връзка в своя полза. И докато продължаваше да ги гледа втренчено, чертите им сякаш се разместиха, сляха се и той беше завладян от шок, който предизвика ледени тръпки по гръбнака му — защото осъзна на кого му напомнят снимките на двамата млади мъже.

На Кристи Пикъринг.

— Света Дево!

Не беше видял приликата във вече възрастните индивиди, но тези сини очи, както и меките извивки на неокосмените бузи на снимките...

— Какво? — запита Леви.

— Жената, наела мен и Герхард... Възможно е тя да е тяхна сестра.

— Така ли? Сигурен ли си?

— Разбира се, че не съм сигурен. Обаче определено има прилика.

Леви пребледня.

— Но ако Джона Стивънс е баща и на тази жена, то тогава Болтън се среща с...

— Да. С племенницата си. Дали не е тази причината той да иска да е близо до Рего Парк? За да бъде близо до племенницата си? Това е...

Леви вдигна ръка.

— Не избързваме ли малко? Не знаем със сигурност дали между тях има кръвна връзка — това е просто догадка, базирана на прилика,

открита при съпоставянето на две стари снимки. Едва ли би могло да бъде определящо.

Джак почти беше забравил, че разговаря с учен.

— Разбрах. Но...

— Имаме нужда от доказателство.

Джак го гледаше.

— Като например?

— ДНК. Познаваш ли я достатъчно добре, че да се добереш до кичур нейна коса?

Джак се усмихна.

— Искаш да кажеш достатъчно, за да взема няколко косъма от възглавницата ѝ или да ги отскубна, докато галя косите ѝ? Не.

— Имаме нужда от нещо. Трябва да има начин.

— О, има начин. — На Джак вече му бяха хрумнали няколко идеи. — Но защо това те интересува? С какво ще ти помогне?

— С нищо. Обаче е свързано с генетиката. Този супер дДНК носител Джона Стивънс може би е разпръсвал семето си из южните щати десетилетия наред, преди да умре. Кой знае на колко деца е баща и колко от тях са бомби с часовников механизъм, готови да експлодират?

— И ти си загрижен за потенциалните жертви, разбира се.

Точно така.

— Загрижен съм, естествено, обаче съм не по-малко очарован от възможностите за изследвания. Ако успея да идентифицирам рожбите му, да определя количеството им дДНК, а после ако успея да изчисля и склонността им към насилие или открива липсата на такава... Помисли само колко много ще допринесе за развитието на генетиката и как ще разширя знанията на човечеството за генетично определеното тип поведение.

— Тази ли е единствената причина?

Леви го погледна.

— Възможно е да има и друга. Но ти вероятно не би ме разбрал.

— Пробвай.

— Искал ли си някога да знаеш нещо... Блазнило ли те е знанието заради самото знание... защото е скрито някъде... и ти се чувстваш задължен да го извадиш на бял свят?

— Прекалено много пъти. И обикновено това ми докарва беди и проблеми.

— И това не те тревожи?

— Разбира се, че ме тревожи. Обаче трябва да знам.

Джак започваше да харесва Аарон Леви. Не много. Обаче виждаше, че въпреки многобройните лъжи, които очевидно беше принуден да изрече, дълбоко в сърцето си той беше добър и честен човек.

— Добре, ще ти донеса исканите от теб проби.

— Благодаря ти. Аз...

Джак вдигна ръка, хвърли пореден поглед към входната врата на клуба на Хората Ритници и я видя да се отваря.

— Чакай.

— Какво?

Ханк Томпсън започна да подтичва надолу по стъпалата. Беше праметнал раница през лявото си рамо.

Какво носиш в нея, Ханки? Една голяма древна книга, може би? Носиш я на място, по-сигурно от Лоуър Ийст Сайд?

— Пригответи се да потеглиш.

— Накъде?

— Накъдето ти кажа.

Томпсън беше с гръб към тях. Отиде до края на улицата, където тя пресичаше по-голямо улично платно, и започна да маха на минаващите таксита.

— Позна ли го? — запита Джак.

Леви поклати глава.

— Не знам...

— Това е едно от нещата, за които казваш „просто трябва да знам“. И освен това, възможно е той да е ключът към прибирането на Болтън от улиците. Запали двигателя и започни бавно да приближаваш към него. А когато той се качи в някое такси, последвай го.

След няколко секунди на колебание Леви се подчини и колата бавно потегли към ъгъла. Когато го наближиха, Томпсън все още не беше хванал такси. Леви намали още скоростта и колата буквално запълзя. Светофарът светеше зелено и шофьорът на автомобила зад тях натисна нетърпеливо клаксона.

— А сега — какво?

Джак се приведе ниско.

— Завий и бавно се влей в движението. А щом той потегли нанякъде, ще го последваме.

След бавното и предизвикващо раздразнение пътуване до центъра на града, таксито на Томпсън зави по Трийсет и девета улица и потегли на запад. Връщаше се при издателя си? Възможно беше да има среща с него. Или пък отиваше на обяд. Което щеше да означава поредното дълго и търпеливо чакане. Джак много искаше да знае дали книгата е у него, или не. Ако не беше, те просто си губеха времето.

Таксито отби вдясно и спря. Не пред сградата на „Вектор Пъбликейшънс“, а пред клон на нюйоркската централна банка. В мозъка на Джак незабавно изникнаха две думи.

Личен сейф.

Може би Томпсън имаше такъв или пък се канеше да наеме един, обаче какъвто и да беше случаят, Джак не можеше да му позволи да остави „Краткото изложение на Срем“ в банка. Защото никога вече нямаше да го види.

— Бързо! Спри непосредствено зад него. Възможно най-близо.

Томпсън плати на шофьора, Леви спря колата до бордюра, а Джак се приведе и се премести на задната седалка. Свали прозореца и подаде глава навън. Томпсън слезе от таксито, праметна раницата на рамо и в този миг Джак го извика:

— Мистър Томпсън! Ханк! — И му махна с ръка, когато той се обърна. — Хей, човече! Помниш ли ме?

Любопитството, изписано по лицето на Томпсън, се стопи, погледът му стана втренчен и студен.

— Помня те прекрасно, нагло копеле!

Вероятно беше проверил самоличността на репортера. Джак се престори, че не го е чул.

— Толкова се радвам, че попаднах на теб. Има още два въпроса, които ми хрумнаха впоследствие и които искам да ти задам...

— Ах, ти, лъжлив кучи сине! — Томпсън вървеше с широки крачки към колата. Сега, след като вече знаеше, че са братя, Джак виждаше Болтън в очите му. — Какво целиш?

— Нищо. Аз...

По-близо.

— Питам каква е играта ти, човече. А?

— Просто трябва да задам въпросите си — каза Джак, а после сниши глас: — На коя посока принадлежиш — ляво или дясно?

По-близо.

— Какво?

— Ти глух ли си, или какво? Ляво или дясно?

Джак се отдръпна назад, когато Томпсън приближи лицето си до неговото.

— Искам да изчезнеш от погледа ми, червей такъв! Ако те видя отново, ще те...

Джак натисна бутона за вдигане на прозореца и в същото време го сграбчи за косата и дръпна главата му вътре. Томпсън се опита да се отдръпне, обаче ръбът на стъклото го притисна под брадичката и не само го хвана в капан, но и едва не го задуши.

Томпсън полудя. Лицето му почервения, очите му щяха да изхвъркнат от орбитите. В колата се посипаха звучните му ругатни и проклетия, а той се гърчеше като заклещено в ъгъла животно — извиваше тяло, риташе, напрягаше мускули, удряше с юмруци по стъклото, вратата и прозореца.

Джак се плъзна в далечния край на седалката. Видя силно преbledнялото лице на Леви и ококорените му очи, които го гледаха над предната седалка.

— Мили боже? Какво правиш?

— Само минутка.

Джак излезе от колата и я заобиколи. Няколко човека се бяха спрели и гледаха, но нищо повече. Усмиваха се и ги сочеха с пръст — това беше Ню Йорк, все пак. И все пак, това не се нравеше на Джак. Той предпочиташе по-деликатните действия и ако можеше, винаги се стараеше да остане скрит и да действа от разстояние. Това му действие не само беше жестоко, но и го излагаше на показ. Но пък и не можеше просто да стои със скръстени ръце и да гледа как скъпоценната книга се озовава в сейф в банка. Някак си, най-бързият метод за предотвратяване се беше осъществил сам, против волята му.

Томпсън беше истинско зрелище за минувачите — главата му оставаше вътре в колата, а крайниците му бяха заети с движения, които имитираха нещо средно между танца чарлстон и епилептичен

припадък. Виковете му на гняв и раздразнение бяха приглушени, но все пак доловими. Беше изпуснал раницата. Като държеше под око гърчещите му се крайници, Джак я вдигна от земята и дръпна ципа на най-задното отделение. И, да, тя беше там, в цялото си метално великолепие: „Краткото изложение на Срем“. Той я взе, пусна раницата обратно на земята и отново заобиколи колата. В мига, в който Джак седна на задната седалка, Томпсън видя книгата и изгуби самоконтрол.

— Това е мое! Мое, мое, мое, мое, МОЕ!

— Грещиш — каза Джак тихо, невъзмутимо. — Никога не е било твое.

Томпсън затвори очи и издаде дълъг нечленоразделен рев.

Леви като че ли беше готов да изскочи от кожата си. Извика високо, за да го чуе въпреки воя на Томпсън.

— А сега какво?

Джак не беше сигурен. Беше действал импулсивно, въобще не беше помислил предварително. Което никога, при никакви обстоятелства, не беше добре. Е, сега поне имаше книгата. Оставаше да измисли стратегията за измъкване, начин да оставят Ханк Томпсън да им диша прахта. Със сигурност не можеха да останат още дълго тук с човек, заклещен на прозореца. Огледа улицата пред тях. Таксито отдавна беше потеглило и пред тях имаше свободно пространство. Светлината за автомобилите беше все още зелена, но тази за пешеходците — оранжева.

— Потегли... бавно! — извика той в отговор.

Леви му хвърли през рамо поглед, който издаваше паника.

— Но той още...

— Просто го направи. И бъди готов да завиеш в Пето авеню, когато ти кажа.

Когато колата тръгна бавно и колебливо напред, Томпсън спря да вика.

— Хей! — Наложил му се да тръгне да върви редом с колата. — Какво правите?

— Ще се поразходим малко. — Потупа с длан по облегалката на Леви с лявата ръка, докато с дясната намери бутон за прозореца. — Малко по-бързо.

— Не! — извика Томпсън, а гневът, изписан до този момент на лицето му, беше заменен от страх. — Не, недейте! Не можете!

„Инфинити“-то стигна до ъгъла в мига, когато светофарът светна оранжево. Джак свали прозореца и побутна главата на Томпсън.

— Хайде, бягай!

Леви погледна назад. Като видя, че Томпсън е свободен, натисна педала на газта. И автомобилът навлезе, със скърцане на гумите, в Пето авеню.

— Мили боже, беше ужасно! За кого се мислиш? Не можеш да причиняваш подобни неща на хората.

Джак не отговори. Погледна през задния прозорец и видя Томпсън, проснат на тротоара.

— Вероятно вече е запомнил номера ми. Ще се обади в полицията и преди да сме се осъзнали...

Томпсън не остана дълго на земята. Само след секунда беше на крака и тичаше след тях.

— Няма да се обади на ченгетата.

— И защо не? Ти го нападна и го обра.

— Няма да докладва за загубата на нещо, което е откраднал.

— Откраднал? От кого?

— От мен.

Пред тях беше светофарът на Трийсет и осма улица, който в този момент светна зелено, обаче автомобилите още не бяха успели да потеглят. Леви намали скоростта до пълзене.

Джак каза:

— Ако погледнеш зад нас, ще видиш един наистина много разгневен мъж.

— Какво? — Леви изправи гръб и погледна в огледалото за обратно виждане. — О, не!

— Ако искаш да избегнеш още една сцена и може би дори щети по автомобила си, предлагам да потеглиш.

Колите пред тях потеглиха, но много бавно. Втори поглед назад показва, че Томпсън ги настига, и то бързо. Вените на врата му бяха издути, той изглеждаше готов да убие човек... Лицето му беше тъмночервено, устата му мърдаше — като че ли крещеше, най-вероятно ругатни — и... дали това на устните му беше избила пяна?

— Какво е професионалното ти мнение, докторе, успяхме ли да задействаме отключващия ген?

— Мили боже! — едва ли не проплака Леви.

Движението най-после потегли. Пред тях се отвори място и Леви се стрелна в него, като остави Томпсън далеч зад себе си да продължава да тича и да крещи, да продължава да маха с ръце, а шофьорите да натискат клаксоните, когато профучават край него.

— Човек трябва да се научи да потиска гнева си.

Леви се задъхваше, като да беше тичал.

— Сега вече видя какво се случва, когато предизвикаш човек, наситен с дДНК като Томпсън.

Да, трябваше да признае, че това беше всяваща респект демонстрация на гняв. Джак също беше имал гневни пристъпи през годините, обаче при него те имаха обратен ефект — смразяваха го. Температурата му падаше далеч под нулата.

Леви хвърли поглед през рамо.

— И ни накара да преживеем всичко това заради една книга? Защо?

— Е, първо: тя не беше негова, а моя. И второ: у него беше нещо мое.

Джак устоя на импулса да отвори „Изложението“ и да го разлисти, докато стигне до страницата с фигурката на Човека Ритник. Нито моментът, нито мястото бяха подходящи.

— Къде да те оставя? — запита Леви. — Трябва да се прибера у дома.

— Още не. Ще поработя по въпроса да ти осигуря проба за ДНК от клиентката си. Ако успея да си уредя среща с нея, вероятно ще мога да ти осигуря и пробата. Няма смисъл да пътуваш до Ратбърг и обратно, след като вече си тук.

— Искаш ли и аз да бъда с теб на срещата?

— Не, по дяволите! Не искам да я видиш, нито да говориш с нея, стой на една миля разстояние.

— Какво се предполага, че трябва да правя, докато ти се срещаш с нея?

Той шегуваше ли се?

— Това е Ню Йорк Сити, докторе. Ако не можеш да убиеш няколко часа тук, значи вече си мъртъв и още не го знаеш.

— Обикновено пия само диетична пепси-кола — каза Кристи, когато Хулио постави пред нея чаша, пълна с червеникава течност. — Днес обаче ще направя изключение.

Седяха на обичайната маса на Джак и всичко беше същото, както и на предишните им срещи. Само дето тя не изглеждаше толкова нервна.

Джак кимна.

— Мога да те разбера.

Тя смръщи вежди.

— Не е типичната чаша за „Космополитън“.

— Нямаме чаши за мартини — каза Хулио и се отдалечи.

— Той не е най-дружелюбният човек на света, нали?

— Добър си е той, всичко му е наред.

Тя отпи и направи гримаса.

— Уф! Ужасно. И чашата е мръсна.

— Просто има малко петна по нея. Тук не идват много хора, които поръчват „Космо“. Вероятно му се е наложило да потърси информация за приготвянето му в Интернет. — Джак отпи от бирата си. — Обаче няма никакви проблеми да напълни чаша с бира.

Кристи отпи втора глътка, потрепери и накрая побутна чашата встрани. Изгледа твърдо Джак.

— И така, трябва ли да разбирам, че не знаеш *нищо* повече?

Джак знаеше нещичко и подозираше много повече, обаче не можеше да сподели с нея нищо, в което не е абсолютно сигурен. Хвърли поглед на русата ѝ коса. Ако успееше да откъсне няколко косъма, щеше да се приближи с една стъпка към потвърдението на някои догадки.

— Както ти казах, наблюдавам някого.

Той използва това — както и предполагаемата нужда от допълнителни пари — като извинение Кристи да отиде до бара, вместо той да я посети в дома ѝ. Беше ѝ казал, че не иска да се отдалечава прекалено.

— Но аз мислех, че идеята е да наблюдаваме Бетълхем.

— Така би помислил всеки на твое място. Обаче, ако успея да свържа този човек с Бетълхем, може би ще успея да забъркам твоето момче в проблеми и така да го отстраня от картината за известно време.

Кристи се наведе напред.

— Какъв е този човек, когото наблюдаваш? Търговец на наркотици?

— Все още не искам да ти кажа.

— Виж, аз ти плащам. Имам право да... — Тя направи пауза, смръщи вежди. — О, разбирам. Мислиш, че имам голяма уста заради онова, което наприказвах на Дон. Така ли е?

— В известен смисъл, да.

— Предполагам, че съм го заслужила. — Тя придърпа обратно към себе си чашата с питието. — Пет пари не давам колко лош вкус има тази течност.

Отпи щедра глътка и този път трепна само едва видимо.

Джак каза:

— Обаче задачата се оказа скъпоструваща. Наложих се няколко пъти да платя и за информация.

Тя му хвърли нов поглед — дълъг и втренчен.

— Не би ме излъгал, нали, мистър Робъртсън?

Джак ѝ отвърна със същия поглед.

— Трябва да си имаме взаимно доверие, Кристи. И аз не мога да постигна възможно най-добри резултати, ако подлагат на съмнение всяко мое действие.

— Добре, добре. — Тя бръкна в голямата чанта, която беше праметнала през рамо. — Нямам нищо против да плащам, ако виждам резултати.

Извади голям плик и го плъзна през масата.

— В брой, както помоли.

Джак го побутна.

— Страхотно!

Със задоволство забеляза, че го беше залепила — надяваше се да го е облизала. Леви му беше казал, че би могъл да направи ДНК анализ и чрез плюнка. Но какво, ако беше използвала вода, за да намокри лепилото? Джак имаше и резервен план, който включваше Хулио. Изпи

и последната капка бира и размаха празната халба. Хулио го видя и кимна. Джак посочи полупразната чаша на Кристи.

— Искаш ли нещо друго?

Тя поклати глава.

— Благодаря, но мисля, че ще пропусна.

Като се връщаше с пълната втора халба за Джак, Хулио се блъсна в стола на Кристи и няколко капки бира полепнаха по косите ѝ.

— *Au, caramba!*

Au, caramba?

— Не мога да повярвам! — възкликна Кристи.

Хулио остави халбата на масата и извади парцал от задния си джоб.

— Наистина съжалявам, лейди. Днес явно е лош ден за мен.

Джак го загледа как започва да почиства влагата от косата ѝ.

— Оу! — Тя отблъсна ръката му. — Всичко е наред. Остави. Предпочитам косата ми да е изцапана с бира, отколкото с нечистотиите, полепнали по парцала.

— Добре, добре. — Хулио погледна парцала, след което намигна на Джак. — Съжалявам.

Кристи грабна чантата си и понечи да се изправи.

— Трябва да престанем да се срещаме по този начин — каза на Джак. — Мисля, че знаеш какво имам предвид.

— Чакай — каза той и я хвана нежно за китката. — Трябва да поговорим още малко.

Тя му хвърли несигурен поглед, след което отново седна.

— За какво?

— За семейството ти например.

— Какво общо има семейството ми с това?

— Може би нищо. — Джак се замисли за приликата между нея, Томпсън и Болтън. — А може би всичко. Обаче аз съм длъжен да проуча въпроса от всички страни. Трябва да проуча и възможността зад всичко това да се крият лични подбуди.

Тя преглътна.

— Лични? Как е възможно...?

— Не знам. Виждала ли си някога, някъде, Бетълхем преди? Премахни мислено брадата, отнеми няколко години... Познавала ли си го някога?

Тя не се поколеба.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Виж, първо, брадата му не е голяма и, второ, виждал ли си някога свой познат, преоблечен като Дядо Коледа? Ако познаваш някого, брадата не може да скрие кой знае какво. А аз съм била близо, много близо до Джери. Лицето ми е било само на сантиметри от неговото. Ако някога съм го познавала, със сигурност не е било добре.

Това със сигурност слагаше край на една доста слабо обоснована теория: че ако не бяха роднини, тя може би беше познавала Болтън като дете или тийнейджър.

— Добре тогава. А съпругът ти?

Тя замръзна, тялото ѝ видимо се скова.

— Никога не съм била омъжена.

— Добре. Бащата на Дон, тогава?

— Той никога не е бил част от живота ѝ и никога няма да бъде.

Нещо в очите ѝ, в тона ѝ... Тя като че ли искаше да се изплъзне, да се скрие...

— Защо не?

— Защото той дори не знае за съществуването ѝ.

— Как можеш да бъдеш толкова сигурна?

— Е, човек не може да е сто процента сигурен в каквото и да било, но съм деветдесет и девет процента сигурна.

Джак извади своето копие на „Ритника“. Беше се отбил до апартамента си да вземе книгата, докато я чакаше да пристигне от Форест Хилс. Показа ѝ снимката на Ханк Томпсън.

— Виждала ли си го преди?

Тя поклати глава.

— Не. Защо?

По дяволите. Още една недобре построена теория беше изгоряла в пламъци. Беше се надявал, че Томпсън е свързан с Кристи и сега дърпа конците на Болтън, за да ѝ отмъсти за нещо — като например, че е избягала с дъщеря му. Е, предположи, че това наистина не отговаря ни най-малко на истината.

— Възможно е да е свързан с Бетълхем — още една следа, по която работя. — Наведе се напред. — Една от последните теми: къде е сега твоето семейство?

— Майка ми почина преди около пет години, а баща си никога не съм познавала.

По дяволите. Надяваше се тя да го улесни, като спомене името на Джона Стивънс.

— Как изглеждаше майка ти?

Поредното свиване на раменете.

— Предполагам, че някои биха я нарекли свободен дух, а някои — просто странна. Тя беше хипи. Принадлежеше на обществото на дорменталистите и живееше в комуна, преди...

— Уау! Дорменталистите? И кога беше това?

— Не съм сигурна. Тя ги напусна, когато, както тя се изрази, „всичко при тях стана корпоративно“.

Отново Различието. Църквата на дорменталистите... Свързаност на Различието... Като например дДНК?

— А тя запази ли връзка с някои от дорменталистите?

Кристи поклати глава.

— Не, поне доколкото аз знам.

Ето, това беше всичко по важните въпроси.

— Каза, че никога не си познавала баща си, но не знаеш ли поне името му? Майка ти не го ли е споменавала?

— Накъде отива целият този разговор? Единственият член на моето семейство, от който искам да се интересуващ, е Дон.

— Търся връзки. А сега, да се върнем на въпроса за баща ти.

— Не мога да ти кажа много. Винаги, когато задаях някакъв въпрос на майка си за него, тя казваше, че той е „нейният пират“.

— Имал ли е криминално досие?

— Не. Но носеше превръзка на едното око.

Джак почувства тръпките на страховито предчувствие.

Стивънс имаше едно сляпо око, с което, както беше казал на Джеръми Болтън, можеше да вижда бъдещето.

— Никога ли не ти е казвала нещо друго за него?

Тя сви рамене.

— А когато я питах защо той никога не идва при нас, тя ми отговаряше, че го е погълнал кит. — Усмихна се горчиво. — Казах ти, тя беше странна.

Джак се облегна назад. Не, въобще не беше странна, ако говореше за човек на име *Джона*. Това изясняваше напълно нещата:

Джона Стивънс беше също така баща и на Кристи. Какъв човек беше той? Някакъв вид ходеща банка за сперма?

Тя погледна часовника си и стана.

— Трябва да вървя. Последното, което ми се прави в този момент, е да репетирам за представление, обаче много хора разчитат на мен. Обади ми се утре, за да ме осведомиш как върви наблюдението. Имам нужда от резултати. И то скоро.

— Добре. Ще говорим тогава.

След като тя излезе от заведението, той вдигна поглед към Хулио.

— *Au, caramba?*

Дребният човечец сви рамене и седна на освобождения от Кристи стол.

— А какво трябваше да кажа? „Майната му“? Предположих, че гледа „Симпсън“.

— Ти приличаш повече на Пончо, отколкото на Барт.

— Пончо кой?

— Не си спомням фамилията му. Човекът на Киско. Но това беше негов израз.

— Детето на Киско? Като песента?

— Да. Но няма значение.

Телевизионното шоу беше популярно по времето още преди те двамата да са поели първия си дъх на тази земя. Джак беше успял да гледа някои негови закъснели повторения по един кабелен канал. Лео Карило непрекъснато повтаряше този израз. Беше го чул и от устата на Рики Рикардо два пъти също.

— Нали това искаше?

Джак не искаше да каже на Хулио, че усилията му са били напразни. Че потвърждават онова, което вече знае.

— Да. Хубава работа. А сега, ако ми дадеш някаква торбичка и чифт латексови ръкавици, ще мога да потегля по пътя си.

Хулио смръщи вежди.

— Латексови ръкавици... Не знам, човече.

— Но ти трябва да имаш. Нима предписанията за човешкото здраве не изискват да носиш такива, когато работиш с храна?

— Ние използваме микровълнова фурна. И ти го знаеш. Обаче мисля, че ни се намират някъде. Държим ги, за да ги показваме на онези от Отдела за здраве и чистота.

Той отиде в задната част на заведението и се върна с торбичка и чифт ръкавици. Докато Джак ги слагаше на ръцете си, Хулио отнесе чашата с коктейла.

— Тя не хареса питието ми?

Джак разряза плика с нож.

— Напротив. Но имаше задължения и трябваше да побърза.

Хулио отпи.

— Хей, не е никак лошо. Може би трябва да го направя редовна част от менюто.

Джак прибра парите в джоба си, а плика постави в торбичката. Космите, изтръгнати от косата на Кристи, го последваха.

— Да.

— Обаче нямам чаши за мартини.

Джак се опита да си представи редовните клиенти на Хулио да отпиват от розовата течност, налята в чаши с високи столчета. О, човешкото общество... Залепи торбичката с тиксо и я прибра в джоба си.

— Наистина си много внимателен.

Джак кимна и свали ръкавиците.

— Федералните ще свалят отпечатъците от плика и ще ги сравнят с онези, които държат в базите си данни. Не мисля, че моите са в техните компютри, и смятам това да остане така.

И извади телефона си, за да се обади на Леви.

Леви взе Джак от ъгъла на Седемдесет и втора улица, близо до входа за „Дакота“.

— Не е ли това мястото, където е бил прострелян Джон Ленън?
— запита, когато Джак се настани на седалката.

— Да.

— От това място ме побиват тръпки.

Не, мястото не беше нито страшно, нито ужасно. Просто готически стил. Джак би искал да живее в „Дакота“. Но дори да можеше да си го позволи, пак нямаше да му дадат жилище тук, защото никога не би преминал през нерегламентираната проверка — само хора с определен статут можеха да живеят тук.

Посочи джоба на самото си.

— Всичко, от което имаш нужда, е тук. Хайде. Вземи го.

Леви протегна ръка внимателно, дори предвзето, и извади торбичката от джоба му. Вдигна я към светлината и се усмихна.

— Косми. О, перфектно.

— Те ще покажат, че тя има общ баща с Болтън и Томпсън.

— Тя ли ти каза?

— Тя не знае името на баща си, но ми каза достатъчно, за да се досетя. Обаче не иска да ми каже всичко. Пази нещо в себе си. То може да няма нищо общо с другите неща, но може и да има. Може би отпечатъците от пръстите ѝ ще ни разкажат някоя друга история.

Леви отново погледна торбичката.

— Тя ли ти даде плика?

Джак кимна.

— По него ще са нейните отпечатъци. И само нейните. Така че, не си губи времето да търсиш и моите.

Леви му хвърли кос поглед и пхна торбичката в джоба на палтото си.

— Нямах ми доверие, нали?

Джак се усмихна.

— И кога ти хрумна това? След като изтрих всички дръжки на вратите и бутоните по прозорците, преди да слеза от автомобила ти?

— Трябва да си имаме поне средна степен доверие, не мислиш ли?

Звучеше много подобно на онова, което той беше казал на Кристи.

— В момента, докторе, имаме сходни желания. Това ни позволява да си сътрудничим. Но когато целите ни се кръстосат — което неизбежно ще се случи — ти ще си измиеш ръцете с мен. А аз ще се постарая да постъпя по същия начин с теб. И ще видим кой кого ще изпревари.

— Взаимно недоверие... Едва ли е най-добрата среда за работа.

— То работи в моя полза.

Джак извади книжна кърпичка от джоба си и отвори, обвиняващо я около дланта си, вратата на колата. Преди да слезе, каза на Леви:

— Обади ми се, когато разполагаш с резултатите.

И преди Леви да е успял да потегли, Джак избърса и външната дръжка. Взаимно недоверие... В това нямаше нищо лошо. Докато гледаше след колата на доктор Леви, която се движеше към Сентръл Парк, той се питаше как, за бога, ще предаде на Кристи новината, че мъжът, когото тя познава под името Джери Бетълхем, е неин полубрат. Въпросът беше: дали той знаеше, че се среща с племенницата си? Би трябвало да му е известно. Не можеше да е съвпадение. Така че следващият въпрос беше: *Защо?*

Изглеждаше, че все пак щеше да му се наложи да влезе в къщата на Бетълхем.

Пред очите на Ханк отново се появи лицето на онова нагло копеле Джон Тилески и той удари с все сила боксовата круша — първо ляв, после десен. Ударът разтърси ръцете му чак до раменете. Мускулите му се стегнаха. След това удари отново. И отново. Добре че носеше боксови ръкавици, защото в противен случай дланите му вече щяха да са разкъравени.

Малко по-рано през деня той беше привлякъл вниманието на минувачите, като преследваше колата на Тилески — или който и да беше той. Внимание, което не му беше необходимо. Някакво си ченге в обикновени дрехи — детектив на име Аугустино или нещо такова — го беше прибрало от улицата и го беше идентифицирало, след което му беше зададо няколко целенасочени въпроса, които подлагаха на съмнение трезвия му разсъдък. Да... И дори вероятно беше решило, че е психически нестабилен.

Да, добре, в онзи момент умът му наистина беше трескав и неспокоен. И все още беше. И, което беше най-лошото, той не можеше да каже на ченгето истинската причина за състоянието си тогава. Не можеше да докладва за кражбата на книга, която не е негова собственост, затова трябваше да измисли някаква доста неубедителна история, че му бяха задигнали пакет, а после да опише погрешен автомобил. Беше обещал по-късно да отиде до Мидтаун Норт и да напише доклад. Нямаше никакъв шанс да го направи.

Беше му необходим целият му самоконтрол, за да не разкъса ченгето, както и другите, които се бяха насъбрали около тях. Нямаше нужда от подобен род публичност, защото лошата слава лесно щеше да прилепне към книгата му и да опетни дори движението на Хората Ритници. Затова беше излязъл от участъка възможно най-спокоен.

Спокойствието му обаче беше само външно. А отвътре той вреше и кипеше от гняв, изпитваше напрежение, което нямаше как да освободи. Имаше нужда от пиене, но знаеше, че ако се отбие в някой бар, просто ще се сбие с някого. Затова и се беше отбил в този фитнес

център и сега налагаше боксовата круша. Не знаеше абсолютно нищо за бокса, но се радваше, че може да удря нещо.

Удряй по крушата, а не по хората. Точно така. Изключение може да направиш за Джон Тилески.

Ако някога го видеше отново, независимо къде и как, щеше да излее всичките си съдържани чувства върху копелето. А онзи просто нямаше да знае какво го е ударило.

Книгата вероятно се беше озовала в ръцете му с някаква цел. Беше дошла при него по някаква причина — най-вероятно защото той беше Човек Ритник. Беше изпитал толкова странни чувства, когато я беше разлистил и беше видял онази фигурка. Беше решил, че я е сънувал. Смяташе, че е стигнал съвсем сам до нея, но ето че я беше видял на онези страници. Не можеше да разбере какво пише в книгата — нито дори за нея. Но не затова книгата беше така важна за него. Тя съдържаше *отговори* — и то на въпроси, за които той дори още не се беше сетил. Тя беше у него съвсем кратко време, но той беше усетил — не, *знаеше* — че тя съдържа знание, което е изключително важно за бъдещето, както за неговото, така и за това на Джеръми. Но най-вече за бъдещето на Плана.

Ако само имаше време да я прегледа. Но беше наистина много зает. А беше смятал, че има цялото време на света... Сега, повече от всякога, имаше нужда от това знание. Защото същата сутрин му се беше обадил Джеръми — така развълнуван, че едва можеше да говори. Беше споделил с него, че Дон е бременна. И всичко това беше част от Плана — такъв, какъвто им го беше описал баща им.

Обаче онова описание не беше достатъчно на Ханк. А след това баща му беше престанал да го посещава. Ханк го беше търсил, обаче така и не го беше открил. Той беше мъртъв. Трябваше да е. Но дали не беше оставил след себе си нещо, което щеше да им разкаже останалата част от историята? Ханк не беше открил нито следа.

А после книгата се беше озовала в ръцете му и той беше разбрал, че някой — татенцето, може би? — бдеше над него. А сега и книгата я нямаше. Трябваше да си я върне. О, да! По един или друг начин, той щеше да я направи отново своя собственост.

Джак спря на паркинга пред заведението, където работеше Дон, и се запита как ще провери дали Болтън е вътре, или не. Вече беше проверил в бар „Работа“. Не очакваше да е там след снощната свада. Но... човек никога не знае. Влезе, огледа се, излезе. Нямахме и следа от Болтън.

Не можа да сдържи усмивката си, когато погледна през витрината на „Тауър Дайнър“ и го видя на една от масите да пие минерална вода.

Благодаря ти, Джеръми Болтън.

Джак запали двигателя и пое към дома на Болтън. Указанията на Кристи го водеха по обиколен маршрут, но накрая стигна до една от новите и ултрамодерни триетажни къщи в Рего Парк. Мина два пъти пред нея, за да я огледа. Не му харесваше това, че улицата беше ярко осветена. Къщата на Болтън беше номер 119. Беше третата от края и Джак забеляза, че задните му прозорци гледат към малка горичка. В това определено имаше потенциал.

Излезе от улицата, за да проучи още малко района. Горичката се оказа ивица от не повече от три метра в дълбочина, засадена с дъб, ели и ниски храсти, които явно имаха за цел да приглушават шумовете от булевард „Уудхевън“ и мола от другата му страна. Ето че потенциалът се превръщаше във възможност.

Паркира в далечния край на улицата и отиде до италианския ресторант. Застана пред него и се престори, че чете изложеното меню, докато оглеждаше района. Сигурен, че наоколо няма никого, той заобиколи ресторанта, за да огледа и отзад. Там също не видя никого, така че спокойно прескочи ниската стена и тръгна към дома на Болтън.

Джеръми потисна прозявката си, докато гледаше безучастно чинията пред себе си. В една нормална вечер той щеше да се нахвърли като изгладнял звяр на пържолите и соса, с който бяха полети. Не сервираха нищо подобно в „Крейтън“ и той редовно угаждаше на стомаха си, откакто беше излязъл от института. Обаче тази вечер... Хапна от пържолата и преглътна мъчително, за да потисне вълната на гадене. Не се чувстваше добре още през следобеда. Неразположението беше започнало малко след обилно подправения му обяд в „Работа“. Дневната смяна там беше научила за свадата от предната вечер, но като че ли не даваха пет пари. Дали беше от храната? Или пък беше някакъв вирус?

На кого му пукаше? Знаеше само, че не му е добре. Не беше кой знае колко лошо преди, но миризмата на пилешката пържола засилваше гаденето. Направи знак на Дон да отиде до него.

— Всичко наред ли е? Не изглеждаш страхотно.

— Не се чувствам страхотно, скъпа. Всъщност чувствам се доста зле.

Дон се беше почувствала малко по-добре в късната сутрин, обаче той, напротив, се влошаваше от около два часа. Тя смръщи вежди.

— Не е от храната, нали?

— Не. Започна, преди да дойда тук. — Той побутна чинията встрани. — Защо не занесеш това на някой от мексиканците в кухнята и не ми донесеш сметката?

— Няма нужда да плащаш. Мога да кажа, че ти е прилошало от храната.

Той ѝ се усмихна.

— Но, първо, аз не съм я докоснал! Когато човек лъже, трябва да обръща внимание на подробностите. И, второ, не е особено справедливо, нали?

— Не. Предполагам, че не.

— Точно така. Така че, пригответи ми сметката и ще се прибера у дома.

— Ето че сега се чувствам зле, че все още работя. Ако си тръгна, ще мога да се грижа за теб.

— Нямам нужда някой да се грижи за мен, скъпа. Като се разболея, съм като куче — просто се свивам на кълбо на верандата или в някой тъмен ъгъл, докато не се почувствам добре. Хайде, донеси ми сметката. Трябва да се прибера, да си легна.

Дон направи гримаса, но взе чинията и тръгна към кухнята. Джак почувства как червата му се свиха, чу някакво неприятно гъргорене. О, не! И такива проблеми ли щеше да има? Трябваше наистина много бързо да се прибере у дома.

Влизането с взлом се оказа лесно. Прекалено лесно. Имаше алармена инсталация, обаче Болтън не я беше активирал. И не само това, беше оставил някои от прозорците отворени. Вярно, бяха на втория етаж, но ако човек поставеше маса, а върху нея и стол на малката веранда пред кухнята, можеше да ги достигне. Кое то той направи.

Единственият труден момент дойде, когато започна да се повдига, здраво хванал се за перваза. Столът се беше катурнал от масата и беше вдигнал силен шум. Той изчака от вътрешната страна на прозореца, за да види дали някой от съседите няма да реагира. Никой дори не се показа.

Не можеше да излезе оттам, откъдето беше влязъл, но реши, че това не е голяма пречка. Щеше да излезе през вратата. Постави обратно мрежата на прозореца и се захвана за работа. Трябваше да провери цели три етажа, а времето му беше ограничено. Не биваше да губи нито една ценна минута. Гаражът вероятно не беше място, където човек държи лични вещи. Същото важеше за кухнята и за семейната стая на средния етаж. По-добре беше да започне с трите спални на най-горния.

Най-голямата спалня беше единствената, в която имаше легло, и по тази причина той започна търсенето оттам. Като държеше малкото джобно фенерче с устата си и използваше двете си ръце, той надникна във всички чекмеджета, а накрая издърпа най-долните, за да погледне и под тях. Последваха двата гардероба — в левия имаше мъжки дрехи, а в десния мъжки и женски. Провери само мъжките, като ги потупа с длани от горе до долу. Нищо.

Отиде да надникне и в другите стаи. Една от тях беше посветена на видеоигрите. Мебелировката ѝ се състоеше от кресло, телевизор с LCD екран, поставен върху специална поставка, три игрални конзоли — Wii, Xbox и Play Station, GameCube „Нинтендо“ и стекове с видеоигри. Единственият гардероб в тази стая беше празен.

В банята имаше и мъжки, и женски тоалетни принадлежности.

Третата спалня в предната част на къщата приличаше по-скоро на склад. Болтън не си беше направил труда да изхвърли нито един от кашоните, в които бяха доставени покупките му. Защо? Пазеше ги, защото искаше да се премести в друго жилище? Това можеше да се стори интересно на доктор Леви.

Като си светеше с електрическото фенерче, Джак провери съдържанието на кашоните. Повечето бяха празни, а в другите имаше само кабели и стиропор. Надникна в гардероба и откри, че той също е празен, ако се изключеха раницата и евтина метална кутия, набутана в далечния десен ъгъл. Раницата беше празна, така че той реши за всеки случай да надникне и в кутията. Не му беше необходимо много време, за да я отключи с помощта на джобното си ножче. Вдигна капака и погледна вътре. Откри обикновена тетрадка и нищо друго.

Тетрадката се оказа дневник. Първите редове бяха записани преди десет години. Прелисти я набързо и откри, че последният ред е бил записан едва вчера. Един-единствен ред: *Птичката е в ръцете ми.*

Имаше нещо злоецо в неясното задоволство, което се излъчваше от това единствено изречение. Вчерашният ден беше важен с това, че Дон се беше преместила при него. Дали тя не беше въпросната *птичка*?

Джак трябваше на всяка цена да прочете дневника. Много му се искаше да го вземе у дома си, за да може да го прегледа на спокойствие, обаче Болтън щеше да разбере, че някой е влизал в дома му, когато откриеше липсата. Или, още по-лошо, щеше да обвини Дон или пък щеше да позволи на склонността си към насилие да вземе връх. Трябваше да го прочете тук.

Затвори се в гардероба, за да скрие светлината от лъча на фенерчето, и започна да разлиства страниците отзад напред. Повечето от последните записки засягаха връзката му с Дон — как я беше преследвал и спечелил — но после думите започваха да звучат странно. Например прочете, че Болтън е планирал да стане редовен клиент на заведението, където тя работи, с единствената цел да може да се среща с нея.

Откъде му беше известен този факт?

Джак започваше да изпитва все по-странни чувства и силно объркване, докато четеше записките относно експеримента и създаването на неговата нова самоличност. А после стигна до

страница, която смрази кръвта във вените му. Облъкна го космически студ. Нищо, освен думата „Дон“, изписана стотина и дори повече пъти, не изпълваше страницата от край до край. Тя беше без дата, обаче съседният абзац имаше дата отпреди шест месеца.

Джак гледаше втренчено страницата. Дали тази беше причината той да иска жилище в Рего Парк? Просто за да може да се среща с Дон Пикъринг? Но в това нямаше никакъв смисъл. Откъде е можел да знае за нея? Джак намери отговора на предната страница:

Ханк я откри!
Тя се казва Дон!
Дон Пикъринг!
Живее в „Куинс“!
Всичко, което татко обеща, се случва!

Ханк я открил? Ханк Томпсън! Дали я беше открил като услуга към брат си, или той също се интересуваше от нея? Джак разтърси глава, за да я проясни. Това беше като беленето на пословичния лук. Всеки път...

Замръзна, защото чу силното затръшване на врата. Отвори вратата на гардероба и чу тежки стъпки долу във фоайето. Бяха прекалено тежки, за да бъдат на Дон. Можеха да са само на Болтън.

По дяволите! А сега — какво?

Джак прибра тетрадката обратно в кутията и я върна на мястото ѝ на рафта, после бързо отиде до прозореца. „Миата“-та на алеята не беше там преди, когато той оглеждаше района.

Отиде до вратата на стаята. Подаде глава навън, в коридора, и се послуша. Някъде отдолу долетя шум от повръщане, последван от звука на преливане на течности и течаща вода. Който и да беше влязъл, той не се чувстваше добре и вероятно щеше да остане известно време в тоалетната на първия етаж. Джак трябваше да се измъкне. Не можеше да го направи оттам, откъдето беше влязъл, така че се налагаше да импровизира. Може би звуците от повръщането щяха да заглушат стъпките му, ако решише смело да излезе през входната врата.

Като се движеше само когато се чуваше шум от повръщане и течаща вода и спираше по време на паузите, стигна до първия етаж.

Вляво бяха стъпалата, които водеха от фоайето до входната врата. Непосредствено вдясно беше вратата на вграден гардероб, после дълга маса, следваше банята. Зад нея пък се виждаше голямата семейна кухня-трапезария и плъзгащите се врати, които водеха към верандата.

Проблемът беше в това, че вратата на банята беше отворена. Джак знаеше, че хората обикновено повръщат със затворени очи, така че ако уцелеше правилния момент, вероятно щеше да се измъкне незабелязан. Придвижваше се сантиметър по сантиметър към вратата и чакаше своята възможност, когато чу освобождаването на тоалетното казанче. Лоши новини. Отвори вратата на гардероба, шмугна се вътре и я затвори тихо след себе си, като остави един сантиметър, през който да може да гледа. Видя Болтън да излиза от банята и да тръгва със залитане към семейната стая. Сега, ако се отбиеше в кухнята да пийне вода...

Но не, той седна на стол, от който можеше директно да вижда фоайето. Нямахше как Джак да се измъкне незабелязан. Започна да премисля възможностите си. Можеше да чака с надеждата Болтън да заспи. Или пък докато се върнеше Дон и двамата не отидеха да си легнат и междувременно да се надява, че никой няма да отвори вратата на гардероба.

Обаче едно друго решение изглеждаше по-приемливо. Протегна ръка и докосна дръжката на „Глок“-а си. Можеше спокойно да излезе от прикритието си, да се приближи до него и да забие два куршума в мозъка му. Защо не? Щеше да направи услуга на света. Защото този човек беше като заредено оръдие.

На Джак обаче не му се искаше много да направи услуга на света. Макар че със сигурност щеше да свърши работата, за която го беше наела Кристи. Разбира се, тя щеше да бъде главният заподозрян. Ако нямаше алиби — ако се беше върнала от репетицията, седеше сама в дома си и чакаше обаждането на Дон — щеше здравата да загази. Макар че накрая щяха да я изчистят от подозрение, не можеше да я принуди да преживее всичко това.

А ако не тя беше главният заподозрян, агенцията, която закриляше института „Крейтън“, щеше да започне да го търси. Защото не беше внимавал особено тук. Първоначалният замисъл беше само да огледа, а и това му се струваше просто и лесно. Едно убийство би било

напълно различна работа. Кой знае какви доказателства беше оставил след себе си?

Свали ръката си от оръжието и потри лицето си. Някога имаше търпение и можеше да чака. Напоследък обаче търпението му се беше изчерпило. Искаше да изчезне отгук. И то бързо. Трябваше да има начин. Опита чрез хипноза, по запазена източна марка, да принуди Болтън да отиде в кухнята. Не се получи. Погледна масата, която беше точно пред вратата на гардероба и беше празна, ако се изключеха ключовете на Болтън. Очевидно ги беше захвърлил там на път за банята. Не можеха да му помогнат. Джак искаше да излезе, не да влезе.

Тогава видя червения бутон на дистанционното управление за автомобила. Паникбутон. Може би си струваше да опита. Застана на едно коляно. После, като се движеше възможно най-бавно, разшири отвора, сантиметър по сантиметър, и накрая можеше да провери ръката си през него. Като държеше тялото си съвсем близо до пода, протегна ръка към ключовете. Подръпна ги към себе си. И натисна бутона на дистанционното управление.

Алармата на автомобила на Болтън, спрян отвън, започна да вие високо. Той се скри обратно, защото Болтън тръгна със залитане към фойето.

— Кучи син! Кучи син! Ще убия това копеле!

Слезе по стълбите, мина през входната врата и излезе в нощта. Джак се раздвижи веднага, щом Болтън изчезна от погледа му. Приведен, изтича до плъзгащите се врати и излезе на верандата, после ги затвори след себе си. Изправи падналия стол, върна масата на мястото ѝ и скочи на земята. След минута беше до далечния край на оградата и прекосяваше малката горичка, за да стигне до колата си.

Обаче един въпрос не му излизаше от ума: Какво толкова специално имаше у Дон Пикъринг? Бащата на Болтън, Джона Стивънс, притежателят на ненормално количество дДНК, беше обещал нещо на сина си.

Какво?

Ето я. Открих я.

Джак седеше сам в предната стая на апартамента си, до масата от дъбово дърво и крака, оформени като животински лапи, приведен над „Краткото изложение на Срем“. Светлината на настолната лампа падаше върху масата и всичко останало тънеше в мрак. Би предпочел да се занимава с това в дома на Джия. Извади книгата на Томпсън и я приближи до древния ръкопис, за да сравни двете фигурки. Бяха напълно идентични. Би могъл да наложи милиметър по милиметър едната върху другата. Обаче под тази в книгата бяха отпечатани думите: „Знакът на Кю’кр“. Струваше му се невъзможно да произнесе името. Всичко останало беше на английски. Защо не и това? Освен ако не беше дума, която няма превод. Да... вероятно беше име. Стихът, който следваше, беше още по-труден за разбиране.

*И тогава седемте станаха едно,
Което обаче не успя да оцелее,
А заедно с него изчезна всичко.
Но макар че и Кю’кр беше пометен в бездната,
Той умря, но пак продължава да живее.
Кю’кр си отиде, но пак остава,
Невидим за очите, но присъстващ в делата ни,
присъстващ в духа ни, в телата ни.*

Какво означаваше това, по дяволите? Стихът вероятно имаше рима и определен ритъм на първоначалния език, но на английски той просто редеше противоречащи си твърдения за... какво? За странната фигурка? Авторът очевидно разказваше история, обаче предполагаше, че на читателя са известни подробностите. Джак си представи, че със същия успех би могъл да постави едно яйце върху стената и да рецитира „Хъмпти Дъмпти“ пред него. Ако не си запознат с оригиналната рима и смисъл на стихчето и не знаеш, че Хъмпти е

съвсем реален, ще се почесваш озадачено по главата. Точно както правеше Джак сега.

Но по-важният въпрос, който оставаше неразгадан, беше къде Томпсън е видял фигурката. Беше казал, че в съня си. Ако това беше вярно, откъде се беше взел този негов сън?

Като клатеше глава, Джак си записа стихчето и отбеляза страницата. След това започна да разлиства останалото съдържание на „Изложението“ — търсеше и други страници, на които да е изобразена фигурката. Книгата беше дебела, страниците — тънки. Предстоеше му доста работа.

ПОНЕДЕЛНИК

Джеръми се събуди. Чувстваше се ужасно. Беше повръщал още три пъти през нощта и все още усещаше горчив вкус в устата си. Обаче стомахът му беше спокоен, което особено го радваше. Всъщност усещаше глад. Обаче не и за пикантните храни, които сервираха в бара със странното име „Работа“. Никога повече нямаше да се осмели да ги опита. Отсега нататък щеше да се придържа към стриктна диета от сандвичи и хамбургери, когато се хранеше навън.

Чу шума от течаща вода в тоалетната и след няколко секунди в стаята влезе Дон. Беше само по къса тениска и прашки и Джеръми вероятно щеше силно да се възбуди от вида ѝ, ако не се чувстваше толкова зле. Тя вървеше едва-едва, а лицето ѝ беше силно преbledняло и добило жълтеникав оттенък. Тя нададе жалостив стон и се отпусна на леглото тежко, като подкосена, след което издърпа завивките чак до брадичката си. Тази беше втората ѝ сутрин в такова състояние.

— Добре ли си?

Втори стон.

— Абсолютно не. Мисля, че съм хванала твоя вирус.

— Но аз се чувствам много по-добре. — Той я стисна окуражително за ръката. — Благодарение на теб.

Тя издърпа ръката си и се нацупи като сърдито дете.

— Да споделяме леглото е добре, но не и вирусите.

Вирус... Джеръми имаше впечатлението, че беше претърпял хранително отравяне. Обаче Дон не беше яла същата храна. Може ли човек да прихване хранително отравяне? Неговите познания за медицината не бяха чак толкова добри, но не мислеше, че е възможно. Така че, може би наистина беше вирус. Но ако не... Изправи се рязко.

— Моля те! — каза Дон. — Не клати леглото!

— Съжалявам. Ти... — Трябваше да подходи извънредно внимателно. Не искаше да я изплаши. — Ти се чувстваше по този начин и вчера, нали?

— Какво искаш да кажеш? — Тя вдигна поглед към него. — Че аз съм те заразила?

— Не, не. Но нали знаеш, вирусите понякога се стоварват отгоре като тон камъни, а друг път те мъчат бавно, с дни, и когато се съвземеш, си казваш: „О, вероятно е било вирус, ето защо съм се чувствал като пребито псе“. Нещо такова ли е при теб?

Тя затвори очи.

— Не се чувствах чак толкова зле вчера сутринта, но ми се повдигаше. Господи, не ми се пиеше дори кафе!

Джеръми се опита да скрие вълнението си. Възможно ли беше?

Изведнъж тя скочи от леглото и се втурна към банята. Чу я да повръща. Грозен и неприятен звук, но ако причината беше онази, която той се надяваше, за него той беше като музика. Придаде си загрижено изражение, когато тя влезе със залитане в стаята и седна в края на леглото.

— Добре ли си, скъпа?

Тя го изгледа.

— О, да, чудесно. Щях да си повърна червата. Ако не бях сигурна в обратното, щях да се страхувам, че съм бременна. — Обърна лице към него. — Не мислиш, че е възможно да съм бременна, нали?

На него му се искаше да изкрещи: „ДА!“. Обаче запази изражението си неутрално.

— Не виждам как, скъпа, след като са ми направили вазектомия.

— Знам, обаче се чувствам абсолютно зле, като разбита.

— Някакъв вирус, сигурен съм. — Протегна ръка и я погали малко над лакътя. — Но знаеш ли какво? Просто за да не се тревожиш излишно, ще купим тест за бременност и ще проверим. Така ще се успокоим и двамата.

— О, човече, това е плашещо. Не искам да съм бременна. Това е последното, от което имам нужда сега.

И онова, за което аз копнея, помисли си Джеръми.

— Е, ти беше прав — каза Леви. — Джона Стивънс е бащата на онзи, на когото са космите.

Както обикновено, Леви беше отказал да дискутира каквото и да било по телефона, така че Джак трябваше отново да се срещне с него. Беше отказал да отиде до Ратбърг, а Леви не искаше да отиде повторно до града, така че, като компромис, се срещнаха в Йонкърс. Джак не беше посещавал скоро заведението „Аргонавт“ и изборът му се стори добър, особено защото след тази среща щеше да пътува до Форест Хилс.

Бяха се настанили в сепаре в задната част. Заведението беше изгоряло до основи през деветдесетте години на миналия век, но беше възстановено в цялото си великолепие. Интериорът беше изцяло „морски“. От среднощните хапвания тук Джак имаше скъпи спомени за пържени картофи по френски, полети със сос и натрошено сирене. Вкусно. Питаше се дали все още ги предлагат. Да, би могъл да провери, но менюто беше почти толкова дебело, колкото и „Изложението“.

Леви поръча цяла купчина палачинки, а Джак — омлет и каничка топло ароматно кафе. Беше стоял до късно предната вечер, погълнат от „Изложението“. Нямахме късмет да открие друга фигурка. Не беше видял и повторно споменаване на Кю'кр. Беше прелистил цялата книга, обаче не се беше съсредоточил ни най-малко върху текста.

— Три деца в три различни щата. През колко ли града е минал този мъж, чието поведение прилича на това на бездомен котарак? Колко ли още малки Джона има по света?

Леви сви рамене.

— Кой знае? Бих искал да разбера. Количеството дДНК на твоята клиентка е същото като на братята ѝ — много високо. Тримата представляват наистина нещо като живи бомби.

— Значи тя също може да експлодира всяка минута?

— Съмнявам се. На нея ѝ липсва отключващият ген.

Джак го изгледа.

— Каза, че не можеш да обсъждаш въпроса по телефона. Можеше просто да кажеш: „Да, Джона е бащата“. Вероятно става въпрос за нещо друго.

— Така е. Аз...

Сервитърката — много по-млада и по-привлекателна от Сали от „Моше“ — донесе поръчаната храна. Джак гледаше, като изпаднал в благоговение, как Леви залива палачинките със сироп и започва буквално да ги разкъсва.

— Гладен ли си? Не си се хранил скоро или това е глад, причинен от депресия?

Леви преглътна голямата хапка.

— Съпругата ми е привърженичка на здравословното хранене.

— Мислех, че времето на тази мода е отминало.

— Не и в дома ми. За закуска можеш да получиш бъркани яйца без мазнина и пуешка шунка — и не е толкова зле, колкото звучи. Но да намериш филийка хляб, която да препечеш, е като да търсиш гърне със злато.

— И ти наваксваш с вкусна храна, когато се храниш навън?

— Да.

Джак се зае с омлета си, но след десетина минути изгуби търпение.

— Каза, че има още за какво да говорим. Хайде.

Леви се облегна назад.

— Като се ръководех от предположението, че космите и слюнката от плика са на една и съща жена, накарах свои приятели от агенцията да проверят отпечатъците ѝ.

— Както и очаквах.

— И открих разни интересни неща за твоята клиентка.

Охо!

— Като например?

— Рожденото ѝ име е Муунглоу Гарбър.

— *Муунглоу?*

Кристи беше казала, че майка ѝ е странна, но Муунглоу...
Господи!

— Отгледана е от самотна майка — точно както и полубратята ѝ. Но тъй като у нея липсва отключващият ген, тя е като всички останали хора. Има спокойно и незабележително детство. Животът ѝ бил

еднообразен до осемнайсетата ѝ година, когато изчезнала за четири седмици.

— Къде?

— Не се знае. Според полицейските доклади твърдяла, че просто е пътувала. Майка ѝ подаде заявление за изчезнал човек и ето как отпечатъците на Муунглоу влезли в системата.

— Откри ли нещо за бащата на нейното дете?

Леви поклати глава.

— Не, но предполагам, че е прекарала онези четири седмици с него, защото тя родила дъщеря след девет месеца.

— Дон.

— Да. Дон Пикъринг.

— Чакай. Това ли е името на бащата?

— Има голяма вероятност. Муунглоу Гарбър променила, напълно законно, името си на Кристи Пикъринг преди раждането на бебето.

Джак разбираше защо би се отказала от „Муунглоу“, но защо би променила „Гарбър“, освен ако не е искала бебето ѝ да носи името на баща си?

— Предполагам, че си започнал търсене на Пикъринг?

— Да, но това едва ли е сред приоритетите на агенцията, затова не очаквам бързи резултати. Добрата новина е, че името не се среща чак толкова често.

— Нали? Прави впечатление.

— Ти познаваш ли някого с такова име?

— Не знам. Не мисля. Просто ми звучи познато.

— Не мислиш, че е възможно да си познавал бащата, нали? — Засмя се. — Ето, това би било съвпадение.

— Аз не вярвам в съвпаденията.

— Така ли? Много лошо, защото така никога не би познал къде е израснала клиентката ти.

— Прав си. Не бих.

— Атланта, Джорджия.

Джак почувства напрежение в тила и раменете.

— Там ли е била, когато...?

Леви кимна.

— Да. Била е там, когато Джеръми Болтън е вършел мръсната си работа. Мислиш ли...?

— Че го е познавала? Вчера я запитах дали, според нея, е възможно човекът, когото тя познава под името Джери Бетълхем, да е познат от миналото ѝ. Отговори отрицателно и аз вярвам, че това е истината.

— Но е възможно тя да греши. Възможно е двамата с Болтън да са се срещнали някъде, за кратко, като деца. Прекалено съвпадение е, че нейният полубрат, с когото са били в Атланта по едно и също време, се е заинтересувал от дъщеря ѝ веднага след освобождаването си от института.

— Въобще не е съвпадение. Той целенасочено е издирвал момичето. Или поне Томпсън е бил зает с това.

Леви изпусна вилицата си.

— Какво?

Джак му разказа какво беше открил в тетрадката дневник.

Леви доби силно объркан вид.

— Накарал е брат си да я *търси*?

— Така изглежда. Снощи се питах защо е търсил Дон Пикъринг, но ето че сега всичко е дори още по-сложно: Защо е търсил племенницата си? За да има връзка с нея? Това е нездравно. И, просто отбелязвам, че Кристи никога не е виждала и Ханк Томпсън.

Леви разтърси глава, за да я проясни.

— Три деца от един и същи баща, оплетени във взаимоотношения, които като че ли не водят доникъде. Питам се какво ли значи всичко това, ако въобще значи нещо.

— Може би твоите хора могат да разследват.

— Не и без причина, по-важна от простото любопитство. Ако резултатите не могат да помогнат на експеримента, те не биха си помръднали и пръста.

— Страхотно.

Така на Джак оставаше задачата да каже на Кристи Пикъринг, че мъжът, с когото се среща дъщеря ѝ, е техен кръвен роднина. Дали тя щеше да му повярва? Съмняваше се.

— Ще имам нужда от доказателство, когато изложа всичко това пред Кристи.

Леви смръщи вежди.

— Не знам какво имаш предвид.

— Лабораторна разпечатка, в която да се казва, на прост английски, че Болтън — или по-скоро Бетълхем — и Кристи имат един и същи баща.

— Мили боже, не мога да направя това! Резултатът е от лабораторията на „Крейтън“. Никой не бива да научи, че „Крейтън“ е замесен. Това ще означава да изгубя главата си — буквално!

— Не можеш ли просто да пропуснеш онази част, в която се споменава „Крейтън“?

— Това няма да ти помогне. В доклада не се споменават имена. Пробите са отбелязани просто с номера.

— Е, не можеш ли да вмъкнеш имената? Не Болтън, разбира се. Използвай Бетълхем.

— Компютърът няма да приеме имена в полетата, които идентифицират пробите. Разбира се, ти можеш да кажеш, че номерата се отнасят до Бетълхем и мисис Пикъринг.

— Не, това не би убедило Дон, че се среща с вуйчо си. Под номерата би могъл да се крие всеки.

По дяволите. Джак имаше нужда от *нещо*. Дори Кристи да му повярваше — което може би нямаше да е лесно — тя щеше да иска доказателства, които да предостави на Дон. Той насочи вилицата си към Леви.

— Виж, Кристи се опитва да раздели Болтън и дъщеря си. Няма да е достатъчно просто да пусна тази бомба с новината за брат й. Не би означавало нищо, ако не е подкрепено с документация.

Кристи вече беше загубила доверието на Дон. Ако сега й разкажеше неподкрепената с нищо история, че Бетълхем е неин вуйчо, само щеше да затвърди липсата й на доверие.

Леви каза:

— Ако искаш да й помогнеш, изпрати Болтън обратно зад решетките.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Особено след като трябваше да остане зад сцената, невидим. Каквото и да се случеше на Болтън, то трябваше да изглежда като лош късмет.

— Да кажем, че разкрием самоличността му на обществото, че привлечем вниманието към случая му? Как ще погледнат на това хората от „Крейтън“?

Леви сви рамене.

— Той е част от правителствена програма. Неуспехът ще бъде проблем на агенцията. Те ще се справят. Много са добри в това. — Наведе се напред. — Виж, щом искаш всичко да бъде документирано, остави мисис Пикъринг да пусне бомбата, а после предизвикай Болтън да докаже, че тя лъже. Във всяка медицинска лаборатория ще им направят тест за бащинство. И ще се докаже, че двамата имат общ баща. По този начин не само ти ще останеш сух, но и „Крейтън“.

Да, но дали това ще бъде достатъчно да ги раздели? Джак се съмняваше. Имаше чувството, че ще е необходимо нещо повече. Нещо наистина голямо. Но какво?

3

— Хайде сега, скъпа. Знаеш, че и ти би искала да си сигурна.

— Но аз *знам*. Ти си претърпял вазектомия, така че не е възможно да съм бременна.

Бяха в банята на горния етаж. Джеръми размахваше теста за бременност пред очите ѝ като хипнотизатор. Беше го купил преди около час от местната аптека. И сега трябваше да убеди Дон да го използва.

— Няма да е за първи път нещо да се обърка след вазектомия.

В сините ѝ очи, приковани в теста, бликнаха сълзи. Тя гледаше комплекта така, сякаш беше отровна кобра.

— Започваш да ме плашиш, Джери.

— Хайде, не се плаши сега. Просто дай малко урина и ще проверим. — Усмихна се, за да я окуражи.

Тя грабна теста от ръката му и го побутна към вратата.

— Добре, добре! Обаче няма да ме гледаш как уринирам. Никой не може да ме гледа в такова положение.

Той си придаде обидено изражение.

— Дори аз?

— Особено ти. Хайде, излез. Ще останеш отвън докато свърша.

Джеръми излезе и я остави да затвори вратата. Веднага щом чу превъртането на ключа, удари с юмрук във въздуха от радост. Да! Тестът щеше да се окаже положителен. Така трябваше да бъде. Зачака. Крачеше напред-назад като бъдещ баща, завладян от нетърпение да види бебето и от тревога. Но, да, той беше бъдещ баща. Или поне така се надяваше.

Мишниците му бяха подгизнали от пот, дланите му бяха толкова влажни, че скоро от тях щяха да започнат да капят капчици. Целият му живот беше насочен именно към този момент. Имаше и някои непредвидени обрати — „Крейтън“ например — но ето го тук, точно на мястото, където трябваше да бъде. Но дали беше свършил онова, което се искаше от него?

Изчака близо до вратата, докато не чу пускането на водата вътре, после се отдалечи. Дон излезе, като държеше миниатюрния прибор в ръка и го гледаше втренчено.

— Пише, че трябва да изчакаме пет минути. Лентата ще стане или червена, или синя. Ако е синя... — Гласът ѝ заглъхна нещастно.

— Какво?

— Ще означава, че съм бременна. — Тя поклати глава. — Не мога да повярвам, че правя това. Аз... О, по дяволите! — Тя изпусна прибора и зарови лице в дланите си. — О, по дяволите, по дяволите, по дяволите!

Джеръми се наведе и вдигна прибора. Лентата беше синя.

Да!

Изведнъж се почувства така, сякаш нямаше кости. Облегна се на стената. Трябваше да седне. Обаче слабостта трая само секунди. После у него избухна смесица от радост и гордост, които му придадоха енергия. Беше се справил! Беше изпълнил най-деликатната и трудна част от задачата — а следователно и най-важната — от Плана на татко. Искаше да изтича и да сподели с Ханк, да заподскача наоколо в подобие на индиански танц и да закрепси. Обаче устоя на подтика. Щеше да има много време за това по-късно. А сега трябваше да се справи с Дон.

— Спокойно, спокойно, скъпа — каза, прегърна я и я притисна здраво към себе си. — Няма нужда да плачеш. Напротив, трябва да празнуваме.

Тя вдигна към него изцапаното си от сълзите лице. Не беше красавица, но в момента изглеждаше повече от обикновена. Обаче в този случай външният вид нямаше никакво значение. Важно беше само бебето в утробата ѝ.

— Да празнуваме? Аз съм бременна! Това не трябваше да се случва!

— Погледни на него по този начин: като на чудо.

— Не, това е грешка. И нищо повече. Вероятно тестът е грешен.

— Да, вероятно си права.

Обаче Джеръми знаеше, че не е така. Той знаеше всичко за тестовете за бременност. Беше използвал такива и преди. Много. Обаче това беше в периода преди „Крейтън“. А тези, новите, бяха

много по-надеждни, по-точни. Възможността за грешка при тях беше сведена до минимум.

Дон направи крачка назад от него и избърса сълзите си с опакото на дланта си.

— Ще отида до аптеката и ще купя различен вид — не, два други. И тогава ще видим. — Джеръми я загледа как размахва юмрук във въздуха, както той самият беше направил преди няколко минути. При нея, обаче, жестът изразяваше различно чувство. — Не мога да *повярвам!*

Джеръми много внимаваше тонът му да остане спокоен, неутрален.

— Има и по-лоши неща на света, скъпа.

Тя го гледаше втренчено, с присвити очи.

— Хей, чакай минутка! Това същият човек ли е, който ми каза, че се е подложил на вазектомия, защото не иска да се роди дете в този скапан свят?

— Да. Така казах. И наистина тогава се чувствах по този начин. Обаче всичко се промени, когато те срещнах.

Лицето ѝ омекна.

— О... Тези думи са толкова сладки. Обаче не е възможно да съм бременна! Просто не е!

Бременна си, Дони, бейби. Бременна си.

— Може би не си — каза той. — Но ако си, не мислиш ли, че с истинско чудо? — Тя отвори уста да отговори, обаче той бързо продължи: — Искам да кажа, нима не виждаш Божията ръка в това?

— Ако говориш за непорочното зачатие, имам новини за теб...

— Не, искам да кажа... Ти вярваш в Бога, нали?

Той знаеше, че е така. Самият Джеръми не вярваше. Поне не в нейния Бог.

— Разбира се.

— Е, тогава, можеш да видиш неговата намеса в това, нали? Никога не съм искал да имам деца, а после те срещнах и съжалих, че съм се подложил на вазектомия. Защото ние двамата сме съвършената двойка и от теб ще стане страхотна майка. А сега виж какво стана!

— Не съм бременна! — Тя отново заплака. — Не е възможно! Не съм готова! А после, какво ще стане с играта...

Той я прегърна още по-здраво.

— Най-страхотното при софтуера, скъпа, е, че можеш да го разработиш и у дома си.

Тя се отскубна от прегръдката му и тръгна към стълбите.

— Ще отида до аптеката. А като се върна, ще направим нов тест. И тогава ще видиш.

Не, Дон, ти ще видиш.

После щеше да дойде най-трудната част. Щом веднъж се убедеше, че е бременна, той трябваше да я накара да задържи бебето и да го иска така силно като него. Хм, да, добре, тя никога не би могла да го иска толкова силно, а той никога не би могъл да ѝ разкаже цялата история — господи, та тя щеше да полудее! — обаче на всяка цена трябваше да я убеди, че бебето трябва да се роди. Това може би нямаше да е толкова лесно, но, по дяволите, тя беше повярвала във всичко друго, казано от него. Защо не и в това?

Обаче най-важното беше да държи Дон под око, да остане при нея, да я наблюдава всяка минута. Трябваше да защити бебето.

— Лори! Сервирай на всички! За моя сметка!

Джак седеше в любимото заведение на Болтън, пиеше бира и се преструваше, че чете „Ритника“. Вдигна глава и се огледа, като чу гласа на Джеръми. Беше започнал да мисли, че си губи времето, че няма никакъв шанс Болтън да дойде тук след онази свада, обаче очевидно той не беше човек, който се отказва лесно. Един добър начин да успокоиш чувствата, е да платиш пиенето на всички.

Болтън беше следван от очевидно нещастната Дон. Той видя Джак, кимна му, обаче не спря до него. Застана до бара и започна да оглежда помещението, докато голяма част от редовните посетители се втурнаха нататък, за да получат безплатното си питие. Джак остана на мястото си, загледан в Дон. Тя стоеше до любимия си, изглеждаше смутена, очите ѝ бяха зачервени, като да беше плакала. Проблеми в рая? Ако беше така и ако той не успееше да разбере какво е, може би...

— Добре, всички! — извика Болтън, вдигнал ръка с бутилката „Будвайзер“ в нея. — Искам да се запознаете с моята дама. Дон.

Лицето на Дон почервения, когато тълпата се разшумя и оттук-оттам се чу по някое „здравей“.

— Просто искам да знаете, че днес Дон ме направи най-щастливият човек на земята.

О, по дяволите. Ще се женят? Кристи ще...

— Днес открих, че тя ще ме направи татко!

Дон доби пурпурночервен цвят, докато всички започнаха да я засипват с поздравления. Джак можеше единствено втрепенено да гледа сияещия Болтън, който вдигна бутилката още по-високо.

— За Дон!

Тълпата повтори наздравицата и всички отпиха — всички, с изключение на Джак и Дон. Нейното изражение даваше ясно да се разбере, че бременността ѝ не е желана. Джак имаше чувството, че ще иска детето още по-малко, когато разбере, че негов баща е вуйчо ѝ. А Кристи... Ако беше мислил, че тя ще изпадне в нервна криза при мисълта за предстояща сватба, какво ли щеше да е, когато научеше за

бременността на дъщеря си? И особено когато научеше... После забеляза, че щастливо усмихнатият Болтън се приближава към него, като влачи Дон за ръката.

— Хей, Джо! Чу ли?

— Разбира се. — Джак вдигна чашата си и Болтън се чукна с него. — Поздравления, човече! И на вас също, млада лейди. — Дон само кимна.

Болтън каза:

— Това тук е Джо Хенри, скъпа. Срегнахме се онзи ден. Той е запален по видеоигрите и освен това е много добър.

— Приятно ми е — каза Джак. Следващите думи не искаха да излязат от устата му, обаче Джак се застави да ги произнесе: — Като ви гледам вас, двамата родители, бебето със сигурност ще е много красиво.

— Повече от красиво — специално. И то по много, много начини. — Посочи книгата, която лежеше на масата пред Джак. — На него никога няма да му се наложи да бъде дисимилирано, защото никога няма да бъде асимилирано. Ще бъде Човек Ритник по рождение.

Джак потупа с пръст по фигурката, изобразена на корицата.

— От самото раждане!

— Не си ли я прочел още? Вероятно четеш много бавно.

— Изучавам внимателно всяка дума. Не мога да изразя с думи колко много се забавлявам.

Джак хвърли поглед на корема на Дон. Сега разбра естеството на „проекта“ — „мисията“, за която Болтън беше споменал. Дали това не беше и „ключът“, за който говореше той?

След това премести поглед върху Болтън и се запита какво ли става в главата му. А накрая изпи и последната капка бира и се изправи.

— Искане ми се да можех да остана за веселбата, Джери, но трябва да съм на друго място.

— Сигурен ли си, че не мога да ти купя още една бира?

— Трябва да побързам.

Планът на Джак беше да изчака Болтън тук и да побърби с него в опит да открие какво е намислил... Да изтръгне още малко информация от него, преди да се срещне с Кристи. А обявяването на

бъдещото бащинство правеше това неотложно. Също така беше накарало Джек да се страхува от срещата с клиентката си.

Трябваше обаче да направи едно изключително важно телефонно обаждане, преди да се срещне с нея.

От мобилен телефон ли се обаждаш? — запита Леви, когато се свърза с него.

Джак се облегна на стената на стъклената кабина, намираща се на булевард „Куинс“. Беше му отнело доста време да намери обществен телефон. Някога такива имаше навсякъде, а сега...

— Не, намирам се в една от последните телефонни кабинки на „Куинс“. Просто ме изслушай. Нали знаеш от кого се интересуваме — онзи, дето се среща с доста по-младото от него момиче?

Леви отговори предпазливо.

— Да.

— Е, тя е бременна и нашият приятел е бащата.

Пауза, после ахване:

— Мили боже, ако е наследила от майка си... — Той като че ли търсеше някаква кодова дума, неутрален термин, нещо, което би могло успешно да замести дДНК. — От майка си...

— Умението да приготвя онзи специален сос?

— Не говорим за хамбургер!

— Напротив, в известен смисъл.

Въздишка на раздразнение.

— Не мога да повярвам. Много добре. Ако е наследила таланта на майка си да приготвя сосове и това се комбинира с таланта на нашия човек да...

— Да... Тогава ще имаме налице един наистина огромен „Биг Мак“.

— Да, да, така е.

— Очевидно през цялото време целта му е била точно такава: да измисли рецептата за този страхотен сос.

— Мислиш, че е преднамерено?

— Да, търсел е точно това момиче. Какво друго мога да си помисля? Това малко ме плаши.

— И да, и не. Защото момичето може би не е наследило таланта на майка си. Човек не наследява копие на майчиния си геном, а само

половината от него. Другата половина идва от бащата. Така че винаги съществува възможността момичето да не е обременено с майчините способности.

— Освен ако, разбира се, бащата не притежава същите.

— Да. В такъв случай, шансът да притежаваш общата за родителите си способност се увеличава драматично. *Драматично.* Трябва да научим кой е бащата и къде можем да го намерим.

— И ако го направя?

— Тогава трябва да ми донесеш проба от, хм, неговия сос и ще разберем с какво си имаме работа.

— А ако не мога?

— Тогава ми донеси проба от този на момичето, за да видим доколко тя е носител на същия талант. Ако ѝ липсва, експериментът ще се е провалил и слава богу!

Нещо в тона на Леви обезпокои Джак.

— Струваш ми се разтревожен.

— Така е. Свидетели сме на генетична манипулация тук — макар и от по-стар и добре познат ни тип, характерен за аристократичните семейства от миналото, но все пак генетична манипулация — и аз искам да знам защо. Някой си е поставил някаква цел и искам да знам каква е тя. Защото този специален сос е потенциално избухлив. Достатъчно опасен е. Това ме кара да мисля, че някой поколения наред се е опитвал да създаде атомна бомба.

„За да взриви какво? — питаше се Джак. — Кой или какво беше целта?“

— Не! — извика Кристи. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. — Не е възможно!

Седяха в нейния „Мерцедес“, паркиран в северния край на Медоу Лейк, едно спокойно и райско кътче, сгушено между оживените пътни платна IIE, „Гранд Сентръл Паркуей“ и „Ван Уик Експресуей“. Джак беше решил, че е по-добре да не се приближава до дома ѝ. Беше ѝ казал, че Болтън, а сега и Дон, знае как изглежда той и че ако някой от двамата го види да влиза или излиза от къщата ѝ, разследването му ще бъде особено затруднено. Беше ѝ казал, че има новини за нея, обаче тя не беше очаквала това... В никакъв случай... Джержми Бетълхем, неин полубрат... Това беше или кошмар наяве, или лудост!

— Страхувам се, че е вярно.

Тя изучаваше лицето на Джак. Дали той не беше намислил нещо? Но не. Усещаше искрената му неохота да ѝ поднесе лошите новини. Той не искаше да бъде техният носител. Кристи усещаше в устата си неприятен метален привкус.

— Но... как?

— По обичайния начин, предполагам.

Не беше забавно, да.

— Не, по дяволите! Как разбра? Как?! И защо въобще си проверил?

— Онзи ден, докато разговарях с Бетълхем в заведението, където обикновено ходи той, разбрах, че баща му се казвал Джона и бил едноок.

Това я разтърси. Едно око... Баща ѝ беше носил превръзка на окото. Или поне така ѝ бяха казали. Да... Обаче има милиони хора, изгубили едното си око.

— И?

— А когато вчера разговарях с теб, ти ми каза, че майка ти твърдяла, че баща ти бил погълнат от кит.

Да, вероятно и тя вече беше видяла връзката.

— О, господи... Джона.

Той кимна.

— Да. И понеже, както вече ти казах, търсех някаква връзка между теб и Бетълхем, това съвпадение беше за мен като червения флаг за бика.

— Обаче ти не спомена нищо пред мен.

— Защото исках първо да съм сигурен. В противен случай, щеше да ме гледаш, както правиш и сега — готова да извикаш психиатър или ченгетата.

— Но как се сдобих с проба от...?

— Ти ми остави няколко косъма в заведението на Хулио.

— А Бетълхем?

— Взех от „Работа“ използваната от него лъжица.

Стори й се, че при този отговор той не беше така сигурен в себе си. Вярно ли беше това? Дали можеше да се вземе ДНК проба от използвана лъжица?

— Все още не мога да повярвам. Къде е докладът от лабораторията?

Той погледна през прозореца.

— Не е у мен.

— Какво? Откъде знаеш тогава?

— Устно потвърждение. Ще последва и компютърно копие, обаче то няма да ти помогне. Пробите са номерирани в доклада заради поверителността на подобни сведения. Има някакъв закон по въпроса.

— Тогава би могло да е грешка. — *Трябва да е грешка.*

Той я погледна.

— Човекът, който проведе тестовете, беше абсолютно категоричен, че двете проби, дадени му от мен, са на хора, които имат един и същи баща, но различни майки.

Кристи затвори очи и си пое дълбоко дъх, за да потисне напиралите ридания. Ставаше все по-лошо и по-лошо.

— Как е възможно да се случи нещо такова? Искам да кажа, какви са шансовете моят полубрат да дойде в града и да подхване връзка с... — Тя изправи рязко гръб и втренчи поглед в него. — Освен ако не го е знаел предварително! О, Исусе, мислиш ли, че всичко това е било абсолютно преднамерено?

— Почти съм сигурен. Шансовете подобно нещо да се случи случайно са нищожни.

— Но защо? Защо да се среща с племенницата си?

— Вероятно има нещо общо с миналото му. Или с твоето. И тъй като не познаваш Бетълхем, единствената връзка, която виждам, е бащата на Дон.

„Не, не, не! — помисли си тя. — Не се впускай в това! Моля те, недей!“

— Невъзможно.

— Напротив. Възможно е Бетълхем да си отмъщава за нещо.

— Като... — Думата чука изникна в ума ѝ, обаче тя не можеше да я изрече на глас пред него, не и когато се отнасяше за Дон. — Като излиза с племенницата си?

— Но той е изкривен, психопат. Кой знае какво се върти в главата му. Единственият начин да ти помогна, е да науча нещо повече за баща ѝ.

— Не!

Той изглеждаше ядосан и тя можеше да го разбере. Обаче не можеше да му каже.

— Хайде, Кристи. Кой беше той? Беше ли замесен в твоето изчезване, продължило четири седмици?

Тя вдигна поглед към него.

— Откъде...? — После млъкна и кимна. — О, да. Ти си детектив. Обаче се предполага, че разследваш Джеръми Бетълхем, не мен.

— Просто сглобявам всички парченца от мозайката. Сега... Какво ще ми кажеш за онези седмици? С него ли беше?

— Забрави. Дори не искам да мисля за него. Беше ужасно... *Най-лошото* време в моя живот.

— По онова време не беше добре за никого в Атланта. Убийството на онези двама лекари, извършвали аборти.

Убийството на лекарите? Защо ли повдигаше този въпрос?

Липсващите седмици, убийствата, братът, за чието съществуване тя дори не подозираше... Беше прекалено много. Паниката се надигна у нея, остави я без дъх. Сърцето ѝ заби тежко в гърдите, не можеше да диша, колата сякаш се свиваше около нея, притискаше я... Тя натисна дръжката на вратата, отвори я и изскочи навън.

— Кристи!

— Остави ме сама!

Залитна, възстанови равновесието си и затича към езерото.

Джак седеше, замръзнал, и гледаше след Кристи, която пробяга трийсетте или четирийсетте метра тревно пространство и застана под една плачеща върба. Подпря се на стъблото за няколко секунди, после се свлече на колене и зариде. Той изскочи от колата и се втурна след нея. С крайчеца на окото си видя възрастна двойка, която разхождаше кучето си, да се спира и да ги гледа втренчено. Трябваше да внимава. Не искаше някой да сбърка сцената с домашно насилие и да се обади на 911.

Стигна до Кристи, коленичи близо до нея, но не я докосна. Поколеба се, защото не беше сигурен какво да каже. Реши, че последното, което трябва да направи, е да я притисне.

— Щом не искаш да говориш за него, недей. — Хвърли поглед на възрастната двойка и видя, че все още ги наблюдават. — Но каквото и да решиш, нека се върнем в колата.

Тя изтри очи и го погледна, после кимна. Джак се изправи и ѝ подаде ръка. Тя я пое и той ѝ помогна да се изправи. Двамата с Джак тръгнаха рамо до рамо към колата, а двамата старци се обърнаха и продължиха разходката си.

Като влязоха обратно в „Мерцедес“-а, Джак замълча, но мислено подтикваше Кристи да изплюе камъчето. Най-последно...

— Защо спомена убийствата на лекарите от Атланта?

Джак се замисли. Не разполагаше с готов отговор. Всичките ѝ проблеми като че ли се въртяха около Джеръми Болтън, убиеца, затова той предположи, че мисълта просто е била непрекъснато в главата му.

— Аз... докато проучвах произхода ти, попаднах на историята, за която по онова време говореха всички в Атланта.

— Е, аз нямам нищо общо с ничие убийство.

Защо въобще е решила, че бих могъл да я заподозра в нещо подобно?

— Никога не съм си помислял дори, че имаш.

— Да, добре, обаче ченгетата имаха своите съмнения. Поне известно време.

Джак я загледа втренчено.

— Била си заподозряна?

— Аз... Аз бях свързана с онези лекари.

— Голдън и Далтън?

— Знаеш имената им?

— Казах ти, търсех хора, свързани с миналото ти. А техният убиец?

Тя премигна.

— Джеръми Болтън?

— Ето, я виж кой има добра памет.

Тя се засмя кратко, дрезгаво, подобно на кучешки лай.

— О, никога няма да забравя това име. Когато ченгетата накрая го заловиха и не откриха никаква връзка помежду ни, загубиха всякакъв интерес към мен.

Джак се поколеба. Следващият му въпрос можеше да докосне някой чувствителен нерв.

— Не е задължително да ми отговориш, но аз трябва да запитам: извършвала ли си аборти при убитите лекари?

Тя гледаше право напред.

— Не.

Нещо, промяната на тона й... Дали казваше истината?

— Но да бъдеш заподозряна в убийство... — Той поклати глава. — Това трябва да е ужасно. Затова ли каза, че било най-лошото време от живота ти?

— Да... Но и заради други неща.

— Бащата на Дон?

— Той не подлежи на обсъждане.

Като си спомни каква беше реакцията й последния път, когато я беше притиснал, Джак отстъпи.

— Е, ако промениш решението си, уведоми ме. Защото неговото място в мозайката също е важно.

— Повярвай ми, той никъде няма място.

— А промяната на името ти? Защо от Муунглоу Гарбър си станала Кристи Пикъринг?

— Ти наистина здравата си се ровил в миналото ми, нали? И си постигнал забележителни резултати, като се има предвид с колко малко време разполагаше.

— Просто се опитвам да заслужа парите ти — каза Джак, без да уточни, че друг човек беше провел разследването.

— Е, промяната на името си е моя работа.

— Друга тайна?

Тя го погледна.

— Не. Просто нещо, което не искам да споделя.

Джак кимна. Тя се съпротивляваше — усилено. Джак реши за момента да се откаже от въпроса с бременността ѝ, защото отговорът нямаше да повлияе на хода на действията му, а можеше да доведе Кристи до нервна криза.

Обаче, след като тя не искаше да говори за бащата на Дон, това правеше невъзможно снабдяването с проба за ДНК. Следващият избор на Леви беше проба, взета от Дон. Джак трябваше да измисли начин да се сдобие с нея, без да предизвиква въпроси. След миг беше готов с плана си и се надяваше историята да звучи правдоподобно. Докосна леко Кристи по ръката.

— Остави ли Дон нещо, от което бихме могли да изследваме нейната ДНК?

Тя го погледна с нескрита тревога.

— Защо?

— За да видим колко близо са генетически двамата с Бетълхем. Може би възможността за вродени несъвършенства на бебето...

— О, господи, дори не помисляй за бременността ѝ!

Джак прие реакцията ѝ като потвърждение, че интуицията му се е оказала вярна.

— Ти ми каза, че двамата правят секс.

— Да, но бременна!

— Едното обикновено следва от другото.

— Не мога дори да мисля за това.

— Добре тогава, помисли за следното: разполагам с резултата от изследванията на ДНК-то на Бетълхем. Ако успея да се снабдя с проба от Дон, за да ги сравня, кой знае...? Може би така ще успеем да променим решението ѝ, да я накараме да се замисли за връзката си с толкова близък роднина.

Кристи не каза нищо известно време, после кимна.

— Сигурна съм, че видях четка за коса в едно от чекмеджетата ѝ, след като се премести при Бетълхем. Ще свърши ли работа?

— Просто чудесно.

— Тогава да не губим повече нито минута.

Джак седеше в колата си близо до езерото и чакаше. Кристи искаше да го закара до дома си, за да вземат четката, обаче Джак отказа — по същата причина, поради която беше пожелал да се срещнат тук. Докато чакаше, той се обади на Леви и го информира, че не е имал късмет с идентифицирането на бащата на Дон, но скоро ще разполага с коса от момичето. Джак очакваше Леви да започне спор, да го помоли да изчака до следващия ден, обаче той веднага се съгласи на предложението на Джак да се срещнат в „Аргонавт“. Леви, изглежда, наистина беше заинтересуван от възможността за раждането на дете със супер дДНК. Джак затвори очи и се отдаде на мислите си, като им позволи да придобият хаотичен безпорядък.

Какво беше предизвикало паниката на Кристи? Споменаването на убийството на лекарите, извършващи аборти? Или нещо друго? Беше казала, че е „свързана“ с двамата мъртви лекари. Какво ли означаваше това? Остави мислите си да се развихрят на воля и в резултат се роди най-страшният и невероятен сценарий: дали тя не беше направила аборт при тях, след който да е останала така увредена психически, че е страдала от толкова силно чувство за вина, че да е искала и причинила тяхната смърт?

Не. Беше се научил, предвид житейския си опит, да преценява човешките характери. Просто не можеше да види Кристи в ролята на хладнокръвния убиец. Но пък, от друга страна, Леви беше казал, че според Томпсън, Болтън е бил подставен. Какво, ако това беше вярно? Ако Кристи беше взела участие в инсценировката и сега той търсеше отмъщение?

Обаче ченгетата, а вероятно и федералните, я бяха разследвали и тя беше излязла чиста от разследването. И още: беше очевидно, че тя не познава Болтън. Колкото и да се беше променил през годините, с брада или без, тя щеше да го познае в лицето на Джери Бетълхем. Разтърси глава озадачен. Това го подлудяваше.

Но още по-голямо безпокойство предизвикваше идеята за детето със супер дДНК. Беше очевидно, че някой е планирал предварително

ситуацията, но какъв беше предвиденият край? И кой? Загадъчният Джона Стивънс? Изниква просто така, от нищото, дарява няколко жени със спермата си и намира предполагаемата си смърт. Но дали наистина е умрял? Като нямаше труп, който да изровят и проверят, кой би могъл да е сигурен, че наистина е мъртъв?

Джак се размърда неспокойно на мястото си. Ето една наистина обезпокоителна мисъл: агентът на Различието на Земята разпръсква някакъв вид токсично семе с надеждата да създаде дете на... — какво? Дали не иска да събуди дДНК-то на всички хора и да положи началото на Армагедон? Такъв ли е бил Планът? Това ли имаше предвид Болтън, когато беше казал: „... намирането на ключа за бъдещето... за новия свят“? Дали под „нов“ нямаше предвид доминирането на Различието?

Погледна през предното стъкло и видя колата на Кристи да приближава. Тя спря до него и свали прозореца.

— Донесох я.

Подаде му четката за коса. Той ѝ хвърли поглед и се увери, че космите, оплели се по нея, са достатъчни за изследване.

— Аз имам нужда само от около десетина.

Кристи сви рамене.

— Вземи я, няма значение. Тя е стара.

Той я погледна.

— Чувстваш ли се по-добре?

Тя кимна.

— Да, така мисля. Кога мислиш, че ще имаш резултатите?

— Ще започнем още тази вечер. Ако всичко мине добре, ще имаме информация за теб утре.

Тя вдигна вежди.

— Утре? Чувала съм, че са необходими седмици. Кого познаваш?

Той се усмихна, както се надяваше, лукаво.

— Имам приятели на високи места...

Кристи се прибра у дома и видя колата на Дон, паркирана на алеята. Сърцето ѝ заби тежко, обзе я някаква неясна възбуда. Дали не се беше скарала с гаджето си? Дали не се бяха разделили? Молеше се копелето да не я беше наранило. Ако я беше докоснал дори с пръст... Втурна се в къщата и извика:

— Дони?

Дон изтича надолу по стълбите и застана пред нея. Носеше пълна чанта. Изнасяше и други свои неща от къщи? Не изглеждаше по-зле — нямаше следи от сълзи, от наранявания, долната ѝ устна не трепереше. Гледаше втренчено Кристи, а изражението на лицето ѝ издаваше разочарование.

— Абсолютно се надявах да мога да вляза и изляза оттук, без да разиграваме сцени.

Сърцето на Кристи помръкна.

— Значи не си се върнала.

— Не. Не съм. Може би някой ден ще ти простя, че се опита да го купиш, но ще трябва да мине време.

Кристи разтвори ръце и тръгна към нея. Искаше да вземе своето малко момиченце в прегръдките си и да го помоли да се прибере у дома, обаче Дон пристъпи встрани, за да ѝ убегне.

— Добре — каза Кристи. — Признавам, действието ми беше зле премерено, погрешно и дори непочтено. И дълбоко съжалявам.

Дон поклати глава.

— Защо? Защото абсолютно не се получи?

Точно така!

Обаче не можеше да го признае пред дъщеря си. Можеше ли да ѝ съобщи новината за кръвната връзка между нея и Бетълхем? Не. Тя самата не беше убедена. Трябваше да мълчи, докато не се сдобие с неопровержимо доказателство. И затова се опита да разведри атмосферата. Протегна ръка.

— Дължиш ми петдесет цента.

Дон просто я гледаше втренчено. Кристи се застави да се усмихне.

— Хайде. Каза два пъти „абсолютно“: петдесет цента.

Дон отново поклати глава.

— Приключихме с това, мамо. Но като говорим за пари, къде са те? Все още ли са у теб?

О, по дяволите. Беше така затънала в тази каша, че все още не беше върнала парите в банката. Утре... Утре със сигурност.

— Да. Защо?

— Искам да знам какъв е видът на толкова много пари в брой.

Кристи не знаеше накъде води всичко това, но реши да продължи играта. Беше готова на всичко, за да я задържи тук още малко. Забърза нагоре, към стаята си, извади торбата от най-долното чекмедже на скрина и се върна на първия етаж. Без да каже дума, подаде торбата на Дон. А тя я взе, бръкна вътре и извади няколко пачки банкноти. Загледа ги втренчено, а после погледна Кристи със сълзи в очите.

— Толкова струвам според теб?

— О, господи, не! Ти си безценна за мен. Мислех, че парите са повече, отколкото струваш за *него*.

— Но си сгрешила напълно, нали?

Кристи си спомни нещо, казано от Джак.

— Може би има нещо, което за него е по-важно от парите.

— Като например какво?

— Не знам, но имам намерение да открия.

Лицето на Дон стана като изсечено от камък. Тя върна парите в чантата и я подаде обратно на Кристи.

— Какво? Втори детектив?

— Да. И той вече научи няколко неща.

Дон мина покрай нея на път за вратата.

— Да, той ще трябва да се потруди, за да остане жив и да заслужи парите ти.

Кристи не искаше да го каже, обаче думите излязоха сами от устата ѝ.

— Той е твой вуйчо, Дон!

Дон спря и бавно се обърна. Имаше изумен вид.

— *Какво?*

— Той ми е наполовина брат. Имаме общ баща. Не знаех за съществуването му.

Лицето ѝ се изкриви.

— И очакваш да повярвам?

— Тъжно е, но не, не очаквам. Макар да е вярно. Той не само е опасен и склонен към насилие, не само е достатъчно възрастен да ти бъде баща, но е и твой вуйчо!

— Ти просто ревнуваш, защото в твоя живот няма мъж! И не мислиш ли, че може би съм с мъж, достатъчно възрастен да ми бъде баща, защото никога не съм имала такъв и майка ми *не иска да ми каже абсолютно нищо за него?* — Тя изкрещя последните думи.

Кристи изпита силна сърдечна болка, обаче запази гласа си спокоен. Бяха водили този разговор милион пъти. Време беше да унищожи идеализирания образ на бащата, без да ѝ каже цялата истина.

— Баща ти никога не е искал да има нещо общо с теб или с мен. Какво повече искаш да знаеш?

Истината. Той дори не би искал да знае за съществуването на Дон.

— Бих искала да го чуя от него.

— Е, в такъв случай, ще трябва да го откриеш. Последният му контакт с мен беше преди твоето раждане. Нямам представа къде е.

Кое то също беше вярно.

Дон поклати глава.

— Защо го мразиш толкова много?

— Не го мразя. Благодарение на него имам теб.

Поредната истина.

Лицето на Дон се смекчи за миг.

— Той се е оженил за теб и те е изоставил. Това е абсолютно нередно, студено, знам, но...

Повече от това — чиста измислица. Тя никога не се беше омъжвала и предполагаемият съпруг и баща — Денис Пикъринг — въобще не съществуваше. Обаче щеше да запази това за себе си... завинаги. Направи крачка към Дон.

— Ще останеш ли за вечеря?

Дон отстъпи назад.

— Не мога. Все още съм много ядосана заради парите. А това с историята за вуйчото само влошава нещата. Докажи го.

— В момента не мога.

Дон изви очи към тавана.

— Мамо! Сигурно ме мислиш за много глупава!

— Напротив, знам, че си изключително умна. — Нещо, казано от Джак, изплува в съзнанието ѝ. — Не очаквам да ми повярваш. На мен самата ми е трудно да повярвам. Хайде, докажи ми, че греша. Откъсни няколко косъма от главата си, после от неговата и ги занеси в избрана от теб лаборатория — аз с радост бих платила изследванията. Нека проверят колко сходна е вашата ДНК. Ако греша, нека присмехът е за мен.

Лицето на Дон почервения. Тя отвори със замах входната врата.

— Мислиш, че ще му причиня обидата от подобно изследване? Забрави! — Вече на входните стъпала, се обърна и посочи Кристи с пръст. — По-добре ще е да свикнеш с него, мамо. Той е бащата на внучето ти!

С тези думи изтича до колата си. Кристи искаше да се спусне след нея, обаче тялото ѝ не се подчиняваше на командите на мозъка.

О, не! О, моля те, Господи, НЕ!

Джери потри длан по брадичката си.

— Тя наистина ли ти каза, че съм твой вуйчо?

Дон не можеше да каже дали е удивен и развеселен, или пък силно ядосан. Тя го наблюдаваше внимателно, но лицето му беше останало безизразно през цялото време.

— Да, но лъже, нали? Искам да кажа, абсолютно невъзможно е, нали?

Той удари с юмрук някакъв въображаем противник.

— Напълно невъзможно, да! Откъде ѝ хрумват тези идеи? Винаги ли е била смахната?

Обикновено Дон би направила страшна сцена на всеки, който си позволи да обиди майка ѝ. Обаче този път майка ѝ наистина се държеше много странно.

— Не, но ти и аз... Това по някакъв начин отнема здравия ѝ разсъдък.

Той изглеждаше силно разтревожен — закрочи напред-назад из стаята.

— Здрав разсъдък, ха! Тя напълно е изгубила ума си! Първо твърдеше, че съм убил човек и отвлякъл друг. Сега... — Спря рязко и я погледна втренчено. — Разполага ли с някакво доказателство?

Дон поклати глава.

— Не. Каза, че не може да го докаже.

— Е, е, е! Ако не друго, то майка ти е последователна и упорита. Няма никакви доказателства за каквото и да било... Нито че съм убил човек, нито че съм неин брат.

— Само наполовина.

Лицето му се вкамени, той махна раздражено с ръка.

— Няма разлика. Това трябва да престане. — Отиде до гардероба и извади якето си.

Дон го сграбчи за ръката.

— Къде отиваш?

— Да се видя с майка ти.

— Лоша идея, Джери — абсолютно лоша. Ако непременно трябва да разговаряш с нея, обади ѝ се по телефона.

— По-добре да го направя лично, скъпа. И ти го знаеш. Трябва да се видя с нея лице в лице, за да я предупредя да не разпространява повече лъжи по мой адрес.

— Не прави нищо...

Той я погледна.

— Какво? Глупаво? Като например грозна сцена или пък да започна да хвърлям разни предмети? — Поклати глава. — Просто ще ѝ кажа, че ако продължава, скоро ще се чуе с адвокатата ми.

Той я целуна, прегърна я и излезе. А тя го загледа как минава с широки крачки през входната врата, след което я затваря след себе си.

Каква каша! Господи, каква проклета каша!

Усети как риданията се надигат в нея при мисълта, че беше объркала всичко. Беше бременна! А тя не искаше дете. Не искаше да бъде майка... Поне не още. Мисълта я ужасяваше. Може би по-късно през живота си щеше да бъде готова да поеме отговорността за друго човешко същество, но сега? Нямаше начин. Та тя едва можеше да се грижи за себе си. Трябваше да си поживее, преди да се отдаде на майчинството.

Обаче Джери... Той толкова силно искаше детето.

Замисли се за това, как той беше танцувал из къщата сутринта, когато поредният тест отново се беше оказал положителен. Непрекъснато повтаряше какво чудо е това, твърдеше, че звездите са се съюзили, за да постигнат... Беше като че ли напълно полудял, защото казваше, че това е работа на съдбата и новото бебе ще управлява света... И винаги говореше за него в мъжки род. Защо не беше помислил за възможността новороденото да е момиче?

По-късно се беше успокоил, но щастие то беше изписано на лицето му. Беше я замъкнал в „Работа“ да празнуват, а там поздравяваше всички и обикаляше масите широко усмихнат, като пиян. Като пиян... Джери изведнъж беше поискал от нея да престане да пие алкохол. Не ѝ разрешаваше дори глътка бира. Е, всичко това можеше да върви по дяволите!

Отиде в кухнята и извади кутийка „Будвайзер“ от хладилника. Но като протегна ръка към капачката, се спря.

Дали алкохолът можеше наистина да навреди на бебето? Беше го чувала, но дали беше вярно? Тя още не знаеше какво ще реши по въпроса за бебето, но ако решише да го задържи, не искаше тя да е причината то да има дефекти по рождение. Върна бирата в хладилника.

По дяволите. Бременността никак не ѝ се нравеше.

— Ще кажа на адвокатата си да ѝ се обади — мърмореше си Джеръми, докато шофираше. — Да, така ще стане!

Поклати глава с отвращение. Защо нещата не могат да протекат гладко поне веднъж? Поне *веднъж*. Денят беше започнал така страхотно, а ето че сега беше готов да се превърне в кошмар. По дяволите, защо умът на Муунглоу не можеше да се занимава със собствената си работа?

Добре де, добре, нейното дете наистина беше нейна работа, но не можеше ли тя просто да кротува? И откъде се сдобиваше с цялата тази информация? Кой би помислил, че някой ще вземе да изследва неговата ДНК? Светът се беше превърнал в научна фантастика, докато той беше зад решетките. Трябваше да говори с някого. Извади мобилния си телефон и набра номера на Ханк Томпсън.

— Да?

— Аз съм. Помниш ли добрите новини, които ти съобщих тази сутрин? Е, те са придружени и с една лоша: някой е казал на Муунглоу, че съм неин полубрат.

— По дяволите! Кой?

— Не знам. Детективът, когото е наела, предполагам. Обаче кой дава информацията на *него*? Имам чувството, че е вътрешен човек, ако разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам, обаче би могло и да не е така. Изследвания на ДНК се правят навсякъде в наше време. Коса, слюнка... Хей, нали гледаш по телевизията „От местопрестъплението: Маями“, както и другите серии. Тези неща би трябвало да са ти известни.

Джеръми знаеше, обаче в главата му непрекъснато изникваше образът на доктор Леви.

— Единственото, което знам, е, че искам да се сложи край на това. Нали?

— Разбира се.

— Е, ако не е нашият човек, остава детективът. Сега шофирам към дома на Муунглоу и...

— Ти луд ли си? Тя може умишлено да се нарани сама и после да каже, че си я нападнал. И къде ще сме тогава?

Джеръми също се беше сетил за това. Муунглоу — *Кристи*, по дяволите! Ако я наречеше с рожденото ѝ име, щеше да се издаде. Кристи не изглеждаше способна на такова нещо, но все пак всичко беше възможно. Непременно трябваше да се срещне с нея, за да разбере нещо повече за този неин детектив и да намери начин да го отстрани от играта.

— Ще внимавам. Наистина. Но се надявам, че мога да разчитам на помощ от твоя страна, ако се наложи, брат.

Дълга пауза от другия край на линията, после:

— Ще направя каквото мога, човече, но имам други задължения.

Джеръми стисна здраво кормилото. Ханк и неговите проклети Хора Ритници. На Джеръми допаднаше тяхната идея в никакъв случай да не допускат да бъдат асимилирани, обаче във всяко нещо трябва да има граници. Човек трябва да има приоритети. Двамата бяха водили вече два разгорещени спора по въпроса — в единия от които едва не бяха стигнали до бой. Ханк обаче не искаше да рискува да изцапа ръцете си с каквото и да било — дори това да означаваше да отстъпи от Плана на татко. Някога беше обещал непременно да свърши своята част от работата, обаче, когато времето беше дошло, беше започнал да го увърта. Настояваше, че Хората Ритници са допълнение към Плана. *Допълнение... ли, господин Писателю?*

— Твоите шибани задължения могат да вървят по дяволите! Това тук е жизненоважно.

— Казах ти — ще направя каквото мога.

— Да бе, точно така.

Той сложи край на връзката и изхвърли телефона през прозореца. Ханк... Безполезен боклук. О, да, той сипеше хвалебствия и комплименти сутринта, когато Джеръми му беше съобщил новината за бебето, беше казал неща като: „Ти си истински мъж, Джеръми! Казах ти, че нямаш нужда от мен. Ти си ЧОВЕКЪТ, да!“.

Да, аз съм човекът, точно така. Единственият от нас, който ще се погрижи за изпълнението на Плана.

Джеръми натисна звънеца на входната врата на Кристи, после слезе в подножието на стъпалата и изчака, докато види светлината в коридора. Видя лицето ѝ в един от страничните прозорци, след това вратата се отвори. Бавно. Кристи подаде глава навън и го погледна с тревога, а после се огледа, като че ли се страхуваше, че някой може да се крие в храстите. Не беше много вероятно той да е дошъл с подкрепление, но тя нямаше да го пусне по-близо от десет крачки до себе си. Все още беше достатъчно светло, за да може някой любопитен съсед да го види, застанал пред вратата ѝ.

— Какво правиш тук? — каза тя.

Той вдигна поглед към нея.

— Трябва да поговорим.

— Нямам какво да ти кажа.

— Напротив, имаш. Тези глупости...

Той рязко млъкна. Възможно беше някой от съседите да подслушва. Не искаше някой от тях да се обади в полицията. Не му беше необходима нова среща с ченгетата.

— Трябва да се сложи край на тази лудост. Не можеш просто така да разпространяваш лъжи за мен.

— Кой казва, че са лъжи?

— Аз. И ти го знаеш. Ти и аз — роднини? Та това е абсурдно смешно! — Огромна лъжа. Татко му беше разказал всичко за Муунглоу Гарбър, когато беше дете.

Устата ѝ се изкриви и лицето ѝ изрази огромно презрение.

— Това е всичко друго, но не и смешно. Ужасно е!

— Има закони, които предотвратяват подобно поведение спрямо хората. Ще те осъдя за клевета... Ако не беше майка на Дон, сега щеше да разговаряш с адвоката ми, а не с мен. Това обаче е последният път. Следващата ни среща ще бъде в съда.

Тя се усмихна.

— Нямам нищо против. Единственият начин да пострадам в съда е, ако се докаже, че думите ми не отговарят на истината. Но не е така,

нали?

Кучка. Как е възможно татко да е дал живот и на такава тъпа крава? Е, може би не беше чак толкова глупава. Беше открила, че той е наполовина неин брат. Не, чакай. Не тя беше открила родството им, а детективът. Джеръми трябваше на всяка цена да научи името му. Не можеше да го отстрани по същия начин, по който се беше погрижил за Герхард — онази негова постъпка беше глупава, трябваше да го признае — но може би щеше да успее да убеди доктор Века да му плати достатъчно.

— Кой ти говори всичките тези небивалици?

— Приятел.

— Същият, който ме беше обвинил и в убийство?

— Може би.

— Кажи ми кой е. Трябва да проведе сърдечен разговор с него, да изясним някои неща.

Тя отново изкриви уста.

— Както си поговори и с мистър Герхард?

— Никога не съм чувал за този човек. Позволи ми да говоря с частния детектив, когото си наела. Да поговоря, нищо повече. Просто ми кажи името му.

Тя се засмя — засмя, за бога! — после каза:

— *Сигурно* се шегуваш.

Гневът избухна в Джеръми — в началото беше като огнена бяла топка в гърдите му, чийто огън постепенно обхвана и крайниците му. Не искаше нищо повече на света от това да изтича нагоре по стъпалата, да я стисне за гушата и да изтрие усмивката от лицето ѝ...

Тя вероятно видя нещо заплашително в изражението му, защото усмивката ѝ се стопи и тя бързо влезе обратно в къщата.

— Искаш да ме удариш, нали?

Думите ѝ му подействаха като кофа студена вода. Като че ли беше прочела мислите му. Сведе поглед надолу и видя, че кракът му е на първото стъпало. Тя отново излезе навън и го изгледа с нескрито презрение.

— Давай, *братко!* Направи най-лошото, на което си способен.

Втора експлозия на ярост. Джеръми беше на ръба да направи точно това. Тази кучка просто нямаше представа на какво е способен. Понечи да вдигне другия си крак, за да го постави на следващото

стъпало, обаче се спря навреме. Един глас в главата му извика: „Не! Тя иска точно това — да изгубиш самоконтрол и да излееш гнева си върху нея. Защото тогава ще е спечелила битката. Можеш да се измъкнеш от уж безпочвените обвинения и несъществуващите лабораторни доклади, но ако удариш майката на Дон тук, където всеки може да те види, ще изгубиш не само свободата си, но също така и Дон. Завинаги“.

Свали крак от стъпалото — най-трудното решение в живота му — наложи си спокойно изражение и я погледна. Може би татко не беше свършил чак толкова работа като ѝ беше дал живот. Тя беше свършила онова, заради което се предполагаше, че беше родена: беше родила момиче и го беше отгледала, беше го пазила. Беше готова дори да бъде пребита от бой заради него.

Вземам си обратно обидните думи, Муунглоу. Ти не си тъпа крава. Напротив, ти си израснала и си се превърнала в страхотна жена.

При тази мисъл той усети как нещо се надигна в слабните му. Осъзна, че я желае. Гореше от копнеж да разкъса дрехите ѝ и да я обладае. Това също беше прекрачване на границите. Обаче даде тласък на мислите му и в главата му се роди идея. Страхотно хрумване.

— Този разговор няма да ни доведе доникъде. Предупредена си. Ще те предупредя и за нещо друго. Дон ми каза, че ти е съобщила за бременността си. Е, ако искаш някой ден да видиш внучето си, пък било то и за секунда, ще ни оставиш на спокойствие.

Изуменото изражение на Муунглоу му достави огромно удоволствие. Обърна се и тръгна към колата си.

— Е, каза ли й? — запита Дон още щом Джеръми прекрачи прага. — И тя разбра ли те правилно?

Той си наложи лицето му да изрази несигурност. Както и преди, трябваше да подходи към въпроса изключително внимателно. Дори по-внимателно от последния път.

— Аз... Не мисля. Тя като че ли няма намерение да приеме връзката ни и да ни остави да си живеем живота.

Дон отиде при него. На лицето й беше изписана тревога.

— Какво искаш да кажеш?

Джеръми извърна поглед. Беше дошъл най-деликатният момент. Тя трябваше да остане с впечатлението, че едва го е принудила да говори.

— Нищо.

— *Нищо?* Хайде! Какво каза тя, след като я заплаши, че ще й изпратиш адвоката си?

— Въпросът не е в това, което е казала. А в онова, което е направила.

— Какво, по дяволите!

Той изпусна дълга въздишка.

— Не съм сигурен как да ти го кажа... Дори не съм сигурен, че искам.

— Какво искаш да кажеш? — Дон направи крачка назад. — Не се е опитала да те нарани, нали? У нея ли беше оръжието й?

О, нещата се развиват идеално, просто идеално.

— Едва ли не ми се иска да беше.

— *Какви ги говориш?*

Друга въздишка, после той се обърна и й хвърли отчаян поглед. Стратегията му беше същата и когато й беше съобщил, че майка й се е опитала да го подкупи.

— Опита се да ме съблазни.

Всичката руменина се отцеди от лицето й.

— *Какво?!*

— Страхувах се, че няма да ми повярваш. Ти мислеше, че лъжа, и когато ти съобщих за подкупа...

— Не! — Тя започна да маха диво с ръце. — Не, просто... Сигурен ли си?

— Е, беше облякла червен халат, под който, както се оказа, беше напълно гола — както я е майка родила.

Джеръми знаеше за въпросния халат, защото си беше направил труда да разгледа всичко в къщата няколко пъти, когато двамата с Дон бяха сами там.

— Не! Мама никога не би направила подобно нещо! Какво каза?

— Нищо. Но коленичи пред мен и започна да гали члена ми... И... Това като че ли казваше всичко, макар и без думи.

Дон отново размаха ръце.

— Престани! Престани! Ще ми прилошее!

— Знаех си, че не бива да ти казвам.

— Боже мили! Това никак не е типично за нея. Мама просто не е такава. Искам да кажа, тя е излизала с мъже може би два пъти през последните две години.

Внимателно... внимателно... Трябваше да успее да намери най-подходящия тон...

— Може би това обяснява поведението ѝ.

Дон го погледна като дете, на което току-що са казали, че Дядо Коледа не съществува.

— Съблякла се е чисто гола пред теб? Не, не, това абсолютно не е типично за мама.

Той реши да рискува и да направи решителното изявление.

— Аз самият бях изумен. Ти знаеш ли, че тя има татуирана малка и много сладка пеперуда... — Той се докосна ниско, в долната част на корема. — Тук.

Дон покри очите си с длани.

— Престани! Виждала съм я! Виждала съм я! Да върви по дяволите!

Той я прегърна.

— Спокойно, скъпа. Не съди майка си прекалено строго. Тя изглежда силно обърквана в момента. Не се ядосвай.

— Да не се ядосвам? О, тази дума е прекалено слаба! Всеки момент ще излезе от кожата си! — Тя прехапа горната си устна и

премигна, за да спре сълзите. — Собствената ми майка. Не мога да повярвам!

— Много съжалявам, Дон.

Съжалението му беше напълно искрено, макар и само за миг. Тя беше жестоко наранена. И той, който искаше възможно най-бързо да изтича при доктор Века и да открие откъде проклетият детектив черпи информацията си, не можеше да я остави в този момент.

Защото тя имаше чувството, че животът ѝ се срива. Килимът току-що беше издърпан изпод краката ѝ, както се казва в старата поговорка. Обаче Джержми щеше да ѝ даде нов килим — персийски.

Телефонът звънна. Кристи погледна дисплея и видя номера на Дон. А сега — какво? Колкото и да обичаше дъщеря си и да искаше да говори с нея, имаше чувството, че събитието няма да е никак приятно и за двете. Не и след начина, по който се бяха разделили вчера следобед. Не и след самодоволното изражение на приятеля ѝ, подразнило я малко преди той да си тръгне от дома ѝ. Но след неколкominутно колебание, тя все пак прие обаждането. И чу гласа на Дон, която викаше силно нещо неразбираемо... Сърцето на Кристи се качи в гърлото. Дали не се беше случило нещо? Дали Джеръми не беше направил нещо непоправимо, дали не я беше наранил?

— Дони, Дони, Дони! Какво има? Наранена ли си?

— Наранена? — изкрещя пискливо дъщеря ѝ. — Как можеш да ми зададеш подобен въпрос? Не съм наранена — съкрушена съм! Собствената ми майка! Как можа да ми причиниш това!

— Какво? За какво говориш?

— Много добре знаеш за какво говоря! — Виковете преминаха в едва сдържани ридания. — Как можа, мамо? Как си могла да се опиташ да съблазниш Джери? Ти, от всички хора на земята!

Какво? Да съблазня този мъж? Никога, дори след милион години!

— Не разби...

— Той ми каза всичко!

Копеле! Лукаво и измамно копеле!

— Той лъже. Аз дори не го пуснах в къщата.

— Не! — Отново крясъци и писъци. — *Ти лъжеш! Съблякла си се напълно гола пред него!*

— Нищо подобно не съм направила!

— *Престани да лъжеш! Той ми каза, че е видял пеперудата!* Откъде би могъл да знае за нея?

Пеперуда? Какви ги...? О, татуировката ѝ... Беше си я направила на седемнайсет, просто прищявка... Те всички, приятелките ѝ, бяха на

плажа, а после решиха да си направят татуировки... Но откъде този мъж знаеше за нея?

Щеше да се тревожи за това по-късно. В момента трябваше да успее да преодолее истерията на Дон, за да стигне до съзнанието ѝ. Кристи се застави да запази гласа си спокоен, да подбере разумни думи.

— Всичко това са лъжи, Дон. Той иска да те накара да ме намразиш и да загубиш доверие в мен. Не съм направила нищо подобно. И никога не бих! *Познаваш* ме добре, за бога!

— Мислех, че те *познавам*!

— С мен си през всичките осемнайсет години от живота си, а с него от... — колко? Няколко месеца? На кого ще повярваш, все пак?

— *Той знае за пеперудата, мамо! А откъде би могъл, ако не те беше видял гола?*

— Нямам представа. Може би ме е следял или...

— *Престани! Ти си луда! ПРЕСТАНИ!*

И линията остана глуха, няма. Кристи се опита да ѝ се обади, обаче Дон не отговори. Замисли се дали да не отиде при нея, но реши да се въздържа. Какво би постигнала? Още крясъци и писъци, още „той каза“, а Кристи не можеше да обясни откъде този мъж знаеше за татуировката ѝ.

По кожата ѝ полазиха леденостудени тръпки. Дали той не я следеше? Но как? Тя никога не ходеше из дома си без дрехи. Събличаше се единствено за да вземе душ, а банята ѝ беше на втория етаж и щорите бяха винаги спуснати, така че, дори да се покатереше на някое дърво...

Камера... Той беше отличен познавач на компютрите и видеоигрите... Дали не беше инсталирал малка скрита камера в банята ѝ? Беше чела някъде, че могат лесно да се скрият и в нещо толкова малко като комплект хартиени кърпички. Всичко това звучеше като брътвежи на завладян от параноя човек, но вижте какво беше успял да направи този мъж за толкова кратко време: беше ѝ откраднал Дони и дори беше успял да я обърне срещу нея, родната ѝ майка. Лъжата от тази вечер беше доказала, че е способен на всичко. Налагаше се да претърси сантиметър по сантиметър спалнята и банята си. Но първо...

Грабна телефона и набра номера на Джак. Вече не търсеше услугите му на частен детектив. Молеше се той да се съгласи да бъде

нает за нещо различно... Нещо много по-директно и окончателно.

— Отново се тъпчеш с вредни мазнини и захари? — каза Джак още със сядането си.

Беше пристигнал в заведението и бе видял, че колата на Леви вече е на паркинга. Обаче нямаше и следа от Леви. Провери вътре и го откри, настанил се на масата за двама, скътана до вътрешната стена. Леви вдигна поглед от чинията, пълна с традиционното еврейско блюдо латкес, полято с ябълков сос.

— Превъзходно е!

Джак скри раздразнението си. Неговото желание беше да се срещнат отвън, да му даде четката за коса и веднага да си тръгне. А ето че сега трябваше да седне, да хапне, да побъбрят. Джак не беше гладен, а още по-малко беше в настроение за приказки. Беше склонен на общуване дори по-малко от обикновено, което щеше да рече, че стрелката клонеше към нулата.

До масата им дойде сервитьорката — по-възрастна и не толкова привлекателна и с по-малки гърди от предишната — и запита Джак какво ще желае.

— Дайте му латкес — каза Леви. — Не се шегувам. Настърганите на ивици картофи са смесени с лук и изпържени просто перфектно. Трябва непременно да ги опиташ.

Джак хвърли поглед на мазните картофи и реши да пропусне. Поръча си кафе. Извади четката от джоба си и я побутна към Леви.

— На Дон е.

Устата на Леви беше прекалено пълна, за да може да говори, затова той просто кимна и я пъкна в страничния джоб на сакото си.

— Кога мога да очаквам резултати? Обещах да бъдат готови до утре.

Леви преглътна.

— Обещал си? На кого? Надявам се да не си...

— Не се тревожи. Не съм споменавал дори името на института. Обаче имах нужда от помощта на Кристи, за да взема пробата. Намекнах, че използвам обикновена, платена лаборатория.

— Възможно е да не станат до утре. Имаме проби, които чакат на опашка за ДНК анализ.

— Е, ще прескочиш нечий и друг ред.

— Вече го направих с последната проба. Ако става прекалено често, мога да привлека вниманието върху себе си. А не искам това да става.

Джак го гледаше.

— Планираш удар?

— Не, но не искам да ми дишат във врата. Не искам една определена камила да наднича в палатката ми. Знаеш как обикновено се развиват подобни истории.

Джак нямаше ни най-малка представа.

— Осветли ме по въпроса.

— Има една древна арабска приказка за пътешественик, който прекосявал пустинята. Една особено студена вечер той си легнал в палатката и се завил с одеялото. Камилата го запитала дали може да си пъхне муцуната вътре, за да се стопли. Човекът отговорил утвърдително. По-късно камилата запитала дали може да си пъхне цялата глава вътре. Мъжът пак отговорил с „да“. Последвали предните крака, после и задните. Скоро арабинът бил изхвърлен навън, на пясъка, а камилата имала цялата палатка за себе си.

Джак се засмя.

— Нима твърдиш, че доктор Века има гърбица?

— Не, обаче въпреки това тя е камила.

— Какво мислиш, че ще откриеш? Генетична манипулация?

Доктор Леви сви рамене.

— Знаем, че бащата на Кристи е бил златна мина за дДНК. Ако бащата на Дон е имал същото количество, това ще означава, че Дон е диамантена мина. А детето, което ще имат двамата с Болтън... Хм...

— Използваш „ако“ ... Което означава, че не си много сигурен.

Леви изглеждаше раздразнен.

— Ако знаех, нямаше да се наложи да правя изследвания, нали? Виж, ако бащата на Дон е обикновен човек като теб и мен, вероятно не й е предал много дДНК. Освен това, възможно е тя да е наследила много малко от дДНК-то на майка си. Не забравяй: човек наследява само половината гени от единия си родител. В такъв случай, Дон ще

бъде освободена от дДНК. И детето ѝ, дори с Болтън за баща, може да има дори по-малко количество от това на баща си.

— И тогава опитите за генетична манипулация, както ти я наричаш, може би са напразни.

— Абсолютно. Да се надяваме, че имаме работа със серия от провали.

— Защо?

Джак знаеше защо самият той не иска планът на Джона Стивънс да успее. Всеки план, който включваше Различието, щеше да означава лоши новини за света, както много добре беше известно на него, Джия и Вики. Но дали Леви дава пет пари за това? Той не знаеше нищо за Различието и Джак мислеше, че е възможно той да е очарован от крайния резултат.

Леви имаше смутен вид.

— Трудно е да се каже. Джона Стивънс... Какво би могъл да знае той за своя геном? Преди трийсет и няколко години никой не знаеше за дДНК. Как той би могъл да знае, че е носител на нещо различно?

Джак сви рамене, опита се да изглежда незаинтересуван.

— А може би не е знаел. Възможно е просто да се е усещал *специален* и да е искал да продължи рода си.

— В това има определена примитивност, но и преднамереност, от която ме ползват тръпки на ужас. — Мимолетна усмивка. — Не звучи много научно, нали? Обаче тук и не става въпрос за рационална дедукция, а за импулси и интуиция.

Джак гледаше Леви и се опитваше да го прецени. Пред него седеше човек, чиято професия бяха химикалите и протеините, който изследваше тяхната структура и взаимодействия. И дДНК би трябвало за него да е просто още един от тези протеини. Но неговият примитивен заден мозък, призрактът от неговото минало на влечуго, усещаше нещо нередно, заплашително, *различно*.

— Няма нищо лошо в това човек понякога да се вслушва в интуицията си. Аз вина...

Звънна телефонът на Джак. Джия? Погледна екрана. Не... Кристи.

— Да?

— Джак, трябва да говоря с теб!

— Какво има?

— Не по телефона. Можем ли да се срещнем някъде, както днес следобед?

— Предполагам. Утре сутринта?

— Не! Трябва да е още тази вечер!

Да се върне във Форест Хилс? Тази вечер? Нямаше начин.

— Какво е толкова спешно?

— Всичко отиде по дяволите! Този човек е самият дявол! — Тя ридаеше. — Моля те, Джак. Може би загубих Дон завинаги. Въпросът не може да чака до утре сутрин. Моля те?

Той въздъхна. Очакваше с нетърпение да се прибере в къщата на Джия, да вдигне краката си нависоко, да си отвори бутилка бира...

— Добре, но в момента се намирам северно от града. Знаеш ли къде е паркът „Ван Кортландт“?

— Разбира се.

— Добре...

Бяха паркирали в една забележително добре осветена част на паркинга и както преди Джак седеше на предната седалка в колата на Кристи и я слушаше да му разказва какво се беше случило, след като се бяха разделили. Никога не спираше да се удивлява на бързината, с която нещата се влошават. Всичко се дължеше на Болтън, разбира се. Макар да беше действал като истински мръсник и досега, да каже на Дон, че майка ѝ се е опитала да го съблазни, минаваше всякакви граници. Беше майсторски удар, да. Рискован, защото всичко можеше да се обърне срещу него, ако не знаеше за пеперудата.

— Така че, виждаш — каза тя накрая, — това променя всичко.

Джак не осъзнаваше какво му казва тя.

— Не виждам как.

Тя го погледна с очи, в които имаше сълзи, блеснали на светлината на уличната лампа.

— Аз я изгубих. Тя никога вече няма да ми има доверие... И със сигурност няма да се върне у дома, освен ако...

— Какво?

— Освен ако няма къде другаде да отиде.

Джак се надяваше, че разговорът все пак не отива натам, накъдето му се струваше. Реши да я остави да запълни празнините.

— И как ще се случи това? Да принудим Бетълхем да я изрита от дома си?

Кристи поклати глава.

— Не, той няма да го направи. — Гласът ѝ стана твърд, зъл дори. — Той трябва да умре.

Джак вдигна ръка.

— Уау! Надявам се, не мислиш, че аз...

Тя взе чантата, която лежеше между тях, и му я подаде.

— Тук има четвърт милион долара. Твои са, ако успееш по някакъв начин да го срещнеш със смъртта.

Джак дори не я докосна.

— Съжалявам, аз не...

— Тогава намери някой, който няма да се поколебае да го извърши! — извика тя. Вече не можеше да сдържа дори гласа си. — Сигурно имаш връзки, познаваш хора...

— Забрави. Ако продължаваш да настояваш, ще се откажа от работата.

Тя го гледа втренчено един кратък миг, после раменете ѝ се отпуснаха отчаяно, тя се засмя, но смехът ѝ приличаше по-скоро на лай.

— Какво им има на тези пари? Да не са прокълнати, че никой не иска да ги вземе?

— Те са същите, които си предложила на Бетълхем?

Кристи кимна.

— Той не пожела да ги вземе, ти също не ги искаш... Господи, та това са четвърт милион долара и никой не ги иска!

— Нека оставим убийството настрана за момент и да погледнем от друг ъгъл...

Убийство... Ако някой пречукаше Болтън, мистериозната агенция, която финансираше „Крейтън“, щеше да сметне Джак за главен заподозрян.

— Какъв друг ъгъл е възможен?

И него го тревожеше фактът, че Болтън знаеше за татуировката. Кристи беше споделила с него идеята си за поставена в дома ѝ миникамера. Джак обаче имаше проблеми с приемането и на този факт. Откъде човек, който е бил зад решетките през целия си живот на възрастен, би научил за нещо подобно?

Но ако тази теория отпаднаше, оставаше въпросът откъде беше научил за татуировката. С колко мъже беше правила секс Кристи през годините? Би ли могъл някой от тях да е замесен с Болтън? Или пък беше някой друг? Някой, който идваше някъде много далеч от миналото ѝ?

— Не можем повече да си играем игрички с този човек, Кристи. Трябва да знам кой е бащата на Дон.

Чу я да си поема рязко дъх.

— О, господи, не! Не мога!

Джак видя как тялото ѝ се сковаше. Тя затвори очи, а дишането ѝ се ускори. Изглежда паниката отново я атакуваше, завладяваше я.

Връзката ѝ с този мъж очевидно е била много травмираща. Той постави длан на рамото ѝ.

— Спокойно, спокойно. Просто ми кажи името му, дай ми някои данни за него и това е всичко. Оттам нататък аз ще имам грижата.

Всъщност щеше да се погрижи Леви.

Макар и бавно, тя накрая се успокои. Преглътна, пое си дълбоко дъх и каза едва чуто:

— Нямам представа кой е баща ѝ. Бях изнасилена.

В колата се възцари тишина. Времето сякаш спря, моментът се проточи. Когато най-после се възстанови от шока, Джак се обърна към нея.

— Исусе, Кристи! Нямах представа. Забрави, че попитах. Ако подозирах...

— Не. Време е. Мислех, че съм оставила всичко в миналото. Пазих го в себе си толкова дълго, че почти бях забравила за него. Но не, то изплува всеки път, когато се замисля за младостта си.

Джак не каза нищо. Беше готов да чака, да й даде възможност да изкаже болката си. Тя гледаше втренчено право напред. След около минута прочисти гърлото си и заговори в тих монолог:

— Бях отвлечена направо от улицата една нощ в центъра на Атланта. Бях в последната си година в колежа. В училище поставяхме пиесата „Звездата на Исус Христос“. Аз щях да играя ролята на Мария Магдалена. Връщах се у дома след репетицията. Бях сама. Минах покрай една каравана. Изведнъж на главата ми надянаха някаква торба и ме наблъскаха вътре. Завързаха ме и ме откараха някъде. Не знам дали беше наблизо или надалеч, нямах представа за разстоянието. Наблъскаха ме в стая без прозорци — беше влажно, така че вероятно е било мазе — и ме завързаха с верига за крака на леглото. След това ме съблякоха и ме изнасилиха. Изнасилваха ме всеки ден, а понякога и два пъти на ден. Седмици наред.

— Исусе! — Това обясняваше седмиците нейно отсъствие в тийнейджърските й години. — Един и същи човек?

Тя кимна.

— Да. Носеше скиорска маска, обаче бях сигурна, че е един и същи човек.

— Биеше ли те?

— И да, и не. Ако се съпротивлявах, ставаше груб. А аз бързо научих, че независимо дали се боря с него или не, той ще си получи своето. Така че след време се примирих.

Беше очевидно, че изпитва дълбок срам. Джак протегна ръка да я докосне, после я отдръпна. Идеята може би не беше добра.

— Нямала си избор.

— Знам. Но има и още. Започнах... — Тя отново прочисти гърлото си. — Хранеха ме по три пъти на ден. Винаги готова храна — от „Уендис“, „Макдоналдс“ — придружена с изобилие от безалкохолни напитки. Така разбирах кое време на деня е. Веригата беше дълга около три метра и закрепена за китката ми с подплатени белезници.

Това изненада Джак.

— Подплатени?

— Да. Освен това сменяха приборите ми на всяко хранене. Както и гърнето, в което ходех по нужда.

— Исусе, това е странно!

Тя кимна.

— Бях като домашен любимец. Като се изключи изнасилването. Бях толкова изплашена и страшно самотна в онази стая, мислех, че никога няма да ме пуснат на свобода. Стигнах дотам, че започнах да очаквам с нетърпение визитите му, макар че той ме изнасилваше. Не мога да кажа, че се наслаждавах на секса, но понякога той ми носеше утеха. Господ да ми е на помощ, на два пъти към края на втората седмица, аз... — Гласът ѝ заглъхна.

— Не се самообвинявай. Нарича се синдромът Стокхолм.

Тя кимна, все още втренчила поглед през прозореца.

— Знам. Научих за това по-късно. Но по онова време много се срамувах от себе си.

— Как избяга?

— Не съм. Изнасилванията просто спряха един ден. Продължаваха редовно да ме хранят, обаче три дни мъжът не ме докосна. После, на четвъртия ден, заспах след вечеря — по-късно предположих, че са ми дали приспивателно — и се събудих на пейка в парка „ПиEMON“, облечена в същите дрехи, в които ме бяха отвлекли.

Джак се облегна назад и също като нея втренчи поглед през предното стъкло. Не виждаше смисъл в нищо от това. Защо някой да си прави труда да превърне Кристи в сексробиня за няколко дни, а после да я освободи? Никой психопат не би освободил жертвата и така да рискува тя да заведе ченгетата до него. Най-умно и също така най-безопасно би било да я убие.

Обаче похитителят ѝ я беше освободил. Защо? Защо е поел риска да я отвлече, а после го е удвоил с освобождаването ѝ? Обикновено онези, които искаха да имат сексробини, ги искаха, ако не завинаги, то поне за дълъг период — или пък докато им омръзнеха, а в най-лошия случай робинята умираше заради жестокото отношение към нея. Обаче този мъж беше хранил Кристи добре... И дори собственоръчно беше изхвърлял гърнето ѝ... Имаше нещо много противоречиво във всичко това. Похитителят като че ли от самото начало беше планирал да я освободи.

Чакай. Точно така! Освобождаването ѝ беше планирано и скиорската маска го доказваше.

В нищо от това нямаше смисъл. Как беше решил, че е дошъл моментът да я освободи?

Джак се обърна към нея.

— Ти защо не докладва за отвлечането?

Тя продължи да гледа втренчено през предното стъкло.

— Казах ти, бях готова да умра от срам. Бях се превърнала в послушно домашно животинче. Емоционално бях съкрушена, обаче физически не бях наранена. Нямах дори белег на китката, където бяха стегнати белезниците. Хората вероятно щяха да решат, че лъжа. По онова време все още всички помнеха случая на Тауана Браули. Аз бях още тийнейджърка — знам, че в някои страни човек се смята вече за възрастен на осемнайсет, но аз бях само едно уплашено дете — и много се страхувах, че ще ме обвинят, че съм присъствала по собствено желание на оргия със секс и наркотици.

Джак можеше да разбере начина ѝ на мислене, обаче не му харесваше това, че кучият син се беше измъкнал безнаказано.

— Можех да твърдя, че съм била изнасилена, но как щях да го докажа? Сексът беше престанал преди дни. Единственото доказателство, което имах, беше бременността ми, но аз го разбрах едва месец по-късно.

Джак подскочи на седалката така, сякаш някой беше докоснал извънредно чувствителен нерв. Пред очите му се завъртяха звезди.

— О, Исусе!

Кристи го погледна.

— Какво?

— Хм... — Не можеше да ѝ каже. Още не. — Просто мислех за Дон... Тя знае ли?

Кристи го изгледа гневно.

— Не. И е добре да не научи. Ти си единственият, с когото съм споделила, така че, ако разбере, ще знам кой ѝ е казал.

— Забравяш, че и онзи, който те е изнасил, знае.

— Не, той знае само, че ме е изнасил. Не и че съм забременяла.

Не бъди толкова сигурна, помисли си Джак. А тя продължаваше все така да гледа през предното стъкло... Той успя да запази външно спокойствие, макар в ума му да бушуваше буря.

Виждаше ясно целия План: младата Муунглоу Гарбър е била отвлечена, но не за да бъде сексробиня, а за да забременее. Това обясняваше и внимателното отношение към нея, редовното хранене и най-вече гърнето. Изнасилвачът е изследвал урината ѝ. Когато бременността е била потвърдена, неговата работа е била свършена. Вероятно е изчакал няколко дни, за да повтори изследванията за по-голяма сигурност, а след това я е освободил. Джак знаеше — беше поне деветдесет и девет процента сигурен — че изнасилвачът, бащата на Дон, е Ханк Томпсън. Джак беше също толкова сигурен, че Джеръми също е бил там, готов да помогне.

Сега всичко си идваше на мястото. Мистериозният Джона Стивънс беше авторът на този нечуван План. Целта му през цялото време е била създаването на супер дДНК. Беше създал три деца — поне Джак знаеше за три — за да е сигурен, че това ще се случи. Синовете са били посветени в плана рано, дъщерята е била държана в неведение. Може би момчетата дори не знаеха, че Муунглоу Гарбър е тяхна сестра. Но и да знаеха, дали това щеше да има някакво значение? Джак се съмняваше.

Сега виждаше как вероятно се е развило всичко: Джона Стивънс е информирал момчетата си, че това момиче е със специална кръв и те трябва да смесят своята с нейната. Настоял е едно от момчетата му да стане баща на детето на тази специална Муунглоу Гарбър. После, ако детето е момиче, вторият син трябвало да изчака, за да стане баща на нейното дете.

Джак се запита какъв ли трябва да е човек, за да използва децата си по този начин. Но може би Джона беше гледал на тях повече като на

инструменти, отколкото като на деца. Джак не използваше груби жаргонни думи като например „болен шибан мозък“, но те със сигурност бяха подходящи в този случай.

Резултатът от този план — ако се предадяха подходящите гени — щеше да бъде бебе, в което дДНК-то щеше да е в огромно количество.

Но какво щеше да стане, ако бебето на Муунглоу беше момче? Все още не беше измислен начин да се зачева дете от желания пол, така че Дон много лесно можеше да се окаже Дани. И тогава — какво? Всичките тези проблеми, цялото това планиране, годините чакане — за нищо...

Освен ако... Освен ако Джона нямаше още три деца като резервен комплект. Те щяха да са като дискретни терористични клетки — отгледани у дома, надъхвани да следват Плана още от рождение, вероятно без да знаят едни за други — чиято единствена цел е да създадат генетична бомба.

С каква цел? Със сигурност, за всяко човешко действие трябва да има цел.

Дали Болтън и Томпсън знаеха каква е тя? Болтън говореше за някакъв План и беше споменал „ключ към бъдещето“, но беше възможно това да е просто идея, образ, метафора. Или пък, напротив, от бебето се очакваше да отключи някаква врата и да причини апокалиптични промени?

Преди две години Джак щеше да обяви Джона Стивънс за луд. Но вече не. Беше видял прекалено много през тези две години, за да може да реши проблема, като обяви някого за луд. Защото подобно твърдение те освобождава от отговорност. Нещо ставаше. Беше чул от няколко източника, че на хоризонта се задава Армагедон. Дали детето на Дон нямаше да се окаже предвестник на това желано от болните мозъци бъдеще?

И дали, ако се спреше раждането на това дете, щеше да се спре и напредването на Армагедон? Тази мисъл породя друг въпрос. Той се обърна към Кристи.

— Никога ли не си мислила да направиш аборт?

Кристи разтри слепоочията си и нададе стон.

— О, господи, моля те, нека не говорим повече за това. Току-що ме принуди да преживея отново изнасилването. Не искам да съживявам и този кошмар.

— Съжалявам, Кристи, но е много важно. Опитвам се да видя връзките във всички събития.

Тя обърна рязко глава към него.

— Дъщеря ми прави секс с вуйчо си и ще роди дете от него. Това не е ли достатъчна връзка?

Той не разбираше реакцията ѝ. Какво пропускаше?

— Моля те. Трябва да знам. Какъв е бил този друг кошмар? Мислила ли си за аборт?

— Да, по дяволите! Нямахме начин да родя детето на изнасилвач, затова отидох в клиниката за аборти, ръководена от доктор Голдън. Бях прегледана, направиха ми кръвни тестове и ми определиха ден и час. Но преди този ден някой пръсна мозъка на доктора. Със смъртта му затвориха клиниката и аз отидох в друга — тази на доктор Далтън. И ще повярваш ли, случи се същото! Ден преди назначената ми операция убиха и този лекар.

Джак кимна. Да... Всичко си идваше на мястото. Обръщането на Кристи към клиниката за аборти вероятно беше предизвикало паника у двете момчета. Трябвало е да измислят начин да предотвратят прекъсването на бременността. И те са направили каквото е трябвало. Вероятно Джеръми не беше извършил и двете убийства, но щом са го заловили, е поел вината.

Кристи поклати глава.

— Все едно че Господ ми казваше: „Трябва да родиш това дете!“.

— Господ?

— Хей, не исках да прозвучи така. Но наистина чувствах, че бебето ми, макар и плод на изнасилване, има своето място в света. Обаче събитията бяха толкова страшни и плашещи, че едва не изгубих разсъдъка си. И не мисли, че ченгетата не забелязаха съвпадането на убийствата с моите посещения в клиниките. Разпитваха ме отново и отново дали не съм свързана с убиеца, дали не съм подставила лекарите. Отказвах да ми повярват, че е просто съвпадение.

Съвпадение? О, не... нищо подобно.

Следващата мисъл на Джак беше: „Всичко е ясно, истината е просто под носа ѝ, но тя не може да я види“.

Това не я караше да изглежда като глупачка в очите му. Защото истината беше не просто скандална, тя беше едва ли не неприемлива.

По дяволите, ако той не знаеше онова, което беше успял да научи, той също можеше да не види очевидното.

— А не искаха ли да узнаят кой е бащата на детето ти?

— Искаха. Но как можех да им кажа? Не бях докладвала за изнасилването, затова си измислих име. Казах им, че сме пътували с караваната му насам-натам из страната, а после сме се разделили.

— И те повярваха?

— Започнаха да търсят из всички щати човек, който не съществуваше. Но после заловиха човека, убил лекарите, и откриха, че няма връзка между двамата ни, така че ме оставиха на спокойствие, слава богу.

— И така, всичко това те накара да задържиш бебето?

— Не точно. Но да направя аборт в Атланта, беше невъзможно. Поне известно време. А и докато ме разпитваше, полицията ми беше забранила да напускам града... И когато всичко приключи, вече беше много късно за аборт.

— Значи задържала си бебето против волята си.

Тя поклати глава.

— Отначало бях решила, че ще износя детето, но няма да го задържа. Бях уредила да я осинови едно богато семейство. А с парите, получени от тях, щях да се преместя в Ню Йорк, където щях да предизвикам буря на „Бродуей“.

— Мога да предположа какво се е случило.

Кристи кимна, сълзи изпълниха очите ѝ.

— Само един поглед към милото ѝ лице и не успях да се разделя с нея.

— Значи тя е причината да смениш името си.

Кристи кимна.

— Да. Смених го главно защото се страхувах, че когато порасне, може случайно да попадне на фамилията си, свързана с разпитите след убийствата в Атланта. Как бих могла да ѝ го обясня? Да кажа, че е била друга жена със същото име — Муунглоу Гарбър?

Джак кимна.

— Да. Удачно хрумване.

— И така, трябваше да се разделя с името си. — Кратка и неубедителна усмивка. — Живеех в къщата на приятел, а по телевизията вървеше „Моя сладка лейди“...

Джак щракна с пръсти.

— Това е! Тази е връзката! — Сега вече знаеше защо името Пикъринг му звучи толкова познато. — Нека позная. Излъчвали са „Химн за него“ и си чула фразата: „Пикъринг, защо жените не могат да са като мъжете?“.

— Да! Ти сигурен ли си, че не си гей?

Джак се усмихна.

— Защо? Защото знам песен от мюзикъл?

— Е, приятелят ми беше, а беше много запален по театъра и мюзикълите. А ти знаеше и за „Обещания! Обещания!“.

— Благодарение на майка ми. Тя обожаваше мюзикълите, а „Моя сладка лейди“ беше любимият ѝ... Слушах го непрекъснато, той беше част от детството ми.

Джак можеше да чуе увертюрата и сега. Обзе го меланхолия. Мама... Едва ли не можеше да чуе гласа ѝ да долита от дъното на коридора, да си тананика...

Кристи каза:

— Е, името ми се стори добро като всички други и така станах Кристи Пикъринг, а дъщеря ми — Дон Пикъринг. — Въздъхна. — И толкова се радвам, че я задържах! Тя е непрекъснат извор на радост за мен. Или поне беше... досега.

Джак нямаше сърце да ѝ каже, че онова, което подозира, е много по-лошо, отколкото тя мисли: че двете, Кристи и Дон, са част от план, който включва кръвосмешение и че бащата на детето на Дон е неин вуйчо не само наполовина... Не можеше да ѝ каже също, че има отговор на въпроса откъде Болтън знае за татуировката ѝ: той я беше виждал напълно гола по време на държането ѝ в плен. Да, там са били и двамата братя, за да се подсигури забременяване.

— Ето това е моята история — каза Кристи.

Да... И то каква! Тя наистина беше преминала през кошмари и изпитания — отвличане, затваряне, многократно изнасилване. Беше променила името си, живота си, беше станала любяща майка и бе постигнала успех в живота...

— Трябва да се гордееш, защото си се справила с всичко! А си можела, като толкова много други, да оставиш нещастieto да определи живота ти, да се идентифицираш с жертвата. Обаче не, ти си избрала пътя на силните. Победила си.

Тя сви рамене.

— Така ли мислиш? Правех само онова, което чувствах, че трябва, за да оцелея. Майка ми беше ядосана, че ще проваля живота си с раждането на детето. Предполагам, можех да ѝ кажа за изнасилването, но не мислех, че ще ми повярва. А ако ми повярваше, вероятно щеше да ме принуди да дам Дон за осиновяване. Тя буквално ме подлудяваше, затова реших да напусна дома си. Аз и бебето ми — щяхме на всяка цена да успеем! Обаче години наред изпитвах ужас, че кошмарът може да се повтори. Никога не вървах пеш, ако можех да използвам автомобил — дори ако ставаше въпрос само за пресечка. А когато се наложеше да вървя, го правех с рамо, едва ли не допиращо сградите, за да избегна всички паркирани коли.

— И все още ли е така?

— Отпуснах се малко, но не напълно. Държа пистолет в спалнята си и знам как да го използвам.

— Браво на теб!

Джак искаше да накара Джия да се заинтересува от оръжията, да я научи да стреля. Той не можеше да е с нея двайсет и четири часа в седмицата, седем дни в денонощието, и един пистолет, пък било той и малък, можеше да изравни силите ѝ с тези на противника. Обаче тя беше развила нещо като фобия по отношение на оръжията.

— Понякога все още сънувам кошмари — онези седмици. Понякога, като гледам Дон, се питам каква ли е другата половина от нейната наследственост, дали там няма някакви скрити болести. Рак? Сърдечни проблеми? Диабет? Лудост? — Погледна го. — Мислиш ли, че ако има наследствени болести, това ще се отрази при изследванията?

Джак трябваше да отговори бързо.

— Аз... Съмнявам се. Помолих да направят само изследване за бащинство. За родствена връзка. Дори не знаех за съществуването на тези тестове.

— Е, някой ден ще стане ясно. И може би ще успеем да разберем кой е баща ѝ.

Джак не се осмеляваше да я погледне.

— А, ако го откриеш... какво, тогава? Ще започнеш да търсиш наемен убиец?

— Не знам. Нима животът ми нямаше да е различен, ако той не беше постъпил така с мен? Дали нямаше да е по-добър... Не знам. Просто не знам. — Тя се отърси — като човек, излязъл от дълбок сън. — Но стига сме говорили за миналото. Какво ще ми кажеш за настоящето? Какво ще направим по отношение на този мъж?

— Преди да започнем обсъждането, искам да съм сигурен, че повече няма да става дума за убийство. Постигнахме ли споразумение по този въпрос?

Тя изпусна дълга въздишка.

— Да, разбира се. Предполагам, че бях започнала да губя разсъдъка си. Чувствам се като хваната в капан. Сразена съм от лъжите му, не мога да стигна до съзнанието на Дон, да ѝ говоря. И не виждам никакъв начин да се измъкна. Все едно че отново съм прикована с белезници за леглото в онова мазе. Да го убия, ми се струва най-лесният начин да се измъкна.

Джак трябваше да я убеди, че убийството не води до нищо добро.

— Не, въобще не е лесен. Ти ще си главната заподозряна. Дори да имаш алиби. А ако заловят убиеца, нает от теб, той ще те издаде, без дори да се замисли. И тогава какво ще стане с Дон? Тя ще е съвсем сама и бременна, няма да има към кого да се обърне. Звучи ли ти познато?

Кристи кимна.

— Да. Прекалено. Но щом няма да го убием, какво ще предприемем?

Джак нямаше план. Последният ход на Болтън му беше дал силно преимущество. И сега той, те, имаха нужда от време.

— Да изчакаме резултата от ДНК анализа. Може би отношението на Дон ще се промени, когато разбере колко близки роднини са. Може би информация от сорта на възможен висок процент вродени заболявания ще я накара да размисли.

— Не знам... Тя е напълно подвластна на този човек. Сякаш си е изгубила разсъдъка.

— А междувременно, аз ще преровя записките си по случая и ще видя дали ще мога да измисля резервен план.

Тя го гледаше втренчено.

— Какво?

— Ти изглеждаш истински заинтересуван. Съпричастен дори. —
Усмихна се. — Ти нямаш интерес в добрия краен резултат, обаче той
като че ли наистина има значение за теб.

Лейди, само ако знаеше!

Джак седеше до масата във всекидневната на дома си, подреждаше записките си и се опитваше да стигне до някакво смислено решение.

Джона Стивънс първо е дал живот на Ханк. После, след по-малко от година, на Джеръми. И година след това — на Кристи, или Муунглоу. Осемнайсет години по-късно Муунглоу е отвлечена от момчетата и Ханк я изнасилва редовно в продължение на седмици, докато забременее. Муунглоу се опитала да направи аборт, обаче момчетата убиват и двамата лекари, към които тя се обърнала. Джеръми е заловен, хвърлен зад решетките за цял живот, и така се озовава в института „Крейтън“. Междувременно Ханк е заловен за кражба на автомобили и внасянето им в друг щат и също бива изпратен в „Крейтън“. Съвпадение? Не и според доктор Леви. И двамата имат високо съдържание на дДНК, така че са по рождение кандидати за „Крейтън“. Но времето... Дали Ханк не беше уредил арестуването си от федералните, за да може да посещава брат си?

Не, това не беше възможно. Той не е знаел за изследванията на дДНК в „Крейтън“, така че не е можел да знае, че ще го изпратят там. Джак провери в записките на коя дата Болтън е пристигнал в „Крейтън“, после отвори „Ритникът“ на съответната страница от биографията на Томпсън, описваща криминално проявената му младост. Като видя на коя дата е бил заловен, се върна на арестуването на Джеръми и откри, че Ханк е бил изпратен в „Крейтън“ точно когато Джеръми е бил арестуван. Устата на Джак пресъхна.

Накрая той провери датите на седмиците, през които Муунглоу е била държана в плен. Когато информацията стигна до мозъка му, стомахът му се сви на възел.

— О, по дяволите!

ВТОРНИК

1

Дон седеше сама до масата в кухнята и пиеше диетична пепси-кола. Стомахът ѝ не искаше да задържи нищо друго в първите два часа след ставането ѝ от леглото сутрин. Беше ли характерно повдигането за толкова ранен стадий на бременността? Или означаваше, че нещо не е наред с бебето? Не знаеше. Но пък, от друга страна, тя не знаеше абсолютно нищо за бременността. Знаеше само, че мрази да се чувства по този начин. Колко ли щеше да продължи? Не и цели девет месеца, моля те, Господи!

И училището. Беше пропуснала учебните часове предния ден и в никакъв случай не можеше да отиде и днес. Не че завършването щеше да е от голямо значение, след като успееш да създадат и продадат видеоиграта, но беше работила упорито в продължение на четири години и искаше да види резултата, изразен в цифри в дипломата ѝ.

Потисна риданието си. Чувстваше се толкова самотна! Господи, как ѝ се искаше да има с кого да си поговори по този въпрос. Не можеше дори да спомене на приятелките си, защото само след две секунди новината щеше да гърми из цялото училище. При нормални обстоятелства, мама щеше да бъде очевидният избор, но сегашните обстоятелства бяха всичко друго, освен нормални.

Разтърси глава. Не можеше да повярва. Да се опита да съблазни Джери. Майка ѝ вероятно беше полудяла. Това беше единственото възможно обяснение.

Е, луда или не, тя никога вече нямаше да ѝ проговори!

Което означаваше, че няма нито един човек на земята, с когото би могла да поговори за бременността си. О, да, можеше по цял ден да говори за това с Джери, обаче той като че ли не се интересуваше от неразположенията и терзанията ѝ. Той говореше единствено за радостта си от предстоящото раждане на бебето и как то щяло да управлява света.

Понякога ѝ се струваше, че Джери е също толкова луд, колкото и майка ѝ.

А и къде беше той в момента? Беше й казал, че има важна среща в града с хора от фирмата „Електроник Артс“, но решил тя да остане у дома, защото не бил настъпил подходящият момент и тя да се появи в картината. Каквото и да означаваше това. А дали наистина беше там, зает с това? Обикновено тя вярваше сляпо и безрезервно на всяка негова дума, обаче беше забелязала, че той изчезва някъде всеки вторник за около четири часа. О, той винаги имаше разумна причина, обаче на нея й беше направило впечатление, че тези важни срещи винаги стават по едно и също време.

Съвпадение или...?

Или какво?

Дали не посещаваше сбирките на анонимните алкохолици? Не, той не беше алкохолик. Пиеше само бира, а и никога не прекаляваше. Някое друго анонимно сдружение? Не...

Хрумна й една наистина обезпокоителна мисъл. Ами ако трябваше да се отчита на някой надзорник, който да следи поведението му предвид освобождаването под гаранция? Да, така вероятно би твърдяла мама. Абсолютно. Обаче нямаше начин...

Като се замислеше, какво я караше да бъде толкова сигурна, че той не е бивш алкохолик или наркоман? Какво всъщност знаеше тя за него? Веднъж го беше запитала за семейството му, но той набързо беше приключил с въпроса: нямал братя и сестри, родителите му били мъртви. И точка. Осъзна, че същото би могло да се каже и за нея. Тя не беше виждала баща си дори на снимка, а ето че сега, в известен смисъл, нямаше и майка.

Имаше само себе си. И бебето.

О, господи, бебе! Не искам да имам бебе!

Нямаше да може да се справи, да отгледа това дете. Трябваше да направи нещо... да прекъсне бременността. Обаче не можеше да сподели решението си с Джери. Господи, той щеше да получи припадък! Трябваше да го направи тайно, а на Джери да каже, че абортът е бил спонтанен.

Без да си даде време да помисли, тя скочи на крака. Тръгна към компютъра на Джери, без да обърне внимание на повдигането и прилошаването. Да, трябваше да направи нещо по въпроса. Щеше да потърси най-близката клиника за аборти. Трябваше да има поне няколко десетки в града.

— Доктор Века?

Джулия вдигна поглед и видя помощника си, застанал на прага.

— Какво има, Тони?

— Мистър Бетълхем е тук. Иска да ви види. Казва, че е важно.

Джеръми? Какво, за бога...?

О, да. Беше вторник — време за инжекцията D-287, която му правеха всяка седмица. Служещите в администрацията — както и повечето от медицинските лица впрочем — го познаваха под новата му самоличност. Персоналът на отделението, където мерките за сигурност бяха повишени, мислеше, че Джеръми Болтън е преместен другаде, те нямаха връзка с външния пациент Джери Бетълхем. Но въпреки това, Джулия искаше той да прекарва възможно най-малко време в „Крейтън“.

— Прати го тук, вътре.

След миг Джеръми влезе през вратата и я затвори плътно след себе си. Изглеждаше изтощен, капнал от умора, неясно физическа или психическа. Това извика определено беспокойство у Джулия. Един доведен до такова състояние Джеръми Болтън можеше да е много опасен, въпреки че редовно потискаха отключващия ген.

— Извикай Леви — каза той. — Трябва да си поговорим тримата.

— Нещо не е наред ли?

— Да. Много неща.

Отговорът му никак не се хареса на Джулия.

— Би ли споделил?

— Естествено, по дяволите! Веднага щом дойде Леви. Ще започна да споделям като луд.

Обикновено беше немислимо да се позволи на пациент да заповядва или да налага искания, обаче Джулия реши да направи изключение в този случай. Искаше да разбере какво го прави толкова неспокоен, а после да го отпрати възможно най-бързо. Натисна бутона на интеркома и се свърза с Тони.

— Обади се на доктор Леви и му кажи, че имам нужда от него за конференцията с мистър Бетълхем.

Джеръми отиде до прозореца и втренчи поглед навън.

— Кафе? — запита тя.

Той поклати глава.

— Искам само доктор Леви.

Вместо да чакат със скръстени ръце, тя извика на екрана на компютъра файла на Джери Бетълхем. Да, той беше инжектиран редовно с D-287 и днес трябваше да е поредната инжекция, изследванията му за наркотици бяха отрицателни — ако откриеха следа от такива в кръвта или урината му, това щеше да означава край на експеримента. Не можеха да позволят на наркотиците да им мътят водата.

Да... Джеръми се беше оказал добро момче.

Аарон влезе в стаята само след няколко минути. Изглеждаше толкова блед и нервен, колкото и в онази нощ, преди седмица, когато Джеръми се беше опитал да го отвлече.

„Ще му се наложи да преодолее страха си — помисли си Джулия. — Джеръми е опасен, но не чак толкова.“

— Добро утро, Аарон — каза тя и посочи един от столовете, подредени до далечния ъгъл на бюрото ѝ. — Джеръми има нещо да ни каже.

Аарон седна внимателно — като че ли се страхуваше, че възглавничката на стола може да е снабдена с необезопасени кабели, по които протича електричество.

— Какво има?

Джеръми с нищо не беше показал, че е забелязал влизането му. Сега той се обърна и ги изгледа подред студено, втренчено.

— Онзи детектив продължава да ми диша във врата, да ми пречи. Мисля, обещахте, той вече да не се мъкне подир задника ми.

По дяволите! Само няколко минути в компанията на този Робъртсън бяха достатъчни да я убедят, че той е голям проблем. Беше проверила номера на колата му и беше открила, че е фалшив. Подозренията ѝ се затвърдиха. Първо Герхард, сега — друг детектив. Не можеха ли тези идиоти просто да вземат парите и да си гледат работата?

— С какво ти пречи той?

— Първо казал на майката на гаджето ми, че аз съм убил Герхард, а сега ще ми прави ДНК анализ.

Шокът беше толкова силен, че Джулия скочи на крака. Удари силно с длан по бюрото.

— *Какво?*

Погледна Аарон и видя, че той е също толкова разтревожен.

— Чу ме — каза Джеръми.

Тя се отпусна тежко в креслото си, ужасът беше стегнал сърцето ѝ, по гръбнака ѝ лазеха ледени тръпки. Не беше възможно детективът да търси дДНК — никой не знаеше за нея, а и „Крейтън“ разполагаше с единствената лаборатория, където можеше да бъде извършено това. Но все пак...

— Какво... — Преглътна мъчително, устата ѝ беше пресъхнала.
— Какви ДНК анализи?

Джеръми изведнъж доби несигурен вид.

— Искате да се рови във фамиленото ми дърво, нещо такова.

— И открил ли е нещо? — запита Аарон.

— Нищо. *Няма* какво да открие. А аз искам да знам откъде той се снабдява с тази информация. — Отново изглежда студено първо Аарон, после и Джулия. — Имате ли пробив тук?

Джулия се засмя — престорено, неубедително.

— Тук? Сигурно се шегуваш!

— Това не е нещо, с което човек може да се шегува, лейди! Защото вие се интересувате от моята ДНК и от моето родословно дърво още от пристигането ми тук, а ето че сега се появява и този детектив, просто от нищото, и изведнъж става ясно, че той има същия интерес към мен. Човек започва да се чуди, нали?

Аарон прочисти гърлото си.

— Ние му платихме, за да сложи край на разследването. — Обърна воднистите си очи към Джулия. — Нали така, докторе?

Нали така, докторе... Винаги толкова официален.

— Да. И при това му платихме повече от щедро. Изглежда, той се подиграва с нас. Мисля...

— Не давам пет пари за парите ви. Той се интересува от моята ДНК и аз искам да знам защо.

Аарон отново прочисти гърлото си. Той като че ли правеше това само когато Джеръми беше наоколо.

— Е, една от причините може да е, че не успя да открие нищо уличаващо те чрез сравняването на отпечатъците ти с база данни на различни агенции. Доктор Века беше така мъдра да нареди изтрянето им от въпросните банки и той остана с празни ръце.

Джеръми я погледна.

— Много умно, докторе.

Джулия си позволи да се усмихне леко.

— И аз така си помислих.

— Възможно е да е решил да опита сега чрез изследвания на ДНК — каза Аарон.

Джеръми обърна поглед към него.

— И какво ще му каже моята ДНК?

— Е, ако разполага с връзки в някой полицейски участък, може да я сравни с ДНК анализите на заловените изнасилвачи.

— Не, няма да ме намери там.

— Разбира се, че няма — каза Аарон. — Ние го знаем и ти го знаеш, а сега вече и той го знае. Обаче хрумването му не е чак толкова лошо. Представи си какво изпитание щеше да е за теб, ако те беше свързал с някое изнасилване или, още по-добре, с някой неразрешен случай.

Джеръми го изгледа гневно.

— По-добре?

Аарон като че ли се смали на стола си.

— Имах предвид — за него.

Джулия се замисли. На Аарон като че ли му харесваше идеята Джеръми да бъде обвинен в изнасилване. И каза:

— И какво е казал на клиентката си относно твоята ДНК?

Отново студеният поглед, от който те полазваха тръпки.

— Някакви лични данни, които за мен не означават нищо.

Джулия говореше възможно най-спокойно.

— Защо си разтревожен тогава?

— Защото искам да знам откъде той черпи информацията си. И откъде има моята ДНК.

Аарон каза:

— Много лаборатории правят ДНК анализи. А колкото до снабдяването с ДНК, всичко, от което детективът е имал нужда, е било твой косъм, кръв или слюнка.

Джеръми поклати глава.

— Наскоро не съм се подстригвал, нито порязвал, а и нямам навик да плюя по улицата. — Изкриви устни.

Джулия отбеляза, че акцентът му се засилваше с напредването на разговора. През годините беше научила, че това се случва с нарастването на безпокойството му. Беше започнала да гледа на това като на несъзнателен опит от негова страна да накара хората да го подценят и да престанат да се страхуват от него.

— Би могъл да се снабди със слюнката ти от плик, вилица или лъжица — каза тя.

Джеръми, който гледаше в пода, поклати глава.

— По дяволите. Това би означавало, че някой ме е следял през цялото време, а аз нищо не съм забелязал. — Когато вдигна отново поглед, изражението му беше ожесточено. — Къде мога да открия този кучи син?

Джулия погледна Аарон и откри, че той гледа нея.

— Не знаем — каза тя.

В очите на Джеръми проблесна гняв, той направи крачка към нея.

— Глупости!

Джулия едва се сдържа да не трепне. Задържа погледа му и трескаво затърси смислен отговор.

— Вярно е. Той твърди, че се казва Джон Робъртсън и че е частен детектив, обаче човекът, на когото се води записан номерът на автомобила му, е мъртъв.

— Не твърдиш, че той е призрак, нали?

— Не, просто че е човек, който умее много добре да прикрива следите си. — Замисли се. — Предполагам, че, в известен смисъл, той все пак е призрак.

Изражението на Джеръми показа обезсърчение.

— Е, ами онази агенция, с която вечно ме заплашвате? Не можете ли да ги насъскате срещу него?

— Това е, което искам най-силно, обаче нямаме нищо срещу него. Той носи ръкавици, така че не разполагаме с отпечатъци. Сменя номерата на колата си, а те не ни водят до никого. Бих могла да им дам само неговото физическо описание, обаче то няма да помогне. Той изглежда като милиони други мъже на неговата възраст.

— И каква е тази възраст?

— Твоята, бих казала. Среден ръст, кафява коса, кафяви очи. Няма характерни черти. Абсолютно средностатистическа външност, не си ли съгласен, Аарон? — Тя го погледна за подкрепа и откри, че той се е втренчил в нея, шокиран. — Какво?

Той поклати глава.

— Нищо.

Какво ли го тревожеше?

— А лицето му? — запита Джеръми. — Голям нос, малък нос? Пълни или тънки устни? Белези? Каквото и да е!

Джулия поклати глава.

— Нищо. Най-забележителното нещо в лицето му е, че бързо и лесно се забравя.

— По дяволите! И нямате никаква идея къде мога да го намеря?

Джулия го погледна. Джеръми я беше разтревожил, шокирал дори. Беше време за разплата.

— Предполагам, че души някъде из твоя район. Не тук и не сега, но вероятно по някое време през деня той те наблюдава.

Несигурността, която забеляза в погледа на Джеръми, беше добра награда, обаче тя беше крайно мимолетна, за да ѝ даде пълно задоволство.

— Е, сега, след като знам, че ме наблюдава, ще успея да го заловя. А когато това стане...

Джулия го посочи с пръст.

— Не прави нищо глупаво. Ако мислиш, че си го забелязал, остани на известно разстояние. И ми се обади. Независимо по кое време на денонощието — обади ми се и аз ще се погрижа за проблема.

— Мога да се справя и сам.

— Сигурна съм, че можеш, но не е необходимо. Измъкна се леко при онази свата в бара. Но ако нападнеш този човек, ще те затворят и ще трябва да сложим край на експеримента. И тогава как ще се чувстваш? Бъди разумен, Джеръми. Ако го забележиш, непременно ми се обади и това ще е всичко. Разбра ли?

Той кимна.

— О, да. Разбрах.

Джулия се чудеше дали е така. Само времето щеше да покаже. Без да каже дума повече, той излезе и остави вратата отворена след

себе си. Джулия се обърна към Аарон и откри, че той я гледа със същото изражение, изразяващо силен шок. Хрумна ѝ, ненадейно, един от любимите изрази на майка ѝ.

— Затвори си устата, Аарон. Ще лапнеш някоя муха.

— Не мога да повярвам, че направи това.

— Какво?

— Че му даде описанието на Робъртсън. Все едно че го ориса да бъде жертвеното агне.

Джулия поклати глава.

— Мисли за това като за стимул, провокация. Как бихме могли да узнаем дали потискащата терапия е успешна, ако не предизвикваме реакция?

— Ти постъпи по същия начин в случая с Герхард. Ето че сега обричаш на същата съдба и Робъртсън.

— Не непременно. Ако по-високата доза дава резултати, Джеръми ще ми се обади и ние ще се справим с Робъртсън.

— А ако не сме успели да потиснем отключващия ген, Робъртсън също ще е мъртъв.

На Джулия вече ѝ беше дошло до гуша от този разговор.

— И какво от това? — Спомни си забележката по отношение на нейното бельо. Ах, това копеле! — Той ни взема за глупаци, Аарон. Според споразумението ни, той не трябваше дори да се приближава до Джеръми, така че, щом души наоколо, последствията ще са за него, не за нас. Освен това, аз виждам ситуацията като печеливша, каквото и да стане.

— Не и за Робъртсън.

— Не, за нас. Ако Джеръми отстрани Робъртсън, ние не само ще сме го свалили от гърбовете си, но също така ще знаем, че трябва да увеличим дозата D-287.

— Но какво ще стане, ако Джеръми прояви небрежност и бъде заловен?

— Ще почистим, преди да го заловят — както направихме и при предния случай.

— Миналия път просто извадихме късмет.

— Трябва да го провокираме, Аарон. И помисли: ако ни се обади, вместо да нападне детектива, не само ще знаем, че терапията е

успешна, но ще знаем и съответното отношение на дозата до милиграм вещество за килограм тегло. Не виждам никакъв недостатък в плана.

— Освен ако не си на мястото на Робъртсън.

— Защо въобще те интересува какво ще стане с това лъжливо копеле?

— Той е човешко същество. Нима нашата работа тук няма за цел да направи света по-безопасно място за хората?

Джулия въздъхна.

— Да, предполагам, че е така.

Обаче не и специално за този човек.

Мозъкът на Джеръми не можеше да намери покой. Той потегли толкова рязко, че гумите на „Миата“-та изскърцаха, а колата се стрелна през портата на института, за да поеме обратно към града. Погледна в огледалото за обратно виждане, за да види дали някой не е спрял на алеята зад него, след това разгледа редицата автомобили, паркирани от двете страни. Някой го следеше, наблюдаваше. И дори се беше снабдил с проба за ДНК.

По дяволите!

Най-лошото беше, че той нямаше никаква представа кой може да е. Отново се огледа. Цялото шосе беше само за него. Но какво ли означаваше това? Този Робъртсън можеше да го чака и по-нататък по пътя, на разклона например, защото знаеше откъде трябва да мине, за да се върне в „Куинс“. Можеше да паркира и няколко автомобила зад него, след като той слезеше от колата си, а Джеръми отново нямаше да знае.

Това чувство, че е преследван... Напомняше му за последните му дни на свобода в Атланта. Мислеше, че е излязъл на чисто, че е скрил завинаги следите си. Всички търсеха някакъв религиозен откачен, а Джеръми беше всичко друго, но не и това. Обаче...

Да. Винаги това *обаче*.

Някой беше видял човек в близост до мястото на второто убийство и беше дал описание, доста сходно с това на човек, видян на снимката, направена на улицата малко след първото убийство, в местния полицейски участък бяха направили скица, която беше разлепена по улиците, и накрая един продавач на вестници познал в нея тийнейджъра, който редовно си купувал цигари от съседната будка. А като последен глупак, той беше запазил оръжието. Да, беше глупаво, но тъй като федералните буквално бяха плъзнали из града, той се страхуваше, че ако го изхвърли, няма да успее да купи друго, в случай че Муунглоу се обърне към трети лекар за аборт. Едно нещо винаги води до друго и когато усети примката да се затяга около врата му, той реши, че трябва да се отърве от него. Заловиха го, преди да е успял.

И ето че сега някой друг се опитваше да нахлузи примка на шията му.

Може би не трябваше да се върне в „Куинс“ — поне още не. Трябваше да говори с Ханк по въпроса за тези странни ДНК анализи и колкото по-скоро, толкова по-добре. Защо да не поеме към града?

Спря на банкета на пътя и извади картата от жабката. Познаваше сравнително добре района Форест Хилс, но този, в който се намираше сега, му беше непознат. Отбеляза мислено местоположението на Ратбърг на картата и откри, че ако потегли на изток, ще излезе на шосе „Соу Мил Паркуей“. А ако оттам поемеше на юг, щеше да се озове на шосе 9А, което пък щеше да го отведе направо в западната част на Манхатън.

Перфектно.

Потегли отново и извади мобилния си телефон. Време беше да се обади на голямото си братче. Канеше се да намери някакво извинение и да избегне срещата, но после размисли. Това беше прекалено важно.

Аарон влезе в паркинга пред „Аргонавт“, намери свободно място и паркира. Но вместо да влезе в заведението, остана в колата и дори не изгаси мотора. За да се изкуши да слезе от автомобила и да влезе вътре, той си представяше белгийски пасти, щедро полети със сироп и украсени със сметана и ягоди. Обаче не се чувстваше добре, гадеше му се и мисълта за храна не му беше приятна. Така че остана на мястото си и продължи да се бори с въпроса, който не му даваше покой след срещата в кабинета на доктор Века.

Трябваше ли да каже на Джак, че Джулия е снабдила Болтън с неговото описание?

От една страна, той се чувстваше задължен да го направи — все пак, двамата работеха заедно, за да върнат Болтън зад решетките. Но освен това, той харесваше детектива. Той му се струваше добър и порядъчен човек, още умен и находчив.

От друга страна, не бяха успели да постигнат все още нищо, нямаха напредък и Болтън не беше по-близо до затвора отпреди. Ако Джеръми идентифицираше Джак като детектива, който му създава толкова много проблеми, той можеше да реши да го убие. А това щеше да увеличи значително шансовете му да се озове отново зад решетките. Ако опитът се окажеше неуспешен и Болтън бъдеше заловен, щяха да са спечелили играта.

Ключовата дума тук беше „неуспешен“. Болтън имаше предимство от пет сантиметра височина и може би десет килограма, обаче Аарон имаше чувството, че Джак е човек, който може да се грижи за себе си. Доколкото можеше да прецени, възможно беше Джак да изпрати Болтън в болница. Можеше добре да подреди това дяволско, лишено от морал, изчадие. Господи, нима нямаше да е прекрасно? Защото Болтън не само заслужаваше да понесе малко болка, но ако нараняванията бяха сериозни, той можеше да е физически непригоден за продължаването на експеримента.

Ако Аарон предупредеше Джак, той можеше да се откаже от наблюдението, да намали или дори да елиминира опасността от

конфронтация. А Аарон много искаше да види Болтън заслужено пострадал.

Подскочи и изпищя като момиче, когато на прозореца на колата се почука. Сви се на седалката и вдигна поглед. Джак. Обзе го нечувано облекчение. Ако беше Болтън, господ само знаеше какво можеше да направи. Отвори и Джак се настани на седалката до него.

— Чувстваш се като на тръни?

Аарон кимна.

— Би могло и така да се каже.

— Мислех, че ще те намеря вътре. Но всъщност е по-добре тук. Нямам апетит.

— Аз също. Особено след като видях сравнителния анализ на ДНК на Болтън и Дон.

— Искаш да кажеш връзката баща-дъщеря.

Аарон се взря в него и ахна. Защото го беше казал толкова спокойно.

— Ти си знаел?

Кимване.

— От снощи.

— Но как, откъде? И как въобще е възможно това? Как може да се случи нещо подобно? Как е възможно майката на Дон нищо да не знае?

Осъзна, че бръщолеве едно и също, обаче въпросите изпълваха главата му, струваше му се, че мозъкът му ще се пръсне.

99.99% вероятност за бащинство.

Аарон слушаше внимателно, като изпаднал в транс, историята за отвличането на Муунглоу Гарбър, за неколкочкратното ѝ изнасилване до момента, в който бременността е била установена, за последвалото ѝ освобождаване. И тогава и той разбра всичко.

— Убийствата на онези двама лекари! Ето, всичко вече придоби смисъл!

Джак кимна.

— Най-последно.

— Но това не обяснява как ти си разбрал, че Болтън е бащата на Дон. Възможно е и Ханк Томпсън да е бил изнасилвачът.

— И аз така реших отначало. Но снощи сравних датите и разбрах, че Ханк е бил в „Крейтън“ през онези седмици, в които

Муунглоу се е смятала за изчезнала.

Аарон се облегна назад.

— Мили боже!

Замисли се за Муунглоу. Бедното момиче. Отвлечено, изнасилвано всеки ден. Ужасът вероятно щеше да я съпътства до края на дните ѝ. И Болтън, бащата на нейното дете... Помисли си как човек може да прави секс с родната си дъщеря и му призля. Този факт само потвърждаваше онова, което му беше известно през цялото време: Болтън беше чудовище.

Дланите на Джак бяха свити в юмруци.

— Този ненормален, болен кучи син! Как е възможно въобще човек да направи нещо такова?

Без видима причина, Аарон запитва:

— Ти имаш ли дъщеря?

Джак го погледна и Аарон трепна и се сви, когато видя какво изразяват очите му. Не можеше да го определи с абсолютна точност — болка определено имаше, но също така и ужасяващ мрак, който го подтикваше да побегне и никога да не погледне назад.

— Имам — отговори Джак едва чуто. — И втората ми дъщеря беше на път да се роди. — Той затвори очи, пое си дълбоко дъх, после отново ги отвори. Мракът си беше отишъл. — Имаш ли разпечатка на сравнителния анализ в теб?

Рязката промяна свари Аарон неподготвен.

— Хм, хм, да. Защо?

— Искам да я видя.

Той извади листа от джоба си и загледа как Джак го разгъва и го изучава, а след това вдига поглед към него.

Хм, вероятност от 99.99%. Няма много място за съмнение.

Аарон поклати глава.

— Ни най-малко. Обаче аз не разбирам. Ако детето на Муунглоу е трябвало по-късно да бъде заплодено от някой от вуйчовците си, защо не го е направил Томпсън? С наполовина вуйчо за баща, ще е по-малка вероятността за предаването на автосомалния рецесивен ген, докато предаването и усилването на дДНК би било същото. Опасността за плода не би била толкова висока, колкото ако бащата е не само дядо, но и вуйчо на майката. От това не само ми призлява... то е непродуктивно.

— Осветли ме по въпроса за автосомалния рецесивен ген.

— Това е генетичен дефект, който наследяваш от един от родителите си. Тъй като няма по-добър термин, използваме този. Да кажем, че си наследил от майка си мутация, която води до фиброза на пикочния мехур. У теб няма признаци на кистозна фиброза, защото при теб мутацията бива потисната от нормалния ген, който си наследил от баща си. Това те прави носител на гена. Ако от теб забременее жена, у която няма този вид мутация, шансът детето също да бъде носител е петдесет на петдесет, но при нулев шанс детето задължително ще развие фиброза на пикочния мехур. Следваш ли мисълта ми?

Джак кимна.

— Защото тогава няма да има шанс мутацията да бъде потисната от нормален ген.

— Правилно. Обаче ако от теб забременее жена с подобна мутация, шансът детето да е носител на гена е все още петдесет на петдесет, обаче шансът да се роди дете с фиброза на пикочния мехур вече е четири към едно. Ето защо роднини от първа линия — родители, деца, братя и сестри — не бива да създават поколение.

— Нараства шансът да се прояви рецесивният ген.

— Точно така. Хемофилията е рецесивен ген, който се предава сред кралските фамилии в Европа заради вътрешните бракове, както ги наричаме.

Седяха в мълчание известно време, после Леви забеляза, че Джак сгъва внимателно разпечатката и я прибира в джоба си.

— Хей, не можеш да направиш това!

— Трябва да я покажа на Кристи. Тя никога не би ми повярвала без нея.

Аарон изпадна в паника. Наименованието на института беше напечатано на заглавния лист с едри букви.

— Не! Ако тя я покаже на Болтън, той ще разбере, че съм бил аз.

— Успокой се. Ще ѝ покажа ксерокопие, на което името на „Крейтън“ ще липсва. Няма да се установи връзка с теб.

Не беше достатъчно добро решение за доктор Леви.

— Но това с нищо няма да ти помогне! В разпечатката не се споменават имена!

— Ще трябва да й покажа *нещо*, докторе, а това тук е по-добре от нищо. Не искам да те видя да пострадаш. Ти си моят вътрешен човек. Няма дори да спомена института. Имай ми доверие.

Да му има доверие? На този етап доктор Леви въобще не беше сигурен дали може да има доверие на когото и да било. Освен може би на този човек. Нямаше избор. Не можеше да вземе разпечатката обратно. Настъпи тишина, а Аарон се питаше за какво ли мисли Джак. След това се сети, че не е получил отговор на предния си въпрос.

— Защо Томпсън не е заплодил Дон? Да не би Болтън да е искал да прави секс със собствената си дъщеря?

Джак сви рамене.

— Може би е стерилен. Може би не знаят за предаването на рецесивните гени. Но... — Гласът му заглъхна.

Аарон, който през цялото време го наблюдаваше, забеляза как на лицето му се изписва нарастващо изумление.

— Какво? Какво има?

— А може би, напротив, искат да засилят рецесивните гени. Може би това е била тяхната цел от самото начало. — Сви рамене. — А може би не. — Усмихна се. — Много лошо, че не мога просто да попитам Болтън следващия път, когато го срещна.

Аарон отвори уста, после я затвори. Този беше подходящият момент да каже на Джак, че Джулия беше снабдила Джеръми с описанието на неговата външност. Трябваше да каже нещо, да го предупреди. Наистина трябваше... Обаче той много искаше да се случи нещо, което да застраши Болтън от връщане зад решетките. Разбира се, възможно беше Джак да пострада сериозно и дори да бъде убит. Болтън лесно би могъл да постъпи с него така, както с лекарите в Атланта и Герхард тук.

Обаче не пророни нито дума. Трябваше да се довери на интуицията си, която му подсказваше, че Джак притежава повече умения, позволяващи оцеляването на улицата, от Болтън. Добър залог, като се имаше предвид фактът, че Болтън беше изпратен в затвора на осемнайсет години.

И все пак... Всичките умения за борба в уличната джунгла не можеха да спрат куршум, изстрелян в мрака.

Понякога Аарон изпитваше искрена омраза към самия себе си.

Джеръми наблюдаваше Ханк, който стоеше до прозореца и се взираше навън през процепите на щорите.

— Сигурен ли си, че не си бил проследен?

— Абсолютно.

Нямаше как Джеръми да е абсолютно сигурен, но беше достатъчно убеден в безопасността си. Той не беше точно експерт в този род неща. Обаче беше направил достатъчно ненужни завои и отбивки, преди да дойде тук, в този клуб на Хората Ритници, намиращ се в Лоуър Ийст Сайд, а и беше наблюдавал внимателно автомобилите, които се движеха зад него. Не беше видял някой да го следи.

Ханк пусна щората и се обърна към него.

— Добре, какво е толкова важно, че не можем да го обсъдим по телефона?

— Както ти казах, някой е решил да ми направи ДНК анализ. И вероятно вече знае, че съм свързан с Муунглоу.

— Така че и тя ще узнае съвсем скоро?

— Да, точно. Въпросът е колко време ще е необходимо, за да сравнят анализа на моята ДНК с тази на момичето?

Ханк стисна главата си с длани и закричи в кръг.

— О, по дяволите! О, майка му! О, господи! Кой е този човек? Трябва да стигнем до него, да го спрем!

— Века и Леви вече се опитаха да го сторят. Платиха му щедро, обаче той продължава да души наоколо. Като че ли изпитва лична омраза към мен.

Мисълта не беше успокояваща, макар че Джери Бетълхем не беше толкова отдавна на свобода, че да си е създал лични врагове.

— Да. Странно, аз самият също се чувствам така.

Ето пак. Ханк няма скоро да изостави тази своя арогантност, присъща на богатите. Той продължава да си придава важност, която уж не му позволява да си изцапа ръцете. Хм, как ми се иска да забия юмрук в лицето му!

— Е, освен ако той не заплашва да се намеси в родословното ни дърво, както прави моят човек, може би трябва за момента да забравим за него.

— Добре, добре. Какво ще правим?

— Тъй като никога не съм го виждал, ще се наложи да се опитаме да го надхитрим в собствената му игра. И ето къде идва твоят ред.

Гласът на Ханк изрази единствено предпазливост.

— Да?

— Той ме следи. Ти също ще ме следиш. Само ти ще знаеш къде отивам. Ще наблюдаваш кой върви след опашката ми.

Ханк кимаше.

— Да, планът като че ли е добър. — После смръщи вежди. — Но какво ще правим, когато разберем кой е?

— Ще започнем ние да го преследваме. И ще го убедим, че не иска повече да си вре носа в моя живот.

— А ако откаже да ни чуе?

Джеръми сви рамене.

— Тогава ще изчезне.

Ханк отново клатеше глава.

— О, не! Не, дори и да съм на около стотици мили оттам. Няма да участвам.

Джеръми усети как гневът се надига в него.

— *Отново* ли ще ме разочароваш, братко? А и *татко* също щеше да е силно разочарован, ако знаеше.

Спомни си разговорите, които водеше с баща си, когато той се отбиваше да го види. Татко му беше човек, който всяваше страх с онази черна превръзка и начина, по който го гледаше със здравето си синьо око. Обаче щом заговореше, топлият му глас обгръщаше Джеръми, галеше го като лек бриз и отпращаше страха надалеч. Джеръми знаеше, че е наследил дарбата на баща си да убеждава. Обаче не беше толкова добър като него в придумването на хората.

Татко знаеше неща, които не бяха известни на никой друг, виждаше с лошото си око онова, което никой друг не можеше да види. Той говореше за богове, но не за онези, за които всички бяха чували. Понякога твърдеше, че разказва просто истории. Говореше за Различни

богове, Другите, както ги наричаше, заключени за нашия свят, чакащи своето време, за да се завърнат.

Говореше още за специалната кръв, която тече във вените му, както и в тези на децата му. Те всички бяха част от специално родословно дърво, тяхната кръв ги караше да блестят в очите на Другите. Обаче кръвта им все пак била замърсена през годините. И сега трябваше да бъде пречистена и концентрирана.

Татко му говореше отново и отново за Плана си, чиято цел беше точно такава, за ролите, които щяха да изиграят той и брат му Ханк, за това как те двамата заедно със сестра си Муунглоу ще създадат Ключа, дете с чиста кръв, което ще отключи вратите, възпрепятстващи Другите да се завърнат на Земята и да господстват на нея.

А когато се завърнеха, те щяха да наградят онези, които бяха направили това възможно. Татко щеше да седне на трона на Земята, а Джеръми и Ханк щяха да са неговите принцове.

Тихият успокояващ глас на татко продължаваше да звучи в главата на Джеръми, повтаряше историята и нещата, които те трябваше да свършат, за да може Планът да даде плодове и Джеръми никога, нито за миг, не се беше усъмнил в истинността на думите му. А после татко беше престанал да идва при него. Беше го предупредил, че е възможно това да се случи един ден и беше накарал Джеръми да се закълне в кръвта на принца, която течеше във вените му, че ще доведе Плана до успешен край.

Джеръми се беше закълел. Както и Ханк. Обаче беше очевидно, че обещанията на Ханк нямаха голяма сила.

— Няма да водим този спор отново, нали? — каза Ханк. — Казах ти...

— Каза ми, че имаш собствени цели и татко може да си завре Плана в задника!

— Никога не съм казвал нищо подобно! Онова, което правя аз, е също толкова важно и необходимо за Плана, колкото са и твоите действия.

— Глупости! Планът беше такъв: аз трябваше да оплодя Муунглоу, а ти — нейното дете.

Ханк изви очи към тавана.

— Знам, обаче мен ме идентифицират с движението на Хората Ритници — в момента движението това съм аз — и не мога да

рискувам всичко, като правя секс с осемнайсетгодишно момиче.

— И така, на мен остава задачата да се чукам със собственото си дете.

Ханк се усмихна.

— Да, и се справяш добре.

Гневът отново се надигна у Джеръми и лицето му почервения, дланите му се свиха в юмруци.

— Ти, кучи сине...

— Спокойно. Ти свърши работата, нали? А колкото до това, че се чукаш със собственото си дете, тя е на осемнайсет и следователно вече не е дете. И, второ, ти не си я отгледал, не си я видял нито веднъж, докато е растяла. Тя ти беше напълно непозната, когато я срещна.

Джеръми се успокои малко. В думите на Ханк имаше смисъл. Дон също толкова лесно би могла да е дете на някой друг.

— Това е така, но не ме спира да се чувствам странно. Първите няколко пъти дори се чувстваш абсолютен перверзник.

— Защото във всекидневния свят подобно нещо е табу. А и, освен това, така можеш да се сдобиеш със СНВД.

— С, Н...?

— Странни на вид деца. Обаче вие двамата споделяте нашата специална кръв, а това променя всички правила. Това означава, че действията ти не само са добри, но също така и *необходими*, за да се роди специалното дете.

— И също така означава, че трябва да свърша всичко сам. Аз трябваше да я отвлека, аз трябваше да я оплодя, аз трябваше да предотвратя аборта, *мен* изпратиха в доживотен затвор...

Осъзна, че вика, и млъкна рязко. Спомни си своето объркване по онова време. По дяволите, той беше само на деветнайсет, когато проследи Муунглоу до Атланта. Опита се да се свърже с Ханк, за да му съобщи добрата новина, обаче не успя да го открие. Двамата се срещаха на, може би, всеки шест месеца, говореха за това, как ще осъществят Плана на татко, а ето че в онзи момент Ханк като че ли беше изчезнал — точно като татко. Обаче Джеръми, странно, беше сигурен, че Ханк е още жив, сякаш усещаше присъствието му в нашия свят.

Ханк каза:

— Бих ти помогнал, ако можеш, братко. И ти го знаеш.

— Обаче по онова време не го знаех. Знаех, че не си мъртъв, затова реших, че просто си ме изоставил. — По-късно беше разбрал, че Ханк е в затвора, обаче по онова време беше здравата разтърсен.

Ханк поклати глава.

— Никога не бих го направил. Обаче не е ли странна връзката, която съществува между нас? Усещаме се един друг — странно, а?

— Да. Странно. Обаче това само ме кара да се чувствам още по-зле, че трябва всичко да върша сам.

— Искан ми се да можех да съм до теб, братко. Тогава нещата щяха да са различни. И сега — също.

Дяволски си прав.

Планът беше Ханк да съблазни Муунглоу и да ѝ направи дете. Двамата трябваше да създадат семейство, да отгледат детето. Ако първото не беше момиче, трябваше да опитат повторно. Когато най-после се родеше момиче и израснеше достатъчно, че да има на свой ред дете, идваше редът на Джеръми. По един или друг начин — с чар или сила — дъщерята на Ханк трябваше да носи детето на Джеръми.

И това дете щеше да промени света.

Обаче Джеръми беше изпаднал в паника, след като не беше успял да открие Ханк. На него му липсваше увереност в способността му да се харесва на момичетата. Или поне така мислеше по онова време. Сега вече знаеше, че чарът му може да е също толкова въздействащ като този на брат му.

Като не знаеше какво друго да направи и се страхуваше, че Муунглоу може да прави секс с друго момче, той се спря на единственото си хрумване, което беше и най-директният начин. А когато тя беше започнала да търси лекар, при когото да направи аборт, Джеръми беше подходил към проблема по същия начин.

Никога не беше помислял дори, че могат да го заловят. А когато това стана, той реши, че Другите са го изоставили.

После, миналата година, до него беше стигнала вестта, че в института „Крейтън“ се провежда специална терапия. И ето че експериментът изискваше Джеръми да се разхожда на свобода по света. И той разбра, че Другите никога не са го изоставяли. Те просто бяха чакали подходящия момент. Те уредиха той да бъде освободен навреме, за да помогне на Ханк да направи последното пречистване на родствената кръв, като даде зачатие на детето чудо.

Обаче Ханк се беше разколебал. Неговите Хора Ритници бяха далеч по-важни за него.

— Все още не мога да повярвам, че когато се стигна дотам да избираш между нашата кръв и тези неудачници, ти избра тях.

— Онова, което правя, го правя за нашата кръв. В моите сънища...

— Не искам да слушам за глупавите ти сънища.

— Непрекъснато го повтаряш, но е време да чуеш думите ми. Непрекъснато сънувам онзи сън за детето. То е в опасност. То пици, завладяно от страх. И тогава идва Човекът Ритник, взема го в ръцете си и то престава да плаче. Как ще интерпретираш съня ми, Джер?

Джеръми усети да го полазват студени тръпки, докато си представяше образите от съня на брат си. Ако това наистина беше сън, той можеше да се интерпретира по един-единствен начин. Обаче Джеръми не можеше да се застави да изрече думите.

— Смятам, че това е твоят начин да се освободиш от чувството за вина или да си намериш извинение — дори сам за себе си.

Ханк направи крачка към него.

— Сънят е съвсем реален, Джер. Той идва при мен често през последната година и всяка нощ през последните две седмици. *Всяка нощ.*

— И?

— И... От колко време е бременна Дон?

Джеръми отново усети ледените тръпки — по-силни този път — като си спомни инструкциите, изписани на опаковката на теста за бременност. Там пишеше, че бременността трябва да е поне на две седмици, за да може да бъде потвърдена. Не искаше да отговори на въпроса на брат си.

— Около две седмици, предполагам.

Ханк се усмихна.

— А това не ти ли говори нещо?

— Заблуждаваш се.

— Сънят ми е съобщение, изпратено от Другите, и ти го знаеш. Не можех да съм сигурен преди, но сега ми е ясно като бял ден: те ми изпратиха фигурката, която е знакът на Хората Ритници, и ме вдъхновиха да напиша книгата. А сега ми казват и защо: защото Хората Ритници ще прокарат пътя за връщането на Другите на Земята.

Обаче те имат и друга, дори още по-важна мисия: те ще защитят бебето от враговете на кръвната връзка.

Възможно ли беше Ханк да е прав? Дали Хората Ритници не бяха също част от плана за завръщането на Другите? Дали те не бяха стражата на боговете? И каква беше работата на Ханк — капитан на охраната? И тогава, кой беше той — бащата на Ключа?

Да. *Бащата на Ключа*. Това звучеше добре, страхотно дори. Може би крайният резултат щеше да се получи, все пак.

Ако никой не им попречеше.

— Мислиш ли, че някъде по света наистина имаме Врагове, както ни предупреди татко?

Изражението на Ханк беше мрачно.

— Аз съм мислил много по въпроса. Татко ни е казал достатъчно много неща, които биха звучали като лудост на останалите хора — неща, които ще предизвикат смях у тях. Но ние двамата му вярваме. Защо?

— Защото ни е казал баща ни. И защото са верни.

— Да, ние вярваме, че думите му са истина, но аз питам: защо вярваме в неща, в които никой друг не вярва? И за които дори никой не е чувал?

Джеръми започваше да губи търпение.

— Сигурен съм, че ти ще ми кажеш.

— Защото специалната кръв е много силна при нас. Ние вярваме, защото нашата кръв *знае*, че това е истина. Ето защо, макар че никога не съм виждал Враговете, знам, че те са някъде там. Както и ти.

Джеръми откри, че кима с глава. Да, той знаеше. Татко му беше разказал за Враговете на Другите, които едва не погубили специалната кръв в миналото и със сигурност щяха да опитат отново.

— Това ли мислиш, че се е случило с татко? Че не е било злополука, а са го стигнали Враговете?

— Не знам какво друго да мисля.

Тогава, в Атланта, когато не можеше да го намери, Джеръми знаеше, че Ханк е жив. Просто не знаеше къде е. Спомни си чувството, което изпитваше като дете, когато визитите на баща му престанаха — тогава той просто *знаеше*, че баща му вече не е сред живите.

Ханк каза:

— Тези копелета вероятно ни търсят още оттогава.

И тогава на Джеръми му хрумна обезпокоителна мисъл.

— Този, дето все върви по дирите ми, изследва ДНК-то ми... Мислиш ли, че е един от Враговете?

Ханк отново закрачи из стаята.

— Възможно е... Възможно е... — Спря и втренчи поглед в него.
— По дяволите!

— Какво?

— Онзи, дето открадна книгата ми... Обзалагам се, че и той е бил Враг. Да, сигурен съм.

— Каква книга?

— Дълга история. Достатъчно е да кажа, че тя беше много стара и съдържаше фигурката символ на Хората Ритници. Може би дори съдържа информация откъде се е взела фигурката — нещо, което наистина бих искал да узная — но вече я няма. Открадна я един, който се преструваше на репортер.

— Хей! Може би онзи, който ме преследва, просто се преструва на детектив. Може би лъже, че работи за Муунглоу, а всъщност се опитва да попречи на пречистването на кръвта ни.

Ханк се завъртя и ритна с все сила стената.

— По дяволите! Как изглежда този тип?

— Никога не съм го виждал. Но доктор Века ми даде описанието му.

Ханк се засмя — кратко, дрезгаво.

— Века! Тази кучка вампир! Нима вярваш на думите ѝ?

— Тя изглеждаше наистина ядосана, че някой се интересува от моята ДНК. Като че ли някой заплашва територията ѝ.

— Територията ѝ — това сме ние, нали така? Тя винаги ми е напомняла огромно око, което ни гледа отвисоко, през микроскоп. Когато те погледне, нямаш ли чувството, че не вижда човек, а просто конгломерация от клетки?

Джеръми гледаше втренчено брат си. Беше описал правилно Века. Обаче подобни думи никога не биха излезли от устата на Джеръми.

— Много поетично, Ханк. Може би наистина трябва да опитваш в писателското поприще, докато успееш. — Испита задоволство от внезапно и силно почервенялото лице на Ханк. — Но ето че

съществува реалната опасност да ни дебнат двама от Враговете ни, така че защо да не нахвърлим някакъв план по въпроса?

— Добре. Ето какво ще направим. Как изглежда твоят човек според описанието на доктор Века?

— Тя не ми помогна особено. На моята възраст, кафява коса, кафяви очи, среден ръст.

Ханк смръщи вежди.

— Това описание приляга съвсем точно и на моя човек.

— Може би човекът е един и същ. Или са близнаци.

Ханк щракна с пръсти.

— Близнаци! Татко споменава ли е някога близнаци пред теб?

— Не, доколкото си спомням.

— Но пред мене е споменава. Каза, че главните ни Врагове са близнаци. Възможно ли е да е говорил за тези двамата?

— Има един начин да разберем: ще караш след мен до „Куинс“ и ще наблюдаваш дали някой ме следи.

Ханк погледна часовника си и поклати глава.

— Съжалявам, брат. След час трябва да произнеса реч на сбирката на Хората Ритници.

Джеръми замръзна. Ханк не можеше да го разочарова отново, нямаше право.

— И? Отмени я.

— Не мога. Тълпата ще е огромна. Сбирката се организира от месеци. Не мога да се откажа сега.

Джеръми отново изпита познатия гняв.

— Но по дирите ми е един от Враговете, който може да обърка всичко. Ако той открие, че аз съм бащата на Дон, и ѝ го съобщи, работата наистина ще замирише. Тя ще изтича при майка си и ще потърси възможност да направи аборт. Не мога за втори път да убивам лекари, Ханк. Веднъж се получи, но втори път няма да стане. Ако допусна ново убийство, онези от „Крейтън“ буквално ще се нахвърлят върху мен. И така мръсната работа ще остане за теб. Имаш ли оръжие, Ханк?

Думите му като че ли не стигнаха до Ханк.

— Ще дойда у дома ти утре и цял ден ще те следвам, ако искаш. Но за днес не може да става и въпрос.

Джеръми осъзна, че ако остане тук още малко, ще удуши Ханк.
Обърна се и тръгна към вратата.
— Майната ти!

Джеръми стискаше здраво кормилото, докато прекосяваше моста „Уилямсбърг“. Погледът му скачаше от предното стъкло към огледалото за обратно виждане, защото държеше под око сребрист джип, който оставаше винаги две коли зад него. Дали това не беше Врагът? Така нареченият детектив? Или просто още един работник, който бърза да се прибере в Бруклин?

Майната му на Ханк, който отново се беше измъкнал и го беше оставил сам да се грижи за всичко. Те двамата трябваше да бъдат един отбор, по дяволите.

Опита се да види лицето зад предното стъкло на джипа, обаче силуетът оставаше неясен, с размити черти. По дяволите! Ако можеше да...

Погледна шосето, видя светофарът да свети червено и натисна рязко спирачките. Колата му спря със скърцане на гуми само на сантиметри от бронята пред него, той чу и гумите на други автомобили да скърцат и се напрегна в очакване на сблъсъка със задния автомобил. Това обаче не се случи. Всички автомобили успяха да спрат навреме. Хвърли поглед към джипа и видя, че той навлиза в свободното платно, преустройва се. Зад кормилото седеше момиче във възрастта за колеж, което дори не погледна към него, когато го подмина.

Той удари с юмрук по кормилото. Можеше да намери смъртта си. И тогава — какво? Дали Дон щеше да задържи бебето, ако него го нямаше? Съмняваше се. Тя като че ли не се радваше толкова много на бременността си. Всъщност имаше нещастен вид. Ключът... Не можеше да ѝ позволи да направи аборт, бебето не биваше да бъде изхвърлено на боклука като ненужно парче плът. Не, това беше немислимо.

Чу клаксон, погледна светофара и видя, че светлината е зелена. Колоната автомобили беше потеглила. Потегли и той. Погледът му оставаше прикован в пътното платно, обаче мислите му се въртяха около Врага. Среден ръст... кафява коса... кафяви очи...

— По дяволите! — извика.

Джо Хенри... Мъжът, с когото се беше запознал в бар „Работа“, онзи, който беше запален по видеоигрите. Той отговаряше на описанието на доктор Века. Както и много други мъже. Би могъл да се отбие в любимия си бар и...

По дяволите! Джо Хенри четеше книгата на Ханк. Това беше повече от достатъчно. Той знаеше, че те са братя. Всичко това беше постановка.

Удари отново с юмрук по кормилото, заслепен от ярост, а друг клаксон го предупреди, че колата му излиза от пътното платно. Изправи кормилото и продължи напред, а гневът кипеше в него. Онзи го беше изиграл като някое наивно хлапе. Как беше казала доктор Века, че е името му? Джон еди-кой си... Звучеше като две първи имена... Джон Робъртсън. Да.

Оголи зъби. Ти и аз, Джон Робъртсън... Мисля, че имаме сметки за уреждане.

Джак стигна до Форест Хилс и започна да търси копирна машина или офис, където биха му направили тази услуга. Откри такава на булевард „Куинс“ и, както беше обещал, направи ксерокопие, върху което не беше отбелязано името на института „Крейтън“.

След това набра домашния телефон на Кристи. Включи се гласовата ѝ поща, той остави съобщение и пробва мобилния ѝ телефон. Тук гласовата поща се включи на второто позвъняване — сигурен знак, че телефонът е изключен. Той остави второ съобщение, в което настояваше тя да му се обади.

Усещаше трепет в стомаха, беспокойствие, някаква нервна възбуда, а не знаеше защо. Болтън беше успял да постави Кристи там, където той искаше да бъде: от другата страна на бездната, която я разделяше от дъщеря ѝ. Нямаше причина да предприема физическо нападение над нея.

Дали не трябваше да отиде до дома ѝ и да провери дали тя е добре? Не. Не искаше да рискува да го видят да наднича през прозорците ѝ. Най-вероятно беше забравила да зареди батерията на телефона си или да го включи. Или пък беше на репетиция на мюзикъла, за който му беше споменала. Може би имаха правило да изключват телефоните си в такъв случай. В което имаше смисъл.

Тази мисъл му донесе сравнително облекчение. Новините, които той имаше за нея, заслужаваха — не, *изискваха* да бъдат доставени лично. Ужасяваше се от това, че трябваше да седне срещу нея и да я гледа право в очите, докато ѝ казва, че бащата на нейното дете, мъжът, който я е отвлякъл и изнасилил, е същият мъж, който прави секс с дъщеря ѝ — *тяхната* дъщеря — и е дал зачатие на внучето ѝ.

По-скоро би желал да умре.

Обаче продължи да опитва да се свърже с нея и на двата телефона. А междувременно, имаше време за убиване. Не искаше да се върне в града, а после отново да шофира дотук. Затова обикаля улиците с колата си известно време, после реши, че може би е време отново да се превърне в Джо Хенри и да отиде в бара с интересното

име „Работа“. Възможността да се срещне с Болтън извикваше у него смесени чувства. От една страна, желаше да разбере какво се върти из главата му, надяваше се той да изпусне някоя дума за бебето; а от друга, само при мисълта за този човек го полазваха ледени тръпки.

Отново набра и двата номера на Кристи. Нямахте отговор.

Да, време беше за „Работа“.

Джери беше напрегнат. Чувстваше се на тръни, наелектризиран. Дон го беше виждала завладян от гняв и преди, обаче до днес той винаги успяваше бързо да се успокои. Този път беше различно. Той просто не можеше да стои спокойно. Сядаше, ставаше, включваше телевизора, превключваше каналите, после го изключваше. Изглеждаше готов всеки момент да експлодира.

— Добре ли си?

Той се спря между телевизора и креслото и я изгледа втренчено.

— Да, скъпа. Защо?

Тя сви рамене.

— Не знам. Струваш ми се напрегнат.

— Имам много неща, за които да мисля.

— Нещо се е объркало на срещата?

— Среща? — Той доби объркан вид.

— Нали знаеш, с хората от компанията за видеоигри.

— О, това ли? — Той поклати глава. — Не, там всичко е наред.

Просто се тревожа заради проблемите с майка ти. Искане ми се да намеря начин да ѝ изясним нещата, да я накараме да приеме мен и ситуацията.

— Това няма да стане. Прекалено е късно.

Колко мило беше обаче, от негова страна, че се беше загрижил. Толкова типично за него — да мисли за тази полудяла жена, която го беше обвинила в ужасни неща, а после се беше опитала да го съблазни. Коего караше Дон да изпитва угризения заради онова, което се канеше да направи с бебето.

Откри едно място, чието име беше „Изборът на жените“ тук, в Рего Парк. Казаха ѝ, че може да отиде за интервю и да попълни документите днес следобед. След което щяха да ѝ определят дата за изследвания, а после... Мразеше се, че постъпва така, но знаеше, че не е готова да стане майка, а не виждаше друг изход.

— Защо не седнеш да играеш някоя видеоигра? Може би онази новата, триизмерната. — Дон не можеше да се сети за името ѝ —

„Нова съдба“ или „Зовът на дълга“? Нямаше значение. Той винаги се успокояваше, ако можеше да стреля по врага, пък било то въображаем.

Той поклати глава.

— Не съм в настроение за игри. По-скоро съм готов да се захвана с реални действия.

Тя премигна.

— Да стреляш по хора?

Той се усмихна.

— Просто се шегувах.

Изразът на очите му... Дон не беше толкова сигурна.

Той каза:

— Може би само ще проверя електронната си поща и ще се поровя малко в Интернет.

Обзе я несигурност. Дали беше затворила сайта на „Изборът на жените“? Не беше сигурна. Господи, ако беше оставила прозорчето отворено...

— Добра идея — каза тя, обърна се и хукна към стълбите. — А аз трябва да свърша някои от задачите си.

Побърза да отиде да хвърли поглед на компютърния екран. Той беше черен, тя бързо мръдна мишката и видя, че няма отворено прозорче.

Знаех си, че съм го затворила.

Изпита огромно облекчение. В коридора се размина с Джери. Той ѝ хвърли странен поглед, обаче тя започна да му говори, преди той да е успял да каже нещо.

— Нямам време. Имаш ли нужда от нещо от „Патмарк“?

След около две секунди, той каза:

— Да. Вземи малко говеждо — от онова, което е щедро поръсено със специални подправки. Хапва ми се нещо.

Тя го целуна бързо по бузата.

— Имаш го.

Грабна един пуловер от спалнята и забърза надолу. Щеше първо да отиде до клиниката, а после, на път за вкъщи, да се отбие в „Патмарк“...

— Дон!

Нещо в тона му я накара да замръзне на мястото си. Не се обърна, макар че го чу да тича надолу по стълбите след нея. Той я

хвана за раменете и я завъртя с лице към себе си.

— „Изборът на жените“? — Очите му бяха като на диво животно. — Някакъв шибан женски избор?

Тя не можеше да проговори, дори животът ѝ да зависеше от това. Отвори уста, но остана безмълвна.

Той каза:

— Стори ми се странно, че реши да провериш компютъра, затова отворих историята на брауъра. — Ръцете му се стегнаха около раменете ѝ, той я разтърси. — „Изборът на жените“! Не мога да повярвам! Ти искаш да убиеш бебето ми!

— Не е това! А и бебето е и мое! Не ти ще се наложи да го износиш! А аз! Не съм готова за това!

Той я прегърна и зашепна в ухото ѝ:

— О, скъпа, скъпа, скъпа! Само ако знаеше какво означава това бебе за мен.

Риданията, които напиреха в гърдите ѝ, изведнъж се освободиха.

— Знам, знам.

— И не само за мен. За нас. За света. Нашето бебе е Ключът. То ще промени целия свят!

— Непрекъснато повтаряш това, а то... ме плаши. Ключът към какво?

— Към бъдещето. А на целия свят ти ще си известна като майката на Ключа. Милиони хора ще те боготворят и ще те молят да се застъпваш за тях пред сина си.

Плашеше я все повече с всяка минута.

— Ти какво мислиш, че ще бъда — Дева Мария? Ето ти новина: аз не съм девствена и представата ти за нещата просто не струва.

Той я отдалечи леко от себе си. Лицето му изразяваше радост, сините му очи се потопиха в нейните.

— Скъпа, ти ще си много по-добра от Дева Мария. И знаеш ли защо? Защото си *истинска*. Но единственият начин да се превърнеш в кралицата майка, е да родиш детето ни.

— Джери...

Хватката му стана по-силна, а радостта му се стопи.

— И ще го родиш.

Стисна я още по-здраво и сега лицето му изразяваше само все по-нарастващ гняв, той беше оголил зъби.

— Джери, причиняваш ми болка...

— ... защото, ако не го родиш... ако направиш нещо, което ще нарани бебето ми, ще ти се иска да се беше родила мъртва, скъпа. Ще те преследвам, докато не те унищожа. Но преди да умреш, ще се погрижа да преминеш през мъчения, да страдаш, защото си убила принца на нашето родословно дърво. И ще страдаш толкова дълго и толкова много, че ще се *молиш* да умреш.

Лицето му беше силно почервеняло, по устните му имаше слюнка, а очите му... В тяхната синя дълбина тя видя точно онова, което ѝ описваше с думи. Писькът, който се надигаше у нея, беше заседнал в гърлото ѝ. Най-после я освободи и направи крачка назад. Облиза устни, усмихна се, кожата му отново доби нормалния си цвят.

— Но, разбира се, това са само приказки, защото нищо няма да се случи на бебето ми, нали?

Дон успя само да кимне. Сега той говореше абсолютно нормално. Тя така силно искаше да запици и да побегне, обаче не се осмеляваше да помръдне нито мускул — не можеше. Крайниците ѝ сякаш бяха замръзнали в това положение. Той се наведе още по-близо към нея и заговори като пирата Спонджбоб.

— Не те чуууувам. *Нали?*

Какво се беше случило току-що? От нормален човек той се беше превърнал в луд, после, за по-малко от минута, отново беше станал нормален. Тя никога досега не беше виждала тази негова страна, дори не предполагаше за съществуването ѝ.

„Изборът на жените“... Мисълта за аборт — защо той винаги говореше за детето като за *негово*? — сякаш беше задействала някаква бомба в главата му. Беше го накарала да загуби разсъдък.

Е, може би имаше право да бъде ядосан, че тя се кани да прекъсне бременността, без да му каже. Бебето беше наполовина негово, все пак. Но само наполовина. А *нейната* част? А и не той щеше да се подуе и да страда от физически неразположения.

Обаче той беше силно разгневен, слабо казано. Беше изпаднал в лудост, макар и краткотрайна. И не се шегуваше, че ще я убие, ако направи аборт. Разтърсиха я силни тръпки. Очите му, както и тонът му, ѝ бяха дали ясно да разбере, че той ще изпълни заплахата си.

— Е, скъпа — каза той с обичайната си топла, дружелюбна усмивка. — Тъй като вече си взе пуловера, а и ти се искаше да

излезеш, защо да не отидем в „Работа“? В настроение съм да изпия две студени бири.

— Не и аз. Там ми е абсолютно скучно. А ти не ми позволяваш да пия бира.

— Точно така, скъпа. Никакъв алкохол за теб повече. Моето бебе няма да бъде принудено да поема алкохол. Можеш да си поръчаш диетична пепси-кола, любимата напитка на майка ти.

— Но...

— Тихо сега. Имам и друга причина да искам да се отбия в „Работа“ тази вечер. Искам да проверя дали един приятел ще бъде там, дали ще ме чака.

Той я побутна към вратата, а Дон се запита в какво ли се беше забъркала. И дали няма начин да се измъкне.

Джак стоеше до бара и пиеше „Корс светло“, докато, в същото време, премисляше възможностите си. Тази бира беше поне по-добра от „Бъд Лайт“, която беше дори още по-разводнена. Неоновите стрелки на стенния часовник зад бара показваха 18:30. Имаше още час до залез-слънце. Но според онова, което му беше разказала Кристи, ако Болтън въобще щеше да се появи, трябваше да е дошъл досега.

Като се сети за Кристи, Джак извади телефона си от джоба и отново набра номерата на двата ѝ телефона. Все още нямаше отговор. Тази репетиция май беше много дълга, проточваше се. Поне той се надяваше тя да е на репетиция.

Някой облегна лакти на бара до него. Мръсния Дани.

— Имаш ли нужда от стока за парти?

— Не. Съжалявам. Никой не ме е канил на парти напоследък.

Дани се усмихна и разкри два реда жълти зъби.

— Е, тогава сам си направи веселба. Аз винаги правя така.

— Защо ли не съм изненадан?

— Е, ако имаш нужда от нещо, знаеш къде да ме намериш.

Дани отиде да досажда на други свои познати, а Джак реши, че се е уморил от „Куинс“, че е смъртно отегчен от пилеенето на време, в което напразно е чакал някой да вдигне телефона си или да се появи в любимия си бар. Време беше да се прибере у дома и да разбере какви са планове на Джия за вечеря. Ако все още не беше започнала да приготвя храната, щеше да я заведе в „Малката Италия“, където Вики щеше да може да хапне от любимите си спагети, полети с чеснов сос.

Остави недоизпитата бира върху бара и тръгна към вратата.

Докато паркираше колата малко по-надолу по улицата, Джеръми мислеше все за неща, които започваха с „ако“. Стомахът му се беше свил на топка. Какво щеше да стане, ако не беше погледнал в историята на браузъра? Какво, ако беше успяла да го надхитри и беше направила аборт? Какво, ако опита отново? Струваше му се, че миналото се повтаря отново. Но този път поне няма да му се наложи да убива лекари. Защото не се беше разкрил пред Муунглоу. Но с Дон беше различно. Тя знаеше, че той е бащата на детето ѝ, така че можеше да е близо до нея, да я наблюдава непрекъснато.

Да я наблюдава... Ама че работа — цели девет месеца... Не, чакай. Адът щеше да продължи може би само няколко месеца. Знаеше, че не е възможно да се направи аборт след първите няколко седмици. Не знаеше точно кога е преломният момент, но щеше да разбере.

А междувременно, не трябваше да я изпуска от поглед. Дали щеше да се справи? Как щеше да ходи до „Крейтън“ всяка седмица за необходимата инжекция, ако не можеше да ѝ има доверие да я оставя сама? И как трябваше да постъпи — да я окове във вериги в мазето?

Не искаше тя да е до него и в този момент — не и ако щеше да му се наложи да се разправи с Врага, представящ се за Джо Хенри — обаче не се осмеляваше да я остави у дома.

— По дяволите!

— Какво има?

Погледна Дон и му се прииска да я убие заради нейното желание да убие Ключа. Тя почти беше успяла да съсипе всичко. Той видя страха в очите ѝ... и осъзна, че може би нейният страх е ключът към запазването на Ключа.

Страх.

Трябваше да я накара да се страхува панически от него, та мисълта за аборт никога повече да не мине през ума ѝ.

Но преди страха... брак. Тогава той щеше да има законно право да се произнася по съдбата на бебето. Макар че вероятно нямаше да му

е лесно да я убеди да се омъжи за него след днешното му поведение. Знаеше, че я е изплашил. Много.

— Нищо, скъпа. Просто съм ядосан, че изгубих контрол над себе си. Трябва да разбереш, че макар никога да не съм искал дете, сега го искам повече от всичко друго на света. И, както казах, то е истинско чудо. Аз...

Той присви очи и загледа втренчено през предното стъкло мъжа, който току-що беше излязъл от бара. Джо Хенри. Не... Името му не беше Джо Хенри. Детективът, нает от Муунглоу, Джон Робъртсън. Или може би той не беше само детектив? Може би беше Враг на тяхното родословно дърво. И ето го, на практика попаднал право в ръцете на Джеръми.

Другите бдят над мен.

— Какво има?

— Гледам човека, който ми създава проблеми.

Дон се наведе напред и посочи.

— Този ли? Вчера ме запозна с него. Мислех, че ти е приятел.

— И аз. Но научих истината.

Чу гласа на Века, която му нареждаше да се обади на тях, а после да следи Врага, докато не бъде заловен от хората, работещи в нейната загадъчна агенция. Чу и друг глас, който го убеждаваше, че наистина ще е най-умно да постъпи така, защото не можеше да е сто процента сигурен, че Джо Хенри не е този, за когото се представя. Възможно беше той да не е нито детектив, нито Враг, а просто още един безделник, който обича да пийва бира, да играе видеоигри и да чете книги като „Ритникът“.

По дяволите! Книгата на Ханк! Това беше ключът. Той я разнасяше навсякъде със себе си като примамка — дяволска примамка — защото мислеше, че така ще приспи подозренията на Джеръми и ще успее да се сближи с него.

Е, почти се беше получило. *Почти.*

Джеръми усети как кръвта му се сторециява. Като се замислеше, този измамник вероятно не знаеше нищо и за видеоигрите, защото беше оставил Джеръми да играе. Единственото, което този Робъртсън беше изиграл, беше Джеръми. Знаеше, че лицето му става все по-червено.

Робъртсън не беше само умен детектив, той беше Враг. Това, че носеше под мишница „Ритникът“ навсякъде, го доказваше. Защото само Враг можеше да знае, че Джеръми и Ханк са свързани. Той вероятно знаеше и за родословното им дърво, за Плана и Ключа. И затова беше тук — да попречи на Плана. Нещата пред очите му започнаха да придобиват червеникав оттенък.

— Майната му!

Дон подскочи на мястото си.

— Джери! Какво...?

Джеръми не ѝ обърна внимание, натисна бутона за отваряне на багажника и изскочи навън. А там, под резервната гума, намери железния лост. Почувства се по-добре, като усети тежестта му в ръката си.

Последва Робъртсън, а Дон спусна прозореца на колата.

— Джери, какво правиш?

— Остани на мястото си. Ще ми отнеме само минута.

— Но...

— Ей сега ще се върна. Дължа нещо на някого. Трябва да си уредя сметките с него.

Кръвта бучеше в ушите му, докато бързаше във вече чезнещата светлина на деня след Робъртсън — дългите му и бързи крачки стопяваха разстоянието между тях. А детективът вървеше, без да бърза, като човек, който няма никаква работа и твърдо е решил да се наслади на разходката. Като че ли нямаше никакви грижи. Да, добре, ето, сега щеше да изникне един проблем за него — голям проблем.

Сега Джеръми също беше на тротоара, на около десет крачки зад Робъртсън. Огледа се. Наоколо нямаше никого, никой не ги гледаше, ако се изключеше Дон.

Още девет крачки... шест... Той стисна здраво железния лост и избра мястото на тила, където щеше да нанесе удара. Вече предвкушваше хрущането на костите, виждаше как ще плисне кръвта. Приблужи се още и вдигна лоста над главата си.

Щеше да бъде лесно. Чисто и бързо. Първият удар щеше да строши черепа му, а вторият щеше да бъде просто предпазна мярка, докато тялото се свлича на земята, а Джеръми просто щеше да отmine, без дори да забави крачка — като че ли нищо не се е случило. Някой ще открие трупа с пръснатия по тротоара мозък и ще се обади на

ченгетата. Дори Робъртсън да не умреше от удара, едва ли щеше някога да дойде в съзнание, а още по-малко — да си спомни каквото и да било.

Джеръми вдигна лоста, стегна ръце и рамене, вложи в удара и тежестта на тялото си и...

Пропусна целта.

В последната секунда, Робъртсън се завъртя и се приведе ниско вдясно. Джеръми очакваше лостът да се удари в нещо твърдо, солидно. Вместо това лостът разцепи въздуха, а той политна напред.

Ето го — вляво от него.

Обърна се наполовина и видя нещо пред лицето си — по-светло от околната среда. Длан. Джеръми се опита да реагира, но все още не беше възстановил равновесието си. И дланта го удари болезнено по носа, когато политна напред. Чу счупването на хрущяла и усети силна болка, която го заслепи и го остави напълно дезориентиран. Вдигна лявата си ръка, за да се предпази от нов удар, а с дясната направи слаб и неуспешен опит да удари Врага. Но почти незабавно юмрукът на противника се заби в слънчевия му сплит и той се преви на две. Започна да сумти от болка, да се задъхва, да премигва. И се обърна, за да се опита да възстанови поне зрението си. После щеше да се справи с този мъж, който и да беше той. И тогава нещо твърдо го удари по лявото коляно и то се огъна под невъзможен ъгъл. Той падна на земята и изпусна лоста, защото трябваше да омекоти удара от падането с дланите си. Приземи се на лакти и колене, а нещо се стовари върху гърба му и го прикова към земята. После крак, обут в обувка, настъпи врата му и притисна лицето му към тротоара.

Той ще ме убие, ще ми счупи врата и Планът ще умре, защото, сигурен съм, Дон ще направи аборт, преди да съм изстинал в земята.

— Какво ти става, по дяволите?

Зрението на Джеръми се върна и той откри, че е лице в лице с гумата на един от паркираните автомобили. А и човекът му говореше, вместо да се заеме със задачата да изпрати душата му в ада. Добър знак. Знаеше, че трябва да лежи неподвижно, да се преструва на човек, останал без сили, и да чака своя шанс. Но после се сети как този мъж го беше изиграл, как се беше престорил на негов приятел и гневът му се развихри с всичка сила.

— Ти, кучи...

Опита се да се претърколи и да се изправи, обаче силна, непоносима болка проряза коляното му, а кракът го натисна още по-силно към тротоара, бузата му се одра болезнено в паважа.

— Спокойно. Какво съм ти направил?

— Знам кой си, гадино...

— И кой съм, по-точно?

— Не знам истинското ти име, но знам, че не е Джо Хенри, нито пък Джон Робъртсън...

Натискът върху врата му се увеличи.

— Уау! Я да видим, къде си чул името Джон Робъртсън?

— Какво значение има? Знам, че е фалшиво. Знам, че ти и приятелите ти ме следите от месеци, опитвате се да сложите край на родословното ми дърво... Обаче няма да стане, не.

Натискът се увеличи още. Джеръми помисли, че челюстта му ще се счупи.

— Месеци? Имаш нужда от някакви силни лекарства, човече. Не знам нищо за никакво родословно дърво и не бях чувал за теб до миналата седмица.

— Глупости! — Наложил се да процеди думата през здраво стиснатите си, по принуда, зъби.

Обаче в гласа на другия се усещаше нотка на искреност. Нещо в тона му говореше, че *не* беше чувал за Джеръми преди това. Тогава? Дали не беше просто детектив, както твърдеше?

— Защо ме следиш тогава? Защо се бъркаш в живота ми?

— Защото такава ми е работата.

И тогава Джеръми разбра, че няма да бъде убит. Защото, ако искаше да го убие, представящият се за Джо Хенри трябваше само да вземе захвърления от него железен лост и да направи с него това, което той планираше да направи с него. Ако лежеше неподвижно и си държеше устата затворена, щеше да успее да доживее до следващия ден.

Но после си помисли за това, как го беше изложил този пред очите на Дон и думите като че ли сами започнаха да излизат от устата му.

— По-добре ме убий сега, задник, защото на света няма място, където би могъл да се скриеш от мен. Аз или ти — това е въпросът. Така че можеш да сложиш край сега и тук...

Джеръми не смяташе, че натискът върху врата му може да се увеличи още, но той нарасна значително и за няколко изпълнени с ужас секунди и помисли, че е отишъл прекалено далеч и е предизвикал сам смъртта си. Но после натискът намалая... много бавно... като че ли другият полагаше усилия да се въздържи да не постъпи точно според предложението на Джеръми. Чу смях — принуден, но, от друга страна, всеки смях се струваше неискрен на Джеръми.

— Искаш да кажеш да те убия. Но ти не си достоен дори за усилието.

И тогава натискът се стопи и той чу отдалечаващи се стъпки. Вдигна глава и видя Джо Хенри, или Джон Робъртсън, да се отдалечава с гръб към него и без да погледне назад — нито веднъж.

За какъв ме мисли той? За толкова безопасен, че може да ме зарезе на тротоара ей така? Няма начин.

Видя железния лост на по-малко от шест крачки от себе си. Да. Този път нямаше да се изложи, никакви изненадващи движения. Този път този измамник щеше да пожелае — през последните две секунди от живота си — да го беше довършил, докато все още имаше възможност. Джеръми се изправи и... Коляното му отново беше прорязано от жестока болка. Беше забравил напълно за проклетото коляно.

Никъде не можеше да отиде.

Докато разтриваше нежно подутата става, той гледаше отчаяно железния лост, до който не можеше да достигне, и отдалечаващата се фигура на загадъчния мъж, който все така не поглеждаше назад. Искаше му се да закрепци с всичка сила.

А после чу стъпки от тичащи крака и до него достигна гласът на Дон.

— О, мили боже! О, мили боже! Нарани ли те?

Той се почувства като глупак. Как, по дяволите, щеше да излезе от това положение?

Джак отбеляза, че ръката му трепери и му е трудно дори да превърти ключа в таблото.

С усилие на волята се беше заставил да се отдалечи от живия и дишащ Джеръми Болтън — действие, което лесно можеше да се окаже на първо място в списъка на най-трудните неща в живота му. И да напусне мястото на действието.

Независимо че Болтън имаше алиби, сега Джак беше сигурен, че той беше убил Герхард.

Инстинктът за самосъхранение искаше от него да убие кучия син и да сложи край на всичко още там, но по-силно развитият му ум го беше предупредил, че това ще го изложи на прекалено голям риск, защото мястото е открито и някой загрижен гражданин би могъл да ги види и да се обади в полицията. А свидетелските показания относно кой първи се беше поддал на агресията, щяха да зависят от момента, в който свидетелите са се включили в събитията. Ако бяха пропуснали нападението на Болтън, въоръжен с железния лост, на Джак щеше да бъде приписана ролята на нападателя, а не на жертвата. Но дори да можеше да се избегне това, Джак не искаше името му да се споменава в полицейските доклади по никакъв повод.

Високо развитият му интелект също така му беше припомнил за загадъчната агенция, която финансираше „Крейтън“ и която щеше незабавно да започне да го търси.

И затова той се беше отдалечил, макар цялото му тяло, от главата до петите, да трепереше от адреналина, нахлул в кръвта му. А той с всички сили се беше постарал да запази походката си спокойна. Не се тревожеше, че Болтън може да го последва. Коляното му беше достатъчно пострадало, че да го лиши от възможността да върви известно време. Като стигна до ъгъла, Джак затича към колата си. Беше я паркирал доста далеч, за всеки случай, от бар „Работа“.

Превъртя ключа в таблото и потегли, отдалечи се от района на действието.

На излизане от бара беше забелязал с крайчеца на окото си Джеръми да прекосява улицата с намерението да се приближи до него. Фактът, че не беше извикал името му, и начинът, по който държеше дясната си ръка плътно до тялото, подсказаха на Джак, че се задава беда. И така, той се беше вслушал внимателно в стъпките на приближаващия се Болтън — каубойските ботуши не бяха пригодени за незабелязано прокраждане — и се беше впуснал в действие, когато сетивата му бяха отбелязали внезапно ускоряване на крачките на противника.

Отначало Джак беше изненадан от бързината, с която беше победил Болтън, но като се замислеше сега, разбираше колко естествено беше това. Та Болтън беше хвърлен в затвора още преди да навърши двайсет години. И да беше притежавал умения за уличен бой, те отдавна бяха закърнели. Животът в института го беше направил още по-слаб. Макар и да не можеше да се нарече луксозно, крилото на сградата, където сигурността беше повишена, едва ли можеше да се нарече и затвор — условията в него далеч не бяха лоши. А и в една улична схватка, силата не беше всичко. Неговата дДНК може би му даваше качества като агресивност, подлост и лукавство, но не и бързина, издръжливост или ум. Беше се свлякъл на земята като евтин сгъваем стол.

Не това обаче беше най-голямата изненада при срещата им.

Не знам истинското ти име, но знам, че не си нито Джо Хенри, нито Джон Робъртсън...

Чуваше думите като далечно ехо в тясното пространство на колата. Къде Болтън беше чул името Джон Робъртсън? Със сигурност не и от Джак, така че оставаха само още две други възможности: Леви и Века. В момента обаче той се тревожеше повече за Кристи.

След като остави разстояние от поне миля между себе си и Болтън, той отново опита да се обади на Кристи. Нямаше отговор. Не смяташе, че е правилно да напусне града, без да се отбие в дома ѝ. Нямаше вече причина да стои далеч от него — с ролята му на новия приятел на Болтън беше свършено.

Имаше адреса на Кристи, но улиците в квартала, където тя живееше, образуваха истински лабиринт. Тя живееше на Шейсет и осма алея, която обаче беше паралелна на Шейсет и осмо шосе, което беше съседно на Шейсет и осмо авеню. Накрая намери дома ѝ —

сграда със скромни размери, стара, но добре поддържана, с островърхи кули и два гаража. Личеше си, че струва добри пари.

Вътре не се виждаше нито една светлина. Той спря колата на алеята, слезе и бавно отиде до входната врата. Натисна звънеца три пъти, а помежду позвъняванията използваше медното чукче. Не последва отговор. В главата му започна да се оформя образът на мъртвата Кристи.

Трябваше да отиде на още едно място. Беше забелязал, че металните гаражни врати имат разположени високо прозорчета. Прекалено високо, за да може да се надникне през тях. Заобиколи и откри голям и ниско разположен прозорец. Лъчът на фенерчето му разкри, че постройката е празна.

Изпитал облекчение, той се върна в колата си. Ако „Мерцедес“-ът ѝ беше в гаража, щеше да се почувства задължен да нахлуе с взлом в дома ѝ. Но отсъствието ѝ му подсказваше, че тя най-вероятно е на репетиция и телефонът ѝ е изключен.

Потегли към Манхатън. Тя щеше да почака до утре, за да научи истината за бащата на детето си. Както и на внучето си.

Ако на събитията се погледнеше от добрата страна, на Джек току-що му беше дадена заслужена почивка.

— Все още мисля, че трябваше да извикаме ченгетата — каза Дони, докато поставяше на коляното му торбичка, пълна с лед. — Защо не ми позволи да го направя?

— Добре, за четвърти път — сопна ѝ се Джеръми — ти казвам, че не искам да ме сметнат за човек, който създава проблеми. Ще излезе, виждаш ли, че всяка седмица се забърквам в някаква свада.

Това беше истина. А второ, възможно беше някой да го е видял с железния лост в ръка. Защо да влошава още повече положението?

— Да, но онзи човек е опасен. Не мисля, че съм виждала някого да се движи толкова бързо. Докато вървеше след него, ти изведнъж се оказа на земята. За миг дори не бях сигурна какво се е случило. Помислих, че си изчезнал.

Давай, наливай масло в огъня, помисли си той.

Обаче знаеше, че не такава е целта ѝ.

Тя се беше преобразила напълно: от уплашеното момиченце, седнало в колата, до загрижената любима. Като че ли нараняванията му бяха задействали майчинския инстинкт у нея. Изведнъж се оказа, че тя не може да направи достатъчно за него. Беше му помогнала да се изправи на крака, беше докарала колата до него, с което му беше спестила болезненото вървене. После го беше откарала в дома му, беше го сложила да легне на дивана и оттогава се грижеше непрекъснато за него.

— И защо не искаш да ми кажеш какво има между теб и този човек? Мислех, че сте приятели.

Преди не можеше да отговори на този въпрос, защото му се виеше свят, но историята му беше вече готова.

— Не приятели, а познати. Не го знаех, но е обрал мой приятел в града — бил взел от него цяло малко състояние. И беше дошъл тук, за да подстави мен. — Вдигна рамене, жест на объркване. — Не знам какво се случи. Като видях, се сетих как е постъпил с приятеля ми. И гневът ми избухна.

— Е, той едва не те съсипа. Погледни носа си — каза тя за десети път, загрижена като квачка за малките си. — Станал е два пъти по голям. Сигурно те боли.

— Много.

Не беше вярно. По-скоро беше зашеметен, не усещаше нищо. Но защо да го сподели с Дон? Може би този беше начинът да я контролира: да бъде наранен, да има нужда от нея, да извиква майчинския ѝ инстинкт, да я оставя да мисли, че тя владее положението. Беше сигурен, че ще успее да намери начин времето да тече неусетно за нея, докато бебето не порасне достатъчно и абортът да бъде невъзможен. После той щеше отново да поеме контрола.

— Бедният. Мислиш ли, че е счупен?

— Абсолютно.

— Трябва да извикаме лекар.

Как ли не. Последното, от което имаше нужда, беше лекар.

— Ще се оправя. Но може би още малко лед за носа ми... да не се подуе...

— Имаш го. — Тя забърза към кухнята.

Добре. Трябваше да остане сам две минути. Трябваше да помисли, което не беше лесно, докато тя кръжеше около него.

Онзи мъж... За момента можеше да го нарича Робъртсън, защото като че ли беше загрижен, че това име е известно на Джеръми... Може би той не беше Враг. Изглеждаше истински озадачен, когато Джеръми беше споменал родословното си дърво... А твърдението му, че не е знаел за Джеръми до миналата седмица, звучеше съвсем искрено. И ако беше Враг, нима нямаше да го убие докато имаше възможност? Може би той беше точно това, което твърдяха Леви и Века — детектив.

Защото такава ми е работата.

Да... детектив. И то такъв, който си знае работата. Някак си беше успял да свърже Джеръми и Ханк — фактът, че носеше „Ритникът“ под мишница, го доказваше — но как?

„Крейтън“. Това трябваше да е. Срещите му с Ханк, при които той се преструваше, че прави проучвания за книгата си. Дали Леви или Века не се бяха разприказвали? Не виждаше причина да го правят, обаче нямаше доверие на нито един от двамата. И особено на Леви.

Е, както и да беше открил, очевидно беше добър в професията — подутият нос на Джеръми го доказваше — и умен. И също толкова

очевидно беше, че ще продължава да рови, докато не прати всичко по дяволите.

Единственият начин да го спре, беше той да претърпи злополука с летален изход. Или да бъде уволнен, а Джеръми не мислеше, че Муунглоу ще го стори. А докато тя продължаваше да му плаща, той щеше...

Хей, а какво ако той престанеше да получава пари по причина, различна от уволняването? Ако дамата просто престане да изпраща чекове... защото е мъртва?

Джеръми обмисля въпросната възможност няколко секунди, после я отхвърли. Нямахше да се получи. Беше прекалено рисковано. Възможно беше някой от съседите да е станал свидетел на кавгата им. И ако я убиеше, някой можеше да го спомене. Дони не беше в добри отношения с майка си в момента, но лошите ѝ чувства щяха мигом да се изпарят, когато научеше за смъртта ѝ. И ако у нея се таеше и най-малкото подозрение, че Джеръми има нещо общо — след като го беше видяла с железния лост в ръка, вероятно това няма да ѝ се стори невъзможно — щеше веднага да хукне да прави аборт.

Но ако смъртта ѝ изглеждаше като злополука?

Не. Още по-добре — ако изглеждаше като самоубийство?

Джеръми се изправи до седнало положение. Мисълта му се понрави. Напоследък Муунглоу се държеше неразумно и никой не знаеше това по-добре от Дон. И ако майка ѝ се самоубиеше, тя щеше да реши, че вината е отчасти нейна. И щеше да потъне в отчаяние, нямахше да има семейство. Той щеше да е единственият човек, на когото да разчита.

О, да, тази мисъл вече му харесваше много.

— Защо се усмихваш?

Той подскочи, като чу гласа на Дон. Вдигна поглед и я видя да приближава с нова торбичка лед. Нима на лицето му имаше усмивка? Да, вероятно. Защо не?

— Просто се радвах на грижите, които полагаш за мен.

И тогава дойде миг на ново вдъхновение — той се хвана за врата и започна да надава стонове.

— Какво има? — Тя веднага дотича до него. — Добре ли си?

— Вратът ми... Изглежда, онзи го е извил по-силно, отколкото мислех.

— Трябва да вземеш обезболяващо. „Адвил“ например.

— Тази болка не е за „Адвил“, скъпа. Ще имам нужда от нещо по-силно, много по-силно.

— Но ние не...

— Да, знам. Обаче знам къде можем да намерим.

— Къде?

Той ѝ намигна.

— От Мръсния Дани.

— О, не! Не и от него. Той не ми се струва порядъчен.

— Такъв е. Обаче има истинското нещо. — Той направи гримаса и се изправи с мъка на крака. — Ще взема няколко хапчета „Викодин“, за да изкарам нощта.

— Ти луд ли си? Не можеш да вървиш. Стой тук, ще отида аз.

— Няма начин, скъпа. Предпочитам да страдам цяла нощ, но няма да те оставя и да се доближиш до Мръсния Дани. Трябва да отида аз.

Дон сви раздражено рамене.

— Добре, нека да си ти. Обаче няма да те оставя да шофираш. Ще те закарам до там — буквално до вратата.

Джеръми умело скри усмивката си. Беше постъпила точно според очакванията му.

— Джери! — възкликна Мръсния Дани, доловил веднага куцането му, накарало го да вдигне поглед към пострадалия му нос. — Какво, по дяволите, е станало с теб, човече?

Вярна на думата си, Дон го беше оставила пред входната врата, след което беше паркирала колата и сега го чакаше. А той беше преживял лош миг, когато, след влизането си вътре, не беше видял Дани до бара. Но после го беше забелязал да се приближава откъм едно от сепаретата и да пъха нещо в джоба си, докато върви — явно беше осъществил сделка.

— Познай — каза Джеръми и го погледна право в очите.

Дани се усмихна широко и сви рамене.

— Разбирам. Ударил те е камион?

Очевидно мълвата за случилото се не беше стигнала до бар „Работа“. Което беше добре. Не искаше да се смуцава всеки път, когато се отбие тук.

— Близко си. Болките са доста силни. Имаш ли „Викодин“?

Дани отново се усмихна и го смушка с лакът.

— Искаш нещо, което да помогне на ерекцията ти?

Джеръми му хвърли обиден поглед — той нямаше нужда от подобни средства.

— Мислиш, че ми трябва помощ за това?

— Не, не. Мисля, че момичето, с което си, е достатъчно младо, за да те възбуди...

— Тя се казва Дон.

— Точно така. Дон. Мисля, че тя доказва какъв мачо си.

— Дозата достатъчно ли е човек да забрави всичко? — Да измъкнеш информация от този задник, беше като да вадиш зъб.

— Струва пет долара, ако е примесена с алкохол, и малко повече, ако не е. Действа след петнайсет-двайсет минути.

— Дай ми дванайсет хапчета.

— Имаш ги.

Обратно в колата, след като разказа на Дон редактирана версия за покупката си, Джеръми извади телефона си. Тя го погледна.

— Какво правиш?

— Реших, че си права. Ще докладвам на ченгетата за онзи човек.

Тя се усмихна.

— Най-после се вслуша в гласа на разума.

Той се престори, че набира номера, после тръсна апарата и опита отново.

— По дяволите! Вероятно съм го ударил и повредил, когато паднах на земята. Имаш ли нещо против да използвам твоя?

— Не.

Той взе телефона от чантата ѝ и набра номера на Муунглоу. Според него, тя щеше да отговори незабавно, щом видеше на екрана номера на дъщеря си. Обаче тя не го направи. Възможно беше да е под душа, но също толкова голяма беше и вероятността да не си е у дома. Той прекъсна обаждането.

— Какво има? — запита Дон със смях. — Ченгетата не са си у дома?

— Лоша връзка. — Той се обърна към нея, напълно искрен и силно уязвим. — Не знам дали идеята е добра.

— Опитай отново. Просто натисни бутона за повторно набиране.

— Окей.

Така и направи. Обаче отново нямаше отговор. И той отново прекъсна връзката.

— Не. Не мога да го направя. Току-що осъзнах, че приятелят ми вероятно не би искал да повдигне обвинения, защото така ще се почувства като последния глупак. Какъв е смисълът тогава?

Дон въздъхна.

— Да. Може би си прав.

В гласа ѝ се долавяше разочарование. Но какво от това? Имаше нещо по-важно: Муунглоу не си беше у дома. Интересно. Може би тази нощ беше идеалната. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Кажи, скъпа — каза Джеръми, излегнал се удобно на дивана.
— Какво имаме за пиене?

„О, не! — помисли си Дон и му хвърли укорителен поглед. — Няма начин.“

— Няма да смесваш бира и „Викодин“. Не и докато аз съм наоколо.

Той се усмихна.

— Да, мила.

Тя не можеше да повярва в какъв различен човек се беше превърнал той, след като онзи едва не го преби. Като че ли бяха избили от него и злобата, и агресията. Преди, тя се страхуваше малко от него — всъщност, след като я беше заплашил, страхът ѝ беше станал едва ли не непобедим — но когато го беше видяла да се свлича на земята, у нея се беше надигнал силен инстинкт да го защитава, да се грижи за него. Ако онзи мъж се беше позабавил малко, щеше да открие, че Дон се е метнала на гърба му и забива нокти в очите му.

Да, Джери беше заплашил, че ще я убие, но това бяха само празни приказки. Преувеличаване. Той никога не би я наранил. Беше заявил, че е готов да умре за нея, и тя му вярваше. В онзи момент беше завладян от шока, предизвикан от думите ѝ за аборт. Тогава говореше шокът, не Джери.

— Скъпа, какво ще кажеш за чаша от любимата ти диетична пепси-кола?

Нейното „Пепси“? Той шегуваше ли се?

— Но ти мразиш безалкохолните напитки.

— Хей, отчаян съм и не съм в настроение да пия вода. Нека опитам. Ако не мога да я изпия, ще я дам на теб.

— Добре.

Тя отиде в кухнята и му напълни една чаша от трилитровата бутилка, оставена в хладилника. Наля и на себе си и я изпи на един дъх. Господи, тя наистина обожаваше диетичното „Пепси“! Провери колко беше останало. Не беше много.

Окей, момиче, признай си: ти си пристрастена.

Още едно нещо, за което би могла да обвини майка си. Но вместо празни мисли, по-добре беше да запомни, че трябва да купи нова бутилка утре. Защото да остане без тази напитка у дома, беше равносилно на трагедия.

Като се върна в стаята с пълната чаша, видя Джери да затваря мобилния ѝ телефон.

— Отново ли звънеш на ченгетата?

Той се усмихна.

— Преди малко забравих да проверя гласовата си поща.

Тя му подаде чашата и го загледа как отпива. Той направи гримаса.

— Може би щеше да е по-добре с няколко кубчета лед. Може ли да ми донесеш две?

Тя въздъхна и протегна ръка към чашата.

— Разбира се.

Той не ѝ я даде.

— Донеси ми леда. Чашата ще остане при мен, окей?

— Да. Окей.

Странно, но... Тя му донесе исканите две кубчета лед. Като се върна, го видя да разклаща течността в чашата. Не знаеше ли, че така тя вече няма да е газирана? Пусна леда вътре и той отново я разклати, а после отпи малка глътка. След което поклати глава.

— Не. Не мога. Има вкус на лекарство. — Подаде ѝ чашата. — Ти я изпий.

Някои хора... Тя я взе и изпи половината на един дъх.

— Най-добрата напитка на света.

Той се усмихна.

— Знаех си, че няма да я изхвърлиш.

— В никакъв случай.

Тя чувстваше погледа му върху себе си, докато пресушаваше чашата. След това той се прозина.

— Съсипан съм. — Засмя се. — В повече от един смисъл. Мисля да си легна. Искаш ли да се гушнеш в мен?

— Сигурен ли си, че...?

Отново смях.

— Не и тази нощ, скъпа. Като казвам *гушнеш*, имам предвид точно това.

Тя не беше уморена, но пък и нямаше какво да прави, докато Джеръми спи. Защо не?

— Добре. Да се гушнем.

Джак беше прекосил моста „Куинсбъро“ до половината, когато телефонът му звънна. Той погледна екрана и прие обаждането, защото разпозна номера. Кристи. Какво облекчение.

— Къде беше, лейди? Обаждах ти се през целия ден.

— Знам. Току-що получих съобщението ти. Съжалявам. Бях на плажа в Монтаук.

Каква ли работа имаше тя в източната част на Лонг Айленд?

— Времето не е особено подходящо за плуване.

— Не, но по това време на годината плажът е място, където можеш да останеш сам и да помислиш. И, както добре знаеш, аз имам за какво да мисля.

Джак започна да хапе долната си устна: „Ще имаш още повече храна за размисъл, след като чуеш каквото имам да ти кажа“.

— И беше изключила телефона си?

— Разбира се, че не. А какво, ако Дон има нужда да се свърже с мен? Не, батерията се изтощи. Забравих да я заредя. Напоследък съм толкова разхвърляна, неконцентрирана. Предполагам, че не съм чула предупредителното писукане. Седях на пясъка и гледах втречено океана, разхождах се по брега, после хапнах пържени миди в близкото заведение. Когато погледнах екрана, видях, че е черен. Беше ми необходимо малко време, за да стигна до колата си. И ето че телефонът ми вече се зарежда.

— Стигна ли до някакво решение?

— Е, големият въпрос беше: „Какво ще правя оттук нататък? Как трябва да постъпя? Дали въобще трябва да предприема нещо?“. Дон е на осемнайсет, което според закона означава, че вече е голяма. Може сама да взема решения и аз нямам законно право да се меся. Дали не трябва просто да се отдръпна и да изчакам ситуацията сама да се разреши — както и трябва да стане — и тя да се върне у дома?

Да се разреши сама? Джак знаеше, че Болтън няма да допусне това да се случи — поне не и докато бебето се роди.

— Не те виждам в такава светлина.

— Дяволски си прав. Не бих могла. Дон може и да е на осемнайсет, но е *само* на осемнайсет. Законът ѝ дава право, но тя е още дете. — Повиши глас: — Не мога да го понеса! Не мога просто да стоя и да гледам как разрушава живота си! Трябва да продължа да опитвам, да намеря начин да оправя нещата!

Джак стисна зъби. Беше само на четвърт миля от дома на Джия — тоест, от усмивките и прегръдките, с които щяха да го дарят двете дами на живота му. Ако беше умен, щеше да изчака до утре, за да ѝ съобщи новината. Обаче долови болката в гласа ѝ, усети колко силна беше нуждата ѝ да спаси дъщеря си.

Онова, което щеше да ѝ съобщи, можеше наистина да раздели завинаги Дон и Болтън, но щеше да бъде като жива граната, ударила живота ѝ право в сърцето.

„Кристи, мъжът, изнасилвал те всеки ден в продължение на седмици, е същият, чието дете носи дъщеря ти.“

Как щеше да я погледне в очите и да застави тези думи да излязат от устата му? Обаче тя трябваше да знае. Имаше това право. Защото го беше помолила да открие каквото може за мъжа, с когото дъщеря ѝ спи, а той беше открил точно това. В онзи момент Джак реши, че иска — *че има нужда* — да приключи с това, да се освободи от тежкото бреме. Още сега, тази вечер.

— Може би съм открил начина.

В думите ѝ се долавяше нескрито нетърпение.

— Наистина ли? Какво? Какво?

— Разговорът не е за по телефона.

— Хайде, Джак, моля те.

— Имай ми доверие. — Сети се за компютърните разпечатки, дадени му от Леви, които бяха в джоба му. — Трябва да ти покажа и доказателствата.

— Добре тогава. Аз съм на час път от дома си. Къде можем да се срещнем?

— И у дома ти е добре, както и навсякъде другаде.

— Но аз мислех, че не искаш да те видят с мен.

— Той ме нападна, така че това вече няма значение.

— Мога да бъда там след час и дори може би по-малко, ако побързам.

Джак беше стигнал до края на моста и търсеше възможност да се влее в платното, което щеше да го отведе в „Куинс“.

— Добре. И аз пътувам нататък.

— Побързай. Не мога да чакам.

„Напротив, можеш — помисли си той. — Когато чуеш каквото имам да ти кажа, ще пожелаеш да беше чакала цял живот.“

Не след дълго Дон вече спеше. Джеръми се вслушваше в бавното ѝ равномерно дишане в продължение на десетина минути, после стана и закуцука към всекидневната, за да вземе телефона ѝ. Време беше отново да се обади на Муунглоу. Ако тя си беше у дома, той току-що беше изхабил едно от хапчетата, като го беше дал на Дон. Дори да не беше, това все още можеше да се окаже хабене на време.

Натисна бутона за повторно набиране може би за шести път тази вечер — правеше го при всяко излизане на Дон от стаята. И този път, както и другите, не получи отговор. Отлично.

Върна се в спалнята и я побутна. Тя не помръдна. Дори малко. Отлично. Не, превъзходно.

По-рано вечерта беше отишъл в банята и беше разтворил едно от хапчетата в гореща вода в малка чашка. А след като изпрати Дон за кубчетата лед, беше излял течността от малката чашка в диетичната ѝ пепси-кола. Тя беше без мирис и без вкус и Дон нямаше и най-малка представа... Щеше да спи до сутринта.

Единствената му тревога беше дали хапчето нямаше да увреди по някакъв начин бебето. Обаче не виждаше какво може да предизвика един милиграм...

А сега... към дома на Муунглоу. Тръгна, след като взе чифт зимни ръкавици, телефона на Дон и ключовете. Взе нейния джип — нямаше да може да превие коляното си, за да се събере в своята „Миата“. Добре че беше пострадало лявото му коляно, защото нямаше да може да шофира, ако беше дясното. Отиде първо до магазина за домашни потреби и купи евтин нож, който обаче беше добре наточен и готов за употреба.

Като стигна пред дома на Муунглоу, отново ѝ се обади. Все още нямаше отговор.

Паркира по-надолу по улицата и обиколи къщата — не видя признаци да има някой у дома. Сложи ръкавиците на ръцете си и влезе, като използва ключа на Дон. Затвори внимателно вратата след себе си и се ослуша. Цареше пълна тишина.

Отиде право в кухнята и отвори хладилника. Намери обичайната бутилка диетична пепси-кола. Каквато майката, такава и дъщерята. Тази беше две трети пълна. С бързи движения — колата ѝ можеше всяка минута да спре на алеята пред къщата — той я изпразни в мивката, като остави само около 250 милилитра. Колкото за една чаша.

Макар че кухнята гледаше към задния двор, той не искаше да рискува да включи осветлението. На светлината от вътрешността на хладилника, взе пластмасова чаша за еднократна употреба и смачка в нея, с помощта на лъжица, осем от хапчетата, купени от Мръсния Дани. След това разбърка праха с двеста и петдесет грама топла вода, а след това изсипа тази течност в бутилката с диетичната пепси-кола. Докато разклащаше бутилката, дочу шум. Вдигна рязко глава и се послуша. Осъзна, че чува отварянето на вратата на гаража.

По дяволите!

Като се движеше възможно най-бързо предвид пострадалото си коляно, той остави бутилката диетична пепси-кола обратно в хладилника, след това изми лъжичката и я остави върху сушилника. Смачка пластмасовата чашка, напъха я в джоба си и закуцука към задната врата. Затвори я внимателно след себе си и намери тъмно местенце в задния двор, откъдето можеше да вижда добре кухнята.

Лампите в трапезарията светнаха, Муунглоу се появи и изчезна. Къде ли беше отишла? Надяваше се, че не направо в спалнята си за нощната си почивка. Беше прекалено рано. Може би в банята? Тя се появи отново след две минути. Той удари с юмрук по отворената длан на другата си ръка, защото отиде право при хладилника и извади бутилката с любимата си напитка. После се напрегна, защото тя я вдигна над главата си и внимателно се взря в нея. Дали не беше останала издайническа утайка? Не. Хапчетата бяха напълно разтворени, когато ги беше добавил в бутилката. Вероятно преценяваше количеството — мислеше, че е оставила повече при излизането си от дома. Сви рамене, напълни една чаша, отпи дълга глътка и отнесе останалото количество със себе си.

Да!

Щеше да даде време на хапчетата да подействат, преди да се захване за работа. И тогава светът можеше да каже „сбогом“ на Муунглоу.

— Хайде!

Джак седеше зад кормилото и се гневеше на скоростта, с която автомобилите пъплека по уличното платно. Движението беше напълно замряло и той беше като хванат в капан на източното околоръстно шосе между гробището „Маунт Зион“ и Маспет. Беше минал отгук само преди час в западна посока и всичко беше наред тогава. Вероятно беше станала катастрофа по-късно. После чу воя на сирените и видя проблясващите светлини на лампите в огледалото за обратно виждане. Патрулна полицейска кола и линейка минаха на косъм от него. Страхотно. Катастрофа, при която има и тежко пострадали.

Изключи двигателя на колата и протегна ръка към мобилния си телефон. Беше по-добре да се обади на Кристи и да ѝ каже, че ще закъснее. Вероятно щеше да стане точно както искаше той: да я принуди да излезе от дома си.

Нямаше отговор. Той реши, че тя вероятно е под душа — нещо, от което той имаше спешна нужда. Включи радиото. Гласът на Нилсън изпълни пространството. В момента любимото телевизионно предаване на Вики беше „Точката“ и тя беше записала нейната мелодия на DVD. Тя беше станала любима и на Джак, както вероятно и на много хора, щом я излъчваха дори по радиото.

Това е градът, а тези тук са хората...

Джеръми чу телефона на Муунглоу, който започна да звъни. От многобройните позвънявания тази вечер той беше научил, че гласовата поща се включва след четвъртото. Преброи четири сигнала. Време беше да провери в какво състояние е тя.

Отиде, със силно куцукане, до прозореца на трапезарията и надникна. Там нямаше никого. Обаче се виждаше също така и диванът във всекидневната, която се намираще в предната част на къщата. Тя лежеше на дивана.

Отлично.

Влезе в къщата, отиде право при нея. Очите ѝ бяха затворени, а устата ѝ — отворена. Той я побутна. Нищо. Побутна я по-силно. Отново нищо. Тя беше в безсъзнание.

Отлично.

Подхвана я под раменете и я повдигна. Нададе силен стон заради непоносимата болка в коляното, но успя да я занесе на втория етаж, като се спираше едва ли не на всяко стъпало и се облягаше уморено на стената, за да облекчи тежестта, която падаше върху пострадалия му крак. Накрая стигна до голямата баня и нежно я положи във ваната — не искаше никакви наранявания.

Отстъпи крачка назад и я загледа втренчено, а тя започна шумно да хърка. Време беше да вземе решение: дали да я остави с дрехите, или да я съблече? Трудно решение. Различните хора извършваха самоубийство по различни начини. Колкото и силно да желаше да я види отново гола след всичките тези години — тя имаше страхотен задник като тийнейджърка — реши да опрости нещата. Остави я с дрехите и пусна водата, която беше приятна и топла.

Докато ваната се пълнеше, той се върна в кухнята и напълни две торбички с кубчета лед — идеята му беше дадена от първата помощ, оказана му от Дон след подуването на коляното му — и отново закуцука нагоре по стълбите. Облегна ръцете на Муунглоу до лактите върху страничните стени на ваната, с дланите нагоре, после постави по една торбичка лед върху всяка от китките ѝ.

През онези, както му се струваше, безкрайни години в „Крейтън“, Джеръми беше прекарал доста време в планиране на самоубийството си. Имаше две последователни доживотни присъди и никаква възможност да бъде освободен предсрочно, което разбираемо затвърждаваше у него сигурността, че никога няма да излезе от затвора. Беше също толкова сигурен, че се е провалил по отношение на Плана и никога няма да успее да изпълни дълга си към татко. Така че какъв беше смисълът да живее, особено ако това означаваше да прекара по този начин още трийсет или четирийсет години...

Разбира се, ако по онова време знаеше, че ще го подложат на този експеримент, отношението му към нещата щеше да е съвсем различно.

Разрешаваха му да взема книги от библиотеката на института. Повечето от тях бяха на медицинска тематика. Той четеше много за самоубийството, особено доклади за несполучливи опити и причините, поради които са се провалили. Често неуспехът се дължеше на невежество — вземане на малки дози, които не могат да причинят смърт, или пък прерязване на вени на китката вместо на артерия, на незнание, че вената често се затваря, преди човек да е умрял от загуба на кръв. Много по-често опитите за самоубийство не успяваха поради недостатъчно смелост — въжето бива праметнато през греда и стегнато около врата, но човекът просто не успява да се застави да се качи върху стола; или пък пистолетът бива зареден, дулото му насочено към слепоочието, но човек просто няма смелост да дръпне спусъка.

Джеръми още по онова време знаеше, че едва ли ще има възможност да използва пистолет. Надяваше се да може да се докопа до нещо, достатъчно остро да пререже вените на китките му.

Един от най-сигурните начини да умреш, е да прережеш някоя вратна артерия. Джеръми обаче не беше сигурен, че ще може да причини това на себе си. А ако ръката му трепнеше и не успееше да направи достатъчно дълбок разрез, щяха да го наблюдават денонощно до края на живота му. И никога повече нямаше да има възможност за нов опит.

Можеше обаче да пререже вените на китките си. Поне така мислеше. Затова беше проучил внимателно техниките за прерязване на кръвоносни съдове и беше научил причините за успеха и провала.

Ключът беше кръвоносен съд, който се наричаше радиална артерия. Тя се намираще най-близо до повърхността на кожата, от близката страна на основата на палеца — предпочитаното от лекарите и сестрите място за измерване на пулса. Ако се прережеше дълбоко едната — или, още по-добре, и двете — животът щеше да изтече от човека доста бързо.

Торбичките с лед бяха негово изобретение. Не знаеше точно какъв е бил ефектът на осемте хапчета върху Муунглоу, но предполагаше, че съзнанието ѝ ще е изключено достатъчно дълго време и тя ще е напълно неподвижна. Последното, което искаше, беше тя да дойде в съзнание и да започне усилено да се съпротивлява, докато острието прерязва артериите ѝ. Инсценировката щеше да бъде успешна, ако успееше всичко това да изглежда добре премислено и абсолютно преднамерено от нейна страна: все пак, единствената ѝ дъщеря беше бременна и се беше изнесла от дома след ужасна свада. А нейното поведение беше станало доста странно. И накрая, изпаднала в дълбоко отчаяние, тя е посегнала на живота си.

Бедната Муунглоу. Или Кристи. Или която и да е.

Нивото на водата се беше покачило и тя стигаше почти до брадичката ѝ. Той я спря, но остави още малко торбичките с лед върху китките ѝ — колкото по-безчувствени бяха, толкова по-добре. За да убие времето, той започна да се разхожда из къщата. Но не заради движението — очите му неспокойно шареха, търсеха пазарската чанта от „Галбот“. Дали беше внесла онзи четвърт милион долара обратно в банката? Ако не, той със сигурност щеше да му е от полза. А на нея нямаше да ѝ трябват повече никакви пари след тази нощ, това беше повече от сигурно.

Намери я оставена в най-долното чекмедже на шкафа в спалнята ѝ. Дали да я вземе, или не? Кой знаеше, че парите са в дома на Муунглоу? Той, Дон, банката и може би — но това не беше особено вероятно — детективът. На кого беше казала, че ще се опита да купи гаджето на дъщеря си? На банката? Едва ли. На детектива? Може би, обаче нямаше причина той да мисли, че парите са още у нея, а не върнати обратно в банката.

Взе торбата и се върна в банята. Щеше да скрие добре парите в дома си, за да ги използва, когато наистина има нужда.

Добре. Да приключим с това.

Свали торбичките с лед от китките ѝ, после извади кухненския нож, купен преди малко. Сключи пръстите на дясната ѝ ръка около дръжката и насочи острието към лявата ѝ китка — тя си служеше с дясната ръка, затова беше логично да пререже първо артериите на лявата. Когато натисна ножа върху кръвоносния съд, усети как водата изпълва ръкавицата му. Пое си дълбоко дъх и преряза дълбоко радиалната ѝ артерия. Тя ахна, когато по водата затанцуваха червени кръгчета. Отвори широко очи, подобни на стъклени топчета, и го загледа втренчено. Това трая около две секунди, после клепачите ѝ отново се спуснаха.

Той бързо прехвърли ножа в лявата ѝ ръка и преряза артерията и на дясната. Повторно ахване. Този път тя дори се размърда във водата, но само след няколко секунди отново похъркваше силно.

Той остави ножа да се изплъзне от пръстите ѝ и да падне на дъното на ваната. Изсипа разтопилия се вече лед във ваната, а торбичките напъха в джоба си. Свали ръкавиците, изсипа насъбралата се в тях вода и отстъпи назад, за да я гледа как умира.

Погали я по челото. *Съжалявам, сестричке. Защо ти трябваше да се бъркаш? Ако си беше гледала само своята работа, сега всичко щеше да е наред и ти щеше да си още жива.*

Осъзна, че смъртта ѝ ще отреже един от клоните на родословното дърво, обаче не можеше вече нищо да промени. А и Муунглоу и без друго не беше клон, който ще даде повече плодове. Загубата не беше голяма.

Гледаше как лицето ѝ побледнява все по-силно, а водата става все по-червена. Тя престана да хърка. После спря и да диша или поне така му се струваше. Тялото ѝ потръпна, после се отпусна. Устата и носът ѝ се скриха под водата и той разбра, че животът я е напуснал. Остана, за по-сигурно, още две минути, после взе ръкавиците и торбата с парите и тръгна към задната врата. Излезе в задния двор и отново чу телефона ѝ да звъни. Знаеше какво ще каже гласът ѝ, след като се включи гласовата ѝ поща: „Съжалявам, не мога да ви се обадя сега...“.

Дяволски си права. Не можеш.

Мислеше, че ще се почувства щастлив. Все пак, току-що беше премахнал една голяма, дори основна, пречка за Плана. Но вместо това изпитваше дълбока мъка и дори слабо неразположение — като че ли

беше направил нещо нередно, ужасно дори. Но как би могло да бъде грешно нещо, което щеше да запази родословното дърво?

Не... Обаче прилошаването се засилваше и той осъзна, че е предизвикано от усещането, че е извършил неппростима грешка. Това негово действие като че ли беше отключило сила, която накрая щеше да го унищожи.

Смешно. Беше внимавал изключително, беше обмислил всичко. Нищо не можеше да свърже с него смъртта ѝ, за която той вече мислеше като за „самоубийството на бедната измъчена жена“.

Джак паркира колата пред дома на Кристи. Проблемите с уличното движение го бяха изнервили до краен предел. Шофирането дотук му беше отнело два пъти повече време от обичайното, а часовете, прекарани в колата поради задръстването, никога нямаше да могат да се върнат. Отказът на Кристи да отговори на обажданията му не беше помогнал на настроението му. Какво ли ѝ ставаше на тази жена?

Остана седнал в колата един миг. Беше имал достатъчно време да се подготви, но все още се колебаеше. Срещата им нямаше да е от приятните.

Най-сетне събра смелост да слезе от колата и да изкачи няколкото стъпала до входната ѝ врата. Почука, позвъни... нищо. Опитва вратата — беше заключена.

Е, осветлението беше включено. Дали нямаше никого вътре? Но тя трябваше да си е у дома. Очакваше го. Защо би излязла?

Космите по тила му настръхнаха. Заобиколи къщата, за да надникне през прозореца на гаража. Освети вътрешността му с лъча на фенерчето. И видя „Мерцедес“-а на Кристи.

Отиде до задната врата и почука. Все още нямаше отговор, затова той опита и нея — беше отворена.

— Кристи? Кристи?

Отново никакъв отговор. Но тя трябваше да е тук някъде. Стомахът му се свиваше все повече. Провери бързо в стаите на първия етаж и откри чаша, по дъното на която беше засъхнала течност, която приличаше на кола. И нищо друго. Забърза към втория етаж.

— Кристи?

Замръзна на прага на голямата баня. Видя почервенялата вода и горната част на женска глава. И си представи онази сцена от филма „Тръпката“, в която от пълната с кръв вана бавно се издига женска ръка. В гърлото му се образува буца. Той пристъпи напред. Знаеше коя е жената, позна цвета на косата ѝ, но трябваше да е сигурен. Видя

полуотворените ѝ сини очи да гледат втренчено над ръба на водата; устата и носът ѝ бяха под повърхността.

Шокът и чувството за тревога бяха много силни, но не можеха да заглушат нарастващото усещане за *дежа вю* — смъртта на Герхард във ваната. Коленичи до нея. Не беше възможно Кристи да е жива, но просто за да бъде сто и десет процента сигурен, той я докосна по окото. Тя не премигна. Ръцете ѝ бяха изплували на повърхността на водата. Той хвана едната за показалеца и я повдигна и видя четирисантиметров размер по дължината на артерията. Знаела е какво прави.

Или някой друг е знаел.

Тя ли го беше направила? Не можеше да го повярва — не и сега, не и след като тя го очакваше, за да чуе какво е научил. По-късно, след като узнаеше ужасната истина, самоубийството можеше да се превърне в реална възможност. Но не и сега.

Пусна ръката ѝ и отстъпи назад, за да огледа сцената. Търсеше признаци за нечестна игра, за борба. Но не... всичко беше спретнато и на мястото си. Беше напълнила ваната и срязала кръвоносните си съдове под водата, за да не бликне кръвта и да опръска стените. Което беше напълно в съгласие с личността на Кристи, която имаше силно развито чувство за порядък.

Обаче той все още не можеше да повярва. Подушваше намесата на Болтън.

Добре... Ако Джак трябваше да създаде такава сцена, как щеше да подходи? Започна трескаво да обмисля възможностите и се спря само на две: щеше да застави Кристи да се самоубие, като я заплаши с нейната смърт или с тази на обичан от нея човек; или да я упои и да я убие, докато е в безсъзнание. Джак не виждаше някой да е имал време за първото, така че оставаше единствено второто...

И като си спомни чашата на долния етаж, се запита каква беше напитката, от която Кристи със сигурност щеше да отпие. Гледа я още миг. Буцата в гърлото му беше станала още по-голяма, завладяваше го чувството за провал. Всъщност, той не се беше провалил директно. Тя не го беше наела да я пази, а само да събере информация, което той беше направил. Но пък се чувстваше така, сякаш смъртта ѝ беше по негова вина. И как беше възможно да е другояче? Тя беше жива, когато се беше обърнала към него, а ето че сега беше мъртва — от своята или

от нечия чужда ръка. Той не беше отговорен в нито един от тези случаи, защо тогава изпитваше чувство за вина?

Защото.

Понякога тази причина е достатъчна.

Трябваше да разбере какво се беше случило тук. А за да стане това, първо трябваше да узнае дали Кристи е била упоена.

Слезе на първия етаж. Намери салфетка — не искаше да остави отпечатъци — и извади от хладилника бутилката диетична пепси-кола. Сложи я в найлонова торбичка ведно с почти празната чаша. Излезе, като внимателно избърса бравите на вратите.

Влезе в колата, потегли и се обади на местната полиция, за да им каже, че ако влязат в един определен дом, ще намерят собственика мъртъв. Завърши с думите: „Погрижете се да направите изследвания за лекарства, наркотици или други токсини“.

Не знаеше дали ще успеят да го направят. Не знаеше дали в трупа е останала кръв, която да изследват, нито пък дали кръвта от водата във ваната би могла да се използва. Знаеше само, че полицията ще обяви дома на Кристи за място на престъпление, ще го ограда с жълта лента и ще започне разследване.

Може би щяха да открият нещо, а може би нямаше. Независимо какъв щеше да бъде резултатът, Джак имаше намерение да проведе свое собствено разследване. За което щеше да има нужда от помощта на Леви.

А Леви щеше да му помогне — независимо дали искаше, или не.

— Нещо не е наред ли, Джак?

Той вдигна поглед и видя Джия до себе си да го гледа втренчено. Осъзна, че е потънал в мисли за Кристи.

— Съжалявам. Аз съм лоша компания, нали?

— Ако имаш предвид, че тук присъства само тялото ти, да.

Беше се прибрал късно, защото първо беше отишъл до Ратбърг, за да предаде чашата и бутилката в ръцете на Леви. Джия му беше претоплила вегетарианското блюдо, което беше приготвила за вечеря, и бе напълнила щедро чинията му. Той като че ли не беше казал почти нищо от влизането си. Вики си беше легнала и сега двамата седяха в библиотеката, на заден фон свиреше музика, а Джак гледаше втренчено екрана на компютъра, без да го вижда.

— Спомняш ли си жената, която искаше да ѝ помогна да събере информация за гаджето на дъщеря си? Открих я мъртва тази вечер.

— Мили боже! — Джия постави ръка на рамото му. — Моля те, не ми казвай, че е била убита.

— Приличаше на самоубийство, но... Не знам.

— А ако откриеш, че не е така?

Той вдигна поглед към нея.

— Не знам. — Това отговаряше на истината — поне засега. Той беше отложил плановете си за момента, когато щеше да има новини от Леви.

Тя седна в скута му и го прегърна здраво през врата.

— Каквото и да правиш, внимавай.

— Какво те кара да мислиш, че не внимавам?

— Погледът в очите ти... не е същият, какъвто беше, когато научи, че Вики е отведена на онзи кораб, пълен с чудовища — господи, аз дори не искам да го видя повече в очите ти... Но в тях сега има нещо, което ме плаши.

Вики... Кузум... Ракоши... Щяха да станат две години това лято. Къде отиваше всичкото това време? И къде беше отишло неговото семейство? Болтън беше обсебен от идеята за родословното си дърво.

А Джак въобще не мислеше за своето, но сега осъзна, че на него е сложен край. То практически беше изтрито от лицето на земята. Доколкото знаеше, беше останал само чичо му Гърни, а и той не му беше чак такъв близък роднина — беше чичо на майка му.

— Аз... — Замръзна, като видя етикета на бутилката на Джия. „Рамлоса“. — Откъде я взе?

— От „Гристедес“ на Петдесет и седма. Защо?

Името... „Рамлоса“... Анаграма на Расалом. А Расалом винаги си правеше разни игрички с името си. Наричаше се Сал Рома, когато Джак го срещна за първи път. Грабна бутилката колкото можа по-спокойно.

— Какво знаеш за тази марка?

— Е, добра е. Напитката е вкусна и достатъчно газирана. От какво друго имаш нужда?

На етикета пишеше, че марката е основана през 1707. Но етикетът можеше и да лъже. А Расалом беше на този свят като че ли цяла вечност.

— Не знам дали трябва да пиеш това.

Тя се засмя.

— Пия я вече месец.

— Така ли? — Не беше забелязал.

— Да. И се чувствам чудесно. Виж, мисля си... За твоето издигане от подземния свят.

Джак знаеше, че въпросната тема, рано или късно, отново ще бъде повдигната.

— Двамата с Ейб обсъдихме...

— Не мисля, че е било необходимо.

Джак направи пауза. Питаше се дали е чул правилно.

— Каза ли току-що онова, което си мисля?

Тя кимна.

— Да. Планът на Ейб е прекалено опасен. Ще се озовеш в страна, чийто език не говориш, ще имаш работа със закоравели международни престъпници, за които може би ще е по-лесно да те убият и да вземат парите ти, ако нещата се объркат.

Тя беше права. Въпреки че Ейб имаше доверие на връзките си, да се прокраднеш на Балканите и да се върнеш в Англия под самоличността на друг човек беше рискована работа.

— Освен всичко друго — добави тя, — това няма значение.

Джак буквално се скова, шокиран от думите ѝ.

— Какво искаш да кажеш? Как така няма значение?

Тя сви рамене.

— Просто... няма.

Бяха водили този разговор многократно по време на бременността ѝ, но бебето беше изнесло на преден план други неща: Джак не можеше да предяви претенции за бащинство, без да има официална самоличност. А в днешния свят човек просто не може да се появи от нищото, да няма социална осигуровка, трудова книжка или каквито и да било лицензи и документи, които да доказват самоличността му, без да срещне сериозни затруднения с всички правителствени агенции и различните институции. Оттам и планът, който включваше Балканите.

— Можем да имаме и друго дете, Джия.

Тя го прегърна по-здраво.

— Можем. Но пак няма да има значение.

— Не разбирам.

— Аз също. Преди злополуката мислех, че е много важно. А сега... не е. Може би комата е виновна за сегашното ми състояние. Може би заради сънищата, които ме спохождаха, когато бях така близо до смъртта.

— Сънища? Никога не си ми споменавала за тях.

— Защото не ги помнех. Спомням си, че сънувах, но не и какво. Не знам дали заради мозъчната травма, или заради сънищата, или пък заради комбинацията от двете, но светът ми изглежда различен. Бъдещето ми се струва... по-кратко. Има ли някакъв смисъл във всичко това?

Думите ѝ смразиха кръвта на Джак. Беше чувал нещо подобно и преди. Човек, който виждаше бъдещето, беше разкрил, че не може да види следващото лято, нито пък нещо след него — следващата пролет свършвала със стена от мрак.

Джия беше застанала на прага на смъртта. И дали, докато се колебаеше на ръба, не беше надникнала от другата страна и бе видяла какво предстои? Дали пък онова, което беше видяла, не беше милостиво изтрито от паметта ѝ, оставяйки след себе си само неясното усещане за обреченост?

Какво щеше да се случи следващата пролет? Звучеше като края на света. А ако наистина се окажеше краят на света, превръщането на Джак в примерен гражданин... нямаше да има абсолютно никакво значение.

Той я притисна към себе си.

— Ти, аз и Вики — ние имаме значение, Джи. Ние сме важни.

СРЯДА

Дон излезе от банята след обичайното сутрешно повръщане. Гаденето не беше толкова силно този път, вероятно защото в стомаха ѝ нямаше храна. Повръщаше единствено стомашен сок. Може би скоро щеше да престане. Обаче тя отново беше абсолютно изтощена. Можеше да заспи веднага, ако легнеше на леглото, обаче устата ѝ беше пресъхнала. Като мина покрай спалнята, погледна Джери, който все още спеше. Закова се на мястото си и го погледна втренчено.

Господи, носът му! Какво се беше случило с...?

После си спомни. Как е могла да забрави побоя, който му нанесе? Носът му изглеждаше ужасно. Дори по-зле, отколкото миналата вечер. Или поне тя мислеше така. Предната нощ беше като неясно петно в паметта ѝ, сякаш се беше напила. Обаче нямаше да има такава възможност, докато Джери е наоколо.

Слезе на долния етаж и на път за кухнята включи телевизора. Отпи диетично пепси направо от бутилката и се върна във всекидневната. Отпи втора глътка, докато гледаше новинарското предаване за „подозрително“ самоубийство във Форест Хилс. Телевизията твърдеше, че ще запази самоличността на жертвата в тайна, докато не бъдат уведомени най-близките ѝ роднини. Самоубийството било „подозрително“ заради телефонното обаждане, което насочило полицията към случая.

Дон беше обзета от странно чувство. Не знаеше по каква причина, но помисли за майка си.

Мама? Няма начин. Тя не е от хората, които биха се самоубили.

Да, тя се държеше много странно напоследък, но никога не би... Гаденето отново се надигна на вълни в стомаха ѝ — обаче този път беше различно. Тялото ѝ се вледени.

Мама?

Потърси телефона си, намери го на барплота в кухнята — не помнеше да го е оставила там, но какво значение имаше. Нямаше да говори с майка си, искаше просто да чуе гласа ѝ. Щеше веднага да затвори.

Едно позвъняване... второ...

Хайде, отговори...

След третото позвъняване се чу мъжки глас.

— Домът на Пикъринг. Кой се обажда, моля?

Сърцето на Дон като че ли спря, гласът ѝ просто не искаше да излезе от гърлото. Устните ѝ се движеха, но не се чуваше нито звук.

— Ало?

— Там... там ли е мисис Пикъринг?

— Кой се обажда, моля?

— Аз... Аз съм нейната дъщеря.

— Вие сте Дон Пикъринг?

— Да. — Коленете ѝ омекнаха. — Аз... аз... аз... искам да говоря с майка си.

— Опитваме се да се свържем с вас още от предната вечер. Страхувам се, че новините са лоши.

Дон изпусна телефона и започна да пици.

— Подозренията ти се оказаха основателни — каза Леви, докато си приготвяше сандвич от поръчаните препечен хляб, кайма и нарязани зеленчуци. — Количеството на флунитразепам в колата беше изключително високо.

— Никога не съм чувал за това вещество.

— Това е име на марка, която не е разрешена в Съединените щати.

— А! — Джак кимна. Ето че всичко придоби смисъл. — Вещество, подобно на наркотик.

— Да. Използва се при случаите на изнасилване, защото в големи количества води до загуба на паметта и дори на съзнанието. С количеството, което е приела, тази жена би могла да бъде изнасилена от цяла банда и нищо да не помни.

Но поне щеше да е още жива, помисли си Джак.

— А откъде знаеш какво е било количеството в кръвта ѝ?

Леви отхапа голяма хапка.

— Не знам. Обаче резултатът от анализа отчете концентрация от 0.03 милиграма на кубически сантиметър. Кое се равнява на около един милиграм за унция. Ако е изпила обичайното количество от осем до дванайсет унции... — Поклати глава. — Човек би могъл да направи едва ли не всичко с нея в това ѝ състояние.

— Включително да ѝ пререже кръвоносните съдове на китките?

— Очевидно.

Точно така. Очевидно.

Джак стисна длани в скута си, за да не запрати празната чашка от кафе в лицето на Леви.

— Ти, кучи сине!

Втората половина от сандвича на Леви не стигна до устата му — ръката му замръзна във въздуха.

— Какво?

— Излъга ме за алибито. Нямах никаква представа къде е бил Болтън в нощта, когато е бил убит Герхард.

— Добре, в-вярно е. Но ми бяха наредили да казвам така. Нямах избор.

Трябваше да послуша интуицията си, която му подсказваше, че Болтън е убил Герхард. Но не, лъжата на Леви го беше успокоила и така Болтън беше оставен на свобода още известно време.

По дяволите!

Джак се наведе напред.

— Една добра жена, загрижена и любяща майка, е мъртва и убиецът е още на свобода, макар че трябваше отдавна да го затворите. Мъртва е, защото вие помогнахте на този боклук да се озове отново на улицата. И ето, сега седиш тук, а на лицето ти е изписана толкова загриженост, колкото и ако беше умрял някой опитен плъх.

Леви се облегна назад, за да се отдалечи, поне доколкото беше възможно, от него.

— Аз... Трябваше да му осигуря алиби. Имам семейство, свой живот, самоличност. По-уязвим съм от теб.

Може би, а може би не.

Джак успя да потисне бушувания в него гняв, пое си три пъти дълбоко дъх, после...

— Ще установят ли наличието на това вещество при рутинна проверка за наркотици?

Леви премигна. Изглеждаше объркан от смяната на темата.

— Аз... не... знам. Очаквам да открият вещества от групата на бензодиазепините, но не мога да гарантирам. Резултатът ще зависи от това до каква кръвна проба ще имат достъп. Най-добре би било да изследват урината й, тъй като утайката се изхвърля от бъбреците. Разбира се, ако не разполагат с никаква проба — нито кръв, нито урина — винаги могат да пробват с ЦГТ.

— Кое е?

— Церебрално-гръбначната течност. Онази, която се намира около гръбначния мозък. Не знам дали ще има резултати, но си струва да се опита.

Джак щеше да се обади в полицията, за да насочи ченгетата към това изследване веднага, щом се раздели с Леви. След като този въпрос беше разрешен, дойде ред на следващата му грижа.

— Какво не си ми казал за тази тайна агенция и нейния интерес към дДНК?

— Казах ти...

— Да, да, каза ми доста неща, но не всичко казано от теб е истина. Каза, че ако успеете да потиснете отключващия ген при престъпниците, те всички ще се превърнат в мирни граждани. Но е възможно да се получи и нещо друго. Искам да кажа, че тук си нямаме работа с Националната агенция по здравеопазването. Никой не знае със сигурност какъв ефект ще има експериментът върху престъпниците. Дали агенцията, която покровителства „Крейтън“, не иска да създаде войници, които да имат висок процент дДНК, и да потиска отключващия ген, за да бъдат тихи и послушни в мирно време, а после да спре лечението и да ги накара да се впуснат в битка?

Леви остави сандвича си.

— К-къде си чул това?

Джак го гледаше втренчено. Леви беше пребледнял толкова силно, сякаш в тялото му не беше останала и капка кръв.

— Просто дадох свобода на въображението си. Не ми казваш, че...

— Разбира се, че не, разбира се, че не. Аз... си помислих... Чудех се къде си могъл да чуеш толкова преувеличено, доведено чак до абсурд... — Побутна чинията си встрани. Като че ли беше изгубил апетита си. — Сцената на, хм, престъплението. Ти си бил там. Оставил ли е доказателства след себе си?

Леви очевидно искаше да смени темата. Джак му позволи. Дори да беше вярно, той не можеше да направи нищо по въпроса. А и като виждаше резултатите от тази така наречена терапия, не разбираше как планът на учените може да успее.

— Не, доколкото успех да видя. А бутилката от пепси-кола? Има ли отпечатъци по нея?

— Ще науча днес.

— А ако има, ще бъде ли това достатъчно твоите хора да го пратят обратно зад решетките?

— Ако зависеше от мен, да. Обаче решението ще бъде взето от Джулия и почти мога да гарантирам, че ще бъде отрицателно. Тя ще каже, че това е знак единствено за увеличаване на дозата.

Джак стисна длани в юмруци.

— Според мен, Века е толкова лоша, колкото и Болтън. Тя го е насъскала против Герхард, нали? Защо? За да изпробва потискащата

терапия? — Изражението на Леви му подсказа, че е засегнал болното място. — Това е, нали? Готова е да предизвика гнева му, за да види какво ще стане. Направи същото и с мен. Може би тя трябва да се подложи на тази терапия. Някой тествал ли е нея някога за дДНК?

Леви поклати глава.

— Не знам. Но няма да се изненадам, ако е напълно лишена от нея.

Джак сниши глас.

— Тя е убиец, по дяволите! Все едно че тя самата е прерязала артериите на Кристи и е държала главата на Герхард под водата.

— О, тя не би могла да го направи, никога. Не е склонна към насилие, а това е отличителният знак за наличието на дДНК. Обаче вярвам, че е социопат, макар и да е добър учен. Тя гледа на живота като на серия от добре координирани химични реакции. И смъртта е просто прекъсване на тези реакции.

— Което не я прави по-малко отговорна. Тя ме посочи на Болтън, внуши му, че трябва да ме спре. Когато той не успя да го направи по единствения познат му директен начин — да ме убие — направи го индиректно, като премахна жената, която ме е наела. Вината е изцяло на Века.

— Какво си намислил? Надявам се, че няма да извършиш нещо глупаво, като например да повдигнеш обвинения срещу Джулия. Ще причиниш големи неприятности и на двама ни.

— Неприятности? Двама души са мъртви. Герхард може и да не е бил най-милият човек на земята, но със сигурност не е заслужавал такава смърт. А Кристи... Харесвах Кристи.

— Моля те, не прави нищо прибързано.

— Аз? — каза Джак. — Прибързано? Никога.

— Значи ще стоиш далеч от Джулия?

— От главата ѝ няма да падне дори косъм.

Обаче не можеше да каже същото за Джеръми Болтън.

3

Онзи мъж, детективът, Робъртсън ли беше името му... Трябваше да е той.

Джеръми мълчеше, но ясно даваше да се разбере, че е ядосан, докато прегръщаше ридаещата Дон. Двамата бяха в полицейския участък. Седяха пред бюрото на детектив Калън от отдел „Убийства“, който току-що беше обяснил на Дон обстоятелствата около смъртта на майка ѝ. Той беше започнал да оплешивява, имаше наднормено тегло, потеше се и очевидно се чувстваше неудобно, докато описваше как са открили трупа и какви са били раните, довели до смъртта.

— Н-но в новините споменаха, че самоубийството будело подозрение — каза Дон. — Какво означава това?

— Че обстоятелствата са достатъчно необичайни, за да започне разследване. Обадиха ни се по телефона, за да ни информират за смъртта на майка ви. Самоубийството със сигурност е необичайно. А и онзи, който се обади, ни посъветва да направим изследвания за наркотици или други, подобни на тях вещества.

По дяволите! Откъде може той да знае?

Гневът се надигна с всички сили у Джеръми... Прииска му се да започне да унищожавя, да хвърля и мачка всичко, което се мерне пред очите му... Обаче, с усилие на волята, се застави да остане спокоен.

— Но какво *означава* това? — запита отново Дон.

— Че съществуват две вероятности. — Той започна да свива пръстите си един по един. — Някой е открил майка ви, след като се е самоубила, погрешно е заподозрял убийство и ни е сигнализирал, защото не е искал да се замесва във всичко това; или че някой я е намерил мъртва, с право е заподозрял убийство и отново е решил, че не иска името му да се свързва със случая. Втората възможност означава, че някой е убил майка ви и е инсценирал самоубийство.

— Но кой...?

— И ние бихме искали да знаем. Не можем да проследим онова обаждане.

Джеръми можеше да му каже чия собственост е телефонът, от който са се обадили. На Робъртсън... проклетия Робъртсън, който вероятно беше посетил дома на Муунглоу малко след излизането на Джеръми, заварил я мъртва и се е обадил в полицията. И ето че едно обикновено самоубийство се беше превърнало във възможно убийство. А ако изследваха кръвта ѝ, както беше предложил той...

Джеръми каза:

— Ако е била убита — макар че не мога да си представя кой би искал смъртта на мисис Пикъринг — можете ли да сте сигурни, че не ви се е обадил самият убиец?

— Това би било дори още по-необичайно, макар че на този свят няма нищо невъзможно. — Той изгледа Джеръми с присвити очи, а после посочи носа си. — Злополука ли сте претърпели, мистър... — хвърли поглед на записките си — Бетълхем?

— Паднах по стълбите вчера. Ударих лошо и коляното си.

Изражението на Калън остана неутрално. Той се обърна към Дон:

— Беше ли депресирана майка ви напоследък?

Джеръми се намеси, преди Дон да е успяла да отговори:

— Беше много нещастна, че Дон се е преместила при мен. — Погледна я и стисна ръката ѝ. — Няма да преувелича, ако кажа, че мисис Пикъринг се държеше странно още от самото начало на нашата връзка. Без да навлизам в подробности, ще кажа само, че беше като умопомрачена, когато разбра за бременността на Дон.

Калън си записа нещо, после каза:

— Умопомрачена в какъв смисъл?

Джеръми отново изпревари Дон:

— Никога не е заплашвала, че ще се самоубие, ако това имате предвид. Поне не пред мен. А пред теб, скъпа?

Дон, която изглеждаше като замаяна, поклати глава.

— Не, никога. Обаче беше наела детектив.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Не трябваше да ѝ позволявам дори да си отваря устата!

— Точно така — побърза да потвърди и Джеръми. — Не знаем нито кого беше наела, нито защо... Попитах я, обаче тя не пожела да ни каже.

Калън кимаше с глава.

— Ще разследваме.

Джеръми искаше да смени темата, преди Дон да е успяла да спомене обвиненията на майка ѝ срещу него.

— Казвате, че онзи, който се е обадил, е говорел за наркотици и подобни на тях вещества. Открихте ли нещо?

— Все още не сме получили резултатите. — Калън го погледна.
— Защо питате?

— Е, само...

Телефонът на Калън звънна. Полицаят отговори, измърмори нещо, изсумтя няколко пъти, после каза:

— Проклет да бъда. Дръжте ме в течение.

Затвори и погледна Дон.

— Изглежда, че нашият загадъчен информатор има новини. Обадил се е в лабораторията, за да ни посъветва да проверим съдържанието на „Рохипнол“ в кръвта на майка ви.

Джеръми едва не подскочи. *Как, по дяволите...?*

Когато открият наркотичните вещества в кръвта на Муунглоу и новината се разчуе, Мръсния Дани със сигурност също ще научи. И доста бързо ще събере две и две. Изглежда, че ще се наложи той също да претърпи злополука. По дяволите! Тази работа става все по-заплетена с всяка изминала минута.

— Какво е това? — запита Дон.

— Незаконно лекарство. Успокоително. Вземаше ли майка ви успокоителни?

Дон го изгледа гневно.

— Майка ми въобще не употребяваше лекарства. Беше техен противник.

— Да — намеси се и Джеръми. — Ще съм много изненадан, ако откриете нещо. Единственото, с което мисис Пикъринг изглеждаше привикнала, беше кофеинът.

Калън поклати глава и въздъхна.

— Добре. А междувременно, питам просто за протокола: къде бяхте вие двамата снощи?

Джеръми знаеше, че този въпрос ще бъде зададен — членовете на семейството, особено тези като Дон, които се явяваха наследници, бяха винаги главните заподозрени — обаче придаде на лицето си шокирано изражение.

— Не можете да мислите, че Дон има нещо общо с това!
Калън не реагира.

— Както казах, въпросът е само за протокола.

— Бяхме у дома си — отговори Дон. — Джеръми изпитваше силни болки след, хм, падането си по стълбите, затова си легнахме рано. А когато станах тази сутрин...

Гласът ѝ изневери. Джеръми я прегърна през треперещите рамене, за да я успокои.

— Чула по новините историята за подозрителното самоубийство. И тъй като майка ѝ напоследък се държеше странно, решила да провери, просто за всеки случай, дали тя е добре и, е, знаете останалото. — Хвърли умолителен поглед на Калън. — Мога ли вече да я отведа у дома?

— Разбира се. Имаме телефонните ви номера и ще се свържем с вас при нужда. Мис Пикъринг, ще ви държа в течение на разследването.

Дон кимна с глава, като продължаваше тихо да ридае. Джеръми се изправи с мъка — днес коляното го болеше по-силно от предния ден. Добрата новина беше, че не приличаше на човек, който би се промъквал в нечия чужда къща, за да инсценира самоубийство.

Обаче, независимо от болките, трябваше да се погрижи за Мръсния Дани. А после да проследи и Робъртсън. Имаше няколко причини, поради които искаше да го открие. Отмъщението заемаше първото място в списъка, но също така искаше да узнае откъде той черпи информацията си. И особено откъде знае за незаконните хапчета.

— Нямах нужда от човек с моя скромен талант за нещо като това — каза Ръсел Тюит. — Би могъл да се научиш и сам за по-малко от час.

Въпреки думите му, видът му беше самодоволен. Джак знаеше, че той внимателно избягва всичко, което дори отдалеч намирисва на незаконност. Беше лежал в затвора за проникване в системите на няколко банки и едно от условията за предсрочното му освобождаване беше десетгодишна забрана върху използването на Интернет. Ръс беше намерил начин да я заобиколи — като например миналия месец беше помогнал на съседа си да инсталира в дома си безжичен Интернет и се беше погрижил звукът да е достатъчно силен, за да прониква през стената, която разделя жилищата им — но се кълнеше, че на хакерските му дни е дошъл краят. Не искаше да се върне в затвора, естествено.

— Обаче аз нямам една от ония джаджи, Ръс.

— Те се наричат скенери.

Джак го знаеше, обаче му харесваше да дразни Ръс.

— Точно така. Нямам скенер. И дори принтер.

Той поклати глава.

— Не мога да проумея как човек може да има компютър, но не и принтер. Искам да кажа, какво ще стане, ако имаш нужда да разпечаташ нещо наистина важно или пък обемисто като туристическия справочник?

Ръс не изглеждаше като типичния хакер, който по цели дни не става от стола пред компютъра — нямаше очила, не ползваше защитен екран — обаче понякога беше така погълнат от заниманията си с клавиатурата, че забравяше да се изкъпе. Фактът, че жилището му се намираще над мексиканския ресторант на Второ авеню, беше извънредно благоприятно за него обстоятелство.

— Аз не пътувам много, Ръс. А и ако имам указания как да стигна донякъде, мога да ги запиша върху хартия.

— Предполагам, че ще ме помислиш за луд, ако те запитам дали имаш инсталиран Фотошоп.

— Въпросът ти наистина е излишен. Чувал съм за тази програма — една приятелка, която се занимава с изкуство, го използва — обаче не мога да видя нито една причина да я купя.

Джия беше започнала да се занимава с компютърно изкуство преди злополуката. И вероятно можеше да свърши тази задача вместо него, обаче той не искаше да я замесва. Колкото по-малко знаеше тя, толкова по-добре.

Ръс се усмихна и разкри пожълтелите си зъби.

— Да купуваш софтуер... каква идея. Предполагам, че имаш нужда от мен, Джак.

Затвори капака и отиде до един от трите компютъра в стаята. Натисна няколко клавиша и под капака на принтера блесна светлина. Още няколко почуквания по клавиатурата и Ръс направи знак на Джак да погледне монитора.

— Окей, готово. Какво искаш да направя сега?

Джак се наведе над него и осъзна, че той отново отлага вземането на душ заради интереса си към компютрите. „Голяма работа — помисли си Джак. — Може би има и по-важни неща на света.“

— Виждаш ли логото? Можеш ли да го копираш на празен лист, така че той да добие канцеларски вид?

Две последователни кликания с мишката, после няколко почуквания по клавиатурата.

— Готово.

Джак премигна.

— Само толкова ли е необходимо? И мога да напиша дори писмо?

— Ще го запамята като файл и можеш да напишеш дузина писма от... — Изгледа екрана с присвити очи. — Институт „Крейтън“.

Джак не се радваше особено на факта, че Ръс може би щеше да го свърже с „Крейтън“, обаче не можеше и да му се сърди, задето е по-умен от повечето хора. А и истината беше, че ако запази логото на „Крейтън“ в компютъра си, Ръс щеше да постави в по-голяма опасност себе си, отколкото Джак.

— Направи го.

Кликване с мишката, натискане на няколко клавиша.

— Готово.

— Добре. Да се върнем на доклада от лабораторията. — Докосна екрана. — Виждаш ли цифрите, които образуват кода? Би ли могъл да ги замениш с букви?

Ръс вдигна поглед към него.

— Шегуваш се, нали?

— Не мисля.

— Не се шегуваш. — Той поклати глава и отново се обърна към екрана. — Наистина имаш нужда от мен, Джак. Поне докато не проумееш, че вече е двацет и първи век.

— Не съм чак толкова изостанал от времето. Имам собствен компютър, използвам го, наслаждавам му се, обаче за мен той не е начин на живот. — Беше сигурен, че не използва дори един процент от възможностите му, обаче се изискваше време, за да навлезеш в която и да е материя. Трябваше да прекара часове пред монитора или да чете ръководства — нещо, на което не беше готов да се подложи. — Имам други неща за вършене. Искам да кажа, защо трябва да прекарвам времето си в усвояване на Фотошоп, след като мога да платя твоите услуги? Ти си по-добър, отколкото аз някога ще бъда, така че си струва да похарча тези пари.

— Никога не съм гледал на нещата по този начин — каза Ръс и отново кликна с мишката. — Прав си, човече. Използвай своя компютър само за електронна поща. А аз винаги ще намеря приложение на парите ти. — Започна бързо да трака по клавиатурата. — Добре. Отървахме се от цифрите, сега трябва да зададем размера и шрифта на буквите и сме готови. Какви имена искаш да оформят буквите?

Джак взе химикала и бележника от бюрото и записа имената Дон Пикъринг и Джери Бетълхем.

— Погрижи се името на Дон да бъде второто — тя не би могла да бъде баща на никого.

Ръс говореше, докато набираше имената.

— Човек никога не знае, Джак. Човек никога не знае. Какво, искаш да погодиш някакъв номер на този Бетълхем ли?

— По-добре е нищо да не знаеш. А ще е най-добре, ако въобще забравиш, че си чувал тези имена.

— Разбрах. Добре. Готово. Цифрите са заменени с букви. Колко копия от листа искаш?

Джак се замисли. Имаше нужда да напише само едно писмо, но то трябваше да е в няколко екземпляра.

— Какво ще кажеш да го напечатам тук, а после ти да го разпечаташ?

— Разбира се. — Ръс стана от стола и му посочи клавиатурата. — Заповядай.

Джак седна, извади лист хартия от джоба си и го подаде на Ръс.

— Докато съм зает, защо не приложиш още малко от уменията си и не откриеш кой е следващият роднина на тези тук?

— Не искаш да видя какво пишеш, нали?

— Точно така.

— Няма проблем. — Той погледна имената, записани на листа, и подсвирна. — Може да ми е необходимо известно време.

Джак вдигна поглед към него.

— Тогава е по-добре да се захванеш веднага за работа. Освен това, препречваш ми светлината.

Ръс се отдалечи, а Джак започна да пише писмото. Той печаташе само с два пръста — бавно. Но работата трябваше да се свърши...

— Сигурна ли си, че телефонът ти е включен? — запита Джери.

— Да. — Дон успя да скрие раздразнението си. — Питаш ме поне за десети път.

Какво ли му ставаше? Той знаеше, че тя никога не изключва телефона си. Никога. Изнервяше я неспокойствието му — той непрекъснато ставаше, разхождаше се из стаята, после отново сядаше, пак ставаше... Тя чувстваше, че не ѝ е останало много търпение.

Мама... мъртва... Дори след идентифицирането на тялото — абсолютно най-лошият момент в живота ѝ — тя все още не можеше да си представи как така майка ѝ няма да вдигне телефона, когато Дон има нужда от нея, или няма да ѝ отвори входната врата. Господи, как ѝ се искаше отношенията им да не се бяха влошили толкова много. Защото ако тя си беше у дома... Вината я обгърна като студен и влажен облак. Не можеше да се отърси от нея. В гърлото ѝ се надигна ридание.

— Вината е моя... Изцяло моя... Ако не се бях изнесла...

Джери престана да крачи из стаята и се извиси над нея.

— Хайде, скъпа, вече преминахме през това. Майка ти беше в нервна криза, през главата ѝ минаваха, меко казано, странни мисли. Тя вършеше странни неща. А ние просто не разпознахме знаците. Ако вината въобще е на някого, моя е. Не трябваше да се влюбвам в теб. Не трябваше да те отнемам от нея.

Дон хвана ръката му и я притисна към бузата си. В този момент имаше нужда от Джери повече от всякога. Изпитваше силна мъка — чувство, което не можеше да се изрази с думи. Но беше и — макар за нищо на света да не искаше да го признае — ядосана малко на мама, че я беше изоставила. Беше я оставила съвсем сама, без баща, без сестри и братя, без баба и дядо. Дон си нямаше никого. Не можеше дори да се върне в дома си, защото къщата беше място на престъпление и полицията още работеше по случая. Може би тя беше главният заподозрян и те не искаха тя да се върне там, за да прикрие следите си.

Господи, това е просто немислимо. Чак ми се гади!

— Трябваше да знам какво става с нея.

— Виж, скъпа, аз съм бил покрай луди хора и познавам признаците, но майка ти с нищо не даде да се разбере какво се върти в главата ѝ.

Дон го изгледа втренчено. Той никога не говореше за миналото си. За първи път издаваше нещо за него. Въпреки депресията, в която беше потънала, тя не можеше да подмине думите му.

— Бил си в компанията на луди? Кога?

Той изглеждаше объркан секунда или две.

— Мама преживя страшна нервна криза, когато бях на, хм, двайсет. Сърцето ми се късаше, но трябваше да я настаним в лудница, защото просто не можехме да се справим с нея. Посещавах я всеки ден и, повярвай ми, нагледах се на достатъчно лудост.

— Какво ѝ имаше на нея?

— Предпочитам да не говоря за това. Сигурна ли си, че телефонът ти е включен?

Искаше ѝ се да запищи, да разреде гърлото си от викове.

— Да! Защо непрекъснато ми задаваш този въпрос?

— Просто съм любопитен дали са открили някакви вещества в кръвта на майка ти. Онзи загадъчен мъж, дето все се обажда в полицията... Дали е прав? Защото, ако е така, откъде му е известно това? Освен ако майка ти не се е самоубила... — Обхвана главата си с ръце. — Случилото се ми напомня прекалено силно и болезнено за майка ми. Ще откача. Трябва да изляза.

— Къде?

— Просто да изляза. Навън. Имам нужда от свеж въздух.

— Ще дойда с...

— Не. Имам нужда от малко време. Ще съм по-добре, когато се върна. Имам нужда да бъда сам.

— А аз имам нужда да *не* съм сама!

Той закуцука към вратата, а тя измисли начин да го спре.

— Не можеш да шофираш с този крак!

— Ще се справя. Ще взема твоята кола.

И в следващия миг вече го нямаше. Дон грабна най-близкия предмет — случи се това да бъде дистанционното управление за телевизора — и го захвърли с всичка сила към вратата. То се удари в дървото, капакът, задържащ батериите на мястото им, хвъркна, те паднаха на пода. Как можеше той да ѝ причинява това? Какво беше

толкова важно, че трябваше да я изостави в този момент? Той беше абсолютно безсърдечен.

През главата ѝ мина ужасна мисъл. А какво, ако той не я обичаше така, както твърдеше? Ако излизаше, за да се вижда с друга жена? Поглеждаше часовника си с нетърпение — като че ли очакваше някаква среща.

Няма начин. Дон, не бъди глупава. Ти...

Чу звънеца на входната врата. Усмихна се. Значи все пак не е могъл да шофира. Нали му беше казала? Но защо звънеше?

Забърза надолу по стъпалата и отвори входната врата, но на прага стоеше не Джери, а непознат. Тя изпищя от изненада и понечи да затвори, но се спря. Мъжът държеше папка и голям кафяв плик и не изглеждаше заплашителен. По-дълга от нормалното руса коса, малки мустачки, връхна дреха.

— Специална доставка. Вие ли сте... — погледна папката — Дон Пикъринг?

— Да. А това...

Трябваше ли да издава самоличността си пред непознати? Мъжът изглеждаше достатъчно безобиден. И дори смътно познат. Може би ѝ беше носил пратки и преди.

— Да, аз съм.

Той ѝ подаде плика.

— Тогава това е за вас. Подпишете тук, моля.

— Какво съдържа пликът?

Той се усмихна.

— Никога не ми казват, а аз не отварям пратките.

— От кого е?

— Адресът вероятно е изписан на плика.

Тя се подписа. Мъжът ѝ отдаде шеговито чест и се отдалечи.

— Чакайте. Трябва ли да ви дам бакшиш?

— Не се тревожете. Погрижили са се за всичко.

Тя затвори вратата и хвърли поглед на обратния адрес. Там беше залепен стикер, на който се виждаше логото на института „Крейтън“. Под него беше напечатано името на доктор Дж. Века. Не беше чувала нито за института, нито за доктора. Отвори плика и извади два листа. Първият беше писмо с дата от днешния ден.

Скъпа мис Пикъринг,

Никак не искам аз да съм вестителят на лошите новини, но се страхувам, че ако не ви кажа, никой друг няма да го направи. А Вие трябва да знаете.

Стомахът на Дон се сви. Дали не ставаше въпрос за мама?

Отнася се за мъжа, когото вие познавате като Джери Бетълхем. Това не е истинското му име. Не ми е позволено да издам самоличността му, но мога да ви кажа, че наскоро той беше пациент на нашия институт. А когато проучите с какво се занимаваме тук, както вероятно ще направите, ще узнаете, че нашата институция е част от държавната наказателна система.

О, боже! Това не можеше да е истина! Вероятно беше някаква ужасна шега.

Мъжът, когото познавате като Джери Бетълхем, беше освободен като част от специална експериментална програма. Той е под наблюдение. Знаем, че майка Ви е наела детектив, който да го разследва. Опитвахме се да я разубедим, защото действията ѝ застрашаваха нашия експеримент. Но когато тя откри, че мъжът, когото познавате като Бетълхем, е неин брат по бащина линия, нашето любопитство също беше предизвикано.

Виждате ли, започнахме да се питаме защо, веднага след освобождаването си, той се установи във Вашия град и потърси точно Вас. Причината не е била кръвната му връзка с майка Ви, а с Вас.

Какво... защото е мой вуйчо?

И сега стигаме до най-трудната част. Мъжът, когото Вие познавате като Джери Бетълхем, е изнасилвач. Не бяхме сигурни преди, но проведените от нас тестове потвърдиха, че е изнасилил майка Ви преди деветнайсет години. Тя не е видяла лицето му, така че не би могла да го идентифицира. Вие сте била зачената през онези седмици, в които той редовно, по няколко пъти на ден, изнасилвал майка ви. Тази е причината, поради която тя никога не Ви е говорила за баща ви. Просто не е знаела кой е.

Листът се изплъзна от ръцете на Дон. Нямахме начин... проклет, шибан начин.

Знам какво мислите. „Няма начин.“ Ние се почувствахме точно по същия начин. Обаче гените не лъжат. Сдобихме се с проба от вашата коса и направихме някои собствени проучвания. Мъжът, когото Вие наричате Джери Бетълхем, е Ваш баща.

О, Господи, това е гадно. Проява на някаква болест. Прилошава ми...

Но още по-странен и озадачаващ е фактът, че той иска точно Вие да родите детето му. Моля Ви, разгледайте внимателно придружаващия писмото ДНК анализ за бащинство. Той не оставя никакво съмнение.

Дон направи точно това. Видя името си, както и това на Джери...

Вероятност за бащинство — 99%.

Фалшификация! Това трябваше да е! Върна се отново на писмото.

Знам, мислите, че доклад като този може да бъде фалшифициран. Уверявам ви, че този не е. Също така Ви уверявам, че съм истински загрижена за Вас. Особено след подозренията ми за онова, което е извършил снощи с майка Ви.

Мама? Какво?

Все още не мога да го докажа, но съм почти сигурна, че той е убил майка Ви. Тя нареди да направим сравнителен ДНК анализ на вас двамата (за да докажем, по възможност, че е генетически опасно да родите детето на вуйчо си). Резултатите от изследванията щяха да й разкрият ужасната истина — че той дори не е Ваш вуйчо, а Ваш баща. И тя щеше най-последно да научи кой е бил човекът, който я е изнасилвал. Ние вярваме, че той е упоил майка Ви с „Рохипнол“ и е инсценирал самоубийството й.

Лъжи! Само лъжи! Не можеше да е истина!

После си спомни, че не за първи път Джери беше обвинен в убийство. Мама твърдеше, че той е убил първия нает от нея детектив. Тогава Дон се беше засмяла, защото това й се беше видяло абсурдно — Исусе, нима беше само преди седмица? — обаче сега не можеше да се смее.

Лесно е да се проверят моите твърдения. Просто занесете проба от косата му (дузина косми от четката му за коса или останали по решетката на канала след вземане на душ ще свършат работа), занесете ги в коя да е

лаборатория и помолете да направят ДНК анализ за бащинство. Резултатите ще потвърдят казаното от мен.

Уверявам ви, че това не е измама. Аз съм напълно реална личност и можете да ми се обадите на горепосочения номер, за да обсъдим казаното от мен. Ще се радвам, ако изберете и лично да се срещнете с мен. Трябва да Ви предупредя обаче да не споменавате пред баща си за писмото ми. Той е извършил вече няколко престъпления, за някои от които е получил доживотни присъди. Възможно е да сте видели доказателства за неговата агресия, но е възможно и да не сте. Без значение, уверявам Ви, че такива съществуват и той лесно може да избухне, ако нещата не се нареждат според неговите желания.

Аз започнах процедури по прекратяване на експерименталния период и връщането му в затвора, обаче това ще отнеме време. А когато той научи за писмото ми, личността му може да стане нестабилна, а поведението му — непредсказуемо. Предлагам да се изнесете от дома му. Ние можем да ви предложим убежище, докато той отново бъде лишен от свобода.

Помнете, можете да ми се обадите по всяко време, ако имате въпроси.

Джулия Века, доктор по медицина
Директор на институт „Крейтън“

— О, така ли, Джулия Века, доктор по медицина? — каза Дон на глас. — А може би ще направя точно това.

Изтича да вземе телефона си. Това вероятно беше някакъв план, съставен от мама преди смъртта ѝ и наетия от нея детектив. Още едно доказателство за започващата лудост на майка ѝ. Обаче писмото означаваше, че тя вече е планирала самоубийството си... А също така е планирала да го използва против Джери.

Умът на Дон блокира пред тази възможност.

Обади се.

Хвърли поглед на телефонния номер, изписан в началото на бланката. Хм. Тя все пак не беше родена вчера. Писмото най-вероятно беше абсолютна фалшификация и номерът вероятно беше на човек, инструктиран да повтори пред нея всичките тези измислици.

Обади се на „Телефонни услуги“ и помоли за номера на института „Крейтън“ в Ратбърг, щата Ню Йорк. За неин ужас, операторът ѝ даде същия номер, който беше изписан на бланката.

Ръцете ѝ трепереха, докато го набираше. Свърза се с телефонен секретар, който я информира, че медицинските кабинети са затворени, но ако случаят е спешен, може да натисне цифрата нула. Тя го направи и откри, че разговаря с жена, която говореше с ясно доловим акцент. Да, доктор Века била директор на института, но с нея не можели да разговарят преди утрешния ден. На телефона бил друг лекар, който се надявал, че може да помогне...

Дон затвори. По кожата ѝ полазиха ледените тръпки на страха, докато тя си повтаряше и повтаряше, че това не може да е истина, абсолютно не може. Не беше възможно Джери да е престъпник... Но, от друга страна, какво знаеше тя за миналото му? Той винаги избягваше да говори по този въпрос. Преди това го обгръщаше в привлекателна загадъчност. А сега...

Колкото до това, че той е неин баща... Та те въобще не си приличаха! И да убие мама? Да я упои и после хладнокръвно да я убие? Глупости! Беше чувала достатъчно за тези вещества, многократно я бяха предупреждавали да внимава някой да не сложи такива в питието ѝ на парти, защото после лесно би могъл да я изнасили. Откъде Джери...? Боже мой! Мръсния Дани! Тя самата го беше откарала до бар „Работа“, за да купи „Викодин“. Възможно беше да е купил и нещо друго.

Чакай, чакай, чакай. Той беше с мен през цялата нощ.

А дали беше така? Възможно беше да е упоил и нея и да се е измъкнал през нощта. Което обясняваше защо тя се чувстваше така замаяна тази сутрин. Още, тя мислеше, че той не може да шофира, но ето че той шофираше и в момента. Снощи, докато тя е спяла непробудно, той е могъл да се измъкне и...

Не. Престани! Това е безумие.

Но като сравнеше информацията от писмото с онова, което ставаше... Всичко съвпаднаше прекалено добре. А и силната му

загриженост от тестовете за упойващи вещества... Дали защото...

Съвпадение. Това трябва да е.

Но ако Джери наистина беше купил забранени хапчета, къде щеше да ги скрие?

Господи, мразеше се за тези свои действия, но щеше да претърси цялата къща. Ако не откриеше съмнителни хапчета, това още нищо нямаше да докаже, разбира се — той можеше да е използвал всичките или да ги е взел със себе си — но поне щеше да освободи ума си от тази мисъл.

Джак беше свалил перуката и фалшивите мустаци, както и памучните подплънки, които беше поставил от вътрешната страна на бузите си. Не можеше да е сигурен доколко Дон го беше запомнила от единствената им среща в бар „Работа“, обаче реши да не поема излишни рискове.

Какъв късмет имаше, че Болтън беше оставил Дон сама още в първия ден след убийството. А той се беше приготвил да чака търпеливо поне седмица. Питаше се какво беше накарало Болтън да излезе толкова късно вечерта. Нямахше значение, защото така беше дал възможност на Джак да предаде писмото и резултатите от тестовете право в ръцете на Дон. А онова, което щеше да последва, щеше да бъде резултат от съчетание на късмет и обстоятелства. Младостта и наивността на Дон щяха да работят в полза на Джак.

В най-добрия случай, тя щеше да приеме историята, без да подлага нищо на съмнение — защо не? Та нали и без друго всичко беше вярно.

Най-вероятно, в началото щеше да отхвърли всичко, но след известно време щеше да започне да съзира определени паралели между събитията и писмото.

Дори да беше така завладяна от любовта си към Болтън, че да продължи усилено да отрича истинността на писмото, то щеше да причини огромно сътресение в живота на Болтън, а може би дори да предизвика достатъчно силен гняв или необузdana паника, за да го накара да извърши нещо глупаво, с което да принуди института „Крейтън“ да сложи край на експеримента и да го върне отново зад решетките.

Джак беше сигурен единствено, че не би наранил Дон — защото така би наранил и бебето.

Да, независимо какво щеше да направи Дон с писмото, то щеше силно да разтърси света на Болтън.

Джеръми седеше на маса в ъгъла, пиеше бира „Будвайзер“ и чакаше появата на Мръсния Дани. Той обикновено вече беше в бара по това време и подпитваше присъстващите дали не биха си купили от неговите хапчета. Къде, по дяволите, беше в този момент? Чакаше го вече цял час, а от него нямаше и следа. Джеръми не можеше да задава въпроси, защото така би обърнал вниманието на всички върху себе си и Дани — последното, от което имаше нужда. Обаче това не спираше хората да му задават въпроси за самия него. „Как изглеждаше другият?“ „Какво се е случило?“ „Да не си пресякъл пред камион?“ „Да не би Дон да те е заловила с друго маце?“ И така нататък, и така нататък...

Чувстваше се така, сякаш всеки момент ще експлодира. Все още нямаше твърд план. Смяташе, че е по-добре да импровизира, да се води по събитията. Щеше да извика Дани навън под претекст, че иска да го срещне с нов клиент. Ако беше някой друг, Дани можеше и да заподозре нещо. Обаче той познаваше Джеръми, знаеше, че той няма отчаяна нужда от пари или наркотици. Щеше да го последва навън доверчиво, без да задава въпроси. Тогава трябваше само да го отведе достатъчно встрани и да поработи с железния лост — никакви изненади този път. И накрая трябваше само да го обере — да вземе и парите, и стоката му. Щяха да решат, че търговецът на наркотици най-после си е получил заслуженото. Още един престъпник, намерил смъртта си на улицата. Никаква загуба за света.

Обаче проклетникът трябваше първо да се появи, а Джеръми — да се зареди с търпение. Не можеше да рискува, като отложи работата за утре. Ако мълвата за смъртта на Муунглоу се разнесеше същата вечер, утре можеше да е късно.

Ако се отървеше от Дани, нищо не можеше да го свърже с наркотичните вещества, които вероятно щяха да открият в кръвта на Муунглоу. Щеше да може спокойно да се прибере в дома си. Дон беше неговото алиби, тя щеше да неутрализира подозренията на ченгетата. Беше хвърлил ръкавиците в кофа за отпадъци в оживена част на града

и тя вероятно вече беше изхвърлена от отдела за чистота. Хапчетата беше пуснал в тоалетната и те вече бяха някъде из подземните канали. Никой и нищо не можеше да го свърже с мъртвата мисис Пикъринг.

Да. След тази вечер щеше да е свободен да се прибере спокойно в дома си.

— О, господи! — проплака Дон. — О, не!

Падна на колене пред гардероба в спалнята за гости. Само секунди преди това беше все още на крака, но ето че коленете ѝ изневериха, огънаха се. Беше започнала търсенето на хапчетата от раницата на Джери. Не беше открила нищо дотогава. Най-лошият момент в живота ѝ беше, когато дръпна ципа на главното отделение. Не беше открила хапчета, а нещо много по-лошо.

Чанта от „Талбот“, в която имаше четвърт милион долара в брой.

Беше я виждала и преди. У дома, в ръцете на мама. Имаше само един начин да е попаднала в ръцете на Джери. Изпищя. О, господи, той наистина беше убил мама! А тя вече беше излязла от живота им, нямаше причина да я убива. Освен ако...

О, по дяволите! Ако написаното в писмото за убийството на мама е вярно, то вероятно и всичко друго е вярно. Както и причината да го направи.

Беше я убил, за да ѝ попречи да узнае кой е човекът, изнасилил я преди деветнайсет години, да запази в тайна факта, че той е бащата на Дон.

Мой баща?

Кошмар, истински кошмар. Да, сигурно сънуваше. Скоро щеше да се събуди и да открие, че лежи до Джери в леглото, щастлива. И тогава щеше да запомни тази история като най-лошия кошмар в живота си. Но дори наистина да станеше така, кой беше Джери всъщност? Не знаеше.

Знаеше обаче, че не може да стои със скръстени ръце и да се надява това да се окаже сън. Един ред от писмото не излизаше от главата ѝ: „Предлагам да се изнесете от дома му“.

Абсолютно.

Като се подпираше на стената, тя се изправи и тръгна към коридора. Мислите се блъскаха в главата ѝ и набираха скорост и маса като лавина, следваха се една друга, прескачаха се, без никаква връзка,

несъгласувани. Трябваше да излезе, да намери местенце, където да се скрие и да помисли, да отсее истината от лъжите, ако може.

Ако може...

Но как въобще щеше да *узнае* истината?

Лесно е да се проверят моите твърдения. Просто занесете проба от косата му (дузина косми от четката му за коса или останали по решетката на канала след вземане на душ ще свършат работа), занесете ги в коя да е лаборатория и помолете да направят ДНК анализ за бащинство. Резултатите ще потвърдят казаното от мен.

Да, точно така щеше да направи. Защото абсолютно трябваше да знае. Запрепъва се към банята. Намери четката му за коса. Той я използваше често, казваше, че се страхува косата му да не оредее, а прочел някъде, че честото вчесване стимулира растежа ѝ. Някога тя мислеше, че това е страхотно, обаче в момента нищо не ѝ изглеждаше такова. Животът напълно беше изгубил розовите си окраски.

Взе гребен и почисти четката. В шепата ѝ останаха много повече от дузина косми. Гледаше ги втренчено. А какво, ако се докажеше, че Джери е нейният баща?

За бога, Дон, той е достатъчно възрастен да ти бъде баща!

Колко ли пъти мама беше казала тези думи?

Последваха други спомени... как го възсяда, изпаднала в екстаз, как смуче...

Наведе се над тоалетната и повърна.

Трябваше да се махне оттук. Обаче Джери беше взел колата ѝ. И какво? Тя щеше да вземе неговата. Беше готова на всичко, за да намери местенце, спокойствие, докато намери начин да се справи със ситуацията.

Но къде щеше да отиде? Не можеше да се върне в дома на майка си. Мотел? Не разполагаше с пари.

Чантата.

Втурна се към гардероба в свободната спалня и взе чантата оттам, където я беше захвърлила в паниката си, после забърза към първия етаж. Грабна ключовете за колата на Джери от купата, където

той обикновено ги държеше. Вече вървеше към вратата, когато видя светлините на фарове да се отразяват в прозорците. Надникна навън и видя своя джип да паркира в алеята.

Не! Не, не можеше да се изправи лице в лице с него, не можеше дори да остане в една и съща стая с него, докато не узнае истината. Трябваше да се махне.

Тъй като не можеше да вземе колата му, първата ѝ мисъл беше да побегне — просто да излезе през задната врата и да тича, да тича... Обаче нямаше да се получи. Дори да успееше да стигне до колата си, той щеше да я последва със своята.

Сведе поглед към купата, в която двамата захвърляха ключовете си, след като влезеха. Хрумна ѝ идея.

Джеръми остана зад кормилото известно време, за да се успокои. Трябваше да е спокоен, да се преструва, че нищо не се е случило. Този задник Мръсния Дани не се беше появил. Джеръми се беше принудил да пита за него. Никой не го беше виждал цял ден. По дяволите!

Добре. Остани спокоен.

Щеше да измисли нещо. Кой знае? Може би Дани беше вече мъртъв, убит заради онова, с което се занимаваше. Заради сделка, която се е прецакала. Нима нямаше да е страхотно?

Слезе от колата и си пое няколко пъти дълбоко дъх. Опита се да диша спокойно и равномерно, докато крачеше бавно към входната врата. Когато влезе в дома си, той отново беше онзи Джери Бетълхем, когото всички познаваха и обичаха. Е, не всички.

— Прибрах се, скъпа!

Не последва отговор. Ритна лист хартия, който не беше забелязал при влизането си. Погледна надолу и видя отворен плик. Името на Дон и... Устата му пресъхна, а сърцето му заблъска лудо в гърдите, когато видя обратния адрес: института „Крейтън“. И името на доктор Века.

Какво, по дяволите...?

Дон! Къде беше тя? Забърза нагоре, като викаше името ѝ. Все така нямаше отговор.

Дали го беше напуснала? Какво ли имаше в онзи проклет плик?

Стигна до втория етаж, огледа всички стаи. До една — празни. Накрая надникна и в банята и намери два листа хартия на пода. Наведе се да ги вдигне и чу рева на двигател отвън.

— Не!

Забърза надолу по стълбите — поне доколкото му позволяваше проклетото коляно — и стигна до входната врата в мига, когато джипът на Дон изчезваше зад завоя.

— Дон! Чакай!

Понечи да се втурне след нея, обаче коляното му го подведе и той падна, сгърчи се от болка върху тревата. Дон дори не се обърна... В следващата секунда джипът ѝ вече не се виждаше.

— По дяволите!

Той се изправи и с мъка се върна в къщата. Отиде право при купата с ключовете. Шофирането на „Миата“-та щеше да е убийствено за коляното му, но щеше да стисне зъби и да се примири с болката. Не можеше да позволи на Дон да вземе прекалено голяма преднина. Трябваше веднага да я последва и... Ключовете! Къде ли бяха? И двата комплекта липсваха.

Ах, тази кучка! Беше взела всички ключове със себе си! И той беше напълно безпомощен. По дяволите!

Какво ли ставаше? Имаше отговор на този въпрос. Върна се и вдигна от земята листовете, които беше захвърлил в бързината. Седна на стълбите, протегнал напред наранения си крак, и зачете. Гневът му нарастваше с всяко изречение... смесваше се с недоверие... и страх.

Аз започнах процедури по прекратяване на експерименталния период и връщането му в затвора, обаче това ще отнеме време.

Какво ли беше намислила Века? Да не би да си беше изгубила ума? А безценният ѝ клиничен експеримент? Пращаше го по дяволите просто така? Защо? Защото подозираше, че той е изпратил Муунглоу на онзи свят? Смъртта на Герхард не беше предизвикала тревогите ѝ. Защо тази на Муунглоу да е по-различна?

Много по-лошо деяние беше информирането на Дон, че той е баща ѝ. Не беше работа на Века, тя нямаше право да се бърка в личния му живот. А и откъде знаеше, по дяволите?! Как беше открила?

Същият въпрос си задаваше и по отношение на детектива — откъде черпеше той информацията си? Сега вече знаеше — от Века. Тя работеше с него, даваше му информация. В което нямаше никакъв смисъл, но, да, кой можеше да предположи — Века? Тя като че ли винаги имаше някакъв скрит, резервен план.

Не го интересуваеше защо. Знаеше какво е сторила Века — беше написано тук черно на бяло — и това му беше достатъчно. Трябваше да я посети. Не и преди да е оправил нещата с Дон обаче. Не знаеше как ще го постигне. Да, щеше да се кълне, че всичко, написано в писмото, е лъжа, но как щеше да го докаже? Имаше гадното чувство,

че в този случай щеше да бъде смятан за виновен, докато невинността му не се докаже. Човек би помислил, че би могла да му окаже поне благоволенията на съмнението, да му даде възможност да обясни. Но не, тя побягна като...

Умът му сам се върна на спомена за спалнята за гости, където бе надникнал набързо, докато я търсеше. Вратата на гардероба беше отворена...

— По дяволите!

Въпреки непоносимата болка в коляното, се втурна нагоре по стълбите, за да провери отново. Да, раницата беше захвърлена на пода, всичките й ципове бяха разкопчани... Беше намерила парите. Това вероятно определяше съдбата му. Да, би могъл да предложи някакво обяснение — това момиче беше толкова наивно, че с думи можеше да постигне почти всичко по отношение на нея, да я манипулира успешно. Трябваше първо да я открие — неговият приоритет номер едно. Обаче не разполагаше с автомобил!

Чакай. Резервният ключ, който беше скрил във вдлъбнатина в стената след онзи случай, когато се беше заключил отвън. Беше напълно забравил за него.

Слезе по стълбите с мъчително куцукане и излезе навън. Пъхна ръка в тясната пролука и извади малката кутийка. Отвори я, стисна здраво ключа. Само след миг щеше да е по петите на Дон.

Имаше доста добра представа накъде беше поела тя.

Веригата от събития озадачаваше Джак.

Първо, Болтън се прибра у дома. След това Дон отиде до гаража, но от посока на задния двор. Тя седна зад кормилото на джипа си, запали двигателя и потегли, като остави Болтън паднал по лице на тревата. После той влезе с куцукане обратно в къщата. В този момент Джак очакваше той да се втурне веднага след нея. Обаче той не го направи. Което поставяше пред Джак трудна задача: да последва Дон или да изчака следващия ход на Болтън.

Проблемът беше разрешен, когато Болтън отново излезе отвън. В ръка държеше два листа хартия. Това обясняваше забавянето му. Беше намерил писмото. Джак беше отпечатал няколко резервни копия, които щеше да използва, в случай че Дон не покажеше писмото на Болтън. Защото голяма част от плана на Джак се основаваше на реакцията на Болтън, щом видеше писмото.

Планът действаше по-добре, отколкото се беше надявал.

Видя го да изважда нещо от вдлъбнатина в стената, след това да сяда в автомобила си и да потегля.

Джак го последва. Беше сигурен, че Болтън не би наранил Дон, не и докато тя носи така безценното за него бебе. Докато животът на плода беше свързан с нейния, тя щеше да е в безопасност. Поне физически. Не беше толкова сигурен обаче, че Болтън няма да я отвлече и да я затвори някъде.

Болтън стигна бързо до целта си — къщата на Кристи — и паркира отвън. Джак намали скоростта, когато мина покрай него. Къщата беше тъмна — не светеше нито една светлина нито отвън, нито вътре. Нямаше и следа от джипа на Дон, обаче беше възможно той да е прибран в гаража. Болтън дори не провери. Отиде до входната врата, отключи и влезе.

Беше се върнал на местопрестъплението.

Което изглеждаше ужасно рисковано. Да, Дон без съмнение беше много ценна за него, обаче нямаше и следа от нея тук.

Джак отиде до края на пресечката, направи обратен завой и отново мина покрай къщата. Трябваше да намери място да паркира, обаче не искаше Болтън да види колата му. От друга страна, трябваше да знае дали Дон е в къщата.

По дяволите!

Паркира в другия край на улицата и бързо тръгна обратно. Промъкна се откъм задната страна на къщата и надникна през прозореца на гаража, като освети вътрешността му с фенерчето си. Нямахте и следа от джипа на Дон.

Добре. Добре. Дон беше отишла някъде другаде. Присъствието на Болтън в къщата не тревожеше вече Джак — в момента Болтън го интересуваше дотолкова, доколкото застрашаваше Дон.

Тръгна обратно към колата си. Щеше да шофира из квартала, да минава често покрай къщата и да проследи Болтън, когато той решише да излезе. Не можеше да знае какъв ще бъде следващият му ход, но беше сигурно — така, както денят следва нощта — че той ще предприеме нещо.

— Дон, скъпа! Къде си?

Дон спря да диша, за да спре вика, който напираше в гърлото ѝ. Едва не умря като го видя да спира на алеята. Как беше запалил двигателя на колата си? Нямаше значение. Някак си беше успял. Но откъде знаеше, че тя е тук?

— Хайде, скъпа. Няма смисъл да се криеш. Знам, че си тук. Искам да кажа, къде другаде би могла да избягаш?

Чакай малко. „Къде другаде би могла да избягаш?“ Звучеше така, сякаш той не беше сигурен, че тя е тук — беше по-скоро предположение. Защото, как би могъл да знае? Беше оставила джипа на алеята пред къщата на семейство Якобсен, точно зад ъгъла. А тя правеше завой и никой не можеше да види джипа ѝ, допълнително скрит зад рододендроните в техния преден двор. Джипът ѝ беше добре скрит и не се виждаше откъм улицата, а в къщата на семейство Якобсен нямаше никой, който да го види и отвърне — двамата Якобсен бяха пенсионери и прекарваха месеците от януари до май във Флорида. Дон знаеше, защото те винаги молеха майка ѝ да наглежда дома им по време на тяхното отсъствие. Кое то не беше кой знае каква услуга — задната част на къщата им се виждаше от техния кухненски прозорец.

И така, Дон трябваше само да паркира джипа зад храстите, после да прекоси тичешком задния им двор и да прескочи оградата, за да влезе в техния собствен.

Джери не можеше да знае това. Така че тя може би имаше шанс.

Беше се скрила под дивана — любимото ѝ място още от детските игри на криеница. Мама никога не я откриваше тук. По-късно беше разбрала, че мама прекрасно знае къде е тя, но просто се преструва, че не може да я намери.

Беше ѝ доста тясно тук отдолу сега. Едва дишаше. Обаче виждаше доста голяма част от пода и ботушите на Джери, който крачеше из стаята.

— Намерих писмото, скъпа. И се почувствах така, сякаш чета научна фантастика. Никога не съм чувал за доктор Века. Обзалагам се,

че тя дори не съществува. Или ако съществува, вероятно е в съюз с майка ти и онзи детектив, когото е наела. Макар че е мъртва, Господ да даде мир на душата ѝ, тя пак се опитва да застане между нас.

Болката прониза Дон. А какво, ако това беше вярно? Какво, ако...? А парите? Чантата беше напъхана под предната седалка на джипа ѝ.

Обясни парите, Джери.

Той продължи да говори, обаче гласът му се чуваше по-слабо, защото беше отишъл в трапезарията. Като че ли беше прочел мислите ѝ.

— Има нещо, което трябва да ти кажа, Дон. Онази нощ, когато майка ти се опита да ме съблазни, е... Тя ми предложи не само себе си, но и пари. Знаех, че не постъпвам правилно, но ги взех. Реших, че ще са ни от полза, ако планът ни да пробием в бизнеса с видеоигри се провали. Нали знаеш... да ни помогнат да преживеем трудния период, докато нещата отново започнат да се получават за нас. Не ти го казах, защото се чувствах объркан.

Възможно ли беше да е истина? Не беше абсолютно невъзможно, обаче не звучеше като истина. Нещо в гласа му... Като че ли не само той самият не си вярваше, но не очакваше и тя да повярва.

Лъжец!

Искаше ѝ се да изкрещи думата в лицето му, но не се осмеляваше. Защото, ако лъжеше, значи беше убил мама. Кое то пък означаваше, че беше живяла с убиец, от когото сега се криеше.

През пикочния ѝ мехур премина спазъм. Той искаше веднага да бъде облекчен от товара си. Но се успокои, когато тя го чу да се изкачва по стъпалата към втория етаж. Питаше се дали не трябва да побегне в този момент.

Не. Остани на мястото си. Ако побегнеш, той може и да те хване. Ако останеш скрита, той ще отиде да те потърси на друго място.

— Дон, скъпа — каза той, когато отново слезе на първия етаж. — Къде си, по дяволите?

Гласът му се беше променил. Сладката нотка на придумване беше отзвучала, сега в гласа му звучеше неприкрит гняв. Да, той започваше да се ядосва. Прекоси с куцукане всекидневната и отиде в кухнята. Тя чу да се отваря вратата на гаража. Предположи, че е бил

така уверен в нейното присъствие тук, че дори не беше проверил дали джипът ѝ е в гаража. Е, време беше. Вратата се затвори със силен трясък.

— По дяволите!

Отново стъпки, този път — по-шумни.

— Тази кучка! Тази проклета крава! Къде, по дяволите, е тя?!

В очите на Дон бликнаха сълзи. Ето, истината най-после се беше отронила от устните му. Сега знаеше какво мисли той за нея. Като продължаваше да ругае, той затръшна входната врата след себе си.

Дон потисна риданията и изчака шумът от двигателя на колата му да затихне. Когато това стана, тя изпъзля въвн от скривалището си. Но вместо да се изправи на крака, остана да лежи върху килима и да плаче. Каква глупачка е била! Как е могла да позволи да бъде въвлечена в това? Джери не изпитваше никакви чувства към нея. Той имаше нещо друго наум, нещо, което със сигурност не беше проява на здрав разсъдък.

След като плака известно време и ѝ олекна, тя се подпря на лакти и колене и запълзя из къщата. Опипваше пътя си в тъмното преди идването на Джери. Обаче той беше оставил осветлението включено. Въпреки това, Дон не се осмеляваше да се изправи. Някой можеше да я види случайно от улицата.

Изпъзля нагоре по стъпалата до старата си спалня — не, новата ѝ спалня, *единствената* ѝ спалня сега. Спря се на прага на мамината стая и загледа жълтата лента, указваща, че това е място на престъпление, маркираща прага на банята. Болката отново я прониза.

Тук беше умряла мама. Не се беше самоубила. Била е *убита*. Сега Дон беше сигурна в това. И беше също толкова уверена, че вината е изцяло нейна. Изпъзля до банята и се наведе над ваната.

Съжалявам, мамо. Съжалявам, че повярвах на онзи задник, а не на теб. Съжалявам, че повярвах, че би се опитала да съблазниш Джери. Господи, вероятно съм ти причинила абсолютна болка. Трябваше да се вслушам в думите ти. Била си права през цялото време, а аз съм се държала като абсолютна умопобъркана. Щеше да си жива сега, ако бях обърнала внимание какво казваш.

Мама беше мъртва, защото Дон спеше със собствения си баща. Животът ѝ се беше превърнал в лайна.

Господи! Нека някой милостиво ме застреля!

Застреля...

Мама държеше пистолет някъде в къщата. Веднъж, още като дете, Дон го беше намерила. Той беше малък и сребрист, полуавтоматичен, или както там се наричаха тези неща. Беше празен тогава. Мама държеше куршумите на друго място. Добра идея, защото Дон можеше да се нарани, ако го намереше зареден.

Изправи се и започна да го търси. Накрая го откри на дъното на дървена кутия. Този път беше зареден. Онази част, която беше празна, сега беше пълна. Как я наричаха — пълнител? Предположи, че мама се е чувствала в по-голяма безопасност със заредено оръжие в дома.

Ще се видим скоро, мамо.

Без да си даде време да помисли, тя вдигна пистолета, притисна дулото до слепоочието си и дръпна спусъка.

Нищо не последва. Тя опита отново. Не. Отново нищо.

Свали ръка и го огледа. Не знаеше нищо за оръжията. Дали не беше заключен, или нещо такова? Заплака и го запрати силно към отсрещната стена. Какъв неудачник беше тя! Нима беше орисана винаги да губи в живота?! Не можеше дори да стреля, когато изпитваше необходимост.

Трябваше да намери друг начин. И щеше да го стори. Защото не можеше да живее повече със самата себе си. По един или друг начин, щеше винаги да сложи край на този кошмар.

Защото абсолютно заслужаваше да умре.

При последното си минаване покрай къщата Джак беше видял светлина в гаража. Вероятно Болтън най-после се беше сетил да провери дали колата на Дон е там. Сега той щеше или да се успокои и да зачака — уверен, че тя рано или късно ще се появи тук — или щеше да излезе да я търси.

Готов да заложи на второто, Джак зави зад ъгъла и спря колата. Щеше да чака. Оттук къщата се виждаше добре. Оказа се, че няма да чака дълго.

Болтън се появи само след минута и потегли бързо. Гумите изскърцаха по асфалта, колата скоро набра скорост. Той като че ли имаше нещо определено наум. Джак го последва. Ако Болтън знаеше къде се крие Дон, Джак искаше да е там, когато двамата се срещнат.

Последва го по шосе „Гранд Сентръл“, което щеше да ги отведе северно от града. Когато Болтън се включи в движението по „Дигън“, все в посока север, Джак вече имаше доста добра представа накъде е тръгнал. А когато колата му зави и пое по магистралата, вече беше сигурен.

Посока: Ратбърг.

Единствената причина той да отива там тази вечер вероятно беше, че иска да се срещне с автора — е, предполагаемия автор — на писмото.

Нали искахте да видите на какво е способен Болтън, ако е предизвикан, доктор Века? Е, лейди, ето че сега ще разберете.

— Хей, докторе. Как върви работата?

Джулия седна, шокирана, в леглото. Този глас. Беше ѝ познат. Потърси ключа на нощната лампа, намери го и я включи. Сърцето ѝ едва не спря да бие, като видя Джеръми Болтън, застанал до долната табла на леглото. В ръка държеше някакви сгънати листове. Тя обикновено спеше, облечена в голяма за ръста ѝ тениска и удобни памучни пижами, които нищо не разкриваха, но, по някаква причина, откри, че стиска с все сила одеялото и го държи точно под брадичката си. Две черни очи я гледаха заплашително, а силно подутият му нос му придаваше още по-страшен вид.

— Джеръми. Какво... Какво се е случило с теб?

Той изсумтя.

— Като че ли не знаеш.

Но тя наистина не знаеше... Защо той мислеше, че знае? Обаче в главата ѝ се роди много по-важен въпрос.

— Защо си тук?

— Ооо, мисля, че и това знаеш.

Тя придаде на гласа си възмущение, за което се надяваше, че звучи искрено и убедително.

— Не, не знам, Джеръми, и искам веднага да излезеш от дома ми!

— Това няма да стане. — Обречеността, която долавяше в гласа му, я разтърси дълбоко. — Трябва да обсъдим някои неща.

— Е, каквото и да е, може да почака до сутринта. Обади се в кабинета ми и...

— Тази вечер, докторе. *Тази вечер.*

Нещо в очите му я плашеше. Тя винаги досега беше усещала, че го контролира — поне доколкото някой може да контролира човек с толкова високо количество дДНК — обаче тази вечер беше различно. Някой (или нещо) беше отключил звяра в него. Плашеща мисъл.

Зачуди се дали да не започне да вика, но отхвърли идеята. Нямахше кой да я чуе, а така веднага би се поставила в подчинено

положение. Трябваше да затвърди положението си на висшестоящ.

— Много добре. Само да се облека и...

— Не. Тук. Сега.

Сега тя долови нова нотка в гласа му. Изражението му също се промени. Страх? Дали той не се беше забъркал в нещо?

Робъртсън!

Дали не беше изгубил контрол над гнева си и не беше направил грешка, която можеше да го свърже с него?

— Не си направил нещо глупаво, нали? Не си сторил нищо на детектива, сигурна съм?

— На него? Не. — Той посочи носа си. — Обаче той добре си поигра с мен, както можеш и сама да видиш.

— Не ставай смешен. Не си... направил с него това, което направи с Герхард, нали?

— Не. Още не. Обаче не съм тук заради Робъртсън. А заради теб. — В очите му блесна гняв, той вдигна ръката, която държеше листовете. — Това тук... Последната ти кореспонденция.

Тя се сви.

— Какво?

Той хвърли листовете към нея.

— Каж ми какво си мислила, по дяволите, докато си пишела това?

Тя грабна листовете, взе очилата си от нощното шкафче и започна да чете. Учудването ѝ се примесваше със студен и лепкав ужас, а думите като че ли се забиваха в мозъка ѝ.

Скъпа мис Пикъринг... мъжът, когото познавате като Джери Бетълхем... беше наскоро пациент в нашия институт... специална програма... експеримент... изнасили майка Ви... той е Ваш баща... да родите бебето му... убил майка Ви... започнах процедури по връщането му зад решетките...

Беше подписано с нейното име, обаче подписът не беше нейният. Дори не приличаше на него. Джулия вдигна поглед.

— Не съм писала това! Чист фалшификат! Това е... това е безумие!

— Не ми ги пробутвай тези! — процеди той през зъби. — Само ти можеш да напишеш нещо подобно! Защото само ти можеш да се досетиш!

— Да се досетя? — И тогава значението на думите му достигна до нея. Обзе я шок, леден ужас. — Искаш да кажеш, че е вярно? Това момиче е твоя дъщеря?

Той се наведе над нея. Едва тогава тя забеляза железния лост в ръката му.

— Спести ми глупостите! Ти прекрасно знаеш, че е така. Ти си направила изследванията!

Джулия се сви, опита се да изчезне.

— Не, нищо подобно не съм направила...

— Млъкни! Мислиш ме за глупав? Мислиш, че давам на всеки проба от своята ДНК? — Посочи я с железния лост. — Не, ти си била! Само ти би могла да бъдеш. Ти ми вземаш кръв и непрекъснато надничаш в гените ми още откакто ме доведоха тук. Имаш досие за мен. Само ти си човекът, който би могъл да стигне до дъното на историята.

... той е убиецът на майка Ви...

Джулия вече не хранеше съмнения. Този убиец, този луд ли беше видяла майката на момичето, преди да склопи очи завинаги? И дали Герхард беше познал страха, който я разтърсваше сега? Южняшкият му акцент се беше засилил, а тя знаеше, че това означава беда. Дали щеше да я убие? Не. Не можеше. Нямахше да го направи.

Защо се случваше всичко това? Кой беше измислил сценария? И тогава разбра.

— Моля те, Джеръми! Не разбираш ли? Доктор Леви ме е подставил. Той е написал писмото, опитал се е да те накара да ме нападнеш. — Едва не каза „убиеш“, обаче не искаше тя да вкара идеята в главата му — в случай че все още не се беше родила. — Ако го направиш, агенцията ще те открие и върне в затвора.

А ако я убиеше, Аарон щеше да заеме поста ѝ. Всичко съвпаднаше.

Той пристъпи към нея, очите му горяха.

Тя вдигна треперещата си ръка.

— Спри, Джеръми! Това е капан! И за двама ни!

Той като че ли не я чуваше.

— Планът беше на татко — той трябваше да пречисти кръвта ни, родословното ни дърво и да върне Другите на мястото им.

— Другите? Какви ги бръщолевиш?

— Аз и брат ми, и двамата сме част от това. И сега, когато всичко ще се превърне в истина, когато бебето — Ключът към бъдещето — най-после е на път, ти съсипваш всичко!

— Бебе? Искаш да кажеш, че тя е бременна?

— Ти *прекрасно* знаеш, че е така! Пишеш го в писмото си!

Джулия не знаеше нищо, но с част от мозъка си, останала непарализирана от страха, искаше да изследва това дете, да го наблюдава как расте. Ключ към бъдещето? Кой знае? Но можеше да бъде ключът към нейното оцеляване.

— Мога да ти помогна с детето.

Още една крачка към нея. На устните му изби пяна, а гласът му се извиси до кресчендо.

— Няма да има дете! Защото сега, благодарение на теб, Дон знае, че аз съм нейният баща, и със сигурност ще се отърве от бебето ми! Ти съсипа всичко! *Всичко!*

И с тези думи той вдигна над главата си ръката с железния лост. Сега вече Джулия закрепва.

— Джеръми! Моля те! НЕ!

— Да! — отговори той и замахна.

Тя вдигна ръка и извика от болка, когато лостът счупи лакътната ѝ кост. Той замахна повторно. Тя се опита да го отблъсне с другата си ръка, обаче не можа да я вдигне достатъчно бързо.

Последното, което чу, беше строшаването на черепа ѝ.

Най-после Джеръми престана да се олюлява. Не знаеше колко пъти я е ударил, обаче ръцете му се бяха уморили. Сведе поглед към онова, което беше останало от доктор Века. Тялото ѝ от врата надолу беше останало непокътнато, но над него... Е, това беше друга история. Кървава каша, от която на места стърчаха кости. Щяха да имат нужда от отпечатъците ѝ, за да я идентифицират.

Сега, след като гневът му беше утихнал малко, той започваше да разбира какво е сторил, как сам беше подготвил своето собствено унищожение.

Агенцията, за която Века не спираше да говори... Ако имаха поне наполовина толкова власт и връзки, колкото тя твърдеше, щяха да се впуснат да го преследват, веднага щом откриеха тялото ѝ — вероятно не по-късно от късната утрин на следващия ден, в който тя нямаше да се появи на работа.

Трябваше не само да напусне дома ѝ, но и да изчезне. Бързо.

По дяволите. Ако само сега у него беше четвърт милионът на Муунглоу... Лесно е да се изчезне с толкова пари. За известно време поне. Обаче щеше да му се наложи да се задоволи с това, което имаше в банковата му сметка. Утре сутринта щеше да изтегли парите и да поеме по пътя. Но първо... Имаше още една сметка за уреждане. Леви. Може би Века казваше истината. Може би наистина не тя беше подписала писмото. И онзи лалугер вероятно беше замесен, по един или друг начин. Той никога не беше хранил добри чувства към Джеръми, винаги беше против да използват точно него за експеримента.

Тази вечер Леви щеше да има среща с доктор Века в огромната лаборатория на небесното царство.

Когато стана ясно накъде се е запътил Болтън, Джак се изкуши да обърне и да потегли към дома. Нямахше съмнение коя ще е първата спирка на Болтън. Но къде щеше да отиде след това? Този въпрос измъчваше Джак, затова той намери местенце в близост до горичката, откъдето можеше да наблюдава дома на Леви. Извади пакетче фъстъци от жабката и се настани удобно.

След известно време очите му започнаха да се затварят и той трябваше на два пъти да разтърси глава, за да се разсъни. Обаче сънливостта му мигом се изпари, когато видя сребрилата „Миата“ да спира пред къщата.

Болтън, по дяволите!

Планът на Джак беше да запали гнева му и да го насочи към Века, да го остави той да й плати заслуженото от името на Герхард и Кристи. А после да остане в сянката и да гледа как агенцията го прибира зад решетките. Но ето че това вече не беше възможно.

Чакай. Защо не? Та Леви е почти толкова отговорен, колкото и Века. Защо да не го оставя и той да поеме някой удар?

Не можеше. Защото Леви не беше сам в дома си. А Болтън лесно би могъл да избие всички в къщата. По дяволите! На Джак щеше да се наложи да си изцапа ръцете — нещо, което искаше да избегне.

Слезе от колата и забърза към къщата на Леви. Когато настигна Болтън — който носеше същия железен лост — той беше прекосил наполовина моравата и силуетът му се очертаваше на светлината от лампите на верандата. Джак спря на около пет крачки от него.

— Ето те и теб! Търся те от доста време!

Болтън замръзна, после се обърна. Джак не виждаше чертите на лицето му, обаче знаеше, че Болтън вижда неговите.

— Ти! — Той заподтичва, със силно куцукане, към Джак. — Няма да ме прецакаш този път, кучи сине!

— Хей, чакай сега! — каза Джак и отстъпи крачка назад. — Онова беше просто голямо недоразумение!

Остави Болтън да се приближи достатъчно, но после бързо се отдалечи, когато Болтън понечи да замахне с железния лост.

— Ще ти покажа аз едно недоразумение! — извика Болтън и лостът проряза въздуха със свистене.

Сега Джак вървеше бързо към колата си, а Болтън неотлъчно го следваше. Джак често-често хвърляше погледи през рамо, за да се увери, че врагът е по петите му. Така не пропусна и момента, когато Болтън за втори път се опита да нанесе удар. Джак усети раздвижването на въздуха, но нищо повече. Резките движения обаче натоварваха коляното на Болтън и куцукането му се усилваше.

Само още малко...

Джак се скри зад колата си и извади своя „Тейзър М-18“. Когато Болтън стигна до багажника, Джак стреля. Стреличките излетяха, прободоха тениската и кожата под нея и изпратиха петдесет хиляди волта в централната му нервна система. Лостът изпадна от ръката му, а Болтън се строполи на земята, гърчейки тяло като червей. Джак дръпна пръста си от спусъка и тялото на Болтън остана неподвижно. Той погледна първо него, а после — оръжието си.

— Уау!

Използваше го за първи път. Преди предпочиташе електрошокова палка, обаче Ейб непрекъснато повтаряше колко неблагоприятни са те — ако удариш прекалено силно, човекът никога не идва в съзнание, ако пък ударът е прекалено слаб, трябва да го повториш, което пък отново застрашава да превърне другия в инвалид. А в края на краищата причината да използваш палката е, че искаш да повалиш някого, а не да го убиеш. И така, Ейб му беше дал оръжието за нещо като пробен период. И ето че Джак вече беше убеден, че „Тейзър“ е страхотно оръжие.

Огледа нагоре и надолу безлюдната улица. Нямаше никого. Отвори багажника, повдигна Болтън и го пусна вътре. Едно му беше хубаво на неговия багажник: имаше много място. Лесно биха могли да се поберат и трима мъже с размерите на Болтън. И дори може би повече. Може би точно по тази причина Вини Донътс обожаваше автомобилите „Краун Виктория“.

Джак сложи ръкавици и бързо завърза ръцете на Болтън на гърба му. След това стори същото и с глезените му, накрая завърза и коленете му. Докато работеше, си представяше как този боклук упоява Кристи,

как прерязва артериите ѝ и гледа как кръвта и животът изтичат от нея, и то след като е съблазнил дъщеря ѝ — тяхното дете, за бога! Кристи нямаше повече да може да участва в мюзикъли, да слуша любимите си песни...

Погледна Болтън, представител на човешката измет, който беше отговорен за смъртта на четирима души и за бременна тийнейджърка, и усети как се освобождава мракът, който до този момент успяваше да държи под контрол. Усети как устните му се свиха назад, а зъбите се оголиха. Погледна към окървавения железен лост, захвърлен в калта, изкушаващо близо.

Не изгубвай самоконтрол, не изгубвай... Не още...

Точно когато привършваше с овързването на тялото му, клепачите на Болтън потрепнаха. Той изгледа замаяно Джак, после се опита да помръдне. Когато осъзна, че не може, очите му се ококориха от шока, а после в тях лумнаха пламъците на гнева.

— Проклет кучи син! Не можеш дори да се биеш с мен честно, като мъж!

— Честно! — отговори Джак. — Искаш да кажеш, като двама рицари, които се срещат на полето на честта? И тези думи излизат от устата на човек, застрелял двама невъоръжени лекари в гърба, измъчвал и убил беззащитен детектив и прерязал артериите на собствената си сестра? Честно? Сигурно се шегуваш.

— В честна схватка моята кръв ще победи твоята!

Джак потисна желанието си да натъпче нещо в гърлото на Болтън. Но залепи тиксо на устата му, овърза го около главата му.

— Честният двубой предполага, че трябва да ти докажа нещо. Мечтай си.

В очите на Болтън гореше дива омраза, той започна бясно да извива тяло, да се опитва да ритне. Стреличките от „Гейзър“-а бяха все още забити в гърдите му. Джак се наведе, взе пистолета и му инжектира втора доза. Тялото на Болтън се заизвива в съвсем различни конвулсии.

Аарон, който лежеше буден в леглото, чу нещо като затръшване на автомобилни врати отвън, а после и рева на двигателя на отдалечаваща се кола. Стана и надникна през предния прозорец. Не видя нищо. Би могъл да е всеки. Напоследък беше нервен, стряскаше се от всеки шум. Е, защо не? Болтън отново беше убил човек и може би още не беше привършил с убийствата. Кой знаеше какво...

Аарон изпита страх, защото видя отразена светлина точно зад ъгъла на предния си двор, точно зад огромните храсти хвойна. Приличаше на бронята на автомобил. Обаче не се предполагаше някой да паркира точно там.

Сърцето се качи в гърлото му. Леви слезе забързано по стъпалата и отиде в кабинета си, въръжи се с бинокъла си и го насочи към автомобила. Ахна, когато видя сребриста „Миата“.

Болтън имаше „Миата“.

Аарон остана парализиран на мястото си секунда, после извади телефона от джоба си и набра 911.

Джак кръстосваше нагоре-надолу по уличното платно, докато не откри онова, което търсеше: камион с осемнайсет колела, паркиран на паркинга пред заведението, помежду два други от същия вид. Успя да вмъкне колата си в тясното пространство между въпросния камион и онзи вдясно от него, след това отвори багажника и измъкна Болтън. Взе кълбото широка сантиметър найлонова корда, което току-що, по пътя, беше купил от „Хоум Депот“, и запълзя под камиона, като с мъка дърпаше Болтън след себе си.

През цялото време беше като включен на автопилот, не чувстваше нищо — все едно че се гледаше някъде отдалеч. Прекара кордата около завързаните крака на Болтън, направи няколко възела, а после завърза другия ѝ край към шасито на кабината. Болтън през цялото време извиваше тяло и се мятеше, дъхът му излизаше шумно през ноздрите, той скимтеше и стенеше тихо, приглушено, заради тиксотото, залепено на устата му.

Джак приключи със задачата си и го погледна. Не виждаше чертите на лицето му в мрака, успяваше да различи само гърчеща се продълговата форма, която издаваше слаби, приглушени стонове, несъмнено показващи паника.

— Лош ден ли имаше, Джеръми? — каза той високо, за да надвика рева на двигателя, и го потупа по рамото. — Мисля, че ще стане още по-зле.

Отново стонове и безсилни гърчове.

— Искам да го приемеш лично. Изпращам те към най-голямата ти награда по този начин, тъй като не искам да те идентифицират поне известно време. Дори ще се радвам, ако това никога не стане. Също така, не искам да умреш прекалено бързо. Няма да ти е необходимо толкова време, колкото на бедния Герхард, но все пак ще е достатъчно дълго.

Изпълзя навън и се послуша. Шумът от двигателя, който работеше на празен ход, заглушаваше всички звуци, които излизаха от гърлото на Болтън. Джак се върна в колата си, паркирана на половината

разстояние между камиона и шосето. Извади листа с телефонните номера, които Ръс беше открил за него.

Две имена, два номера, две жени. Вдовиците на доктор Хорас Голдън и доктор Елмър Далтън. Нанси Голдън се беше омъжила повторно, Грейс Далтън — не. Джак постоянно се изумяваше колко тайни могат да бъдат открити чрез Интернет.

Набра номера на Нанси Голдън, сега Нанси Емерсън, а после и този на Грейс Далтън. И на двете предаде едно и също съобщение: „Джеръми Болтън е изчезнал от института «Крейтън». Никой не казва нищо, защото никой не знае къде е“. И двата пъти затвори бързо.

Точно тринайсет минути след второто обаждане, слаб мъж в каубойски ботуши и шапка се качи в кабината на камиона, като преди това запали цигара. Джак слезе от колата си, подпря се на вратата и загледа как шофьорът потегля. Болтън беше успял по някакъв начин да свали тиксото от устата си, защото Джак го чу. Викът му се извиси, а после отново затихна с бързото отдалечаване на камиона.

Джак влезе в колата и го последва. Камионът едва беше стигнал до главното шосе, когато фаровете на Джак уловиха блестяща червена диря, чийто край водеше под камиона. Кръв...

... моята кръв ще победи твоята...

Джак гледаше втренчено процеждащата се червена струйка.

Ето я твоята кръв, накрая няма да остане нищо от нея.

Това обаче не беше краят на родословното дърво на Джона Стивънс. Гените му бяха живи в Томпсън и Дон и особено в нейното бебе. Накъде ли водеше кръвта на Джона? Той преднамерено я беше концентрирал, имаше своя определена цел. Каква?

Не можеше да престане да мисли за Ема и своето собствено родословно дърво. Къде ли можеше да ги отведе тя? Стомахът му се разбунтува, вълна на гадене се надигна в гърлото му. Отби колата встрани от шосето, спря и си пое няколко пъти дълбоко дъх. Родословно дърво...

Трябваше да се обади на Леви утре... да си уреди среща с него... Имаше нужда от информация, която само той можеше да му достави.

Ханк млъкна в средата на изречението и се огледа. Беше забравил не само какво се кани да каже, но и къде се намира. Погледна надолу от импровизираната сцена и видя седемдесет или осемдесет лица, обърнати нагоре към него. И си спомни... Говореше на своите последователи, събрани в мазето на клуба в Хауърд Бийч.

Обаче какво трябваше да каже? Каква беше следващата му фраза? Как беше възможно да забрави? Та нали беше произнасял речта си толкова често, че можеше да я повтори и насън?

Нещо не беше наред. Но какво?

И тогава разбра. Нещо... *някой* липсваше. Джеръми... Джеръми си беше отишъл.

Той не знаеше как или защо, обаче светлината на Джеръми беше изгаснала. Ханк усещаше, знаеше. Точно както знаеше, преди толкова много години, че татко си е отишъл и никога няма да се върне. Врагът ли го беше стигнал? Това беше най-логичното обяснение.

Ханк потърси в себе си мъка, обаче откри само страх. Не беше близък с Джеръми, дори не го харесваше, ако трябваше да каже истината. По-скоро се тревожеше, че може би е следващият в списъка на Врага.

Отново сведе поглед към публиката си. Дали *някой* от тях не беше тук, смесил се с тълпата, с единствената цел да го убие? Потисна импулса, който му нашепваше да се обърне и побегне. Подобен ход би бил глупав. Той беше в безопасност тук, сред Хората Ритници. Това беше последното място, където Врагът щеше да се опита да стигне до него.

Успокои се и отново заговори. Обаче вече не им разказваше обичайната история. Започна разказ за млада жена — сама, изпитваща страх, без семейство, бременна, без нито един приятел в света. Или поне тя мислела така. Обаче тя имала приятели и семейство — Хората Ритници. Той ги увери, че тя и бебето ѝ са изключително важни за движението на Хората Ритници, за бъдещето на целия свят. Разказа им

как ще я намерят, ще ѝ дадат подслон и ще я защитят от онези, които мразят дисимилираните и се страхуват от тях.

ЧЕТВЪРТЪК

Ханк стоеше до копирната машина и гледаше как от нея излизат готовите листове в ярки цветове. Грабна нервно един, за да провери дали резултатът отговаря на желанието от него. Снимката на Дон беше леко на зърна, обаче това не можеше да се избегне. Беше я увеличил значително, в сравнение с първоначалните размери на снимката, която ѝ беше направил, докато я следеше вместо Джеръми, който по онова време беше в „Крейтън“. В текста се обявяваше изчезването ѝ и се упоменаваше награда от хиляда долара за всякаква информация, която би довела до нейното откриване. Той си беше създал специална гласова поща за тези обаждания. Знаеше, че много от тях ще бъдат фалшиви, обаче разполагаше с достатъчно хора, за да проследи и тези, които няма да нищо да доведат. Подаде снимката на по-близкия до него свой последовател.

— Ето как изглежда тя. Това момиче търсим.

Мъжът гледа образа няколко секунди, после я подаде на другаря си.

По-късно през деня Ханк щеше да раздаде снимката на Дон на всички последователи, които щяха да се отбият в клуба. Те, на свой ред, щяха да я покажат на всички свои познати Хора Ритници, които, на свой ред, щяха да я предадат на своите познати, и така нататък, и така нататък...

Отново посвети вниманието си на вестника, който беше пъхнал под мишница. Все още нямаше и ред за смъртта на Джери Бетълхем или Джеръми Болтън. Обаче се споменаваше за откриването на труп, прегазен от камион и пострадал толкова силно, че не е възможно да бъде идентифициран. Тялото било открито снощи на магистралата. Възможно ли беше трупа да е на Джеръми?

Ханк потрепери. Отсега нататък, той никога и никъде нямаше да пътува сам. Щеше да си намира причина с него да са поне двама негови последователи. Непрекъснато.

Просто за да не бездейства, той беше докладвал в нийоркското отделение на полицията не само за изчезването на Дон Пикъринг, но и

за това на Джери Бетълхем. И беше изненадан от сериозността, с която полицаите бяха приели докладите му. По-късно той научи, че тяхното изчезване ги е превърнало в главни заподозрени в инсценираното самоубийство на майката на Дон. Ханк се беше опитал да научи повече подробности, но не беше успял.

Каква проклета каша! Единствената добра новина беше, че сега не само неговите хора, но и ченгетата търсеха Дон. Неговата единствена тревога беше, че тя и бебето са загинали заедно с Джеръми. Обаче сега не мислеше така. През нощта неуловимата връзка, която съществуваше между него и Джеръми, се беше разпаднала и беше заменена от такава между него и бебето. Той усещаше, че то е живо и добре. Което означаваше, че Дон също е жива. И следователно можеше да я открие.

Ханк щеше да я намери първи. И тогава, точно както в сънищата му, Човекът Ритник щеше да вземе бебето в прегръдките си и да го защити от Враговете.

Дон се отпусна в топлата вода във ваната. Каквато майката, такава и дъщерята, а?

Обаче мама не е имала избор.

А Дон беше направила своя. Сама. Чувстваше се ужасно. Беше стояла будна цяла нощ и бе пила ром и диетична пепси-кола. Ромът, разбира се, беше вреден за бебето — или поне така беше чувала — обаче не толкова вреден, колкото онова, което щеше да се случи и на двама им.

Беше изпитала истинска агония, докато се опитваше да реши какво да облече, а после беше осъзнала, че само отлага неизбежното. Ослуша се за някакви шумове — като например дали случайно някой не се опитва да нахлуе в къщата. Преди около час, докато все още събираше смелост, беше чула някакъв шум отвън. Реши, че е Джери, и се скри отново под дивана.

Обаче не беше Джери. Бяха двама мъже, непознати. Не знаеше как са влезли. Те започнаха да претърсват къщата. Не бяха казали нито дума. Тя беше наблюдавала единствено краката им, докато се движеха из стаята. Претърсиха цялата къща, безмълвни като сенки. А после, също така тихо, си бяха тръгнали. Тя беше изчакала доста дълго, преди да излезе от скривалището си.

Кои бяха те? Дали търсеха нея или Джери? Без значение, бяха предизвикали страх у нея. Трябваше да приключи с онова, което беше намислила, преди да се е появил някой друг — като например ченгетата, за които домът на мама все още беше място на престъпление — и напълно да я е лишил от възможността.

И така, облечена в дрехите, които носеше вече цяло денонощие, тя извади от опаковката му бръснарското ножче, което беше открила в гаража, и го вдигна към светлината. Изглеждаше толкова остро. По краищата се забелязваха петна от ръжда. А ръждата можеше да причини тетанус, нали? Не че това имаше значение в този момент.

Окей, трябваше да събере смелост и да свърши с това.

Познаваше момичета от училище, които бяха прерязвали китките си с бръснарските ножчета. Как ли го правеха? Защо? Да, къси и плитки разрези, които вероятно дори не причиняваха голяма болка, обаче такива, каквито тя намираще за безсмислени.

Трябваше да го направи веднага, преди да е загубила напълно кураж.

Допря бръснарското ножче до вената на лявата си китка, точно под основата на палеца, и спусна ръка под водата. Затвори очи, пое си дълбоко дъх, натисна острието надолу и го дръпна рязко встрани. И извика от болка. Господи, болеше! Много болеше!

Отвори очи и погледна. Всичките изпити чаши ром и диетична пепси-кола заплашиха да излязат, когато видя кръвта да изтича на червени вълни от китката ѝ.

Червени вълни... Думите бяха от песен, която някога беше любима на мама.

Обзе я паника, докато гледаше как изтича собствената ѝ кръв, животът ѝ. Какво беше сторила? Та това беше безумие. Тя...

Не. Тя заслужаваше да умре, защото се беше държала непорядъчно. Не би могла да живее в съгласие със себе си след болката, нещастиято и смъртта, които беше причинила. Погледна дясната си китка. Имаше намерение да пререже и нея, обаче първият разрез болеше особено силно. А и като гледаше как силно кърви лявата, съмняваше се, че ще има нужда да пререже и дясната.

Обзе я странно спокойствие, обгърна я като топло одеяло. Беше го направила най-последно. След няколко кратки мига щеше да е свършено с абсолютно всички нейни беди и проблеми. Нямахте да има повече тревоги, чувство за вина, сърдечна болка.

Щеше да царува... мир.

Доктор Леви изглеждаше ужасно в светлината на късния следобед, която струеше през прозорците на „Аргонавт“. И, изглежда, нямаше апетит. Не беше поръчал нищо, само чаша газирана минерална вода.

Джак беше оставил съобщение на гласовата му поща, в което твърдеше, че е необходимо да се срещнат — веднага. Беше разбрал, че нещо силно тревожи Леви, когато той му се беше обадил в отговор на съобщението. Гласът му издаваше още и пълно изтощение. Джак имаше доста добра представа за причините, довели го до това състояние.

Леви не беше успял да се освободи по-рано и ето ги сега тук, в четири и половина следобед. Леви изглеждаше така, сякаш не беше спал от дни.

Джак също не беше спал кой знае колко. Беше търсил Дон през по-голямата част от деня, но безуспешно.

— Нещо те тревожи? — запита Джак.

Той беше също толкова нервен, колкото и Леви. И имаше основателна причина — като се имаше предвид какво ще последва след малко.

— Да ме тревожи? — Леви отпи от минералната вода и му хвърли озадачен поглед. — Не си ли чул новините?

Джак поклати глава. Ейб отсяваше за него новините, които непременно трябваше да чуе. Останалото просто никога не достигаше до ушите му.

— Никога не слушам новините. Те предизвикват депресия у мен.

— Очевидно не си чул, тогава. Помниш ли доктор Века? Срещнахте се, когато...

— Помня.

— Е, мъртва е. Убита. Мозъкът ѝ е навсякъде из спалнята ѝ.

— Ужасно!

Надяваше се да звучи искрено.

— Но... знаеш ли кое е по-лошото? Може би не трябва да използвам думата *по-лошо*, защото тя е мъртва, а аз съм жив... Не, по-лошо е: открили са оръжието на убийството — железен лост, по който е засъхнала нейната кръв — на улицата пред къщата ми.

— Болтън?

Пауза, после:

— Откъде знаеш?

— Той като че ли обича да използва железен лост. Нападна и мен с такъв. Или си забравил?

Леви прокара треперееща ръка през тъмната си коса.

— Да ти кажа истината, бях забравил. Отпечатъците му са навсякъде по лоста. Кръвта била на Джулия, а следи от нея били открити и в колата му, която също е пред моята къща.

— Нищо чудно, че си разтревожен.

— И като че ли това не е достатъчно, някой се е обадил на съпругите на Голдън и Далтън и ги е информирал, че Болтън е избягал и че никой не е докладвал за изчезването му. Новината ще се разнесе по всички медии само след минути. Е, не че ти ще чуеш.

— Струва ми се, че е по-добре да заловите Болтън. Някой има ли някаква представа къде е той?

— Не. И точно това ме плаши. Местните ченгета търсят Джери Бетълхем, който е официално собственик на колата. Обаче агенцията търси Болтън. Претърсиха цялата околност, без да открият и следа от него. Дори изпратиха двама агенти в къщата на гаджето му. Нищо.

Джак искаше да научи повече за техните издирвания. Бяха ли открили Дон? Подходи към въпроса по заобиколен начин.

— Е, или е избягал, или някой го е откарал някъде. А единствените, които биха му помогнали, са Дон Пикъринг и Ханк Томпсън.

— Ханк е проверен. А момичето е изчезнало. Къщата е празна. Мислят, че тя може също да е мъртва.

Джак поклати глава.

— Не мога да си представя Болтън да е убил и нея. Защото това би означавало край и за бебето.

— Съгласен съм. Което означава, че не е отишъл далеч. — Леви се огледа. — Шофирах дотук, като непрекъснато се оглеждах през

рамо. Човек от агенцията наблюдава къщата ми, в която са съпругата ми и малкото ми момиченце...

Джак изпита съчувствие към него и реши да го окуражи.

— Отпусни се. Няма за какво да се тревожиш.

Веждите на Леви се стрелнаха нагоре.

— О, така ли? Оставил е колата си и оръжието на убийството пред къщата ми!

— *Оставил* е просто дума, която се явява работна за полицията. Той бяга. Няма да се върне. Може би по-точната дума е *захвърлил*.

— Искане ми се и аз да бях толкова сигурен.

Джак реши, че е време да обърне вниманието върху истинската причина за срещата им. Дланите му започнаха да се потят.

— Донесе ли тестовия комплект?

— Хм? — Съзнанието на Леви като че ли се върна отнякъде. — О, да. Ето го.

Бръкна в джоба си и извади малка кутийка — може би с размерите на такава за гривна от бижутериен магазин. Остави я на масата и вдигна капака. Вътре имаше малко шишенце, подобно на тези от капки за очи, и квадратна карта, в центъра на чиято лъскава повърхност имаше нещо, което много приличаше на петно от кафе. Джак ги гледаше втренчено.

— И това ли е то? Само това?

— А ти какво очакваше — тестови тръби и уред? Да, това е. И, както ти казах по телефона, не мога да го изпускам от поглед. Само на служителите на „Крейтън“ и на някои определени лица от агенцията е разрешен достъпът до тези комплекти.

— И какво трябва да направя?

— Трябва ми само капка твоя кръв. — Потупа се по джобовете. — Кълна се, че взех със себе си ланцети...

— Няма значение. — Джак извади джобното си ножче „Спайдерко“ и го отвори. — Това трябва да свърши работа.

Леви гледаше втренчено острието.

— Казах капка кръв, не много. Разрез на пръста, не хирургичен такъв.

Джак не се усмихна. Не беше забавно.

Леви каза:

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? За какво ще използваш резултатите?

— Казват, че знанието е сила.

— Не и в този случай. Какъвто и да е резултатът, няма да можеш нищо да направиш.

Това беше известно на Джак. Обаче той трябваше да знае. Изтри острието с книжна салфетка, после бързо направи къс разрез на върха на пръста си. Не усети почти нищо. Кръвта се събра в прореза и той вдигна поглед към Леви.

— А сега — какво?

— Без да докосваш картата, остави една капка да падне в района, оцветен в бежово.

Джак се подчини и загледа как капката се разширява върху лъскавата повърхност. Леви взе нещо, което приличаше на огромна клечка за зъби, и започна да смесва кръвта с по-тъмната утайка.

— Това е вариация на стария метод. В основата си е тест, който дава отговор „да“ или „не“. Ако се получат съсиреци, резултатът е положителен. Ако не се образуват такива — отрицателен.

— Не може да определи количеството?

Леви сви рамене.

— Разбира се, че може. Колкото повече са съсиреците, толкова по-висок е резултатът, обаче подобно установяване е прекалено грубо и субективно, че да се разчита на него. Златният стандарт е пълен количествен анализ.

След като сместа стана хомогенна, той взе малкото пластмасово шишенце, свали капачето и го стисна, за да капнат в нея три капки кристална течност. Вдигна картата и започна да я накланя ту на едната, ту на другата страна, но звънна мобилният му телефон и той подаде картата на Джак.

— Просто я залюлей така, че течностите да се смесят.

Джак я взе и я погледна втренчено. Дъхът заседна в гърлото му, когато видя малките петънца, които започваха да се оформят в течността. Чуваше, съвсем слабо, гласа на Леви — сякаш седеше на четири маси оттук.

— Вие — какво? Открили сте го? Къ...? О, мили боже... Но как...? Да, разбирам... Не, не, въобще. Благодаря, че се обадихте.

Новините са голямо облекчение за мен, но, мили боже! Кой би помислил...? Добре, добре. Веднага щом се прибера в дома си.

Със свит на кълбо стомах, Джак гледаше как петънцата стават все по-големи, залепват едно за друго, образуват съсиреци.

— Джак? Джак?

Леви го потупа по ръката и Джак вдигна поглед.

— Какво?

— Болтън е мъртъв.

Джак едва не отговори: „Да, знам“. Обаче се сепна навреме. Продължи да гледа разширяването на тъмните петънца, а Леви продължи да бъбри.

— Агенцията чула новината за трупа, влачен от камион по магистралата. По-голямата част от кожата липсвала, така че нямало дори отпечатъци, които да бъдат проучени. Но тъй като последната спирка на камиона била на няколко километра от Ратбърг, направили набързо ДНК анализ и, по дяволите, оказало се, че трупът е на Болтън.

— Аха.

Джак изпита слабо разочарование. Неговото желание беше Болтън да остане неидентифициран поне известно време, за предпочитане — по-дълго. Така агенцията, за която работеше доктор Века, щеше да се концентрира върху търсенето на предполагаемия избягал престъпник и щеше да забрави за детектива, нает от Кристи Пикъринг.

Леви прокара длан през лицето си.

— Това е невероятно. Бил е завързан под камиона, но само господ знае от кого.

— Аха.

Леви проточи врат.

— Какво има? — Протегна ръка към картата. — Дай да погледна.

Джак я дръпна към себе си. Не искаше Леви да я види — всъщност не искаше никой да я види.

— Хайде. Дай ми я.

Какво пък, по дяволите?, помисли си Джак и я остави върху масата, а след това я плъзна към него. И след това загледа как очите на Леви се разширяват все повече и повече.

— Мили боже! — Той вдигна поглед към Джак, после отново сведе очи към картата, накрая — отново погледна Джак. — Играеш ми

някакви номера, нали? Какво си направил? Да не би да си впръскал нещо, докато бях зает с обаждането? Това ще да е, нали?

— Иска ми се да беше така.

Леви отново погледна последователно Джак и картата.

— Мили боже, просто не може да е вярно! Това те изравнява с...

— Телефонът му отново звънна. Той погледна екрана, после посочи Джак с показалец. — Трябва да приема този разговор, но да не си посмял да си тръгнеш, разбра ли?

Джак се почувства омекнал — все едно че нямаше кости. Не можеше да помръдне.

— Да? — каза Леви, притиснал телефона до ухото си. — Какво? Какво писмо? Прочетете ми го.

Докато Леви слушаше, Джак гледаше втренчено съсиреците. Миналата нощ, докато следваше кървавата диря, оставена от Болтън, той не беше изпитал нито вина, нито разкаяние. И защо? Лесно: защото Болтън беше заслужил съдбата си, щеше да умре от такава смърт, каквато беше причинил на не един човек. А после в съзнанието му се беше родила грозна мисъл: това му действие не го ли правеше равен на Болтън?

Не. Разбира се, че не. Той не беше го искал, не беше го планирал. По негов план, агенцията трябваше да арестува Болтън за убийството на доктор Века...

... към което обаче го беше подтикнал Джак.

Да, но пристигането на Болтън пред дома на Леви, въоръжен с железния лост, не му беше оставило избор. Можеше обаче просто да го застреля и да го погребе. Лош избор. Щеше да остави прекалено много доказателства, които да свържат престъплението с него. Да... Но да го завърже под камион? Така би постъпил някой от хората с огромно количество дДНК. Точно така. От тази мисъл му беше прилошало. Изпитваше силна необходимост да узнае. И така, беше помолил Леви да донесе един от комплектите за провеждане на тестове.

— Мили боже!

Ако кажеше още веднъж...

— Не е нейният подпис? Тогава кой...? — Погледна Джак и пребледня. — Ще помисля върху това по-късно. — Като продължаваше да гледа Джак, той затвори телефона и го постави на масата. — Открили са писмо в спалнята на Джулия — там, където е

била убита. Подписът дори слабо не приличал на нейния. Обаче то разкривало всичко за Болтън, включително факта, че той е бащата на Дон и... — Поклати глава. — Само двама души знаеха това: ти и аз. А аз не съм написал писмото, така че оставаш ти...

— Защо ме гледаш така?

— Защото ти...

— Забрави за писмото. Какво ще кажеш за теста ми?

Леви отново го погледна.

— Какво да кажа? Ти си равен на Болтън по количество дДНК в кръвта. И съм готов да се обзаложа, че дори го превъзхождаш.

Джак се облегна назад. Точно от каквото се страхуваше, не искаше да чуе, но предчувстваше. Леви го сочеше с пръст, лицето му беше дори още по-бледо, гласът му — просто дрезгав шепот.

— Ти! Ти си бил! Ти си завързал Болтън под камиона и... Ти си написал писмото, подтикнал си го да отмъсти на Века...

— А как щяхте да разберете дали терапията е успешна, ако не го провокирахте? Нали точно това стоеше в основата на нейния подход.

— Да, но... О, мили боже!

— Няма ли да намериш друг начин да изразяваш мислите и чувствата си? Моля те?

Леви въобще не го слушаше.

— Болтън е дошъл пред къщата ми, след като е убил Джулия! И не Дон Пикъринг или Томпсън са го откарали някъде, а ти! О, мили боже!

— Нали те помолих...

— Ти си го завързал... О, мили боже! — Той се облегна назад, на възглавничките, които бяха поставени по пейките в сепаретата. — Какъв човек би направил нещо подобно?

Джак не предложи отговор. И двамата знаеха: такъв, зареден с голямо количество дДНК.

Леви се съвзе.

— Но от друга страна, ти вероятно си спасил живота ми.

— *Вероятно?*

Леви вдигна поглед към него.

— Окей. Определено.

— Да кажем, че всичко, казано от теб току-що, е вярно. И се оказва, че аз имам проблем, нали така?

— Какъв?

— Ти.

Леви трепна.

— А-аз?

— Ти знаеш ужасно много за мен. Може би прекалено много. И как трябва да постъпя аз?

Лицето на Леви вече беше бяло като алабастр. Дори устните му бяха силно пребледнели.

— Виж, затънал съм в това толкова дълбоко, колкото и ти. Агенцията ще иска да узнае кой е написал онова писмо и аз ще съм първият, когото ще посетят.

— И какво ще им кажеш ти?

— Нищо. Нима бих могъл да кажа нещо за теб, без да навредя и на себе си?

Точно това искаше да чуе Джак.

— Добре. Защото, ако дойдат да търсят мен, аз ще ги върна при теб като източника на информацията в онова писмо. Предлагам веднага да отидеш в лабораторията и да унищожиш определени резултати. Ако аз потъна, ще потънеш и ти. Помни това. — Посочи теста, който лежеше на масата между тях. — Както и тази карта.

Леви преглътна.

— Ще запомня.

— Добре. — Като реши, че нещата са вече изяснени, той посочи съсиреците. — Означава ли тестът, че съм един от тях?

— Тях?

— Някой от родословното дърво на Джона Стивънс?

— В непосредствена родствена връзка с него? Съмнявам се. Но вероятно имате някой далечен общ прароднина.

Джак въздъхна.

— Страхотно!

— Този тест е качествен, а не количествен. Отбий се някой ден в кабинета ми и ще направим пълен анализ.

— Добре.

— Говоря напълно сериозно.

— Сигурен съм, че е така.

— Но... Нима не искаш да знаеш дали не си носител и на отключващия ген?

Джак го изгледа мрачно.

— Мислиш ли наистина, че е необходимо?

Леви доби смутен вид и извърна поглед.

— Не. Предполагам, че не.

— Аз също мисля така.

Дон се събуди. Задушаваше се.

— Какво...?

Беше мокра — буквално прогизнала до кости — чак до брадичката във вода, розова вода. Изправи гръб и погледна ръката си. Разрезът на ръката ѝ зееше отворен, но беше престанал да кърви. Е, може би още капеше някоя и друга капка кръв, но не беше нещо, което да има последици. Преди малко беше усетила как силите я напускат, и беше затворила очи с мисълта, че си отива от този свят. А сега предположи, че просто е задрямала.

Огледа се. Беше сама, но странно, не се чувстваше сама. Като че ли тук имаше някой с нея или пък току-що си беше отишъл. Сега, като се замислеше, като че ли имаше спомен за човек, коленичил до ваната и взрял се загрижено в нея, точно преди тя да дойде в съзнание. Изправи още по-силно гръб, за да може главата ѝ да е доста над водата. И чувството, че на главата ѝ имаше ръка, която я натискаше надолу...

Лудост. Никой не е бил тук, а и никой друг, освен нея самата, не се опитваше да я нарани. Всъщност, тя се беше събудила, когато устните ѝ се бяха озовали под водата и...

След това осъзна истината и започна да пици и да удря с юмруци по водата. Отново се беше провалила. Каква непрокопсаничка беше! Винаги на губецата страна! Господи, мразеше се по-силно от всякога. Огледа се. Търсеше бръснарското ножче. Къде ли беше? Щеше да им покаже!

Не можа да го открие, опита се да стане, но падна обратно във водата, като я разплиска навсякъде из банята. Толкова беше слаба. Може би наистина е била близо до смъртта. Може би наистина ѝ е оставало още малко. Ако успееше да намери ножчето, можеше да довърши започнатото.

И тогава го видя. Лежеше на дъното на ваната. Протегна ръка към него, после се спря. Кого се опитваше да излъже? Нямахте да събере смелост да направи втори разрез. Болеше прекалено много.

Разплака се. Риданията ѝ бяха толкова силни, че образуваха вълнички по водата. Трябваше да сложи край на това. Да намери начин.
И тогава разбра.

Джак беше оставил Леви в заведението и бе прекарал останалата част от следобед и ранната привечер в търсене на Дон. Търсенето му обаче беше ограничено. Не можеше да задава прекалено много въпроси. Не можеше да разпитва и директно. Не и когато агенцията също я търсеше. Ако научеха, че още някой разпитва за момичето, щяха да поискат да научат кой е той.

Търсенето се оказа безрезултатно. Мракът се спусна, а той все още не беше открил и следа от джипа ѝ. Доколкото можеше да каже, тя като че ли беше напуснала щата. Кое то обаче не му се струваше вероятно. Тя нямаше семейство. Къде би могла да отиде, освен у дома си или при приятелка? У дома ѝ също нямаше и следа от нея, а Кристи беше казала, че тя няма много приятели. Джак имаше чувството, че тя не е много далеч от дома си. Затова продължи да търси. Рано или късно, щеше да зърне джипа ѝ.

Обаче не и в мрака.

Пред него се извиси, целият в светлини, мостът „Куинсбъро“. А зад него блестяха светлините на Манхатън. Джия го чакаше, но в момента той не можеше да се изправи лице в лице с нея. Тя веднага щеше да разбере, че нещо не е в ред, и щеше да го разпитва, докато не ѝ кажеше. Първо самият той трябваше да свикне с мисълта за тази дДНК.

Да свикне... странен начин на мислене. Та той е носил Различното у себе си през целия си живот, едва ли трябваше да свикне с него сега. Не, трябваше да свикне със *знанието* за Различието.

Обади ѝ се и ѝ каза, че ще прекара нощта в дома си.

— Заради случая, по който работя. Възможно е да ми се обадят през нощта и не искам да безпокоя всички в къщата.

Нямаше нищо против да лъже другите хора, но никак не обичаше да постъпва по този начин с Джия. Понякога естеството на работата му го изискваше, но тази вечер подбудите му бяха напълно лични.

— Не се тревожи за това, че е възможно да ни събудиш. Дреболия.

— Така е по-добре.

Пауза, после:

— Какво има?

— Нищо.

— Нещо не е наред. Усещам. Ти си в опасност, нали? И се страхуваш, че можеш да поставиш и нас в опасност.

— Не, нищо толкова, кълна се.

Говориха още малко по този въпрос и накрая Джак успя да я убеди, че не е в опасност. Завърши разговора с обещание да се видят утре — ако не за закуска, то със сигурност за обяд.

Сложи край на разговора и стигна до началото на моста. Чувстваше се така, сякаш беше налапал рибарски кукички.

Иди се хвърли от моста „Бруклин“...

Какво ужасно клише! Но... защо не? Освен дето току-що беше минала по моста „Бруклин“ и не беше видяла начин да се преметне през високите му перила, че да се хвърли във водата. Така че потегли към центъра на града. Странно, у нея нарастваше чувството, че я следят. Много приличаше на чувството, което я беше завладяло в банята. И тогава усещаше, че не е сама. Да не би Джери да я беше открил все пак? Изпаднала в паника при тази мисъл, тя заключи вратите на колата и спря с намерението да научи дали някой не я следи. Ако беше така, той също щеше да спре. Обаче всички коли, които бяха зад нея, продължиха напред.

Вероятно въображението я подвеждаше.

Остави колата в гараж близо до моста „Куинсбъро“. На кого му пукаше колко струва? Тя нямаше да е наоколо, за да плати. После тръгна към средата на моста, неговата най-висока точка, смесвайки се с колоездачите и другите пешеходци. Крачеше бавно и от време на време спираше, за да си почине. Беше толкова уморена. Не беше изгубила достатъчно кръв, че да умре, но достатъчно, за да усеща слабост. Средата на моста беше толкова далеч. Оставаше ѝ поне половин миля.

Ама че късмет имаше — да изгуби съзнание, и да не може да довърши започнатото. Ако от „Бърза помощ“ бяха дошли в дома ѝ, щяха да видят разреза на китката ѝ и да я изпратят в клиниката за душевно болни в Белвю, където щяха да я наблюдават зорко да не направи втори опит. Да, това щеше да бъде просто идеално и напълно в съгласие с кашата, в която се беше превърнал животът ѝ. И може би дори смъртта ѝ.

Не, този път нямаше да позволи всичко да се обърка. Но като стигне средата на моста — какво? Отново не беше предвидила парапета, който беше висок може би два и половина метра или три. Щеше да има проблеми да се покатери върху него и в някой от добрите си дни. А в днешния можеше просто да забрави... Обаче тя имаше

твърда вяра в агресията и импулсите за разрушение на някои от гражданите на Ню Йорк, както и в липсата на качество на работите по поддръжката — все някъде щеше да намери пролука, през която да се промъкне.

Като наближи средата на моста, откри такава. Можеше да мине през нея и да се хвърли във водата. Трябваше само да се покатери върху перилата с височина до гърдите ѝ, да се промъкне през пролуката и да направи гигантската крачка. И това беше всичко. Само една крачка и гравитацията щеше да свърши останалото. Беше чела някъде, че хора, които падат толкова отвисоко, не чувстват нищо — усещането било като да се удариш в тухлена стена със скорост от стотици мили в час. Или нещо подобно.

Зачака промеждутък в потока от пешеходци. По това време на денонощието те не бяха чак толкова много. Обаче тя не се беше разхождала никога по този мост и не знаеше дали то обичайно е такава, или просто днес пешеходците са по-малко. Нямаше значение. Тя искаше само достатъчно време да се покатери върху парапета и...

Да се покатери върху парапета. О, господи, дали би могла? Чувстваше се толкова слаба. Поклати глава. Щеше да намери начин.

Огледа се. Нямаше никой близо до нея. Пешеходци се виждаха, но в далечината. Това беше нейният шанс. Сега или никога.

Парапетът се състоеше от три части, като всяка една завършваше с издатина. Стъпи на първото „стъпало“ и чу глас зад себе си.

— Дон! Дон, слава богу, че те намерих!

Обърна се и видя голям черен автомобил. Той беше спрял и шофьорът я гледаше през отворения прозорец. Не можеше да различи чертите на лицето му.

— Откъде... Откъде знаете името ми?

— Работех за майка ти. Тя ме нае да разследвам гаджето ти.

Дон извика:

— Тогава вината за всичко е *ваша*!

Той поклати глава.

— И двамата знаем чия е вината.

Думите му направиха в душата ѝ разрез — по-дълбок, отколкото бръснарското ножче в плътта ѝ.

— Моя? Мислиш, че вината е моя?

Той отвори вратата на колата. Автомобилите зад него започнаха да натискат клаксони. Шумът стана оглушителен, но той като че ли не забелязваше. Или пък просто пет пари не даваше.

— Не, Дон. Ти беше просто пешка. Вината е на Джеръми.

Спомни си ред от писмото: „Мъжът, когото Вие познавате като Джери Бетълхем...“.

— Джеръми? Това ли е истинското му име?

Мъжът кимна.

— Той е негодник, историята му е дълга и мръсна.

— А аз се влюбих в него. Като последната глупачка.

— Той притежава естествен талант да съблазнява. Качи се в колата и ще ти разкажа всичко за него.

Светлината не беше достатъчно, обаче тя успя да забележи, че мъжът има тъмна коса и топли очи. Автомобилите зад тях започнаха да ги изпреварват, шофьорите натискаха клаксоните, някои от тях викаха гневно, трети дори му показваха среден пръст. Той ги погледна, усмихна се.

— Този ярко изразен шофьорски гняв... придава известна колоритност на сцената, не мислиш ли?

Той слезе от колата — действие, което накара Дон да залепи гръб за парапета.

— Не. Не се приближавай до мен! Готова съм да го направя и никой, абсолютно никой, не може да ме спре!

Той остана до отворената врата и вдигна ръце над главата си.

— Няма да направя нито стъпка повече, обещавам. Само ме чуй.

Нещо в гласа му, в очите му... Беше привлекателен, но не силно. Тя имаше странното чувство, че може да му се довери. Обаче...

— Не можеш да кажеш нищо, което да промени решението ми.

До тях приближи велосипедист и намали скоростта, с която се движеше. Гледаше право в нея.

— Хей, ще скочиш ли?

— Не, няма — отговори непознатият. — Продължавай спокойно напред.

Велосипедистът отново набра скорост, като измърмори нещо за липсата си на късмет.

Непознатият каза:

— Майка ти ме помоли да се грижа за теб.

— Какво? Лъжеш!

— По онова време аз самият не разбрах думите ѝ по този начин, но сега вярвам, че тя предчувстваше смъртта си. Каза, ако нещо се случи с нея, да те намеря, преди да си направила нещо глупаво...

— Няма начин! Сега знам, че лъжеш. Тя...

— Това са точните ѝ думи, кълна се! Тя като че ли усещаше, че ти ще започнеш да се самообвиняваш за станалото с нея, и искаше да знаеш, че никога не е преставала да те обича.

Дон се заплака.

— Аз абсолютно я нараних! Заслужавам да умра... *Искам да умра!*

— Тя като че ли знаеше, че ти ще се чувстваш по този начин. — Гласът му беше като ласка, носеща успокоение, задушаваше риданията ѝ, пресушаваше сълзите ѝ. — Искаше още да ти кажа, че ако я обичаш, ти няма да постъпиш по този начин.

— Но аз трябва да го направя!

— Тя те наблюдава отгоре, Дон. — Той посочи нощното небе. — Тя беше добра жена. Не мислиш ли, че страда достатъчно? Нима искаш да я направиш още по-нещастна — да я принудиш да те гледа как умираш?

— Но тогава ще мога да бъда с нея!

Той поклати глава.

— Не мога да съм сигурен. От чутото и прочетеното знам, че самоубийството не се приема благосклонно от Господ.

Тя също го беше чувала. Абсолютно.

Той каза:

— Не мислиш ли, че е време да престанеш да мислиш за себе си и да започнеш да се тревожиш за майка си? Не те ли интересува какво, може би, иска тя?

— Да... Предполагам. Но откъде да знам какво иска тя?

— Лесно е. Тя ми каза, че страстно желае твоята безопасност, и ме помоли да се грижа за теб.

Дон настръхна. Думите звучаха абсолютно като излезли от устата на мама, която нямаше вяра в нея.

— Аз мога и сама да се грижа за себе си.

— Не и докато Джеръми е на свобода и те търси.

Паниката я стисна за сърцето, за гърлото... Джери... Джеръми... Тя си спомни погледа в очите му, когато узна, че е решена да направи аборт.

... ако някога нараниш бебето ми, ще ти се иска да се беше родила мъртва, скъпа...

Усети как сълзите отново се събират в очите ѝ.

— И какво трябва да направя?

Мъжът се обърна и отвори задната врата на колата.

— Позволи ми да те заведа на място, където ще си в безопасност, поне докато открият онова чудовище и го осъдят справедливо.

Дон гледаше втренчено отворената врата. Струваше ѝ се, че ще намери топлина и безопасност вътре. Но дали можеше да има доверие на този мъж? Погледна в очите му — по-скоро потъна в тях. Две топли басейнчета, които предлагаха утеха и безопасност. В тях нямаше и намек за опасност. Той искаше само да я защити, желаше само най-доброто за нея. А и знаеше толкова много за нея. Със сигурност беше детективът, нает от мама.

Да, можеше да му има доверие. Абсолютно.

Дон направи крачка напред, а той я покани с царствен жест да седне на задната седалка.

— Каретата ви чака, мадам.

Подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да слезе от тротоара. Беше силен. Няколко крачки и тя стигна до колата. Когато пхна глава вътре, по кожата ѝ полазиха студените тръпки на предчувствието. Поколеба се.

— Аз не...

Усети дланта му на гърба си — не я насилваше, насочваше я кротко.

— Хайде, Дон. — Гласът му също беше топъл, докосването му носеше утеха, беше като балсам, който по магически начин прогонваше страха ѝ. — Вече всичко ще бъде наред.

Точно така... Нямаше от какво да се страхува. Настани се на седалката и се отпусна блажено върху меката кожа. Вратата се затвори след нея и мракът в колата се сгъсти — стана по-тъмно, отколкото тя беше очаквала. Може би прозорците бяха с тъмни стъкла? Клаксоните на автомобилите стигаха до ушите ѝ силно приглушени.

Тя, изненадана, осъзна, че не е сама в колата.

— А сега — какво? — каза Джак, когато движението по моста запъпли бавно.

Още една злополука? Не можеха ли хората да внимават повече, когато седнат зад кормилото? Движението в града беше достатъчно натоварено и лошо и без да се случват почти ежедневни катастрофи.

Той обузда гнева си и се застави да се отпусне. Не беше в надпревара с времето, нямаше друго място, на което се налагаше да бъде.

Студ.

И усети мраз — буквално. Странно познат смразяващ студ, какъвто изпита за последен път през януари, когато го беше посетил Расалом, за да си устрои угощение с гнева, мъката и отчаянието му. Ема си беше отишла от този свят, а Джия и Вики можеха много скоро да отидат при нея.

Този сковаващ студ много приличаше на онзи, пораждан от присъствието на Расалом. Дали той не беше наблизо?

Като видя другия мъж, седнал в колата, Дон беше завладяна от ужас и тревога.

— Какво...?

— Няма защо да се тревожиш — каза първият мъж, седна отпред и затръшна вратата след себе си. — Това е шофьорът ми, Хенри.

Хенри кимна, без да погледне към нея.

Дон чу как вратите се заключиха. Опита дръжката — безрезултатно.

— Заключена ли съм?

— Какво? — Мъжът се засмя. Звучеше някак смутено. — О, съжалявам. Децата се заключват.

— Вие имате деца?

— Още не, но напоследък возих малки дечица. Не мисли за това като принудително държане вътре, а като защита от онези, които биха те нападнали отвън.

— Това е толкова абсолютно странно. Аз дори не знам името ви.

Той протегна ръка назад, към нея. Държеше визитна картичка. Тя я взе и я наклони към оскъдната светлина, която се мъчеше да проникне през прозорците.

МИСТЪР ОСАЛА

Само толкова. Нямахте нито телефонен номер, нито адрес. Само името му.

— Тук не пише, че сте детектив.

Хенри запали двигателя и потеглиха.

— Защото се занимавам с повече от едно нещо. Понякога съм детектив, а понякога — охранител. Като например сега.

— Искате да кажете нещо като бодигард?

— Точно така.

— У дома ли ще ме отведете?

— Не веднага. Това би било глупаво. Джеръми знае ли къде живееш?

— Да, но...

— Майка ти искаше да се грижа за теб, а в момента най-безопасното място е моят дом.

В главата ѝ звъннаха предупредителни камбанки.

— *Вашият* дом?

Отново смях.

— Не се тревожи, нямам никакви апетити към теб. Ще отседнеш в красив двоен мансарден апартамент на Пето авеню, където моите служители ще се грижат отлично за теб.

Двоен апартамент? Пето авеню? Служители?

— Изглежда, сте богат.

— Така е.

— Тогава защо...?

— ... ти помагам? Защото такава е мисията на живота ми — съществувам само за да помагам на хората в беда. Помагах на майка ти, а сега — и на теб.

Тя се поколеба, преди да зададе въпроса, обаче той вече знаеше всичко, така че — защо не?

— Мислиш ли, че можеш да ми помогнеш да направя аборт?

Пауза, после:

— Не мисля, че идеята е добра. Поне за момента.

— Да не би абсолютно да се шегуваш? Мислех, че историята ти е известна.

— Така е. Знам — как да се изразя...? Знам, че детето, което носиш, е също така твой брат или сестра.

Дон се замисли. Да, той беше прав. Колко абсолютно противно.

— Точно така. Тогава разбираш защо искам да го махна.

— Да, обаче детето е твоята защита. Джеръми отчаяно иска това бебе и няма да ти навреди, докато го износваш. Мисли за него като за застрахователна полица. Ако направиш аборт...

— Но аз не го искам! Не желая то да седи в тялото ми! Той ми каза, че си е направил вазектомия, което очевидно е било поредната лъжа.

А аз поглъщах всяка една, помисли си тя с горчивина. Повдигна ѝ се. Лъжите не бяха единственото, което беше поглъщала.

— Ще има достатъчно време да прекъснеш бременността, когато го заловят. Веднага щом научим за залавянето му, аз лично ще те заведа в някоя добра частна клиника, където ще изпълнят желанието ти.

— И кога, мислиш, ще стане това? Искам да приключа с въпроса.

— Скоро. А и кой знае? Междувременно можеш да промениш решението си и да пощадиш детето.

— Да го пощадя? Шегуваш ли се?

— Е, бебето с нищо не е виновно. Защо да си го изкарваш на него или на нея?

Хм... А тя мислеше за детето като за нещо неодушевено.

— Човек никога не знае — продължаваше да говори мистър Осала. — Бебето ти може да се превърне в известен човек. Айнщайн или мадам Кюри... Някой, който ще промени света.

Да промени света? Къде беше чувала тези думи...?

Нашето бебе е Ключът. То ще промени света!

— Джери говореше по този начин. Защо никой не иска да ме отърве от това проклето бебе?

Мистър Осала се беше обърнал и ръката му се стрелна към нея. За миг тя помисли, че той ще я удари, обаче пръстът му само леко я погали по челото.

— Тихо сега. Изтощена си. Почини си, поспи, ако можеш.

Обгърна я летаргия, спокойствие. Тя се бореше да държи очите си отворени, обаче клепачите ѝ изведнъж натезаха. Мистър Осала, колата и шофьорът, грижите и проблемите ѝ... всичко потъна в забрава.

Странният студ изчезна така бързо, че Джак се запита дали не си го беше въобразил. Каквото и да забавяше движението по моста, вече се беше изчистило, защото автомобилите отново набраха скорост. Джак се отърси от мислите за Расалом и навлезе в Манхатън. Паркира колата в гаража и отиде до апартамента си. По пътя мина покрай лист, залепен за дърво. Подмина го, спря се, после се върна.

Снимка на Дон и награда за всяка предложена информация. Откъсна листа и го взе със себе си. Влезе в апартамента си, но не включи осветлението. Просто седна в мрака до прозореца и загледа към улицата, а мислите му навлизаха във все по-тъмни ъгълчета...

Опита се да ги държи далеч от Ема, но те все се връщаха към нея. Колко ли дДНК щеше да има в нейната кръв? Дали тя щеше да ѝ окаже влияние, да направлява живота ѝ така, както изглеждаше, че прави с баща ѝ? Дали...?

Долу, на улицата, се появи позната фигура. Не беше единственият пешеходец, но само той имаше значение. Носеше мека широкопола шапка и дълго палто, в ръка държеше бастун. Както обикновено, периферията на шапката му хвърляше сянка върху лицето му, обаче на Джак се стори, че зърна сива брада.

Е, нека стои там и гледа втренчено към дома му колкото желае. Джак нямаше да се опита да стигне до него. Не и тази вечер.

Обърна поглед встрани и се запита кое да е следващото място, където ще потърси Дон. Листът, залепен за дървото, означаваше, че той не е единственият, който се опитва да я намери. Към същото се стремеше и Ханк Томпсън. А той разполагаше с много повече хора от Джак.

Обаче Джак трябваше да стигне до нея пръв.

А после — какво? Какво щеше да направи, ако успееше? Ако тя вече беше направила аборт, нямаше да има нужда от неговата намеса. Но ако не беше, ако по някаква причина искаше да запази бебето, какво тогава? Ако тя наистина носеше този така наречен „Ключ към

бъдещето“, бъдещ ад на земята за човечеството — той трябваше да я убеди да прекъсне бременността. А ако не успееше...?

Не искаше да мисли за това в момента. Щеше да се тревожи, след като намери Дон — ако въобще успееше. Но едно знаеше със сигурност: щеше да продължи да я търси.

Все пак, по някакъв странен и далечен начин, той и нейното бебе бяха семейство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.